

BOOK FOUR OF THE NEW YORK TIMES BESTSELLING
I AM NUMBER FOUR SERIES

**THE FALL
OF FIVE**

PITTACUS
LORE

Mục lục

Lời Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyển này cùng bất cứ quyển nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người lại tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Tiếp nối những gì xảy ra trong quyển 3, nhóm của John quay trở lại Chicago để hồi sức và tìm kiếm nốt thành viên cuối cùng của họ. Và không chỉ tìm thấy Năm, John còn tìm thấy những đồng minh khác mà cậu đã mất trước đây. Nhưng đời không như là mơ, những biến cố liên tiếp xảy ra sau khi họ tìm thấy Năm. Liệu chuyện gì đã xảy ra và John cùng những người bạn của mình có đứng vững trước giông tố lần này? Hãy cùng đón xem nào!

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 1

CUỘC VƯỢT NGỤC KHÔNG TƯỞNG VỚI SIÊU SAO SÁU. Một đám Mog đứng giữa cô ấy và phòng giam của tôi - tất cả không nhất thiết phải là thật. Bọn Mog thường không dùng bất cứ nguồn nhân lực nào để trông chừng tôi, nhưng vì đây chỉ là một giấc mơ nên sao cũng được. Đám chiến binh Mog rút dao găm ra và gào lên, lao về phía trước. Đáp lại, Sáu hất tung mái tóc của cô ấy và tàng hình. Tôi đứng nhìn sau song sắt của phòng giam khi cô ấy xuyên qua bọn Mog, thoát ẩn thoát hiện, dùng chính vũ khí của bọn chúng để hạ chúng. Cô ấy xoay người liên tục và những đám tro cứ thế bay lên, bọn Mog nhanh chóng bị thảm sát hoàn toàn.

"Thật là tuyệt vời", tôi nói với cô ấy khi cô ấy tới cửa phòng giam. Cô ấy mỉm cười hờ hững.

"Sẵn sàng biến khỏi đây chưa?" cô ấy hỏi.

Và đó là khi tôi tỉnh dậy, hay nói cách khác là dừng việc mơ giữa ban ngày. Đôi khi tôi cũng không biết rằng tôi đang ngủ hay thức, tôi cứ lơ mơ như thế vì tôi đã bị giam quá lâu. Tôi nghĩ đã nhiều tuần trôi qua, thật khó để biết khi mà chẳng có cái cửa sổ nào trong phòng giam của tôi cả. Chỉ có thứ duy nhất tôi có thể chắc chắn đó là sự giải cứu ban nãy chỉ là mơ. Đôi khi như tối nay với việc Sáu đến và giải cứu tôi, đôi khi là John, và đôi khi là chính tôi đã tự phát triển Biệt năng của riêng mình và bay ra khỏi phòng giam, đánh đám lính Mogadorian chạy toán loạn trên đường đi ra.

Tất cả chỉ là tưởng tượng để xoa dịu tâm trí của tôi giúp tôi có thể cầm cự qua ngàn ấy thời gian.

Tấm nệm bị thấm đẫm mồ hôi và lò xo bị hư đâm vào lưng tôi? Cái đó là thật. Chứng chuột rút ở chân và cái lưng đau? Cái đó cũng là thật luôn.

Tôi với tay lấy cái xô nước trên sàn. Một tên bảo vệ đem cho tôi mỗi ngày một xô nước và 1 cái bánh kẹp phô mai. Đó không hẳn là dịch vụ phòng, và tôi có thể nói tôi là người duy nhất bị giam ở khu này - từng hàng dài các phòng giam trống không nối với nhau bằng những lối đi bằng thép với chỉ mình tôi ở đây.

Gã bảo vệ luôn đặt cái xô xuống ngay kế cái bệ xí bằng sắt trong phòng giam, và tôi luôn kéo nó về giường tôi, điều duy nhất khiến cơ thể tôi vận động. Dĩ nhiên là tôi ăn cái bánh kẹp ngay lập tức. Tôi không thể nhớ được cái cảm giác khi mà không luôn cảm thấy như sắp chết đói.

Tiêu hóa phô mai trên một cái bánh mì cũ, bệ xí thì không có chỗ ngồi, và hoàn toàn bị cô lập. Cuộc sống của tôi đấy.

Khi mới đến đây, tôi cố gắng đếm số lần tên bảo vệ đến để theo dõi thời gian, nhưng đôi khi tôi nghĩ gã dường như quên mất tôi. Hoặc hẳn chơi tôi. Điều sợ hãi lớn nhất của tôi ở đây đó là chúng sẽ bỏ đói tôi đến chết hoặc tôi sẽ chết vì mất nước, thậm chí tôi sẽ không nhận ra rằng tôi đang sống những giờ phút cuối cùng. Tôi thà rằng chết trong tự do, chết khi đang chiến đấu với đám lính Mogadorian.

Nhưng không phải chết thì vẫn tốt hơn.

Tôi uống một hơi dài chỗ nước trong cái xô rỉ sét. Thật kinh tởm, nhưng ít nhất tôi cũng uống được một chút. Tôi vươn vai và ngay lập tức các khớp xương kêu lên phản đối. Cơn đau từ phía cổ tay lại nổi lên khi những vết sẹo vẫn còn chưa lành bị kéo giãn ra. Và đó cũng là lúc tâm trí tôi lại bắt đầu lơ mơ - lần này tôi không phải tưởng tượng nữa mà là những kí ức chợt ùa về.

Tôi nhớ lại khoảnh khắc ở Tây Virginia mỗi ngày. Sống lại khoảng thời gian kinh hoàng đó.

Tôi nhớ mình chạy như bay trong đường hầm, tay cầm viên đá đỏ mà Chín đã cho tôi mượn, chiếu thứ ánh sáng ngoài hành tinh của nó lên từng cánh cửa buồng giam. Tôi nhìn vào những xà lim với hi vọng rằng mình có thể tìm được bố mình, và nỗi thất vọng ngày càng tăng.

Và rồi bọn Mog đến, ngăn cách tôi với John và Chín. Tôi vẫn nhớ rõ nỗi sợ khi bị chia cắt với những người khác - có lẽ họ có thể chạy thoát khỏi bọn Mog và đám Piken bằng những Biệt năng của họ. Đen thay, tôi thì chỉ có mỗi khẩu súng lấy được từ bọn Mog.

Tôi cố gắng nhất có thể, vừa bắn bất cứ tên nào lại gần vừa tìm cách trở lại với John và Chín.

Tôi có thể nghe thấy tiếng John đang gào lên tên tôi giữa cuộc chiến. Chúng tôi đang ở rất gần nhau, chỉ bị ngăn cách bởi vô vàn con quái thú thôi.

Đuôi của một con quái đập vào chân tôi khiến tôi ngã nhào và làm rơi viên đá của Chín. Mặt tôi tiếp đất trước và một vết rách xuất hiện phía trên lông mày của tôi. Máu ngay lập tức bắt đầu chảy ra và tràn vào mắt tôi. Mù mờ, tôi bò tìm chỗ nấp.

Và dĩ nhiên rồi, xét về vận may từ khi tôi đến Tây Virginia, chả có gì là bất ngờ khi tôi bò đến đứng đến chân một gã Mog. Hắn ta chĩa súng vào đầu tôi, có thể giết tôi ngay lúc đó nhưng đã nghĩ lại, thay vào đó hắn cho tôi ăn báng súng.

Mọi thứ trở nên tối đen.

Tôi tỉnh dậy và nhận ra mình bị treo bằng những sợi dây xích to từ trần nhà. Tôi vẫn còn trong hang, nhưng ở một nơi nào đó còn sâu hơn lúc

trước, một khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt hơn. Tôi cảm thấy một sự khó chịu mơ hồ khi nhận ra là cái hang vẫn đứng vững, và tôi đang bị giam như một tù nhân - chuyện gì đã xảy ra với John và Chín? Liệu họ đã thoát ra được chưa?

Dù chẳng còn mấy sức lực, tôi vẫn cố gắng vùng vẫy để thoát ra. Đúng là chỉ tốn công vô ích. Tôi cảm thấy tuyệt vọng và ngột ngạt. Trong lúc tôi sắp khóc tới nơi thì một tên Mogadorian to lớn bước vào. Một gã Mog to lớn nhất mà tôi từng thấy, với một vết sẹo màu tím xấu xí trên cổ và một cây gậy màu vàng lạ lùng trong bàn tay to lớn của hắn. Trông hắn cực kì đáng sợ, giống như một cơn ác mộng, nhưng tôi không thể nhìn đi nơi khác. Bằng cách nào đó, ánh mắt đen ngòm của hắn như giữ chặt ánh mắt tôi.

"Xin chào, Samuel", hắn vừa nói vừa bước lại gần tôi "Người biết ta là ai không?"

Tôi lắc đầu, miệng của tôi bất chợt cảm thấy khô khốc.

"Ta là Setrakus Ra. Chỉ huy tối cao của Đế chế Mogadorian, kỹ sư trưởng cho lý tưởng sống của người Mogadorian, một vị lãnh tụ kính yêu." Hắn nhe hàm răng ra thành hình mà tôi cho là một nụ cười. "Vân vân"

Kẻ cầm đầu của sự diệt chủng cả một hành tinh và là bộ não phía đằng sau cuộc xâm lăng Trái Đất sắp tới đây vừa gọi tên tôi. Tôi cố gắng nghĩ không biết John sẽ làm gì nếu ở trong tình huống này - cậu ấy sẽ không hề nao núng khi đối mặt với kẻ thù lớn nhất này. Tôi thì ngược lại, bắt đầu run rẩy, những sợi xích ở cổ tay tôi vang lên tiếng leng keng.

Setrakus đánh giá cao sự sợ hãi của tôi. "Việc này có thể sẽ không đau đớn tí nào, Samuel. Cậu đã chọn sai phía rồi, nhưng ta sẽ chẳng là gì nếu không có lòng vị tha. Nói cho ta biết những gì ta muốn biết và ta sẽ để cậu tự do."

"Không bao giờ." Tôi lắp bắp, run rẩy ngày càng mạnh trong khi dự đoán những gì sẽ tới.

Tôi nghe thấy một tiếng rít phát ra từ trên trần nhà, có thứ chất lỏng màu đen trông như dầu nhớt đang chảy xuống từ đầu kia sợi dây xích. Thứ chất lỏng trông như nhựa cháy tỏa mùi hăng này nhanh chóng chảy xuống và phủ lấy cổ tay tôi. Tôi đã hét lên. Sự đau đớn tột cùng khi mà cái thứ bầy nhầy này chạm vào còn kinh khủng hơn những gì tôi tưởng tượng, bàn tay tôi như bị một lớp nhựa cây nóng bao phủ vậy.

Tôi gần như ngất đi khi mà tên Setrakus Ra dí sát cây gậy vào cổ tôi, nâng cằm tôi lên. Một sự lạnh lạnh và tê tê nhanh chóng lan truyền vào cơ thể tôi và sự đau đớn tạm thời dịu đi. Một sự nhẹ nhõm đáng sợ; sự tê tê chết người kia lan ra từ cây gậy của Setrakus khiến tôi cảm thấy như chân tay mình đang bị hút dần sự sống.

"Chỉ cần trả lời câu hỏi của ta." Setrakus gầm lên. "và việc này có thể chấm dứt."

Câu hỏi đầu tiên của hắn là về John và Chín - họ sẽ đi đâu, làm gì tiếp theo. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi biết họ đã trốn thoát, và càng nhẹ nhõm hơn khi biết mình chẳng biết gì về nơi họ ẩn nấp. Tôi đã là người giữ những sự chỉ dẫn của Sáu cho chúng tôi, có nghĩa là John và Chín sẽ phải lên kế hoạch mới, kế hoạch mà tôi không thể biết để nói dù có bị tra tấn thế nào đi nữa. Tôi không biết tờ giấy ghi địa chỉ đang ở đâu, có vẻ như bọn Mog đã lục soát người tôi khi tôi bất tỉnh. Hi vọng Sáu sẽ cẩn thận khi hành sự.

"Cho dù họ đang ở nơi nào, sẽ không lâu đâu và họ sẽ trở lại đây và đá đít người." Tôi nói với Setrakus Ra. Và đó là một hành động cứng cõi, một khoảnh khắc anh hùng của tôi trước khi kẻ lãnh đạo lũ Mog khịt mũi tức giận và rút cây gậy của hắn về. Nỗi đau từ thứ chất lỏng kia lại phát tác - cảm giác như nó đang ăn mòn tới tận xương tủy của tôi vậy.

Tôi đang thở hổn hển và khóc khi Setrakus lại chạm cây gậy vào tôi, cho tôi một giải thoát tạm thời. Sự kháng cự dù ít ỏi của tôi vốn đã ít thì giờ đây đã hoàn toàn biến mất.

"Có gì ở Tây Ban Nha nào?" hấn hỏi. "Người biết được những gì về nơi đó?"

"Sáu ...". tôi lẩm bẩm và cảm thấy hối hận ngay. Tôi cần phải ngậm miệng lại.

Những câu hỏi vẫn tiếp tục. Sau Tây Ban Nha là Ấn Độ, và những câu hỏi về vị trí của những viên đá Loralite, thứ mà tôi còn chưa từng nghe tới. Sau cùng, hấn ta hỏi tôi về "người thứ mười", có vẻ như Setrakus Ra rất quan tâm đến chuyện đó. Tôi nhớ rằng chú Henri đã viết về người thứ mười trong bức thư chú ấy để lại cho John và rằng Garde cuối cùng đó không bao giờ chạy thoát được khỏi Lorien. Khi tôi nói điều đó với Setrakus Ra - tôi hi vọng rằng những thông tin này sẽ không làm hại tới những Garde còn lại - hấn đã tức điên lên.

"Mày nói dối tao, Samuel. Tao biết con bé đang ở đây. Nói tao biết nó đang ở đâu."

"Tôi không biết." Tôi cứ lặp lại câu đó, giọng tôi ngày càng run rẩy. Sau mỗi câu trả lời thiếu thông tin mà hấn muốn, Setrakus rút cây gậy về và để tôi tiếp tục cảm nhận cơn đau tột cùng.

Cuối cùng, Setrakus Ra bỏ cuộc và nhìn chăm chăm vào tôi một cách khinh thường. Tôi thì đã bất tỉnh vào lúc đó. Cái thứ chất lỏng đen ngòm dường như có tâm trí của riêng nó, nó lại bò lên sợi xích và từ từ bò lên trần nhà, mất hút sau một cái lỗ đen ngòm như khi nó đến.

"Người thật là vô dụng, Samuel." Setrakus Ra cất giọng đầy khinh bỉ. "Có vẻ như tụi Loric chỉ xem người như vật tế thần, một vật tế để bị bỏ lại khi chúng cần thoát thân nhanh chóng."

Setrakus Ra bỏ đi, để tôi lại đó ngất lên ngất xuống trước khi một số tên lính của hắn đến đem tôi đi. Chúng ném tôi vào một xà lim tối om nơi tôi chắc rằng bọn chúng sẽ để tôi chết dần chết mòn trong đó.

Nhiều ngày sau đó đám người Mogadorian lại lôi tôi ra khỏi xà lim và giao tôi cho hai kẻ mặc đồ đen tóc húi cua, trang bị đầy đủ súng ống dưới áo khoác. Con người. Bọn họ giống như thuộc FBI hoặc CIA gì đó. Tại sao con người lại hợp tác với lũ Mog. Tôi sôi máu lên khi nghĩ về điều đó, những người này đã bán rẻ nhân loại cho bọn chúng. Nhưng ít nhất đám đặc vụ còn tử tế hơn đám Mogadorian, một người còn lầm bầm xin lỗi tôi trước khi cho còng số 8 vào tay tôi nơi mà gần như đã bồng hoàn toàn. Sau đó họ trùm đầu tôi lại bằng một túi vải, và đó là lần cuối cùng tôi thấy họ.

Tôi bị chở đi ít nhất hai ngày, bị xích phía sau một xe tải. Sau đó tôi lại bị đẩy vào một phòng giam mới - chính phòng giam này đây, nhà mới của tôi - trong nguyên một khu nằm đâu đó trong một căn cứ rộng lớn nơi chỉ có mình tôi là tù nhân.

Tôi rùng mình mỗi khi nghĩ về tên Setrakus Ra, một việc mà tôi không thể dừng lại được mỗi khi tôi nhìn cổ tay chi chít sọc và mụn nước. Tôi cố gắng quên đi sự khủng khiếp đó, tự nói với chính mình những gì hắn nói không phải sự thật. Tôi biết John đã không bỏ tôi lại như vật thể thân để chạy trốn, và tôi không vô dụng. Tôi có thể giúp John và những Garde khác, như cha tôi trước khi ông biến mất. Tôi biết rằng tôi sẽ có ích về mặt gì đó, cho dù đến lúc này thì thực sự tôi vẫn chưa biết là mình sẽ giúp được gì.

Khi tôi ra khỏi đây - nếu tôi còn có thể ra khỏi đây - mục đích sống mới của tôi đó là chứng minh Setrakus Ra đã lầm.

Tôi uất ức đến độ đâm vào tấm nệm trước mặt. Ngay sau đó một lớp bụi rơi ra từ trần nhà, và có một sự rung động nhẹ xuyên qua sàn. Nó như thế cú đâm của tôi tạo nên chấn động nhẹ rung lắc cả xà lim.

Tôi nhìn đôi bàn tay của tôi với vẻ kinh ngạc. Có vẻ mơ ước có biệt năng riêng của mình không phải quá xa vời. Tôi nhớ lại những ngày nhìn John và chú Henri tập luyện ở sân sau nhà cậu ấy, khi chú ấy thuyết giảng về việc tập trung sức mạnh. Tôi nắm chặt tay mình lại.

Dù cảm thấy như bị điên và có chút xấu hổ, tôi đắm vào tắm nệm một lần nữa chỉ để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Không gì cả. Chỉ có một cơn đau từ việc không cử động nhiều ngày. Tôi không phát triển Biệt năng. Đó là điều không tưởng đối với con người và tôi biết điều đó. Chỉ là tôi đang quá thất vọng. Và cũng có lẽ là một chút điên rồ nữa.

"Được rồi, Sam" tôi tự nhủ. "Tĩnh lại đi."

Ngay sau khi tôi nằm xuống, chìm vào những ảo mộng vô tận của mình, một cơn rung lắc nữa xuyên qua sàn. Lần này mạnh hơn lần trước; tôi có thể cảm nhận nó. Nhiều thạch cao rơi xuống từ trần nhà, phủ đầy lên mặt và miệng tôi, vị thật tởm. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng gì đó như tiếng súng.

Đây không phải là mơ. Tôi có thể nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía xa, đâu đó sâu trong căn cứ. Sàn nhà lại rung lắc lần nữa - một vụ nổ. Từ khi đến đây, chúng chưa từng làm thứ gì đó trong này kiểu như huấn luyện hay thao diễn gì cả. Thứ duy nhất tôi nghe thấy trước giờ chỉ là tiếng bước chân của tên bảo vệ đem đồ ăn tới. Vậy hành động bất ngờ này là gì? Thứ gì đang diễn ra?

Lần đầu tiên trong nhiều - ngày? tuần? - tôi cho phép mình hi vọng. Đó là các Garde. Phải vậy thôi. Họ đã đến để cứu tôi.

"Điều đó đã đến rồi, Sam". Tôi tự nhủ, tôi đã sẵn sàng để ra khỏi đây.

Tôi đứng dậy và run rẩy đi đến phía cửa xà lim. Chân của tôi như thạch vậy. Cũng phải thôi, đã quá lâu tôi chẳng có lý do gì để dùng chúng. Thậm

chỉ việc đi một tí xíu đến cửa thôi đã khiến tôi chóng mặt. Tôi ấn đầu mình vào cửa xà lim lạnh lẽo, chờ cho cơn chóng mặt qua đi. Tôi có thể cảm nhận sự rung động từ cuộc chiến qua những thanh sắt, ngày càng mạnh lên và ngày càng kịch liệt.

"John!" Tôi hét lên, giọng tôi như khàn đi. "Sáu! Có ai không! Tớ ở đây! Tớ ở trong này!"

Một phần trong tôi nghĩ thật ngu ngốc khi hét lên như thế, như thể các Garde có thể nghe thấy tôi khi đang ở giữa cuộc chiến. Một phần khác trong tôi muốn bỏ cuộc, cứ cuộn tròn trong xà lim và đợi chết. Cũng phần đó của tôi nghĩ rằng các Garde phải ngu lắm mới đến đây và cứu tôi.

Đó là phần trong tôi tin lời Setrakus Ra. Tôi không thể để cảm giác tuyệt vọng đó chiến thắng. Tôi phải chứng minh rằng lão đã sai.

Tôi cần tạo ra tiếng ồn.

"John!" Tôi hét lên lần nữa. "Tớ ở đây, John!"

Mặc dù đã yếu lắm rồi nhưng tôi vẫn cố gắng đâm vào cánh cửa sắt mạnh nhất có thể. Âm thanh vang vọng cả khu nhưng không có cách nào để các Garde có thể nghe được nó giữa làn đạn. Thật khó để nghe thấy gì đó qua âm thanh ngày càng lớn từ trận chiến nhưng tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng bước chân đang tới. Thật tệ rằng tôi không thể thấy gì quá vài mét từ căn phòng của tôi. Nếu có ai đó đang ở đây, tôi cần có được sự chú ý của họ, chỉ hi vọng đó không phải là gã bảo vệ.

Tôi lấy xô nước và đổ tất cả nước đi. Kế hoạch của tôi- kế hoạch tốt nhất tôi có - là đập cái xô này vào những song sắt của cái xà lim.

Khi tôi quay lại, có một gã đang đứng ở phía bên kia cửa.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 2

GÃ CAO VÀ GÃY, CÓ LÊ LỚN HƠN TÔI VÀI TUỔI, một đám tóc đen thui lòa xòa che trước mặt gã. Có vẻ như gã vừa bước ra từ một cuộc chiến, mồ hôi và tro bụi bám đầy vào khuôn mặt nhợt nhạt của gã. Tôi nhìn chăm chăm vào gã, mắt mở to kinh ngạc - đã khá lâu rồi tôi mới thấy người khác ngoài gã bảo vệ kia. Gã cũng có vẻ rất bất ngờ khi thấy tôi.

Có cái gì đó không đúng về gã. Cái gì đó trông bất thường.

Làn da hơi quá nhợt nhạt của gã. Ánh mắt sắc lạnh, tỏa ra vẻ tăm tối. Gã là một trong số chúng.

Tôi lùi lại về góc xà lim, giấu cái xô ra sau lưng. Nếu hấn vào đây, tôi sẽ đánh một cú vào đầu hấn bằng tất cả sức mạnh mà tôi còn.

"Mày là ai?" tôi hỏi, cố giữ giọng điềm tĩnh.

"Chúng tôi ở đây để cứu cậu" hấn trả lời. Giọng hấn nghe có vẻ không thoải mái. như thể hấn không biết phải nói gì vậy.

Trước khi tôi có thể hỏi ý hấn là gì khi nói "chúng tôi", một người đàn ông khác đã đẩy hấn sang bên cạnh. Người này có khá nhiều nếp nhăn trên mặt, một bộ râu lởm chởm che phủ mặt ông ta. Miệng tôi há hốc vì không tin được vào mắt mình và tôi bước lùi thêm một bước về phía sau, giật mình một lần nữa, nhưng lần này vì lý do khác. Tôi không biết tại sao tôi vẫn nghĩ ông vẫn phải trông giống như bức ảnh treo trên phòng khách nhà mình, nhưng đó là những gì mà tôi đã luôn tưởng tượng về khoảnh khắc này. Nhiều năm đã trôi qua, khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn nhưng tôi vẫn nhận ra người đàn ông này, đặc biệt là khi ông ấy cười với tôi.

"Cha?"

"Cha đây, Sam. Cha đã trở lại."

Khuôn mặt tôi cảm thấy đau nhói và phải mất một lúc tôi mới nhận ra là tại sao. Tôi đang mỉm cười. Không, thực ra là đang cười toe toét. Đã nhiều tuần rồi tôi mới sử dụng những cơ trên khuôn mặt mình.

Chúng tôi ôm nhau qua những song sắt, mặc kệ những thanh sắt ép vào người một cách bất tiện. Ông ấy đang ở đây. Cha tôi đang thực sự ở đây. Tôi đã mơ tưởng về việc các Garde sẽ đến đây và cứu tôi. Kể cả trong những giấc mơ hoang đường nhất của tôi, tôi chưa từng nghĩ rằng cha tôi sẽ là người đến cứu tôi ra khỏi nơi này. Tôi luôn tự nhủ rằng mình sẽ là người đi cứu ông ấy.

"Con - con đã đi tìm cha." tôi nói với ông ấy. Tôi dùng cẳng tay lau đi nước mắt; gã Mog lạ lùng kia vẫn còn ở đây và tôi không muốn hẳn ta thấy tôi khóc.

Cha tôi ôm chặt tôi qua song sắt. "Con đã trưởng thành hơn rồi", ông nói, có một chút buồn bã trong giọng nói của ông ấy.

"Mọi người", tên Mog ngắt lời, "chúng ta có bạn đồng hành rồi đấy".

Tôi có thể nghe thấy chúng đang đến. Những tên lính đang dồn về phía xà lim từ bên dưới, tiếng chân của bọn chúng vang lên khi chúng chạy lên cầu thang bằng kim loại dẫn đến chúng tôi. Cuối cùng, tôi đã tìm được cha tôi, ông ấy ở ngay trước mặt tôi, và giờ ông lại sắp bị tước đi khỏi tôi.

Gã Mogadorian kia kéo cha tôi ra khỏi cửa xà lim của tôi. Hẳn quay sang tôi, giọng ra lệnh.

"Đứng giữa buồng giam và che đầu mình lại".

Bản năng của tôi mách bảo rằng không nên tin tưởng hắn. Hắn là một trong số chúng. Ngoại trừ lý do tại sao một trong số những tên Mogadorian lại đem cha tôi đến đây? Tại sao hắn lại cố giúp chúng tôi? Tôi không có thời gian để nghĩ về điều đó, nhất là khi những tên Mogadorian khác - những kẻ tôi có thể đảm bảo là không đến để giúp tôi - đang kéo đến,.

Tôi làm như hắn ra lệnh.

Gã Mogadorian này với hai tay qua những song sắt của phòng giam, ánh mắt tập trung vào bức tường phía sau tôi. Có lẽ là tôi vừa mới nghĩ tới họ, nhưng vì một lý do nào đó, tôi nhớ lại những ngày chúng tôi luyện tập cho những Biệt năng của John ở sân sau nhà cậu ấy. Có một cái gì đó về cái cách mà gã Mogadorian này đang tập trung- sự quyết tâm trong mắt hắn giảm dần qua với việc bàn tay đang rung lắc, như thể hắn ta không hoàn toàn biết mình đang làm gì.

Tôi cảm thấy có thứ gì đó đang xuyên qua sàn nhà dưới chân tôi, giống như một sóng năng lượng. Sau đó, có một vết nứt trên tường, và bức tường sau lưng tôi sụp đổ. Một mảng trần nhà rơi xuống phá nát cái bệ xí của tôi. Sàn nhà rung chuyển khiến tôi bị ném sang một bên. Cứ như cả khu này đang dính một trận động đất nhỏ vậy. Bụng tôi như quặn lại, và đó không hẳn là do cơn động đất. Đó là sự sợ hãi. Bằng cách nào đó, gã Mog kia vừa mới đánh sập một mảng bức tường chỉ bằng ý nghĩ. Cứ như thể hắn đang dùng Biệt năng vậy.

Nhưng đó là điều không thể, đúng không?

Bên ngoài xà lim, cha tôi và gã Mogadorian kia đã bị đánh bật lại về phía lan can bằng sắt. Cánh cửa xà lim của tôi đã bị bóp méo, biến dạng. Nó đủ rộng để họ có thể ép mình chui qua.

Trong lúc đẩy cha tôi về phía cửa buồng giam của tôi, gã Mogadorian chỉ vào bức tường đã đổ sập phía sau tôi.

"Đi mau!", gã hét lớn. "Chạy đi!".

Tôi chần chừ một chút, liếc nhìn cha tôi. Ông ấy đã lách qua những song sắt. Tôi tự trấn an mình rằng ông ấy sẽ ở ngay sau tôi thôi.

Tôi ho vì hít phải bụi từ bức tường đã bị đổ sập. Phía sau bức tường tôi có thể thấy những thứ bên trong các bức tường của căn cứ này; các đường ống và ống thông hơi lớn, các bó dây cách điện lớn.

Vòng chân qua một cái ống lớn, tôi bắt đầu trượt xuống một cách như nhàng. Những cái đinh thò ra đâm vào đôi chân yếu ớt của tôi làm tôi cảm giác rằng mình có thể buông tay và rơi xuống bất cứ lúc nào. Nhưng rồi lượng adrenaline trong tôi tăng mạnh và giúp tôi bám chặt hơn. Lối thoát ngay gần rồi, tôi phải cố gắng lên.

Tôi thấy bóng của cha tôi ở phía trên. Ông đang do dự.

"Cậu đang làm gì thế?!", cha tôi hét lên với gã Mog. "Adam?"

Tôi nghe thấy gã Mogadorian - Adam - trả lời với giọng cương quyết. "Cứ đi với con trai chú đi. Ngay bây giờ".

Cha tôi bắt đầu leo xuống, nhưng tôi đã dừng lại. Tôi đang nhớ lại về việc sẽ như thế nào khi bị bỏ lại ở những nơi như thế này. Có là người Mogadorian hay không thì anh chàng Adam này vừa mới cứu tôi ra khỏi buồng giam và lại còn giúp tôi đoàn tụ lại với cha mình nữa. Anh ta không phải đối đầu với những tên lính kia một mình.

Tôi gọi với lên cha mình. "Chúng ta cứ thế bỏ anh ta ở lại sao?"

"Adam biết mình đang làm gì", cha tôi trả lời nhưng giọng ông có vẻ không chắc chắn lắm. "Tiếp tục di chuyển đi Sam!".

Lại một cơn rung chấn nữa ập tới, gần như khiến tôi ngã khỏi cái ống. Tôi nhìn lên để chắc chắn rằng cha tôi vẫn an toàn, đúng lúc một cơn rung chấn nữa xảy ra khiến khẩu súng ông ấy giắt ở sau lưng bị rơi xuống. Tôi đang bám chặt cái ông nên không thể bắt được nó và khẩu súng cứ thế rơi xuống bóng tối bên dưới.

"Chết tiệt", cha tôi lầm bầm.

Lũ Mog chặn hẳn đã áp sát Adam rồi và anh ta vẫn đang chống trả. Sau cơn rung chấn vừa rồi một tẹo một âm thanh chói vang lên như thể tiếng kim loại bị phá nát, một âm thanh mà tôi đoán là của lối đi bằng sắt bị đánh sập - tôi có thể hình dung nó bị phá sập ở phía ngoài các buồng giam và toàn bộ chỗ đó đổ sập theo. Vài viên gạch vỡ văng xuống từ bên trên khiến hai cha con tôi phải cúi xuống tránh cho tới khi thấy an toàn trở lại.

Ít nhất thì Adam vẫn đang chiến đấu. Nhưng chúng tôi phải nhanh lên trước khi anh ấy đánh sập cả nơi này.

Tôi tiếp tục trượt xuống. Không gian giữa các bức tường khá là chật hẹp, thật là một cơn ác mộng đối với ai có chứng sợ nơi chật hẹp với những đỉnh vít và dây điện treo lủng lẳng.

"Sam, lên đây. Giúp bố việc này".

Bố tôi đã dừng lại ở một cái thông gió mà tôi đã không nhìn thấy khi trượt xuống. Tôi bị trượt đi một chút khi leo lên nhưng bố đã với tay giúp tôi trụ vững lại. Cùng hợp lực chúng tôi móc ngón tay vào cái cửa ống thông gió và giật nó ra.

"Bố nghĩ lối này sẽ giúp chúng ta ra ngoài".

Chúng tôi vừa bò vào trong đường ống một tẹo thì một tiếng nổ lớn vang tới. Chúng tôi dừng lại khi cái ống kim loại rung lên, cả hai chúng tôi đều

chuẩn bị cho việc bị cả chỗ này sụp xuống chôn vùi nhưng cuối cùng thì nó vẫn đứng vững.

Chúng tôi có thể nghe thấy những tiếng hét và tiếng còi báo động xuyên qua những bức tường. Trận chiến mà tôi nghe thấy lúc trước có vẻ càng ngày càng dữ dội hơn.

"Nghe như thể đang có một trận chiến ở đó", cha tôi nói trong khi trườn về phía trước.

"Bố mang theo Garde nào không?", tôi hỏi một cách đầy hi vọng.

"Không, Sam à, chỉ có bố và Adam thôi" .

"Căn thời gian thật tuyệt vời đó Bố. Bố và các Garde đều tìm được cách xuất hiện cùng lúc sao?"

"Bố nghĩ gia đình ta thật sự gặp may đó", bố tôi trả lời. " Hãy biết ơn vì việc đánh lạc hướng đó và chúng ta biến khỏi đây thôi."

"Chắc chắn đó là họ đang chiến đấu ở đó. Con biết mà. Họ là những người duy nhất đủ liều để tấn công một căn cứ của lũ Mogadorian". Tôi dừng lại, quên đi sự nguy hiểm trong một khoảnh khắc, cười như một thằng dở hơi khi tôi nhận ra rằng cha mình cũng vừa mới xông vào một căn cứ của bọn Mog. "Bố à", tôi nói, "con rất vui mừng vì đã gặp lại bố và tất cả mọi thứ, nhưng bố có rất nhiều thứ phải giải thích đấy".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 3

MỘT CỘT KHÓI ĐEN NGÒM BỐC LÊN TỪ CĂN CỨ. Còi báo hiệu rền vang bên trên những ngọn lửa đang cháy. Tôi có thể nghe thấy tiếng những bước chân chạy qua ở con đường gần đây, con người và đám Mogadorian hét lên những mệnh lệnh trong tình huống nguy hiểm. Thật là hỗn loạn. Và căn cứ theo những tiếng nổ từ phía xa vọng lại, tôi có thể nói chúng không chỉ xảy ra ở khu vực này của căn cứ. Một việc gì đó rất lớn đang diễn ra quanh đây - và điều đó chỉ có thể có một ý nghĩa.

Thật là hoàn hảo. Chúng quá phân tâm để mà truy tìm chúng tôi ngay bây giờ.

"Chúng ta đang ở chỗ quái nào vậy?", tôi thì thầm.

"Căn cứ Dulce", cha tôi trả lời. "Căn cứ tối mật của chính phủ tại New Mexico với sự giúp đỡ từ phía Mogadorian".

"Làm sao mà cha tìm được con?"

"Đó là một câu chuyện dài, Sam. Cha sẽ kể cho con nghe khi chúng ta thoát được khỏi chỗ này".

Một cách chậm rãi chúng tôi di chuyển dọc theo một bức tường phía sau căn cứ, cố gắng tránh xa trận chiến. Chúng tôi cứ bám theo các khu vực khuất bóng để phòng trường hợp có tên lính nào chạy khỏi trận chiến điên loạn bên trong gặp phải. Cha tôi dẫn đường, tay cầm theo một thanh sắt cong từ đường ống thông hơi mà chúng tôi bò ra lúc nãy. Nó không hẳn là một món vũ khí nhưng dù gì thì cũng còn tốt hơn là tay không. Và tốt hơn

nữa là không phải đánh đấm gì cả. Tôi chả chắc mình còn bao sức lực sau những gì mình vừa trải qua.

Cha tôi chỉ về phía bóng tối phía sau đồng hồ vờ của nơi từng là một chòi canh, phía xa về phía sa mạc.

"Xe của chúng ta ở ngoài đó", ông nói.

"Ai đánh sập cái chòi canh đó vậy?"

"Chúng ta", bố tôi trả lời. "Mà thực ra thì đó là do Adam".

"Làm - làm sao lại thế được? Họ lẽ ra không có những sức mạnh như thế".

"Cha cũng chả biết sao điều đó lại có thể, Sam. Nhưng cha biết cậu ấy khác biệt so với những kẻ khác". Cha tôi vờ tay và siết nhẹ tay tôi. "Cậu ấy giúp cha tìm thấy con. Và ... cha sẽ kể nốt cho con khi chúng ta thoát khỏi đây đã".

Tôi vuốt mặt; mắt tôi cay xè bởi đám khói. Và tôi vẫn chưa thể tin được mọi thứ đang xảy ra quanh mình. Cha con chúng tôi len lỏi trong một căn cứ của chính phủ chạy trốn khỏi đám người ngoài hành tinh thù địch. Thật lạ, cứ như là giấc mơ đã trở thành sự thật vậy. Chúng tôi tiếp tục đi, cố hướng tới một khoảng tối mà từ đó chúng tôi có thể chạy thẳng về phía hàng rào và vào khu vực sa mạc ngoài kia.

"Con vẫn chưa thể hiểu tại sao cả cha và các Garde có thể tới đây cùng một lúc".

"Chúng ta không thể biết được đó có phải là các Garde hay không".

"Thôi nào, Cha", tôi nói, chỉ tay về phía những ngọn lửa đang bốc lên từ phía căn cứ. "Cha nói đây là một căn cứ của bọn Mog và rằng chính phủ

cũng đã hợp tác với lũ Mog, vì vậy đó không thể do quân đội chính phủ gây ra được. Còn cái quái gì khác có thể gây nên tất cả những thứ này chứ?"

Cha tôi nhìn tôi chăm chăm, trông ông có vẻ hơi kinh ngạc. "Con biết họ cơ đấy. Cha không thể tin được con biết họ", ông thì thầm, lắc đầu có vẻ tội lỗi. "Cha chẳng bao giờ muốn lôi con vào đồng lõa này cả".

"Cha đâu có làm thế. Không phải lỗi của cha khi bạn thân nhất của con hóa ra lại là một người ngoài hành tinh. Và dù sao thì con cũng dính vào chuyện này rồi và chúng ta phải giúp họ".

Thật khó mà nói với tất cả những làn khói và bóng tối ở đây, nhưng trông như thể cứ như là cha tôi mới nhìn thấy tôi lần đầu tiên vậy. Trong màn đoạ tụ vôi vữa bên trong căn cứ lúc này, ông có lẽ vẫn chỉ thấy một đứa nhóc như trước khi ông biến mất. Nhưng giờ tôi không còn là một đứa trẻ nữa. Từ cái nhìn của ông - cái nhìn xen lẫn sự buồn bã và tự hào - tôi nghĩ ông đã nhận thấy điều đó.

"Con đã trở thành một chàng trai trẻ dũng cảm rồi đó", ông nói, "nhưng con cũng biết là ta không thể quay trở vào đó đúng chứ? Ngay cả khi các Garde có ở đó, cha cũng sẽ không mạo hiểm vào đó - không mạo hiểm để con vào đó".

Ông bắt đầu di chuyển tiếp và tôi đi theo, dán lưng vào tường khi tiến tới rìa bức tường phía ngoài. Chân tôi cử động một cách chậm chạp nhưng không phải là vì mệt mỏi. Chỉ là từ trong thâm tâm mình tôi biết chúng tôi không nên chạy trốn và cơ thể tôi chỉ hòa theo phản đối thôi. Sự hỗn loạn quanh căn cứ này làm tôi nhớ lại cái hang ở Tây Virginia và những gì xảy ra sau đó - những sợi xích, sự tra tấn - và chúng có thể xảy đến với Adam nếu chúng tôi cứ bỏ mặc cậu ta lại, hoặc đó cũng có thể sẽ xảy đến với các Garde nếu đúng là họ đang chiến đấu ở đó. Tôi muốn làm một việc gì đó bên cạnh việc chỉ đang chạy khỏi đây thôi.

"Chúng ta có thể giúp họ", tôi buột mồm. "Chúng ta phải giúp họ!".

Cha tôi gật đầu. "Và chúng ta sẽ làm vậy. Nhưng ta sẽ chỉ giúp được ai cả nếu ta bị giết khi chạy ngược vào một căn cứ quân sự được phòng thủ kỹ càng một cách mù quáng và căn cứ đó lại còn đang bốc cháy nữa".

Những lời đó nghe quen quen. Mất một giây tôi mới nhận ra đó chính xác là những gì tôi thường nói với John ngay trước khi cậu ấy định chạy đi làm gì đó một cách dũng cảm nhưng ngu ngốc.

Khi tôi vẫn còn đang cố gắng tìm một lí do nào đó thích đáng để quay lại vào căn cứ, cha tôi ngó nhìn qua góc tường và nhanh chóng rút đầu lại. Một giây sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy tới.

"Mog", cha tôi nói và cúi xuống. "Chúng có hai đứa. Có lẽ đang lập vòng kiểm soát".

Ngay khi tên Mog đầu tiên lao qua, cha tôi vung thanh sắt sang ngang trúng vào cẳng chân hắn. Hắn ngã nhào ra, đập mạnh cái bản mặt xấu xí của hắn xuống đất.

Tên thứ hai cố gắng giơ vũ khí lên nhưng cha tôi đã lao tới. Cả hai bắt đầu giành nhau khẩu súng; cha tôi có lợi thế về sự bất ngờ và lượng adrenaline đã có từ trước. Nhưng dù sao thì tên Mog cũng khỏe hơn và đẩy mạnh bố tôi vào tường, khẩu súng vẫn bị giăng co giữa hai người. Tôi nghe thấy cha mình thở mạnh một cái.

Tôi lao tới tên lính đầu tiên trước khi hắn kịp định thần. Tôi đá một cú mạnh vào cạnh đầu hắn, mạnh đến nỗi tôi có thể cảm thấy các ngón chân mình sừng lên bên trong chiếc giày đã nát của mình. Tôi nhặt lấy súng của hắn, quay người lại và bắn.

Phát đạn bắn trúng vào bức tường ngay cạnh đầu cha tôi. Tôi ngắm kỹ lại và bắn một phát nữa.

Cha tôi nhổ ra một đám tro đen sau khi tên Mog phân hủy ngay trước mặt ông. Không muốn liêu lĩnh, tôi bắn tiếp vào tên Mog đang nằm bất tỉnh dưới đất. Tôi nhìn xác hắn nổ tung và tro bay tung tóe ra mặt đường. Thật là một hình ảnh thỏa mãn.

Khi tôi ngược lên, cha tôi đang nhìn tôi chăm chăm với sự kinh ngạc xen lẫn tự hào.

"Bắn tốt lắm", ông nói. Ông nhặt khẩu súng của tên Mog thứ hai lên và ngó qua góc tường một lần nữa. "Chỗ này giờ trống trải rồi nhưng nhiều tên khác rồi sẽ tới. Chúng ta cần phải đi thôi".

Tôi quay lại nhìn căn cứ một lần nữa, tự hỏi có phải bạn mình đang trong đó chiến đấu để tự bảo toàn tính mạng của mình không. Nhận thấy sự do dự của tôi, cha tôi nhẹ nhàng nắm lấy vai tôi.

"Sam, cha biết nói điều này giờ chả có ý nghĩa gì nhiều, nhưng cha hứa với con chúng ta sẽ làm mọi thứ có thể cho các Garde. Giúp đỡ họ, bảo vệ Trái đất ... đó là việc cả đời của cha".

"Của con nữa", tôi đáp, nhận ra rằng những từ tôi nói ra đều là sự thật.

Ông ngó qua bức tường một lần nữa và rời ra hiệu cho tôi. Chúng tôi chạy qua khoảng sân rộng tới chỗ tòa tháp canh đã sập nơi mà cha tôi nói sẽ có lối đi qua hàng rào của căn cứ Dulce. Tôi vừa chạy vừa cảnh đề phòng bị bắn lén từ phía sau bất cứ lúc nào nhưng điều đó chả bao giờ xảy ra. Tôi quay lại nhìn qua vai làn khói đang cuộn lên từ phía căn cứ. Tôi hi vọng các Garde và Adam sẽ thoát được khỏi đây.

Chiếc xe Chevy Rambler cũ của cha tôi vẫn đang đậu ở nơi mà ông đã nói. Chúng tôi lái về phía đông xuyên qua sa mạc cho tới khi chúng tôi tới Texas. Chúng tôi không gặp bất cứ chốt chặn nào và cũng chả bị truy đuổi bởi bất kì chiếc xe đen thui nào của chính phủ; con đường thông thoáng tới khi chúng tôi gần tới Odessa.

"Vậy", Cha bắt đầu, thản nhiên như thể đang hỏi tôi hôm nay ở trường như thế nào. "Làm sao mà con lại trở thành bạn tốt nhất với một Garde?"

"Tên cậu ấy là John", tôi đáp. "Cêpan của cậu ấy thực ra tới Paradise tìm bố đó. Chúng con gặp nhau ở trường và, ừm, cùng có một kẻ thù chung".

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn Texas trôi qua trong tầm mắt. Đã một thời gian kể từ lần cuối tôi nghĩ đến trường phổ thông, về Mark James, về đám phân bón trong học tủ của mình và chuyến đi chơi điên rồ đêm Halloween kia. Thật khó mà tin rằng tôi từng coi Mark và đám bạn của cậu ta là những người nguy hiểm nhất trong thế giới của mình. Tôi bật cười và cha quay sang nhìn tôi.

"Kể cho cha nghe hết đi, Sam. Có vẻ như ta đã bỏ lỡ nhiều thứ rồi đấy".

Và tôi làm vậy. Tôi bắt đầu với việc gặp John tại trường, nhảy tới trận chiến trên sân trường, và kết thúc câu chuyện với quãng thời gian chạy trốn trước khi tôi bị bắt. Tôi có cả ngàn câu hỏi cho cha mình, nhưng thực ra chỉ nói chuyện với ông thôi cũng đã thấy thật tuyệt rồi. Không hẳn là vì tôi vừa mới dành hàng tuần trong cái buồng giam đó; chỉ là tôi nhớ những cuộc trò chuyện với cha mình.

Cũng đã muộn khi chúng tôi tấp vào một nhà nghỉ ở ngoại ô thị trấn. Mặc dù cả hai cha con tôi đều trông lấm lem - chúng tôi trông như thể mới trốn tù ra vậy, mà thực ra là chúng tôi chả vừa làm thế còn gì - người quản lý già trông có vẻ mệt mỏi kia chẳng hề hỏi bất cứ câu gì cả.

Phòng của chúng tôi ở trên tầng hai với hướng nhìn ra phía bể bơi đã bị lãng quên của nhà nghỉ, nơi làn nước màu nâu đầy bùn chứa đọng lá rụng và giấy gói đồ ăn nhanh. Trước khi lên tầng, chúng tôi quay lại xe lấy vài đồ dùng. Cha tôi lấy một cái túi đeo lưng ra khỏi cốp xe và đưa nó cho tôi.

"Đó là đồ của Adam", ông nói ngập ngừng. "Có lẽ sẽ có vài bộ đồ sạch trong đó".

"Con cảm ơn", tôi đáp, nhìn cha mình. Có sự lo lắng hiện lên trên khuôn mặt của ông. "Con sẽ giữ nó an toàn cho cậu ta".

Cha tôi gật đầu nhưng tôi biết ông đang nghĩ tới điều tệ nhất. Ông lo lắng cho anh chàng Mogadorian này và, đột nhiên, tôi tự hỏi liệu ông có lo lắng như thế cho tôi trong suốt những năm qua.

Với một tiếng thở dài, tôi quàng cái túi của Adam lên vai và hướng về phòng. Rõ ràng là có sự khăng khít giữa cha tôi và Adam mà tôi không thực sự hiểu được, và một phần trong tôi đang cảm thấy ghen tị. Nhưng rồi cha tôi đặt tay lên vai tôi khi chúng tôi cùng đi về phòng và tôi nhớ lại tôi đã đi tìm ông trong bao lâu, ông đã cứu tôi ra như thế nào và rằng ông đã bỏ Adam lại để đưa tôi đi. Ông bỏ lại gã Mogadorian đã bằng cách nào đó có được Biệt năng để cứu tôi. Tôi bỏ hết những ý nghĩ nhỏ nhen của mình sang một bên và cố gắng hợp lí hóa mọi thứ trong đầu mình.

"Cha gặp Adam như thế nào?", tôi hỏi khi ông đang mở khóa phòng.

"Cậu ấy đã giải cứu cha. Lũ người Mogadorian đang giam cầm cha và tiến hành các thí nghiệm trên người cha".

Căn phòng này vừa nhỏ vừa bẩn thỉu như những gì tôi đã nghĩ. Một con gián chui nhanh xuống gầm giường khi chúng tôi bật đèn lên. Chỗ này đầy mùi ẩm mốc. Có một phòng tắm nhỏ, và dù bồn tắm đầy những mảng màu đen, tôi vẫn muốn đi tắm. So với làn nước lạnh từ cái xô sắt, nơi này đúng là thiên đường.

"Những kiểu thí nghiệm nào hả cha?"

Cha tôi ngồi xuống phía cuối giường. Tôi ngồi xuống cạnh ông và chúng tôi cùng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong cái gương mờ đục trong phòng. Chúng tôi trông khá giống nhau - cả hai đều bẩn thỉu và hốc hác bởi sự giam cầm gần đây. Cả cha lẫn con.

"Chúng cố xâm nhập vào bộ não của bố. Cố lấy ra bất kì thông tin nào có giá trị mà cha biết về các Garde".

"Vì cha là một trong những người đã gặp các Garde khi họ mới tới Trái đất? Bọn con tìm thấy căn hầm của cha ở sân sau. Con đã chấp nối các sự kiện lại với nhau".

"Những người tiếp đón", cha tôi nói một cách buồn bã. "Bọn cha gặp những người Loric khi họ hạ cánh, cho họ những thứ thiết yếu cho quãng thời ngắn sắp tới. Chín đứa trẻ đó, tất cả đều thật hoảng sợ. Và rồi con tàu cũng đến, đó là một trong những điều tuyệt vời nhất mà cha đã thấy". Tôi mỉm cười, nhớ lại ngày đầu tiên tôi thấy John dùng Biệt năng của mình. Cứ như thể một tấm màn được vén ra và hé lộ một vũ trụ đầy những điều kì lạ. Tất cả những quyển sách về người ngoài hành tinh mà tôi đã đọc, những thứ mà tôi vô cùng muốn nó là sự thật - bất chợt đều là thật.

"Cha nghĩ bọn cha có vẻ là những mục tiêu dễ bị săn lùng hơn là các Garde. Ai cũng có gia đình. Những cuộc sống riêng mà không phải cứ muốn là bỏ đi hết được. Và rồi lũ Mogadorian tìm thấy bọn cha".

"VẬY điều gì đã xảy ra với những người khác?"

Tay cha tôi run lên một chút. Ông thở dài. "Họ đều đã bị giết, Sam à. Cha là người cuối cùng".

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy ám ảnh của ông phản chiếu trong cái gương. Bị giam cầm bởi lũ Mog trong suốt những năm qua; tôi thấy thật tệ khi làm ông phải nhớ lại những kí ức kinh hoàng đó.

"Con xin lỗi", tôi nói. "Chúng ta lẽ ra không nên nói về chuyện đó".

"Không", ông đáp, vẻ kiên quyết, "con xứng đáng được biết tại sao ta không - tại sao ta không xuất hiện trong đời con nhiều như ta nên thế".

Mặt cha tôi nhăn lại như thể đang cố nhớ lại điều gì đó. Tôi để ông suy nghĩ, cúi xuống và cởi giày của mình ra. Những ngón chân tôi sưng vù lên bởi cú đá vào đầu tên Mog lúc trước. Tôi xoa bóp chúng nhẹ nhàng, kiểm tra để chắc chắn không có chỗ nào bị gãy.

"Chúng đang cố gắng lấy mọi thứ có thể khỏi kí ức của bọn cha. Bất cứ thứ gì có thể giúp chúng săn lùng các Garde". Ông lấy một tay vuốt tóc và xoa xoa đầu mình. "Những gì chúng đã làm đối với cha ... chúng để lại những khoảng trống. Có nhiều thứ mà cha không thể nhớ được. Có những thứ quan trọng - những thứ mà cha biết cha nên nhớ nhưng lại không thể nhớ được gì".

Tôi vỗ nhẹ lên lưng ông. "Chúng ta sẽ tìm các Garde và có lẽ họ sẽ, con không biết, có cách đảo ngược những gì lũ Mog làm với cha".

"Lạc quan đấy", cha tôi nói và cười với tôi. "Đã khá lâu rồi cha không cảm thấy như vậy".

Cha tôi đứng dậy và lấy túi đeo lưng của ông. Ông lấy ra một cái điện thoại rẻ tiền mà hay bán ở các cửa hàng xăng dầu và nhìn một cách tuyệt vọng vào màn hình.

"Adam có số điện thoại này", cha tôi nói. "Giờ cậu ấy lẽ ra đã phải gọi lại để thông báo tình hình".

"Mọi thứ xảy ra thật điên rồ ngoài đó. Có lẽ cậu ta đã đánh mất điện thoại".

Cha tôi đã bấm xong một dãy số. Ông áp nó vào tai, nghe ngóng. Sau vài giây im lặng ông cúp máy.

"Chả có gì cả", ông nói và ngồi xuống. "Cha nghĩ mình đã khiến cậu bé đó bị giết tối nay rồi, Sam à".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 4

CÓ LẼ ĐÂY LÀ LẦN TẮM TUYỆT VỜI NHẤT của đời tôi trong cái phòng tắm vừa nhỏ vừa bẩn trong nhà nghỉ này. Ngay cả những mảng đen trải dài từ chỗ thoát nước lên tới thành bồn tắm cũng không thể làm giảm đi cảm giác sung sướng đó được. Làn nước nóng thật là tuyệt vời, nó làm trôi đi hàng tuần bị giam giữ bởi đám người Mogadorian.

Sau khi lau đi làn hơi nước đọng lại trên cái gương rạn vỡ trong phòng tắm, tôi nhìn ngắm chính mình trong nó thật kỹ lưỡng. Xương sườn tôi nhô ra, các cơ bụng hiện lên vừa đủ để khiến tôi có được cái bụng sáu múi như của mấy người sắp chết đói. Tôi có những quầng thâm dưới mắt và tóc tôi thì đã mọc dài ra hơn nhiều tôi thường để.

Vậy có lẽ là hình ảnh các chiến binh chiến đấu vì tự do trông như thế này đây.

Tôi chui vào một cái áo phông và mặc một cái quần bò tôi thấy trong túi của Adam; tôi phải dùng tới lỗ cuối cùng trên cái thắt lưng để cố định cái quần vậy mà nó vẫn còn lỏng lẻo quanh hông tôi. Bụng tôi sôi lên và tôi dừng lại một chút để tự hỏi cái nhà nghỉ tồi tàn này có thể có kiểu phục vụ phòng như thế nào đây. Tôi cá ông già sau quầy thu ngân kia sẽ vui vẻ gửi lên một chút pho mát nướng và mấy mẫu đuôi bánh mì thừa.

Quay trở lại phòng, tôi thấy cha mình đã lắp đặt một số thiết bị của ông. Có một chiếc máy tính xách tay để mở trên giường, một chương trình đang tự động kiểm tra các tiêu đề tin. Vậy là ông đã đang tìm hiểu xem bước tiếp theo chúng tôi nên làm gì. Giờ cũng đã khuya rồi, đã quá nửa đêm và tôi vẫn chưa đi ngủ. Và dù vẫn vô cùng muốn biết thêm tình hình của các

Garde, tôi vẫn hi vọng bước tiếp theo của chúng tôi sẽ là một đĩa bánh kẹp ở nhà hàng gần nhất.

"Có gì mới không cha?", tôi hỏi và nheo mắt nhìn cái máy tính.

Cha tôi thì chẳng chú ý gì tới cái chương trình đang chạy kia. Ông đang ngồi dựa lưng vào tường và cầm cái điện thoại rẻ tiền kia, ánh nhìn có vẻ do dự. Ông quay qua nhìn cái máy tính một cách lơ đãng. "Chưa có gì cả".

"Cậu ta có lẽ sẽ không gọi lại khi chưa đến đâu đó an toàn đâu cha", tôi nói. Tôi với tay định lấy cái điện thoại trong tay ông nhưng ông rút tay lại.

"Không phải việc đó", ông nói. "Có một cuộc gọi khác mà ta cần thực hiện. Cha đã nghĩ về những gì nên nói trong lúc con đi tắm, và giờ thì cha vẫn chẳng biết nên nói gì".

Ngón tay cái của ông dò theo một dãy số quen thuộc trên các phím số, như thể ông đang cố gắng để thực sự bấm dãy số đó. Tôi đã quá tập trung vào ý nghĩ về việc đi tìm các Garde và đánh trả đám Mogadorian mà hầu như không chắc ông đang nói về cái gì. Và khi nghĩ ra, tôi ngồi thụp xuống giường, cảm thấy không nói nên lời như cha mình vậy.

"Chúng ta cần phải gọi cho mẹ con, Sam à".

Tôi gật đầu đồng ý nhưng thực sự thì lại chẳng biết phải nói gì cho Mẹ vào thời điểm này. Lần cuối bà thấy tôi thì tôi đang ở trong một trận chiến với đám người Mogadorian tại Paradise và rồi lại chạy đi vào màn đêm với John và Sáu. Tôi nghĩ mình đã nói với lại rằng tôi yêu bà. Đó không hẳn là màn chào tạm biệt tốt nhất mà tôi có, nhưng thực sự thì tôi đã nghĩ mình sẽ trở về nhà sớm thôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị bắt giam bởi một giống loài ngoài hành tinh thù địch.

"Mẹ sẽ khá là tức giận đó cha nhỉ?"

"Bà ấy chỉ tức giận với cha thôi", cha tôi nói. "Không phải với con. Bà ấy sẽ vô cùng vui khi nghe thấy giọng con và biết con đang an toàn".

"Đợi đã - cha gặp mẹ rồi à?"

"Bọn cha dừng lại tại Paradise trước khi hướng tới Mexico. Đó là lí do tại sao cha biết con đang mất tích".

"Mẹ vẫn ổn chứ? Bọn Mog không làm gì mẹ cả à?"

"Có vẻ là không, nhưng điều đó không có nghĩa là bà ấy ổn. Đó là khoảng thời gian khó khăn cho bà ấy khi con biến mất như vậy. Bà ấy đổ lỗi cho cha và bà ấy không hoàn toàn sai về việc đó. Bà không cho cha vào nhà, điều đó có thể hiểu được, vì thế bọn cha phải ngủ trong căn hầm".

"Với bộ xương kia à?"

"Đúng vậy. Một khoảng trống khác trong trí nhớ của cha - cha chẳng biết bộ xương đó là của ai nữa". Rồi cha tôi bồng nheo mắt nhìn tôi. "Mà đừng có đổi chủ đề như thế".

Một phần trong tôi lo lắng sẽ bị Mẹ phạt qua điện thoại, một phần khác lo lắng nếu nghe giọng bà có lẽ sẽ khiến tôi mặc kệ cuộc chiến này và chạy ngay về nhà ngay lập tức. Thật là khó nghĩ.

"Giờ là nửa đêm. Có lẽ chúng ta nên đợi tới sáng?"

Cha tôi lắc đầu. "Không. Chúng ta không thể lờ việc này đi như vậy được, Sam à. Ai mà biết được điều gì sẽ xảy đến với chúng ta vào ngày mai?"

Và chỉ thế thôi, với sự quyết tâm một cách bất ngờ, cha tôi bấm số điện thoại nhà của chúng tôi. Ông áp điện thoại lên tai một cách lo lắng và đợi chờ. Tôi vẫn nhớ vài hình ảnh khi cha và mẹ tôi vẫn còn ở bên nhau -

những kí ức khi bé trước khi ông biến mất. Họ khá là hạnh phúc bên nhau. Tôi tự hỏi cha tôi giờ đang nghĩ gì, nhất là khi phải nói rằng chúng tôi vẫn chưa thể về nhà được. Có lẽ ông đang cảm thấy tội lỗi như tôi vậy.

"Máy trả lời tự động", cha tôi nói sau một lúc. Ông trông gần như là nhẹ nhõm hẳn đi. Rồi ông lấy tay che điện thoại lại. "Cha có nên ...?"

Ông ngừng lại khi tiếng bíp nho nhỏ của máy trả lời tự động kêu lên. Ông mấp máy môi không biết nên nói gì.

"Beth à, đây là -", ông lắp bắp, lấy tay còn lại vuốt tóc. "Malcolm đây. Anh không biết nên bắt đầu từ đâu - nói qua máy trả lời tự động thế này không hẳn là cách tốt nhất -nhưng, anh vẫn còn sống. Anh còn sống và anh xin lỗi và anh nhớ em vô cùng".

Cha tôi ngẩng lên nhìn tôi, mắt ngấn nước. "Con trai chúng ta đang ở với anh. Nó - Anh hứa là sẽ giữ nó an toàn. Một ngày nào đó, nếu em cho phép, anh sẽ giải thích mọi thứ cho em. Anh yêu em".

Ông đưa tôi cái điện thoại bằng bàn tay đang run rẩy của mình. Tôi cầm lấy nó.

"Mẹ à?", tôi nói, cố gắng không suy nghĩ quá nhiều về những gì mình định nói mà chỉ cố gắng nói đơn giản thôi. "Con - con cuối cùng cũng tìm thấy Cha rồi. Hay chính xác hơn là cha tìm thấy con. Bọn con đang làm một thứ tuyệt vời Mẹ ạ. Một việc sẽ giữ thế giới an toàn mà, ừm, không nguy hiểm chút nào cả, con hứa đó. Con yêu mẹ. Bọn con sẽ về nhà sớm thôi".

Tôi cúp máy, nhìn chăm chăm nó một lúc trước khi ngẩng lên nhìn cha mình. Mắt ông vẫn ngấn nước khi ông với tay vỗ nhẹ lên chân tôi.

"Nói hay đó", ông nói.

"Con hi vọng mọi thứ sẽ xảy ra như thế", tôi đáp.

"Cha cũng vậy".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 5

NHỮNG TIA SÁNG MẶT TRỜI ĐẦU TIÊN CỦA NGÀY MỚI LEN LỎI vào các căn nhà, xua đi bầu không khí mát mẻ của buổi đêm, biến bầu trời Chicago chuyển màu từ tím sang hồng. Từ trên tầng thượng tòa nhà John Hancock Center này, tôi ngắm nhìn mặt trời từ từ nhô lên phía bên kia Hồ Michigan.

Đây là đêm thứ ba liên tiếp tôi lên đây vì không thể ngủ được.

Chúng tôi an toàn rút được về Chicago từ vài hôm trước với nửa chặng đường đầu tiên là trong một chiếc xe của chính phủ mà chúng tôi trộm được, nửa còn lại là trên xe lửa chở hàng. Khá là dễ khi chạy trốn quanh đất nước khi một trong những người bạn đồng hành có thể tàng hình và một người khác thì có thể dịch chuyển tức thời được.

Tôi đi qua khoảng sân trên tầng thượng, ngó nhìn xuống thành phố Chicago đang chuyển mình thức dậy. Những con đường, lối di chuyển huyết mạch của thành phố nhanh chóng trở nên đông đúc bởi những dòng xe nối đuôi nhau dưới lòng đường và những khách bộ hành trên vỉa hè. Tôi chỉ biết lắc đầu khi nhìn cảnh này.

"Họ chả biết điều gì sắp xảy tới cho họ".

Bernie Kosar tiến tới chỗ tôi trong hình dáng chú chó thân thuộc. Cu cậu duỗi người, ngáp và rồi áp đầu vào tay tôi.

Tôi nên thấy mừng khi còn sống mới phải. Chúng tôi chạm mặt Setrakus Ra tại New Mexico mà không phải chịu tổn thất nào về sinh mạng. Những thành viên Garde còn sống - ngoại trừ Số Năm vẫn đang mất tích - đều

đang ở dưới tầng, an toàn và tràn đầy sức sống dù phần lớn vẫn còn đang trong quá trình hồi phục các vết thương sau trận chiến. Và Sarah nữa, cô ấy cũng ở dưới đó. Tôi đã cứu được cô ấy.

Tôi nhìn xuống tay mình. Khi còn ở New Mexico, chúng đang nhuộm đỏ bởi máu. Máu của Ella và Sarah.

"Họ sắp đối mặt với sự tận diệt mà vẫn chẳng hay biết tí gì về điều đó".

Bernie Kosar biến thành một con chim sẻ, lượn một vòng qua khoảng cách giữa tòa nhà nhà John Hancock Center và tòa nhà gần nhất rồi quay trở lại đậu lên vai tôi.

Tôi dù đang nhìn xuống những con người bình thường phía dưới nhưng thực ra lại đang nghĩ về các Garde. Ai cũng đều tìm cách nghỉ ngơi từ khi chúng tôi về lại căn hộ hào nhoáng của Chín. Một chút nghỉ ngơi và hồi phục chắc chắn là điều cần thiết; tôi chỉ hi vọng họ không quên mất chúng tôi đã gần bị đánh gục hoàn toàn như thế nào khi còn ở New Mexico, bởi vì đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới.

Nếu không nhờ Ella không bằng cách nào đó làm Setrakus Ra bị thương và một vụ nổ tại một khu vực nào đó của căn cứ khiến lũ Mog còn lại chạy mất, tôi không chắc chúng tôi có thể còn sống mà thoát ra. Và nếu như tôi không phát triển Biệt năng chữa thương, Sarah và Ella chắc chắn đã chết. Tôi không thể xóa bỏ hình ảnh khuôn mặt bị đốt cháy của họ ra khỏi tâm trí mình được.

Chúng tôi sẽ không bao giờ có thể gặp may mắn như thế lần nữa. Nếu chúng tôi cứ không chuẩn bị trước gì cả thì lần tới đối mặt Setrakus Ra, chúng tôi sẽ chết chắc.

Vào thời điểm tôi xuống khỏi tầng thượng, phần lớn những người khác đều đã tỉnh dậy. Marina đang ở trong bếp và dùng khả năng Telekinesis của mình để đánh trứng và sữa trong khi đồng thời lau bàn bếp. Kể từ khi bảy

chúng tôi (và BK) tới đây, chúng tôi không hẳn đã tận dụng hết mọi thứ trong căn hộ hào nhoáng này của Chín.

Marina vẫy tay chào khi cô ấy trông thấy tôi. "Chào buổi sáng. Trứng chứ?"

"Chào. Chẳng phải cậu đã nấu bữa tối hôm qua rồi à? Có lẽ nên để ai khác làm chứ".

"Tớ chả bận tâm chuyện đó đâu", Marina nói. Cô ấy tươi cười lấy một cái máy xay sinh tố ra khỏi kệ tủ. "Tớ vẫn chưa thể tin được sự tồn tại của một nơi như thế này. Tớ gần như thấy ghen tị với Chín khi cậu ta có thể sống ở đây lâu đến thế. Thật là khác biệt so với những gì ở chỗ tớ. Có kì cục không nếu tớ muốn thử tất cả mọi thứ?"

"Chả có gì là kì cục cả". Tôi giúp cô ấy lau sạch bàn bếp. "Chừng nào chúng ta còn ở đây, ít nhất chúng ta nên bắt đầu thay nhau nấu nướng và dọn dẹp".

"Được thôi", Marina gật đầu và liếc mắt nhìn tôi. "Chúng ta nên thảo luận về việc đó".

"Sao cậu nhìn mình như thế?"

"Chả có gì cả, chia sẻ việc vặt như thế là ý hay đó", Marina nói và rồi bối rối nhìn ra chỗ khác. Cô ấy chắc chắn đang muốn nói gì đó.

"Thôi nào Marina. Có chuyện gì vậy?"

"Tớ chỉ -". Cô ấy nhặt khăn lau bát lên, vắn vẹo nó trong lúc nói. "Đã lâu rồi mình sống mà không có định hướng gì cả, không thực sự biết một Garde nên như thế nào. Và rồi Sáu tới tìm tớ ở Tây Ban Nha và cho tớ thấy điều đó. Và rồi chúng tớ gặp cậu và Chín, ngay trước khi cậu dẫn chúng ta vào trận chiến với kẻ Mogadorian độc ác nhất từng tồn tại. Nó như thế -

wow, ba bọn họ thực sự biết mình đang làm gì. Họ có thể xử lí mọi tình huống".

"Ừm, mình cảm ơn".

"Nhưng giờ đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi chúng ta đến đây và tớ lại bắt đầu có cảm giác đó. Như thế chúng ta không biết mình đang làm gì vậy. Vậy tớ nghĩ, điều mà tớ đang tự hỏi là đã có kế hoạch gì khác bên cạnh phân công việc vặt chưa?"

"Mình đang nghĩ về việc đó", tôi lẩm bẩm.

Tôi không muốn nói cho Marina biết kế hoạch tiếp theo - hay chính xác hơn là việc chưa có nó - là thứ khiến tôi mất ngủ hàng đêm. Chúng tôi chả biết Setrakus Ra đang ở đâu sau trận chiến ở New Mexico, mà ngay cả khi có biết thì tôi vẫn không chắc chúng tôi đã sẵn sàng để đánh lại hắn. Chúng tôi có thể đi tìm Số Năm; cái máy tính bảng chúng tôi tìm thấy trong hầm ngầm của chú Malcolm Goode cho chúng tôi thấy một chấm phía ngoài bờ biển Florida mà chúng tôi khá chắc đó là cậu ta. Và rồi còn Sam nữa. Sarah thể rằng cô ấy đã thấy cậu ấy ở New Mexico nhưng chúng tôi không hề thấy cậu ấy tại Dulce. Với việc Setrakus Ra dường như có thể giả dạng bất cứ ai, tôi bắt đầu tin rằng Sam mà cô ấy thấy là do hắn giả dạng, và Sam thật sự đang bị giam ở đâu đó khác. Cứ coi như là cậu ấy vẫn còn sống.

Quá nhiều thứ để quyết định, đó là chưa kể việc chúng tôi cần tập luyện với nhau. Vậy mà tôi vẫn chỉ biết kéo lê cái thân xác này đi đi lại lại, quá ám ảnh với trận suýt thua tại New Mexico mà không thể tập trung lên kế hoạch mới được. Cũng có lẽ là do sự thoải mái khi ở trong căn hộ cao cấp của Chín sau trải nghiệm hút chết vừa rồi, đó là chưa kể tới hàng năm trời chạy trốn của tất cả chúng tôi, và có vẻ tất cả chúng tôi đều cần nghỉ ngơi. Và nếu bất cứ ai trong số họ tự trách mình vì không có một kế hoạch tử tế nào thì vẫn không ai biểu lộ bất cứ gì cả.

Ồ, và vẫn còn thứ khác cũng khiến tôi phân tâm. Tôi đoán là nó cũng gần như mong muốn được thử mọi thứ trong cái bếp hạng sang của Chín; tôi muốn dành thời gian chỉ với Sarah thôi. Tôi tự hỏi Henri sẽ nghĩ gì về việc đó. Chú có lẽ sẽ vô cùng thất vọng về sự thiếu tập trung của tôi, tôi biết vậy nhưng không thể làm gì khác được.

Và thật đúng lúc, Sarah vòng tay quanh thắt lưng tôi từ phía sau, áp mặt vào gáy tôi. Tôi quá tập trung vào ý nghĩ riêng của mình mà không hề nghe thấy cô ấy tiến vào bếp.

"Chào buổi sáng anh chàng đẹp trai", Sarah nói. Tôi quay người lại và tặng lại cô ấy một nụ hôn ngọt ngào và chậm rãi.

Dù đang chịu khá nhiều áp lực như bây giờ, tôi cũng đã quen với những buổi sáng như thế này. Sáng dậy và hôn Sarah một cái, sau đó là một ngày bình thường trôi qua bên cô ấy, và cuối cùng là đi ngủ trong khi biết là sáng mai khi tỉnh dậy sẽ lại thấy cô ấy ở bên.

Sarah áp mặt vào gần mặt tôi thì thầm. "Anh lại dậy sớm rồi".

Tôi nhăn mặt; tôi cứ nghĩ là tôi đã vô cùng khê khàng khi ra khỏi giường vào mỗi sáng để lên tầng thượng nghĩ ngợi.

"Mọi thứ vẫn ổn chứ?", cô ấy hỏi.

"Đúng thế, dĩ nhiên rồi", tôi nói và cố gắng làm cô ấy sao nhãng với một nụ hôn khác. "Giờ em đã ở đây rồi, còn gì có thể không ổn nữa chứ?"

Marina hăng giọng một cái, có lẽ lo lắng chúng tôi sẽ bắt đầu ve vuốt nhau ngay tại trong bếp này. Sarah nháy mắt với tôi và quay đi, cầm lấy tô trứng sữa Marina vừa đánh lên và tiếp quản việc rán trứng.

"À", Sarah nói và quay lại nhìn tôi. "Chín đang tìm anh đó".

"Tuyệt vời", tôi đáp. "Cậu ấy muốn gì?"

Sarah chỉ nhún vai. "Em không hỏi. Có lẽ là muốn chia sẻ vài mẹo về cách ăn mặc". Cô ấy chạm một ngón tay lên môi mình ra dáng nghĩ ngợi. "Thực ra thì có lẽ điều đó cũng tốt đấy".

"Ý em là gì?"

Sarah nháy mắt với tôi. "Cậu ấy lại vứt áo đi đâu rồi đó. Một lần nữa".

Tôi thở dài, ra khỏi bếp và đi tìm Chín. Tôi nhận thấy căn hộ cao cấp này là nhà của cậu ấy và cậu ấy có quyền làm mình thấy thoải mái, nhưng cậu ấy đã cời trần đi lại quanh nhà gần như mọi khi có thể. Tôi chả chắc cậu ấy làm thế vì nghĩ đám con gái sẽ bắt chọt bùa vây lấy cậu ta hay cậu ấy làm vậy để chọc tức tôi. Có lẽ là cả hai thứ trên.

Tôi tìm thấy Sáu đang ngồi trong căn phòng khách rộng lớn. Cô ấy đang ngồi khoanh chân trên một cái trường kỉ màu trắng sang trọng, tay cầm một cốc cà phê. Chúng tôi chả nói gì nhiều với nhau kể từ khi trở về từ New Mexico. Tôi vẫn chưa hoàn toàn cảm thấy thoải mái khi ở cạnh cả cô ấy và Sarah cùng một lúc. Tôi nghĩ có lẽ Sáu cũng cảm thấy thế vì tôi cảm thấy cô ấy đang tìm cách tránh mặt mình. Sáu ngẩng lên nhìn tôi khi thấy tôi vào, mắt nhắm mắt mở ngái ngủ. Cô ấy trông cũng mệt mỏi như tôi đang cảm thấy vậy.

"Chào", tôi nói. "Tối qua cô bé thế nào?"

Sáu lắc đầu. "Con bé cứ thức cả đêm và chỉ vừa mới đi nghỉ một chút".

À mà còn thêm các cơn ác mộng của Ella vào danh sách các vấn đề cần giải quyết nữa. Chúng đã xảy ra mỗi đêm từ khi chúng tôi rời New Mexico, và chúng tệ tới nỗi Sáu và Marina đã phải thay nhau ngủ cùng cô bé để đảm bảo rằng cô bé không quá hoảng loạn bởi chúng.

Tôi hạ giọng xuống một chút. "Cô bé có nói cho cậu cô bé đã thấy gì trong các cơn ác mộng đó không?"

"Mỗi tí tẹo và vô cùng rời rạc", Sáu nói. "Cô bé không hẳn là người hay chuyện, cậu biết chứ?"

"Trước vụ ở New Mexico, Chín và tớ cũng có những giấc mơ có vẻ giống ác mộng hơn", tôi nói, cố gắng tìm cách nghĩ cách giải quyết chuyện này.

"Tám có nhắc chuyện tương tự đó".

"Đầu tiên chúng tớ cứ nghĩ đó chỉ là cách lão Setrakus Ra chế nhạo chúng tớ, nhưng chúng cũng có vẻ như là một lời cảnh báo. Ít nhất thì đó cũng là cách tớ nghĩ về chúng. Có lẽ chúng ta nên tìm cách đoán xem ý của Ella là gì".

"Chắc rồi, tớ nghĩ đó có lẽ là một kiểu lời nhắn được mã hóa nào đó", Sáu nói một cách vô cảm, "nhưng cậu đã từng nghĩ là sẽ có cách giải thích đơn giản hơn không?"

"Như thế nào chứ?"

Sáu trợn mắt như không tin được tôi vừa nói thế. "Như là vì cô bé vẫn chỉ là một đứa bé con thôi, John à. Cêpan của cô bé mới chết, bản thân cô bé thì suýt tự giết chính mình mới chỉ vài hôm trước thôi, và ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra cho cô bé nữa chứ? Trời đất, tớ khá là ngạc nhiên khi chúng ta đều không có ai khác có những cơn ác mộng về đêm như thế".

"Nghe có vẻ an ủi đấy".

"Thì có ai có thời gian thực sự yên ổn đâu".

Trước khi tôi có thể đáp lại, Tám xuất hiện ở trên ghế ngay cạnh Sáu. Cô ấy giật bắn lên, suýt nữa thì làm đổ cốc cà phê và ngay lập tức nhìn Tám với ánh mắt hình viên đạn. Tám nhanh chóng giơ tay lên phòng thủ.

"Whoa, tớ xin lỗi", cậu ấy nói. "Đừng giết tớ".

"Cậu phải dừng ngay cái trò đó lại", Sáu đáp và đặt cốc cà phê xuống.

Tám đang mặc đồ để tập luyện, mái tóc xoăn của cậu ấy được nhét trong một cái băng đeo đầu màu mè. Cậu ấy gật đầu chào tôi rồi quay sang Sáu với một nụ cười hòa giải.

"Thôi nào", Tám nói, "cậu có thể trả đũa tớ sau trong Giảng đường mà".

Sáu đứng dậy, hài lòng với ý tưởng đó. "Tớ sẽ đấm cho cậu một trận nên thân".

"Các cậu đang tập gì thế?", tôi hỏi.

"Đấu tay đôi", Tám trả lời. "Tớ đoán kể từ khi Sáu gần như giết tớ khi ở New Mexico-"

"Tớ nói lần cuối cùng, đó không phải là tớ", Sáu cắt ngang bực tức.

"-ít nhất thì cô ấy cũng có thể chỉ cho tớ vài chiêu để tớ có thể tự bảo vệ chính mình khỏi những lần tấn công tiếp theo của cô ấy".

Sáu cố đấm một cú vào tay Tám nhưng cậu ấy đã nhanh chóng dịch chuyển ra sau cái ghế.

"Thấy chưa?", Tám cười nhả nhổ. "Tớ đã trở nên quá nhanh so với cậu rồi đó!"

Sáu nhẩy qua ghế tới chỗ cậu ta và Tám nhanh chóng chạy về phía Giảng đường. Trước khi đuổi theo, Sáu quay lại nhìn tôi.

"Có lẽ cậu nên thử nói chuyện với Ella", cô ấy nói.

"Tớ á?"

"Ừ", cô ấy đáp. "Có lẽ cậu có thể biết những giấc mộng của cô bé có ý nghĩa gì đó hay chúng chỉ là do cô bé bị chấn động tâm lí thôi".

Ngay khi Sáu rời khỏi phòng, một tiếng huých mạnh trên sàn nhà phía sau tôi vang lên. Tôi quay lại và thấy Chín đang cười nhả nhở với tôi, cời trần đúng như Sarah đã nói và đang cầm một cuốn sổ trong bàn tay cục mịch của cậu ta. Tôi ngược nhìn lên trần nhà.

"Cậu đứng trên đó bao lâu rồi?"

Chín nhún vai. "Tớ suy nghĩ tốt nhất là khi đứng lộn người lại như thế, anh bạn à".

"Tớ không biết cậu cũng biết suy nghĩ cơ đấy"

"Được rồi, cũng đúng thôi, cậu thường suy nghĩ thay cho cả nhóm còn gì nữa". Cậu ta dúm quyển sổ vào người tôi. "Nhưng xem cái này đi".

Tôi cầm lấy quyển sổ và bắt đầu lật giở từng trang. Chúng được che phủ với những hình vẽ giản đồ được vẽ bởi chính bàn tay của Chín. Nó như thể bản vẽ kiến trúc của một căn cứ quân sự nào đó, và nó trông quen quen một cách kì lạ.

"Đây là-?"

"Tây Virginia", Chín tuyên bố một cách tự hào. "Mọi chi tiết tớ có thể nhớ. Cái này sẽ trở nên có ích khi chúng ta tấn công vào chỗ đó. Tớ chắc đó là chỗ thẳng béo đáng khinh Setrakus đang ẩn náu".

Tôi ngồi xuống ghế, vớt quyển sổ lên cái gối ở bên cạnh. "Khi tớ muốn tấn công cái hang đó thì cậu hoàn toàn không muốn làm như vậy cơ mà".

"Đó là bởi khi cậu vừa cắm đầu vào cái màn chắn như một thẳng ngố", cậu ta đáp. "Tớ cũng đã nói chúng ta cần những người khác. Và giờ thì chúng ta đã có".

"Nói về việc đó, cậu đã kiểm tra cái máy tính bảng đó sáng nay chưa?"

Chín gật đầu. "Năm tạm thời đang ở yên một chỗ". Chúng tôi đã luôn để mắt tới cái máy định vị của chúng tôi kể từ khi cả bọn quay trở lại Chicago. Năm - thành viên Garde duy nhất chúng tôi vẫn chưa thể liên lạc được - đã ở yên trên một hòn đảo ngoài bờ biển Florida vài ngày qua. Trước khi chúng tôi rời đi để tới New Mexico, cậu ấy đang ở Jamaica. Cách cậu ta cứ di chuyển liên tục phù hợp với giao thức chạy trốn tiêu chuẩn của người Loric. Tìm cậu ấy dù với sự trợ giúp của cái máy tính bảng chỉ hướng cho chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng gì.

"Giờ chúng ta đã có thời gian nghỉ ngơi, tớ nghĩ chúng ta nên coi đây là việc ưu tiên. Càng nhiều càng tốt nhỉ?"

"Và có lẽ khi chúng ta tìm kiếm Năm, Setrakus Ra tiến hành một cuộc tổng tấn công xâm lược Trái đất". Chín đập vào bìa quyển sổ như thể nhấn mạnh. "Chúng ta đã khiến hãn phải chạy trốn. Chúng ta cần phải kết thúc việc này ngay bây giờ".

"Chạy trốn á?", tôi hỏi, nhìn Chín chăm chăm. "Đó không hẳn là những gì mà tớ nhớ".

"Cái gì? Hãn đã phải rút chạy đúng không nào?"

Tôi lắc đầu. "Cậu nghĩ cậu sẵn sàng cho trận tái đấu rồi à?"

"Cậu nói thế xem". Chín gồng tay theo kiểu mấy gã vận động viên thể hình, khoe ra thân hình đầy cơ bắp của mình. Tôi không thể không cười trước việc đó.

"Tớ chắc hẳn sẽ cảm thấy bị đe dọa với màn dẫn mặt vừa rồi".

"Dù gì thì nó có vẻ đe dọa hơn là chỉ ngồi một chỗ", Chín phản bác khi ngồi thụp xuống ghế cạnh tôi.

"Cậu thực sự nghĩ chúng ta nên tấn công Tây Virginia? Ngay sau vụ suýt chết chúng ta nhận ở Dulce?"

Chín nhìn xuống hai nắm tay của mình, hết nắm vào rồi lại mở ra, có lẽ là đang nhớ lại cậu ta gần bị giết như thế nào bởi Setrakus. Tất cả chúng tôi đều cận kề cái chết như thế nào.

"Tớ không biết", cậu ta nói một lúc sau. "Tớ chỉ muốn đưa cái này cho cậu để cậu biết đó cũng là một lựa chọn, được chứ? Cậu có lẽ không nghĩ tớ, ừm, có khả năng học cách nhận thức giới hạn của mình và những thứ nhằm nhí kiểu thế - nhưng, khi ở New Mexico? Tớ có lẽ, chỉ một chút thôi, hơi liều lĩnh khi cố gắng đấu với Setrakus một mình như thế. Sáu thì chả thấy đâu cả, Tám thì đang hấp hối và những người khác thì đang bị bắn. Nhưng cậu không hề trở nên hoảng loạn, anh bạn à. Cậu giúp những người khác đứng vững. Ai cũng biết điều đó. Tớ vẫn không tin cái thứ nhằm nhí về việc Pittacus đầu thai hay tương tự của cậu, nhưng cậu có tố chất của người lãnh đạo. Vậy nên cậu phụ trách việc lãnh đạo còn tớ sẽ phụ trách việc đánh đấm. Đó là việc mỗi người chúng ta giỏi nhất".

"Giỏi nhất? Tớ không biết - Sáu cũng khá giỏi trong việc đánh đấm mà".

Chín khịt mũi bất đồng. "Ừ, cô ấy thật là ngẫu trong cái kén kinh dị trên trần nhà đó. Mà đó không phải là vấn đề, Johnny. Vấn đề là, tớ cần cậu nói cho tớ biết mục tiêu là gì. Và tớ cần cậu nói cho tớ biết sớm đi không thì tớ sẽ phát điên lên đó".

Tôi nhìn lại một lượt quyển sổ của Chín. Với những gì có trên đó, cậu ta có lẽ đã bắt đầu vẽ nó ngay khi chúng tôi trở về từ New Mexico. Dù luôn làm bộ làm tịch, ít nhất thì cậu ta cũng cố hết sức mình để nghĩ ra một cách

để chiến đấu với đám Mogadorian. Trong lúc đó thì tôi mắc kẹt trong một vòng luân quần, mất ngủ, đi đi lại lại nghĩ ngợi một mình trên tầng thượng.

"Tớ ước Henri có ở đây", tôi nói, "hoặc là Sandor. Thực sự thì bất cứ Cêpan nào cũng được. Một ai đó có thể nói cho chúng ta biết nên làm gì tiếp".

"Ừ, thực ra thì, họ chết cả rồi", Chín đáp một cách thẳng thừng. "Giờ thì điều đó phụ thuộc vào chúng ta, và cậu luôn là người có nhiều ý tưởng nhất. Trời đất, lần cuối mà tớ không nghe theo kế hoạch của cậu, tớ suýt nữa thì phải ném cậu khỏi mái nhà".

"Tớ không phải là một Cêpan".

"Không phải, nhưng cậu cũng gần như là kẻ biết tuốt rồi còn gì nữa". Chín vỗ mạnh vào lưng tôi một cái, thứ mà tôi nhận ra là gần nhất với việc thể hiện tình cảm thực sự. "Ngừng than vãn, bớt ôm ấp cô bạn gái bé nhỏ con người của cậu đi và nghĩ ra một kế hoạch thiên tài đi nào".

Một tuần trước thôi thì tôi sẽ tức phát điên lên khi Chín gọi tôi là kẻ than vãn và chọc ngoáy tôi với Sarah. Giờ thì, tôi biết cậu ta chỉ cố lên tinh thần cho tôi thôi. Đó là cách mà cậu ta động viên người khác, và dù vẻ ngượng khi nghe vậy nhưng tôi khá là cần nghe những lời như thế.

"Nếu tớ không thể có một kế hoạch nào thì sao?", tôi hỏi nhỏ.

"Cái đó, John bồ tèo à, đơn giản không phải là một sự lựa chọn".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 6

TÔI QUAY LẠI MÁI NHÀ CỦA TÒA JOHN HANCOCK CENTER.
Lần này, tôi không hề một mình.

"Chúng ta không nhất thiết phải nói về điều đó, nếu em cảm thấy chưa sẵn sàng". Tôi nói nhẹ nhàng, nhìn vào dáng người đang ngồi theo kiểu Ấn Độ bên cạnh tôi.

Ella quần một tấm chăn quanh vai em ấy dù rằng trên mái nhà này chẳng đến nỗi lạnh đến như thế. Bằng cách nào đấy mà trông em ấy có vẻ nhỏ hơn so với tuổi của mình, và tôi tự hỏi rằng phải chăng sự căng thẳng đã khiến em ấy quay ngược lại làm hình dáng nhỏ hơn vài năm. Bên dưới tấm chăn, em ấy mặc một chiếc áo sơ mi mỏng của Số Chín đã phai sờn, phủ xuống tận đến đầu gối của Ella. Đạo gần đây, có vẻ như em chỉ có thể ngủ một cách bình yên vào buổi trưa. Em ấy có lẽ còn chẳng thèm ra khỏi giường cả ngày hôm nay nếu như Marina đã không nhẹ nhàng khuyên em ấy lên đây và trò chuyện với tôi.

"Em sẽ cố", em ấy nói, giọng nói đó thật khó nghe một khi những cơn gió không ngừng thổi như thế này. "Chị Marina nói rằng anh có thể giúp em"

Cám ơn, Marina, tôi thầm nghĩ. Tôi hầu như chẳng nói gì nhiều với Ella kể từ lần đầu tiên khi chúng tôi gặp nhau ở New Mexico. Tôi đoán rằng đây là cơ hội tuyệt vời để có thể hiểu rõ hơn về em ấy, dù tôi vẫn ước rằng chúng tôi nên làm thế này trong một hoàn cảnh tốt hơn. Tôi vô cùng muốn giúp em ấy; chỉ là tôi không chắc mình nên làm thế nào - tôi không phải là một chuyên gia về các giấc mộng như vậy, hay một chuyên gia tâm lí thứ

thiệt, nếu như đó là những gì em ấy cần. Đây là kiểu nói chuyện thường được phụ trách bởi các Cêpan, nhưng như Chín đã vừa nhắc tôi nhớ khi này, chúng tôi chả còn lại ai cả.

Tôi cố nói nghe thật quả quyết. "Marina đã đúng, anh đã từng mơ thấy như thế trước đây"

"Mơ về lão ta ư?" Ella hỏi, và với cái cách mà em hạ giọng xuống chả có nghi ngờ gì về cái gã mà em đang nói tới.

"Ừ", tôi đáp. "Lão già xấu xí đáng sợ đó đã dành khá nhiều thời gian ở trong đầu anh, có lẽ anh nên tính tiền thuê chỗ của hắn".

Ella mỉm cười một chút. Cô bé đứng dậy đá vài viên sỏi trên mái nhà. Nhập ngừng, tôi đặt tay lên vai em. Em thở dài, gần như cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Chuyện đó luôn bắt đầu theo cùng một cách", Ella mở lời. "Chúng ta đang ở căn cứ đó, chiến đấu với tên Setrakus và bè lũ của hắn. Chúng ta, như anh biết đấy, đang gần thua rồi".

Tôi gật đầu. "Đúng thế. Anh vẫn nhớ phần đó".

"Em nhặt một mảnh kim loại từ sàn nhà. Em không biết nó chính xác là gì, có lẽ là mảnh vỡ của một thanh kiếm. Khi em chạm vào nó, nó bắt đầu phát sáng trong tay em. "

"Đợi đã," tôi nói, và cố gắng chấp nối các chi tiết lại với nhau. "Đó là những gì đã xảy ra hay là điều này chỉ tồn tại trong giấc mơ?"

"Đó là những gì đã xảy ra", em ấy nói. "Em đã rất sợ hãi và chỉ cố gắng cầm lấy thứ đầu tiên em với được. Kế hoạch khủng khiếp của em là cứ ném các thứ vào lão ta cho tới khi lão ngừng tấn công anh Chín thôi".

"Từ chỗ anh đứng, nó trông giống như một loại phi tiêu," tôi nói, cố nhớ lại cuộc chiến, đầy khói và vô cùng hỗn loạn. "Một phi tiêu phát sáng. Anh đã nghĩ rằng nó là một trong những thứ mà em đã lấy được từ chiếc hộp của em".

"Em không hề có chiếc hộp nào cả", Ella đáp buồn bã. "Em đoán rằng họ đã quên chuẩn bị cho em một cái."

"Ella à, em có biết anh đang nghĩ gì không?" Tôi đang cố giữ giọng mình có vẻ an ủi, nhưng sự phấn khích khó mà kìm lại được trong giọng nói của tôi. "Anh nghĩ rằng em đã phát triển được một Biệt năng mới lúc đó và chúng ta đã quá hoảng loạn để nhận ra nó đấy".

Ella nhìn xuống đôi tay mình. "Em không cảm thấy thế".

Tôi nhặt một vài viên đá vụn trên mái nhà và đưa chúng cho cô bé. "Anh nghĩ rằng em đã làm điều gì đó với mảnh vỡ của thanh kiếm. Và một khi em dùng nó tấn công tên Setrakus Ra, em đã làm hấn bị thương".

"Ồ", em đáp, chả có vẻ gì là hào hứng cả.

"Em có nghĩ rằng em sẽ làm điều đó một lần nữa không?" Tôi vừa nói vừa đưa mấy viên đá trong tay tôi về phía em ấy.

"Em không muốn thế", em ấy đáp cương quyết. "Em cảm thấy nó..... có gì sai sai, nó như thế nào ấy".

"Em chỉ đang sợ hãi....", tôi mở lời, cố gắng động viên em ấy, nhưng khi em ấy lùi lại một bước tạo khoảng cách với tôi, tôi nhận ra rằng mình vừa mắc một sai lầm. Em ấy vẫn còn run sợ bởi trận chiến, những cơn ác mộng, và cả những Biệt năng của em ấy nữa. Tôi thả những viên đá rơi trở lại mái nhà. "Chúng ta đều thế. Điều đó là bình thường mà. Chúng ta có thể lo lắng về điều này sau. Giờ hãy kể nốt cho anh về những giấc mơ đi".

Em ấy im lặng một lúc, và tôi nghĩ rằng em ấy không còn muốn nói gì với tôi nữa. Nhưng, chỉ một lúc sau, em ấy lại bắt đầu.

"Em đã ném mảnh kim loại vào hăn", em ấy nói, "và nó đã dính chặt vào lão ta. Cũng giống như khi ở căn cứ. Ngoại trừ, trong giấc mơ của em, thay vì rút lui, Setrakus Ra quay lại đối mặt với em. Mọi người khác - tất cả bọn anh - đều biến mất, chỉ có em và hăn ta đơn độc trong căn phòng đầy khói."

Ella vòng tay ôm lấy chính mình, run rẩy. "Hăn rút cái phi tiêu ra và cười với em. Cười với em bằng cái hàm răng khúnh khiếp của hăn. Em chôn chân ở đó như một đứa ngốc trong khi hăn tiến tới và chạm vào mặt em. Như thể hăn đang vuốt ve mặt em với mu bàn tay của hăn vậy. Bàn tay hăn thì lại lạnh ngắt. Và rồi hăn nói với em."

Tôi cũng cảm thấy run rẩy, thực sự là vậy. Ý nghĩ về Setrákus Ra đi lượn lờ quanh Ella và đưa đôi tay kính tởm của hăn lên gương mặt em ấy, nó làm tôi cảm thấy buồn nôn.

"Hăn ta đã nói những gì?", tôi hỏi.

"Ùm", em ấy dừng lại, hạ thấp giọng của mình xuống. "Hăn nói rằng, 'Cháu đây rồi', và rồi, 'Ta đã tìm kiếm cháu một thời gian rồi'"

"Và rồi chuyện gì đã xảy ra?"

"Hăn --- hăn quỳ xuống". Giọng em bỗng chỉ còn là một tiếng thì thầm lạnh lẽo. "Hăn giữ một bàn tay của em trong cả hai tay hăn, và hăn hỏi rằng em đã đọc lá thư chưa."

"Lá thư nào cơ? Em có hiểu hăn đang nói về cái gì không?"

Ella kéo chặt cái khăn quanh vai mình, cũng không quay lại nhìn tôi. "Không".

Tôi có thể nói rằng cái cách mà Ella trả lời không hề trung thực chút nào. Có gì đó ẩn chứa trong lá thư này --- dù nó là gì đi nữa --- đã làm cô bé cảm thấy buồn phiền cũng gần nhiều như những gì các giấc mộng của cô bé về Setrakus Ra gây ra. Theo những lời mô tả của em ấy, tôi cũng chẳng biết nếu những giấc mơ đó cũng hệt như những giấc mơ của tôi, như giấc mơ mà Setrakus Ra đã cho tôi thấy cảnh Sam bị tra tấn để lừa tôi chiến đấu với hắn, hay là đó cũng giống như những gì mà Sáu đã gợi ý và những cơn ác mộng đó chỉ đơn giản là kết quả của tất cả những sự việc khủng khiếp mà Ella đã trải qua gần đây thôi. Tôi không muốn gò ép em ấy nữa, em ấy gần như sắp bật khóc.

"Anh ước mình có thể nói cho em rằng anh biết cách tổng khứ những giấc mơ ấy đi", tôi mở lời, thấy mình đang bắt chước một cách tốt nhất những gì chú Henri đang làm, "nhưng anh không thể. Anh không biết điều gì tạo nên chúng. Anh chỉ biết chúng khó chịu như thế nào thôi".

Ella gật đầu, trông có vẻ thất vọng. "Được rồi".

"Nếu em thấy hắn trong giấc mơ một lần nữa, chỉ cần nhớ rằng hắn chẳng thể làm tổn thương được em. Và nếu hắn cố nắm lấy tay của em, em có thể đâm thẳng một phát vào cái bộ mặt gớm giết của hắn."

Ella nở một nụ cười, "Em sẽ cố."

Tôi không chắc lắm những gì tôi nói có thực sự giúp ích cho Ella điều gì hay không, nhưng từ một chi tiết trong cuộc trò chuyện khiến tôi chú ý. Dù cô bé đã đánh trúng Setrakus Ra với cái gì, tôi chắc chắn đó là kết quả của việc cô bé đã phát triển một Biệt năng mới. Cô bé đã nạp năng lượng cho vật đó và, bằng cách nào đó, nó đã làm hắn bị thương, hay chí ít cũng đủ làm hắn phân tâm giúp chúng tôi có thể khôi phục Biệt năng trở lại. Giờ tôi chỉ cần phải thuyết phục em ấy thực hiện lại điều đó một lần nữa, và hi vọng rằng có thể tìm ra chính xác những gì mà Biệt năng mới này có thể làm được. Nó đã hiệu quả một lần, có lẽ nó sẽ vẫn hiệu quả lần tiếp theo.

Nếu tôi phải lên một kế hoạch để cuối cùng có thể giết Setrakus Ra, tôi sẽ cần tất cả những vũ khí mà chúng tôi có.

Tôi bước xuống Giảng đường, hi vọng rằng có thể tìm thấy trong Chiếc hộp của mình hay trong kho vũ khí của Chín một thứ gì đấy có thể giúp Ella thực hiện lại được Biệt năng của mình. Tôi vẫn còn nhớ như in khi chú Henri sử dụng viên pha lê giúp tôi lần đầu tiên có thể kiểm soát được khả năng Lumen của mình. Tôi tự hỏi chắc phải có một thứ giống như thế có thể giúp Ella.

Tôi đang đắm chìm trong những suy nghĩ khi tôi nghe thấy tiếng súng giảm thanh.

Tôi bắt chợt rùng mình, cúi người xuống, đôi bàn tay tôi nóng lên khi tôi sử dụng Lumen. Đó chính là bản năng. Tôi biết rõ sự khác biệt giữa khẩu những khẩu súng của lũ Mog và những khẩu trong bộ sưu tập súng của Chín, những khẩu mà những người khác đã dùng để luyện tập. Tôi cũng biết chúng tôi an toàn khi ở đây, ít nhất là cho đến hiện tại; nếu bọn Mog biết chúng tôi đang ở đây, tất cả ở cùng nhau, thì hẳn cuộc tấn công của bọn chúng phải ồn ào hơn nhiều với cả tá tiếng súng. Ngay cả khi đã nghĩ tới đó, tim tôi vẫn đập thình thịch và tôi vẫn cảm thấy sẵn sàng để chiến đấu. Tôi đoán rằng không chỉ Ella là người duy nhất hay hoảng hốt sau trận chiến ở New Mexico.

Tôi đẩy mình qua cánh cửa nặng chịch của Giảng đường, đôi bàn tay tôi chỉ còn sáng lờ mờ vì tôi vẫn còn hơi sợ hãi. Tôi chờ đợi sẽ tìm thấy Chín quay một khẩu súng trước khi đút nó vào bao theo kiểu cao bồi, giết thời gian bằng cách bắn mấy mục tiêu bằng giấy.

Thay vào đó, tôi thấy Sarah đang bắn những viên đạn cuối cùng của một khẩu súng ngắn nhỏ. Từng viên đạn xuyên qua bả vai của một hình nộm giấy tên Mogadorian đang treo ở phía đằng xa của căn phòng.

"Không tệ", Số Sáu vừa nói vừa kéo cặp tai nghe giảm ồn ra khỏi mình. Cố ấy đến và đứng cạnh Sarah, và liếc nhìn qua bờ vai cô ấy. Số Sáu dùng khả năng Telekinesis của mình để kéo tên Mog bằng giấy lại gần hơn. Phần lớn các phát đạn của Sarah đều xuyên qua xung quanh viên mục tiêu. Tuy vậy, có một viên đạn bắn xuyên qua giữa hai mắt của hắn. Sarah ấn cho một ngón tay qua cái lỗ đó.

"Tớ có thể làm tốt hơn thế này", cô ấy nói.

"Nó không dễ dàng như việc cõ vũ hả?", Sáu hỏi nhẹ nhàng.

Sarah tháo băng đạn đã dùng hết ra và lắp vào một băng mới. "Cậu rõ ràng là chưa bao giờ thử làm một cú vừa lộn nhào vừa xoay vòng rồi"

"Tớ thậm chí còn chả biết nó là gì".

Tận mắt chứng kiến cảnh này, tôi chợt cảm thấy một sự lo lắng không thể giải thích được. Thừa nhận một điều rằng, có gì đó trong cái cách Sarah vung vẩy khẩu súng khiến cô ấy trông gợi cảm theo một cách nguy hiểm mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng chính điều đấy cũng đã làm cho tôi cảm thấy có lỗi, như thể chính tại tôi mà cô ấy mắc kẹt ở đây tập bắn thay vì đang ở chính nhà mình tại Paradise. Thêm vào đó, có một thực tế nữa là tôi còn chưa thèm nhắc đến việc tôi đã hôn Sáu cho Sarah biết, thậm chí là nói về nó với Sáu, và bây giờ hai người họ đang ở ngay trước mặt đùa cợt nhau. Tôi biết rằng tôi nên thành thật mọi chuyện với Sarah. Kiểu gì chả phải vậy. Ít nhất thì cũng là khi cô ấy không đang chơi đùa với một khẩu súng đã lên đạn.

Tôi hăng giọng, cố tỏ vẻ bình thường. "Này, chuyện gì đang diễn ra vậy?".

Cả hai cô gái đều quay lại nhìn tôi. Sarah cười toe và vẫy chào với bàn tay còn lại không cầm súng.

"Chào, anh yêu" cô ấy nói. "Sáu chỉ đang chỉ em cách bắn súng".

"Vậy à, tuyệt thật. Anh còn chẳng hề nhận ra đó là điều mà em muốn làm."

Số Sáu nhìn tôi một cách kì lạ, như thể ai lại không muốn học bắn súng cơ chứ? Một khoảnh khắc lúng túng trôi qua, lúc đấy tôi cảm thấy như muốn phát điên lên với cô ấy vì đã dạy Sarah tập bắn khi chưa có sự cho phép của tôi. Mà cũng chẳng phải là Sarah cần sự cho phép của tôi để làm bất cứ điều gì. Toàn bộ việc này làm tôi trở nên lúng túng, và tôi hẳn phải nhìn như vậy, bởi Sáu đã nhẹ nhàng lấy khẩu súng ra khỏi tay Sarah. Cô ấy khóa chốt an toàn và cho nó vào bao da.

"Tớ nghĩ rằng thế là đủ rồi", Sáu nói. "Có lẽ chúng ta sẽ tiếp tục luyện tập vào ngày mai".

"Ồ", Sarah đáp lại, giọng nói có vẻ thất vọng. "Thôi được rồi".

Sáu vỗ nhẹ vào tay Sarah. "Bắn tốt lắm". Rồi cô ấy nở một nụ cười gượng gạo mà tôi chả hiểu thế có nghĩa là gì. "Gặp lại sau nhé mấy cậu", cô ấy đáp và lượn nhanh ra khỏi phòng.

Sarah và tôi đứng yên lặng cùng nhau một lúc với mấy cái bóng đèn của Giảng đường kêu vo vo ở phía trên.

"Vậy", tôi mở lời, tỏ ra khá lúng túng.

"Anh bắt đầu trở nên kì lạ rồi đấy", cô ấy nói, nhìn tôi dò xét, đầu cô ấy hơi nghiêng sang một bên.

Tôi nhặt lấy tên Mogadorian bằng giấy, ngắm nghía những vết đạn trên đó được tạo ra bởi Sarah. "Anh biết. Anh xin lỗi. Anh chỉ chưa bào giờ nghĩ về em theo cái kiểu được vũ trang và có vẻ nguy hiểm như thế này".

Sarah cau mày nhìn tôi. "Nếu em đã chấp nhận đến bên anh, em sẽ không cho phép mình trở thành một đứa con gái vô dụng gây rắc rối."

"Em không phải thế."

"Thôi nào", cô ấy khịt mũi khó chịu. "Ai mà biết được em phải sống mục xương ở căn cứ New Mexico đó bao lâu nếu anh không xuất hiện? Và sau đó, ý em là, John, anh gần như cứu em về từ cõi chết".

Tôi quàng tay mình quanh cô ấy, chẳng hề muốn nghĩ đến việc Sarah gục dưới chân tôi, cận kề với cái chết. "Anh sẽ không bao giờ để bất cứ điều gì xảy ra với em?"

Cô ấy lắc tay tôi xuống. "Anh không thể nào biết chắc thế được. Anh không thể nào làm được tất cả mọi thứ, John à."

"Ừ", tôi nói. "Anh đang bắt đầu nhận ra điều đó."

Sarah ngược lên nhìn tôi. "Anh biết đấy, em đã nghĩ về việc gọi về cho bố mẹ em vào hôm nay. Đã hàng tuần trôi qua rồi. Em muốn nói với họ rằng em vẫn ổn."

"Đó không hẳn là một ý kiến hay. Bọn Mogadorian hoặc chính phủ có thể đang theo dõi sát sao các cuộc gọi đến nhà em. Bọn chúng có thể lần ra chúng ta."

Những từ đó nghe thật lạnh lùng và tôi đã hối hận vì đã nói chúng gần như ngay lập tức, tôi chuyển sang chế độ lãnh-đạo-hoang-tưởng-và-thực-dụng mới nhanh làm sao. Nhưng dường như Sarah không tỏ vẻ bị xúc phạm. Thực ra, đó như thể cô ấy đã nghĩ tôi sẽ nói.

"Em biết," cô ấy nói, gật đầu. "Đó chính xác là những gì mà em đã nghĩ, và đó là lý do tại sao em đã không thực hiện điều đó. Em không muốn trở về nhà. Em muốn được ở lại đây với mọi người và cùng chiến đấu. Nhưng

em không hề có siêu sức mạnh Loric nào cả. Em chỉ là gánh nặng cho mọi người. Em muốn tập bắn súng để có thể làm được nhiều hơn thế".

Tôi nắm lấy tay của Sarah. "Em có nhiều hơn thế. Anh cần em ở lại đây với anh. Em gần như là điều duy nhất giữ anh khỏi ngã gục hoàn toàn".

"Em hiểu chứ", cô ấy nói. "Anh cứ đi cứu thế giới và em sẽ giúp anh. Đúng kiểu đằng sau một người đàn ông vĩ đại luôn có một người phụ nữ tuyệt vời? Em có thể làm điều đó vì anh. Em chỉ muốn làm một cô gái tuyệt hảo với kỹ năng bắn súng cực chuẩn".

Tôi không thể không bật cười, sự căng thẳng giữ chúng tôi đã bị phá vỡ. Tôi nâng một tay Sarah lên và hôn lấy nó. Cô ấy vòng tay qua hông tôi và chúng tôi ôm nhau. Tôi không thể hiểu được tại sao tôi lại rối trí và lo lắng đến thế; có Sarah ở đây làm mọi thứ dường như trở nên dễ dàng hơn. Lên kế hoạch hạ gục bọn Mogadorian? Không vấn đề gì. Và với nụ hôn với Sáu, điều đó dường như chả còn là vấn đề gì nữa.

Tám dịch chuyển tức thời vào phòng với một tiếng nổ nhẹ trong không khí. Mắt cậu ấy mở to và có vẻ thích thú, nhưng cậu ấy nhanh chóng trở nên ngượng ngùng khi nhìn thấy chúng tôi.

"Whoa," Tám nói. "Xin lỗi, nhưng tớ không nghĩ là sẽ thấy màn mơn trớn này".

Sarah tủm tỉm cười, và tôi liếc mắt đưa cột lại phía Tám. "Cậu nên có một lí do chính đáng cho việc này đấy".

"Cậu nên đi tới khu xưởng và tự mắt nhìn đi. Tớ phải đi gọi những người khác".

Với lời nhắn đầy bí ẩn đó, Tám dịch chuyển đi ngay lập tức. Sarah và tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng rời khỏi Giảng đường và đến khu xưởng cũ của chú Sandor.

Chín đã có mặt tại đó khi chúng tôi tới, khoanh tay nhìn đám màn hình hiển thị trên tường. Tất cả chúng đều đang dừng ở lại ở một khung hình, lấy từ một bản tin địa phương từ một số đài truyền hình ở Nam Carolina. Chín dừng màn hình khi chúng tôi bước vào, ngay hình ảnh của một gã bình luận viên tóc xám.

"Tớ đã cho chạy lại một số chương trình cũ của chú Sandor vào những ngày trước," Chín giải thích. "Nó sẽ quét các tin thời sự về những vụ việc kì lạ mà có thể chúng sẽ liên quan tới người Loric chúng ta"

"Ờ, chú Henri cũng từng cài đặt những thứ như vậy".

"Uh-huh, đúng kiểu Cêpan điển hình nhằm chán, nhỉ? Ngoại trừ cái này xuất hiện vào tối nay".

Chín cho chạy lại bản tin, gã bình luận viên tiếp tục với bài diễn thuyết được chuẩn bị sẵn của mình.

"Các nhà chức trách địa phương đang bất lực trong việc giải thích sự tàn phá cây trồng của nông dân vào rạng sáng hôm qua. Giả thiết lớn nhất được đặt ra đó có thể chỉ là một trò đùa của một học sinh trung học nào đó, nhưng cũng có những giả thuyết khác ..."

Tôi bỏ ngoài tai những giả thuyết của gã bình luận viên kia khi khung hình chuyển sang góc quay từ phía trên cao vào một khu vực xoắn ốc, trông như mê cung được đốt trên cánh đồng. Nó có thể trông giống như một trò đùa đối với các nhà đài, nhưng chúng tôi nhận ra nó ngay lập tức. Cánh đồng bị đốt cháy nham nhở tạo thành biểu tượng Loric cho (Số) Năm.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 7

"NẾU NĂM ĐANG CỐ GẮNG TÌM CHÚNG TA, ĐÂY LÀ cách ngu ngốc nhất có thể", Chín nói.

"Cô ấy có thể đang ở một mình và sợ hãi", Marina phản bác nhẹ nhàng. "Đang trên đường chạy trốn".

"Không Cêpan nào còn tỉnh táo mà lại đi đốt cánh đồng như vậy, vậy họ phải ở một mình. Nhưng dù sao ...", Chín bỗng ngừng lại, nhíu mày. "Đợi đã - sao lại là "cô ấy"? Năm là một đứa con gái?"

Marina trợn mắt khi nghe từ đứa con gái, rồi cô ấy lắc đầu. "Tớ không biết. Chỉ đoán thôi".

"Đốt cánh đồng có vẻ như hành động của một thằng nhóc hơn", Sáu thêm vào.

"Tớ nhớ chú Henri từng đọc được một chuyện về một cô bé có thể nhắc bỗng một chiếc xe hơi tại Argentina", tôi nói. "Chúng tớ luôn nghĩ rằng đó là Năm".

"Nghe như thể báo lá cải với mình", Sáu phản bác.

"Trai hay gái không quan trọng", Chín ngắt lời, vẫy tay về phía các màn hình. "Sợ hãi không có nghĩa là phải ngu ngốc".

Tôi thấy mình đồng tình với Số Chín. Cứ coi như lời nhắn này thật sự từ Số Năm mà không phải một cái bẫy từ lũ Mog thì đây vẫn là một cách tệ

hại để làm chúng tôi chú ý. Bởi nếu chúng tôi có thể thấy nó thì đám người Mogadorian cũng vậy.

Chúng tôi đều tụ tập trong xưởng làm việc của Sandor. Chín đã dừng đoạn video tại thời điểm toàn cảnh ký hiệu Loric trong khi chúng tôi bàn xem phải làm gì tiếp theo. Tôi nhìn sang những quả cầu thủy tinh của mình bay lơ lửng trên không phía trên cái bàn.

"Cậu ta hẳn đang không mở Chiếc hộp của mình", tôi nói. "Mấy quả cầu này sẽ thay đổi nếu cậu ta làm vậy".

Tám đứng ngay cạnh tôi, nắm chặt quả cầu giao tiếp màu đỏ được lấy ra từ hộp của cậu ta. Nó cũng giống thứ chúng tôi tìm thấy trong hộp của Chín và cố thử gửi cho Sáu một lời nhắn khi cô ấy đang ở Ấn Độ.

"Cậu có đó không Năm?", Tám nói vào viên pha lê. "Nếu có thì cậu nên ngừng việc đốt trụ mọi thứ đi".

"Tớ nghĩ cậu ấy chỉ có thể nghe thấy cậu nếu Hộp cậu ấy đang mở", tôi giải thích. "Mà nếu vậy thì cậu ấy sẽ xuất hiện trên mấy quả cầu kia".

"À", Tám nói và hạ viên pha lê xuống. "Họ không thể cho chúng ta mỗi người một chiếc di động được sao?"

Trong lúc đó, Chín đã cắm chiếc máy tính bảng của chúng tôi vào một trong các máy tính của Sandor. Đoạn tin thời sự được thay thế bởi bản đồ Trái đất. Một đám chấm xanh nhấp nháy tại Chicago - đó là chúng tôi. Xa hơn về phía nam là một chấm xanh khác di chuyển cực nhanh từ Carolinas tới giữa đất nước. Chín nhìn về phía tôi.

"Cậu ta đã di chuyển khá xa từ lần cuối tớ kiểm tra vào sáng nay. Cũng là lần đầu tiên cậu ta tiến vào từ các đảo".

Sáu chỉ vào màn hình, dò theo một đường ngược lại chỗ cánh đồng bị đốt. "Có lý. Dù đó là ai thì họ cũng đang chạy trốn".

"Và họ cũng di chuyển rất nhanh", Sarah thêm vào. "Có khi nào họ lấy được một cái máy bay?"

Chấm xanh trên màn hình đột ngột đổi hướng bay qua Tennessee.

"Tớ không nghĩ máy bay bay như thế", Sáu nói, nhíu mày.

"Siêu tốc độ?", Tám hỏi

Chúng tôi theo dõi chấm xanh băng qua Nashville, không hề chậm lại hay đổi hướng.

"Chả có cách nào họ chạy qua một thành phố với tốc độ đó trên một đường thẳng", Số Sáu nói.

"Đồ khốn", Số Chín gầm gừ. "Mình nghĩ thẳng ngu này có thể bay".

"Chúng ta sẽ phải đợi cho đến khi họ dừng lại", tôi nói. "Có lẽ khi đó họ sẽ mở Hộp và chúng ta có thể gửi một lời nhắn. Chúng ta sẽ chia ca theo dõi. Chúng ta phải lần ra Năm trước lũ Mog".

Marina tình nguyện trực ca đầu tiên. Tôi nán lại trong khu xưởng sau khi mọi người đã rời đi. Ngay cả với toàn bộ sự phấn khích về Năm, tôi vẫn không quên những vấn đề khác, đặc biệt là Ella với những cơn ác mộng của cô bé.

"Tớ đã nói chuyện với Ella hôm nay", tôi bắt đầu. "Trong những cơn ác mộng của cô bé, Setrákus Ra hỏi nếu cô bé đã mở một lá thư nào đó. Cậu có biết nó có nghĩa là gì không?"

Marina rời mắt khỏi chấm xanh của Năm đang băng qua Oklahoma. "Phải chăng là lá thư của Crayton?"

"Cêpan của cô bé?"

"Khi ở Ấn Độ, ngay trước khi chú ấy chết, Crayton đưa cho cô bé một lá thư". Marina nhú mày. "Với mọi việc xảy ra gần đây, tớ gần như quên mất lá thư".

"Cô bé chưa đọc nó?", tôi hỏi, cảm thấy một chút bực tức. "Chúng ta đang trong một cuộc chiến; nó có thể có vai trò rất quan trọng".

"Tớ không nghĩ nó sẽ dễ dàng cho cô bé, John", Marina nói nhẹ nhàng. "Đó là những lời cuối cùng của Crayton. Đọc nó có thể sẽ như thừa nhận rằng chú ấy đã ra đi và sẽ không trở lại nữa".

"Nhưng chú ấy chết rồi mà", tôi đáp lại nhanh chóng. Quá nhanh. Tôi ngừng lại, nghĩ lại khi Henri vừa bị giết. Chú ấy như một người cha với tôi và còn hơn thế nữa, là một thứ bất biến trong cuộc đời luôn trong tình trạng chạy trốn của chúng tôi. Đối với tôi, nghĩ về Henri gần như là nghĩ về nhà - bất cứ đâu có chú là nơi đó tôi cảm thấy an toàn. Mất chú giống như cả thế giới vỡ vụn dưới chân tôi. Tôi cũng lớn hơn Ella khi điều đó xảy ra. Tôi không nên trông chờ cô bé cứ hành động như thể không có gì xảy ra.

Tôi ngồi xuống cạnh Marina, thở dài. "Henri - Cêpan của mình - chú cũng để lại cho mình một lá thư. Chú đưa tớ khi chú sắp chết. Chúng tớ rong ruổi trên đường nhiều ngày trước khi có đủ dưỡng khí để đọc nó".

"Thấy chưa? Nó không hề dễ dàng. Với lại nếu Setrákus Ra xuất hiện trong giấc mơ của mình và bảo mình làm gì đó thì chắc chắn mình sẽ làm điều ngược lại".

Tôi gật đầu. "Tớ hiểu rồi. Thật đấy. Cô bé cần thời gian. Tớ không định nói một cách vô cảm như vậy. Khi tất cả những thứ này kết thúc, khi chúng ta đã thắng, chúng ta sẽ có thời gian để tưởng nhớ những người đã ngã xuống. Nhưng cho tới khi đó, chúng ta cần thu thập mọi thông tin có thể và tìm bất cứ thứ gì có thể đem lại lợi thế cho chúng ta". Tôi vẫy tay về phía

màn hình với vị trí của Năm. "Chúng ta cần phải dừng việc đợi bọn chúng đến tìm chúng ta và phải bắt đầu hành động trước chúng".

Marina nghĩ về những gì tôi vừa nói, nhìn chăm chú vào mấy quả bóng pha lê lơ lửng tôi vẫn để ngoài đề phòng Năm mở Hộp của cậu ta. Đây có lẽ là những gì cô ấy mong đợi tôi nói vào sáng nay khi cô nhẹ nhàng hỏi nếu tôi có kế hoạch cho toàn bộ bọn tôi. Tôi không hề có kế hoạch gì lúc đó - cũng không hẳn là có bây giờ - nhưng bước đầu tiên chắc chắn là tìm hiểu xem chúng tôi phải làm gì, và Ella là chìa khóa cho việc đó.

"Tớ sẽ nói chuyện với Ella", cô ấy nói. "Nhưng tớ sẽ không bắt cô bé phải làm gì cả".

Tôi giơ tay lên, "Tớ cũng không yêu cầu cậu làm thế. Nhưng hai cậu có vẻ thân thiết. Có lẽ cậu sẽ thuyết phục được cô bé?"

"Tớ sẽ cố", cô ấy nói.

Tám xuất hiện trước ngưỡng cửa vào khu xưởng tay cầm hai cốc trà. Mặt Marina sáng lên khi thấy cậu ta dù cô ấy nhanh chóng quay mặt đi, bỗng nhiên vô cùng thích thú với mấy quả cầu. Tôi nhận thấy má cô ấy dần đỏ lên.

"Hey", Tám nói, đặt cốc trà xuống. "Xin lỗi. Tớ, ờm, chỉ làm hai cốc trà thôi"

"Không sao", tôi đáp, bắt gặp ánh nhìn đầy ẩn ý từ Số Tám khiến tôi cảm thấy như là kẻ phá đám. "Mình cũng định đi rồi"

Tôi đứng lên và Tám ngồi ngay xuống chỗ đó, phía trước mấy quả cầu. Trước khi tôi kịp rời khỏi phòng, Tám thì thào vài câu đùa khiến Marina ngay lập tức cười khúc khích. Tôi đã quá tập trung vào Sarah và lên kế hoạch mà không để ý nhiều đến việc Tám và Marina dành thời gian bên

nhau. Cũng tốt. Tất cả chúng tôi xứng đáng có một chút hạnh phúc, xét đến những gì chúng tôi đang phải đối mặt.

Đã gần sáng khi Tám đến phòng đánh thức tôi và Sarah. Những người khác đã tụ tập hết trong khu xưởng từ trước. Sáu ngời trước đồng máy tính, Marina ngồi cạnh cô ấy.

"Một hành động chết não khác từ người anh em của chúng ta", Chín nói thay cho lời chào. Cậu ta đang dùng phản trọng lực đứng trên tường. Ella trùm khăn ngồi khoanh chân trên lưng cậu. Tôi đánh mắt về phía cô bé.

"Em có ngủ không thế?"

"Không muốn ngủ", Ella nói.

"Cô bé đang giúp tớ rèn luyện sức khỏe", Chín thông báo. Cậu ta rung rinh người, xô đẩy Ella. Cô bé gần như ngã khỏi lưng cậu nhưng lại đang cười - một nụ cười hiểm hoi - và ngồi vững lại. Cô bé đánh vào lưng Chín ra vẻ khó chịu, "Còn không cảm thấy gì cơ".

Lờ đi mọi người, Sáu quay sang tôi. "Năm dừng di chuyển khoảng một tiếng trước sau đó lại tiếp tục di chuyển".

Tôi liếc xuống mà hình của cái máy tính bồng. Vị trí của Năm đã di chuyển về hướng Tây. Giờ cậu ta đang bay trên đường giáp ranh của Arkansas.

"Cậu bạn thiên tài dừng lại đủ lâu để gửi cho chúng ta một lời nhắn khác", Chín càu nhàu.

Marina nheo mắt về phía Chín. "Chúng ta thực sự cần phán xét hành động của Năm? Cậu ấy hay cô ấy có lẽ đang một mình và sợ hãi".

"Bạn yêu ơi, tớ dành hàng tháng trời trong ngục của lũ Mogadorian vì sự ngu ngốc của chính mình. Tớ có quyền bình luận màu mè như thế - ow"

Ella đánh vào lưng Chín một lần nữa khiến cậu ta im lặng. Tôi tập trung vào Sáu và màn hình máy tính.

"Thế cuối cùng thì cậu ta đã làm gì?"

"Một giờ trước, cái này được đăng trong phần bình luận của bài viết về vụ cánh đồng bị đốt cháy", Sáu nói một cách bình thản. Cô ấy mở một trang web mới và kéo nó ra chỗ mọi người đều có thể thấy trên màn hình lớn.

Người vô danh viết: Năm tìm kiếm 5. Các cậu ngoài đó chứ? Cần gặp mặt. Sẽ ở chỗ những con quái vật ở Arkansas. Đến tìm tôi.

"Thế có nghĩa là gì?" Sarah hỏi. "Nghe cứ như câu đố".

Số Sáu mở một tab khác, mở ra một trang web nhìn sến sẩm tên là Boggy Creek Monster (Quái vật Vùng đầm lầy). "Chúng tớ tìm thấy nó trên Google. Đó là một chỗ thu hút du lịch ngớ ngẩn tại Arkansas được gọi là Monster Mart (Chợ Quái vật)".

"Cậu nghĩ Năm đang hướng tới đó?"

"Chúng ta không thể biết chắc cho tới khi cậu ta dừng lại", Sáu trả lời, ra hiệu về phía chiếc máy tính bảng. "Nhưng tớ cá là đúng thế".

"Vậy hẳn nghĩ lũ Mogadorian không có Google?", Số Chín vẫn chưa hết câu.

"Nói từ kinh nghiệm bản thân", Sáu nói, "lũ Mog theo dõi mạng internet như lũ điều hâu. Nếu chúng ta thấy cái này thì chúng cũng vậy và đang tìm cách giải mã. Chúng sẽ dò theo địa chỉ IP trước và mất thời gian tìm kiếm

địa điểm của cậu ta - điều này có lợi cho chúng ta vì ta biết rằng Năm đã rời khỏi đó. Tuy vậy, chúng cũng sẽ lần được ra cậu ta thôi".

"Vậy chúng ta phải đi nhanh thôi", tôi nói.

"Đúng thế", Chín nói, nhảy xuống từ bức tường và bắt Ella đang ngã xuống theo. Cậu ta đặt cô bé xuống và bẻ đốt tay. "Cuối cùng cũng có tí hành động"

Cứ như thể có gì đó trở dậy, và sau nhiều ngày nghĩ đi nghĩ lại vị thế của chúng tôi, một kế hoạch đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi. "Lợi thế của chúng ta là biết chính xác vị trí của Năm. Hi vọng nó giúp chúng ta vượt mặt lũ Mog. Chúng ta cần di chuyển nhanh và kín đáo. Sáu và tứ sẽ đến Arkansas. Với khả năng tàng hình của cô ấy, chúng tứ có thể đưa Năm đi mà không đánh động gì cho lũ Mogadorian. Chúng tứ cũng sẽ mang theo Bernie Kosar".

"Ồ, con chó được đi sao?", Chín nói cộc lốc.

"Khả năng biến hình sẽ giúp chúng tứ có tai mắt chỉ đường", tôi phản bác. "Và nó có thể quay lại chỗ mọi người nếu có chuyện bất ổn xảy ra. Nếu chúng tứ bị bắt, Tám, tứ trông chờ cậu dịch chuyển tức thời cậu bạn bạo lực Chín đây tới buồng giam của chúng tứ trong vòng 24 giờ. Và, nếu điều không thể nghĩ đến xảy ra - "

"Nó sẽ không xảy ra đây", Sáu ngắt lời, "Chúng ta có thể làm được".

Tôi nhìn quanh phòng. "Mọi người đồng ý chứ?"

Tám và Marina gật đầu, khuôn mặt họ nghiêm nghị nhưng tự tin. Ella mỉm cười với tôi từ chỗ ngồi cạnh Marina. Chín trông không hài lòng lắm khi bị bỏ lại nhưng cũng lắm bầm sự đồng ý. Sarah không nói gì cả mà nhìn đi chỗ khác.

"Tốt", tôi nói. "Chúng tớ sẽ trở về trong tối đa là hai ngày. Sáu, lấy bất cứ thứ gì cậu cần rồi chúng ta sẽ đi".

Cũng mất vài ngày, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thực sự cảm thấy như là người lãnh đạo.

Dĩ nhiên, cảm giác đó không tồn tại lâu. Trở lại phòng của mình, đang nhét một bộ quần áo mới vào túi và vài món đồ từ Hộp của tôi: con dao, chiếc vòng tay, viên đá chữa thương thì Sarah tiến vào cầm theo một bao đựng súng từ kho vũ khí của Chín và lẳng lẽ nhét đồ vào túi đeo lưng của cô ấy.

"Em đang làm gì thế?" Tôi hỏi

"Em sẽ đi cùng anh", cô ấy nói và nhìn tôi thách thức như thể trông chờ một cuộc tranh cãi. Tôi lắc đầu ngán ngẩm.

"Đó không phải là kế hoạch"

Sarah đeo túi lên và quay lại đối mặt tôi, chống nạnh. "Đúng thế, và cũng không phải kế hoạch của em khi yêu một người ngoài hành tinh, nhưng đôi khi kế hoạch thay đổi".

"Việc này có thể nguy hiểm", tôi nói với cô ấy. "Bọn anh đang cố gắng tới chỗ Năm trước lũ Mogadorian nhưng chúng ta không thể chắc chắn về việc đó. Bọn anh sẽ phải tàng hình và Sáu chỉ có thể làm việc đó với hai người một lúc".

Cô ấy nhún vai. "Số Sáu bảo chúng ta có thể mang Xithi-gì-gì-đó. Viên đá ý. Cô ấy có thể dùng nó để sao chép sức mạnh của cô ấy".

Tôi nhướn mày. Đó là một ý hay. Nhưng tôi thấy tò mò hơn về việc khác. "Em đã nói chuyện với Sáu?"

"Đúng thế, và cậu ấy thấy ổn", Sarah đáp. "Cậu ấy hiểu. Chẳng có gì trong cuộc đời này mà không nguy hiểm nữa. Em đã bắt đầu quen với việc bạn trai mình chiến đấu trong một cuộc chiến liên ngân hà nhưng không thể quen với việc theo dõi nó từ bên ngoài và hi vọng mọi thứ sẽ ổn thôi".

"Anh cũng không muốn xa em, nhưng - " Trước khi tôi kịp nói thêm, Sarah bước tới và làm tôi cảm hòng với một nụ hôn chóng vánh. Thật không công bằng khi cô ấy có thể làm vậy khi đang tranh luận.

"Cứ dừng ở đó thôi", cô ấy nói và cười với tôi. "Anh đã hoàn thành phần tỏ ra dũng cảm, tử tế rồi, được chứ? Đáng yêu đấy, em thích thế, nhưng nó không làm em suy nghĩ lại đâu".

Tôi thở dài. Tôi đoán một phần của việc là một người lãnh đạo giỏi là biết khi nào nên chấp nhận thua cuộc. Tôi đoán mình nên lấy thêm viên Xitharis khỏi hộp của mình.

Chín đi xuống tầng hầm đỗ xe cùng chúng tôi. Tôi có thể nói cậu ta vẫn còn tức điên người, nhất là khi cậu ta thấy Sarah cũng được đi cùng.

"Bọn tớ để lại cái máy tính bảng ở đây phòng khi mọi người cần lần theo chúng tớ", tôi nói với Chín. "Hi vọng là Năm dừng lại một lúc. Nếu chúng tớ không thể tìm thấy cậu ấy ở Arkansas, chúng tớ sẽ liên lạc lại để cập nhật thông tin".

"Ờ, ờ", Số Chín đáp, liếc sang nhìn Sarah. "Đây bắt đầu trông giống như một cuộc nghỉ mát với hai cô em nóng bỏng hơn là một cuộc giải cứu". Chín càu nhàu.

Sarah trợn mắt. Tôi nhìn chăm chăm Chín. "Không phải như thế. Cậu biết chúng tớ cần cậu ở đây trong trường hợp có gì đó xảy ra".

"Ờ, tớ là cứu viện", Chín khịt mũi. "Johnny, tớ có cần phải bắt đầu hẹn hò với cậu để có thể có vài pha hành động không?"

Sarah nháy mắt với cậu ta. "Có thể có ích đấy".

Chín nhìn tôi từ đầu đến chân. "Ugh, không đáng".

Sáu và Bernie Kosar đã đợi sẵn chúng tôi dưới tầng hầm. Chín cho chúng tôi xem một hàng siêu xe dự trữ của chú Sandor, cuối cùng kéo tấm bạt che một chiếc Honda Civic màu bạc. Đây là chiếc ít hào nhoáng nhất trong bộ sưu tập; chúng tôi không muốn thu hút sự chú ý không mong muốn trên đường. BK ngay lập tức nhảy lên ghế hành khách, sẵn sàng di chuyển.

"Nó nhanh đấy", Chín giải thích. "Chú Sandor nâng cấp toàn bộ chúng trong trường hợp chúng tớ cần đi gấp".

"Nó có nitro không?", Sarah hỏi.

"Em thì biết gì về nitro, em yêu?", Số Chín đáp.

Sarah nhún vai. "Tớ đã xem Fast and Furious. Chỉ cho tớ cách chúng hoạt động. Tớ luôn muốn lái thứ gì đó thực sự nhanh".

"Được thôi", Chín nói, toét miệng cười với tôi. "Có lẽ cô gái của cậu cũng có tí hữu dụng, John-bồ tèo".

Trong khi Chín chỉ cho Sarah bảng điều khiển bên trong chiếc Civic, tôi và Sáu chất đồ lên phía sau xe. Tôi vẫn cảm thấy choáng khi Sarah đi với chúng tôi, và rõ ràng tôi có thể đổ lỗi cho Sáu.

"Cậu đang giận tớ", cô ấy nói trước khi tôi kịp nói.

"Tớ sẽ vô cùng cảm kích nếu lần tới cậu báo trước sẽ mời bạn gái tớ đi cùng trong một nhiệm vụ nguy hiểm".

Sáu thở dài, đóng sầm cửa sau xe và quay lại phía tôi. "Thôi nào John. Cô ấy muốn đi cùng. Cô ấy có thể tự nghĩ cho bản thân".

"Tớ biết cô ấy có thể", tôi thì thào lại, không muốn Sarah nghe thấy.
"Chín cũng muốn đi cùng. Chúng ta cần tính toán cái gì có lợi nhất cho cả nhóm".

"Cậu không muốn cô ấy cảm thấy mình như là một gánh nặng chứ? Đây là một cách tốt để chứng tỏ rằng cô ấy không vô dụng".

"Đợi chút. Gánh nặng á?" Tôi nhớ lại cuộc đối thoại với Sarah tại Lecture Hall. Đó chính xác là những từ cô ấy đã nói. "Cậu nghe lén bọn tớ đó hả?"

Sáu nhìn một chút tội lỗi khi bị bắt quả tang, nhưng hơn cả trông cô ấy càng giận dữ với tôi, đôi mắt cô ấy thể hiện rõ ràng việc đó. "Thì đã sao? Tớ nghĩ cậu nên ra dáng đàn ông đi và nói cho cô ấy biết chúng ta đã hôn nhau".

"Tại sao tớ phải làm thế?" Tôi bật lại, cố gắng giữ giọng nói nhỏ.

"Bởi vì cậu né tránh nó càng lâu thì nó càng trở nên khó chịu, và tớ đã phát ốm vì nó? Bởi vì cô ấy xứng đáng - "

Trước khi Sáu kịp nói hết, chiếc xe nổ máy và Sarah nhấn ga. Chín lùi lại từ cửa sổ bên tay lái, trông hài lòng với cái cách Sarah lái xe. Sarah rướn người ra ngoài cửa sổ, ngoái lại nhìn tôi và Sáu.

"Hai người có định đi hay không đây?"

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 8

CĂN HỘ CAO CẤP CẢM THẤY TRỐNG TRÁI HƠN NGAY KHI John, Sáu và Sarah đi mất. Tôi vẫn chưa thể quen với kích thước của nơi này; nó gần như đủ to để chứa toàn bộ tu viện của thánh Santa Teresa. Tôi biết nó ngớ ngẩn nhưng tôi thấy mình đang nhón chân mà đi, cảm thấy như đang liên tục làm phiền sự giàu có của Chín và Cêpan của cậu ấy tích lũy bao năm qua.

Những viên gạch trong phòng tắm của Chín luôn cảm thấy thấy nóng - thực ra chúng làm ấm và khô chân của bạn khi vừa bước ra từ buồng tắm. Tôi nghĩ về những lần mình ngồi trên nệm nhật những mảnh gỗ vụn sau khi băng qua một đoạn sàn gỗ lồi lõm tại Santa Teresa. Tôi tự hỏi Hectór sẽ nghĩ gì về nơi này và mỉm cười. Rồi tôi lại tự hỏi tôi sẽ như thế nào nếu Cêpan của tôi là Sandor thay vì Adelina; một người bảo vệ khỏe mẽ nhưng tận tâm, hào phóng trong mua sắm nhưng không hề quên nghĩa vụ. Nó chả có tác dụng gì khi nghĩ thế nhưng tôi không thể không làm vậy.

Nhưng nếu tôi không mắc kẹt lâu vậy tại Santa Teresa, tôi sẽ không bao giờ gặp Ella. Tôi sẽ không bao giờ đi cùng Sáu tới ngọn núi và gặp Tám.

Tất cả những khó nhọc, đến cuối cùng đều bỏ công.

Tôi nén một cái ngáp lại với mu bàn tay mình. Chả ai trong chúng tôi ngủ được nhiều tối qua, nhất là với sự phấn khích khi sắp tìm được Năm. Đáng lẽ tối qua tôi phải ngủ cùng Ella, lay cô bé dậy nếu những cơn ác mộng của cô bé trở nên quá tệ hại. Thực ra, tôi không nghĩ Ella ngủ một phút nào giữa khoảng thời gian họp mặt và đi theo Chín trong phiên trực của cậu ấy theo dõi vị trí của Năm. Có vẻ với cô bé, dành thời gian với

Chín tốt hơn là nghỉ ngơi. Tôi ước mình làm được gì đó để giúp Ella, nhưng khả năng chữa trị của tôi không thể làm gì với thế giới trong mơ.

Tôi tìm thấy Ella cuộn tròn trên một chiếc ghế trong phòng khách. Chín thì đang nằm dài trên cái đi văng gần nhất, ngáy ầm ĩ, tay nắm chặt chiếc ống sẽ trở thành một cây gậy mà tôi đã thấy cậu ấy dùng với một sự hiệu quả chết chóc. Hẳn cậu ấy lấy nó từ Hộp của mình khi cậu ấy nghĩ vẫn còn cơ hội đi với John. Chín nắm chặt món vũ khí như một con gấu bông, có thể đang mơ về việc giết vài tên Mogadorian.

"Em cũng nên ngủ một chút", tôi thì thầm.

Ella nhìn một lượt từ tôi tới chỗ Chín đang ngủ. "Anh ấy nói chỉ nghỉ mắt chút thôi rồi sẽ dạy em vài ngón đòn bạo lực".

Tôi cười khúc khích. Có một cái gì đó buồn cười về việc Ella bắt chước lối nói của Chín.

"Thôi nào, rồi em sẽ được luyện tập sau".

Chín lầm bầm một cái gì đó trong giấc ngủ rồi trở mình, vùi mặt vào cái gối. Ella từ từ đứng dậy rồi nhón chân rời khỏi phòng.

"Em thích Chín", cô bé thông báo trong lúc chúng tôi đi xuống sảnh. "Anh ấy không quan tâm tới tiêu tiết".

Tôi nhú mày. "Ý em là gì?"

"Anh ấy chả bao giờ hỏi em thế nào hay lo lắng về em. Anh ấy chỉ nói mấy chuyện đùa vớ vẩn và công em đi trên trần nhà"

Tôi cười nhưng cảm thấy một chút tổn thương. Tất cả chúng tôi đều rất lo lắng cho Ella, luôn cố gắng để cô bé mở lòng về Crayton - John vẫn

đang nhờ tôi tìm hiểu về nội dung lá thư - và rồi Chín tới làm cô bé sao
nhãng khỏi những phiền muộn với vài lời châm biếm của cậu ấy.

"Bọn chị chỉ lo lắng cho em thôi", tôi nói.

"Em biết", Ella đáp. "Chỉ là em thấy tốt hơn khi thi thoảng không nghĩ về
nó nữa".

Có lẽ đây là thời điểm thích hợp để nói khéo Ella đọc lá thư như John
muốn. "Cêpan của chị, Adelina, cô ấy dành một thời gian dài cố không
nghĩ về định mệnh của cô ấy - định mệnh của chúng ta. Nhưng cuối cùng
cô ấy cũng không có lựa chọn khác. Cô ấy phải đối mặt với nó".

Ella không nói gì nhưng tôi có thể nói rằng cô bé đang nghĩ về những gì
tôi nói.

Tôi thấy mình không đi về phía phòng ngủ như đã định mà lại đi về phía
khu xưởng. Tôi đứng cạnh cái máy tính bảng, theo dõi những chấm xanh
biểu thị Bốn và Sáu tiến về phía chấm của Năm tại Arkansas.

"Chị đang lo lắng về họ à?", Ella hỏi.

"Một chút", tôi đáp dù tôi biết họ sẽ ổn thôi. Ngay cả sau khi gặp Chín,
Sáu vẫn là người khỏe và dũng cảm nhất mà tôi đã gặp. Và Bốn đúng hết
như những gì Sáu nói - một anh chàng tốt bụng, một người lãnh đạo chúng
tôi cần, ngay cả khi đôi lúc tôi có thể nói cậu ấy đang cảm thấy bế tắc.

"Em hi vọng Năm là một anh chàng", Ella thông báo. "Không có đủ các
anh chàng cho tất cả chúng ta".

Tôi há hốc mồm một lúc rồi bắt đầu cười. "Em đã bắt cặp cho mọi người
rồi sao?"

Cô bé gật đầu, nhìn tôi một cách tinh nghịch. "John và Sarah này, dĩ nhiên rồi. Và chị với Tám".

"Đợi một giây", tôi nói. "Chả có gì xảy ra giữa chị và Tám cả".

"Pssh", Ella ngắt lời và tiếp tục, "và nếu em lớn lên và cưới Chín, ai sẽ dành cho Sáu?".

"Ai sẽ cưới cơ?"

Tám đứng ở ngưỡng cửa sau chúng tôi, cái nhếch mép quyến rũ của cậu ấy như làm khuôn của mặt cậu ấy trở nên rạng rỡ hơn. Cậu ấy đứng đó bao lâu rồi? Ella và tôi trao nhau một ánh nhìn ngạc nhiên rồi bắt đầu cười.

"Được thôi", Tám nói rồi tiến tới chỗ cái máy tính bảng. "Đừng có nói".

Vai chúng tôi chạm vào nhau khi cậu ấy lại gần và tôi cũng không buồn tránh ra. Tôi vẫn nghĩ về nụ hôn giữa chúng tôi ở New Mexico. Nó dường như là hành động táo bạo nhất trong cả cuộc đời tôi. Dù rất thích nhưng chúng tôi chưa hề hôn lại từ lúc đó. Chúng tôi nói chuyện rất nhiều, chia sẻ những câu chuyện trong những năm tháng chạy trốn, đối chiếu những mảnh ký ức về Lorien. Toàn những lúc không thích hợp để hôn hít.

"Họ luôn chậm chạp thế này sao?", Tám nói khi đang theo dõi Bốn và Sáu tiến về phía nam.

"Đó là một chuyến đi dài", tôi đáp.

"Tốt", cậu ấy trả lời, nhăn nhó. "Điều đó sẽ cho chúng ta chút thời gian".

Tám đang mặc một chiếc áo thun màu đỏ và đen tượng trưng cho một thứ gì đó được gọi là Chicago Bulls và một chiếc quần jean màu xanh. Cậu ấy lùi lại và chỉ vào bộ cánh của mình như thể xem tôi và Ella có đồng tình không

"Trông mình đã đủ giống người Mỹ chưa?"

"Cậu có chắc chúng ta nên làm thế này không?"

Tôi cảm thấy lo lắng trong khi chiếc thang máy đi dần xuống sảnh đợi. Tám đứng ngay cạnh tôi, gần như nhún nhảy trong sự phấn khích.

"Chúng ta đã ở đây nhiều ngày rồi mà vẫn chưa thăm thú được nơi nào trong cái thành phố này", cậu ấy nói. "Mình muốn nhìn thấy những thứ khác ở Mỹ ngoài các căn cứ hay căn hộ".

"Nhưng nếu có gì xảy ra khi chúng ta đi vắng thì sao?"

"Chúng mình sẽ quay lại trước khi họ tới Arkansas. Sẽ chẳng có gì xảy ra trên đường tới đó đâu. Mà nếu có, Ella có thể dùng thần giao cách cảm gọi chúng mình về mà".

Tôi nghĩ về Chín, người vẫn đang ngủ như chết trên đi vắng khi chúng tôi rón rén đi qua. Ella nhìn chúng tôi rời đi, cười một cách ẩn ý với tôi trong khi cuộn tròn lại trên cái ghế cạnh Chín.

"Chín sẽ không nổi điên nếu thức dậy và không thấy chúng ta chứ?"

"Cậu ta là ai chứ? Bảo mẫu của chúng mình à?", Tám nói một cách hài hước và với tay rung nhẹ tôi. "Xõa đi. Hãy đi chơi vài tiếng thôi".

Nhìn xuống từ cửa sổ căn hộ của Chín chả bao giờ cho tôi cái cảm giác thực sự về cuộc sống bận rộn trên đường phố Chicago. Chúng tôi rời đi trong ánh nắng giữa ngày và ngay lập tức bị bủa vây bởi các âm thanh: mọi người nói chuyện, còi xe ô tô ... Nó làm tôi nhớ đến khu chợ ở Tây Ban Nha, chỉ khác là âm ã hơn cả ngàn lần. Tám vừa đi vừa ngửa mặt lên nhìn những tòa nhà cao sừng sững xung quanh. Chúng tôi đi một cách chậm rãi trong khi những người xung quanh thì vội vã, vòng tránh chúng tôi trên đường và cũng không quên ném lại một cái nhìn khó chịu.

Điều này dường như hơi quá sức chịu đựng của tôi. Tất cả con người, tiếng ồn... đều nhiều hơn ở nơi tôi từng sống. Tôi phải ôm lấy một tay cậu ấy để chắc rằng chúng tôi không bất ngờ bị tách ra rồi lạc trong đám đông. Thấy vậy, cậu ấy mỉm cười với tôi.

"Đi đâu đây?", cậu ấy hỏi.

"Lối đó", tôi chỉ một hướng ngẫu nhiên.

Hóa ra hướng tôi chỉ lại dẫn ra bờ hồ. Ở đây yên bình hơn nhiều. Những người đi dạo ở đây, xung quanh hồ Michigan đều giống chúng tôi - chả vội vã đi đâu cả. Một số thì ngồi xuống ghế ăn bữa trưa trong khi số khác thì chạy bộ hoặc đạp xe qua chúng tôi. Tôi chợt cảm thấy buồn cho họ. Nguy hiểm rình rập ngoài kia và họ thì chả biết gì cả.

Tám nhẹ nhàng chạm vào tay tôi. "Cậu đang nhú mày kìa".

"Xin lỗi", tôi đáp, cố nở một nụ cười. "Chỉ đang suy nghĩ thôi".

"Nghĩ ít thôi", cậu ấy nói kiểu chế nhạo. "Chúng mình đang đi dạo mà. Chả có gì to tát cả".

Tôi cố gắng không nghĩ nữa và cố hành xử như một du khách như Tám nói. Mặt hồ trông như pha lê và tuyệt đẹp, vài con thuyền lờ lững chèo qua mặt hồ. Chúng tôi từ từ đi qua những bức điêu khắc và cửa hiệu cà phê, Tám nhìn mọi thứ với một sự thích thú, cố gắng hỏi về nền văn hóa địa phương nhiều nhất có thể và cố gắng làm tôi vui vẻ.

Chúng tôi đứng trước một bức điêu khắc bằng bạc trông như sự kết hợp giữa một đĩa vệ tinh và một củ khoai tây đã gọt một nửa. "Mình tin rằng tác phẩm này được tạo ra bởi một nghệ sĩ Loric tài ba tên Hugo Von Lore", Tám vừa nói vừa vuốt cằm một cách trầm tư.

"Cậu chỉ chém gió thôi".

Tám nhún vai. "Mình chỉ đang cố là một hướng dẫn viên du lịch tuyệt vời thôi"

Sự vui tính của cậu ấy như bệnh truyền nhiễm, chỉ một lúc sau tôi cũng nhiệt tình chém gió về những địa danh chúng tôi đi qua. Khi tôi nhận ra chúng tôi đã dành hơn một tiếng tại bờ hồ, tôi cảm thấy có lỗi.

"Có lẽ chúng ta nên quay lại", tôi nói với Tám, cảm thấy như đang trốn tránh trách nhiệm dù biết cũng sẽ chẳng có gì xảy ra ngoài chờ đợi.

"Từ từ đã", cậu ấy nói và chỉ trỏ. "Nhìn cái đó kìa"

Từ cái kiêu thì thào mà Tám nói, tôi trông chờ nhìn thấy một tên Mogadorian trinh sát đi theo chúng tôi. Thay vào đó, nhìn theo hướng cậu ấy nhìn, tôi thấy một ông béo đứng sau quầy đồ ăn được quảng cáo là "Bánh mì kẹp xúc xích kiểu Chicago". Ông ta đưa một cái cho khách hàng, cái bánh được phủ lên một đồng hồ chua, sốt cà chua và hành tây băm nhỏ gần như muốn rơi hết ra khỏi cái bánh.

"Đó là thứ kinh dị nhất mình từng thấy", Tám nói

Tôi cười thầm, và bỗng nhiên dạ dày tôi sôi lên và biến nó thành một tiếng cười lớn. "Tớ nghĩ nó nhìn cũng ổn đấy chứ".

"Mình đã từng nói là mình ăn chay chưa nhỉ?" Tám hỏi, nhìn tôi chăm chăm khiếp sợ kiểu hài hước. "Nhưng nếu thứ kinh dị này là thứ cậu muốn, vậy thì cứ ăn thôi. Mình chưa có cơ hội cảm ơn cậu một cách tử tế".

Tám bắt đầu tiến tới chỗ người bán hàng nhưng tôi nắm lấy một cánh tay và kéo cậu ấy lại. Cậu ấy nhăn nhó với tôi

"Thay đổi ý kiến rồi à?"

"Ý cậu là gì khi nói chưa có cơ hội cảm ơn mình một cách tử tế?", tôi hỏi. "Cảm ơn về cái gì chứ?"

"Cho việc cứu mạng mình tại New Mexico. Cậu phá vỡ lời tiên tri, Marina. Setrákus Ra đâm xuyên người mình và cậu - cậu đem mình trở lại từ cõi chết"

Điều đó làm tôi đỏ mặt và nhìn xuống chân mình. "Nó có là gì đâu"

"Thực ra nó lại là tất cả với mình".

Tôi nhìn lên, cố bắt chiếc kiêu cưỡi châm chọc nhất của Tám. "Nếu vậy thì tớ nghĩ tớ xứng đáng được nhiều hơn là một chiếc bánh mì kẹp xúc xích".

Tám vỗ tay vào ngực như thể tôi đã làm tổn thương cậu ấy. "Cậu nói đúng! Mình là một thằng ngu mới nghĩ mạng mình chỉ đáng giá một chiếc bánh mì kẹp xúc xích". Cậu ấy nắm tay tôi rồi quỳ một chân xuống, áp trán vào tay tôi. "Vị cứu tinh của tôi, tôi có thể làm gì để trả ơn nàng đây?"

Tôi thấy ngỡ ngàng nhưng không thể không cười. Tôi nhìn kiểu xin lỗi với những người xung quanh, phần lớn đang nhìn chăm chăm Tám với một nụ cười tò mò. Chúng tôi hẳn trông giống hai thiếu niên bình thường với họ, dạo chơi và tán tỉnh nhau.

Tôi kéo Tám dậy, và vẫn cầm tay cậu ấy, tiếp tục dạo bước với ánh mặt trời lấp lánh trên mặt hồ. Dù đó chỉ là hồ chứ không phải biển như tên tôi nhưng nó đều đẹp tuyệt vời.

"Cậu có thể hứa sẽ dẫn mình đi chơi nhiều hơn", tôi nói với Tám.

Cậu ấy siết chặt tay tôi. "Coi như đã xong".

Tám và tôi cuối cùng cũng trở lại căn hộ sau khi nốc đầy bụng pizza. Chúng tôi vẫn còn vài tiếng trước khi Bốn và Sáu đến Arkansas, và Ella cũng không gửi cho chúng tôi bất kì tín hiệu cảnh báo nào. Mọi thứ đều y nguyên như khi chúng tôi rời đi.

Ngoại trừ việc Chín đã dậy và đứng sát cửa thang máy đến nỗi chúng tôi gần như đâm sầm vào cậu ấy khi bước ra khỏi thang máy.

Chín không nhúc nhích khi chúng tôi tiến vào, cứ đứng đó khoanh tay trước ngực và lườm chúng tôi. "Hai cậu đã ở đâu vậy?"

"Geez", Tám nói, cố gắng lách qua Chín. "Cậu đứng đó đợi bọn mình bao lâu rồi? Cậu không thấy mỗi chân à?"

"Chúng tớ chỉ ra ngoài chút thôi", tôi giải thích, cảm thấy chút sợ hãi khi ở cạnh Chín thế này. Nó làm tôi nhớ đến việc bị bắt khi lên đi chơi buổi đêm và thoáng hình dung cảnh Chín lấy thước đánh vào tay tôi. "Mọi thứ vẫn ổn chứ?"

"Mọi thứ đều ổn", Chín cúi kính nói, tập trung nhìn Tám hơn là tôi. "Các cậu không thể cứ đi lung tung trong thành phố như vậy mà không bảo tớ trước một tiếng".

"Tại sao không chứ?", Tám bật lại

"Bởi vì thế nhảm nhí", Chín gầm gừ. Tôi có thể thấy bộ não cậu ấy hoạt động như đang tìm cái gì đó để nói. "Thế là vô trách nhiệm và thiếu thận trọng. Thế là ngu ngốc".

"Chỉ vài tiếng thôi mà", Tám phàn nàn và trợn mắt khó chịu. "Tha cho tụi mình bài thuyết giáo như của Cêpan đi".

Nó khá là buồn cười khi thấy Chín tức giận vì bọn tôi hành động như vậy, nhất là khi Bốn đã kể về khoảng thời gian họ cùng nhau trên đường.

Thật lạ là nó cũng cảm thấy khá là đáng yêu nữa. Cậu ấy luôn ra vẻ vô tâm nhưng thực ra lại vô cùng lo lắng khi không thấy chúng tôi sau khi tỉnh dậy.

Tôi chạm vào tay Chín, cố gắng làm hạ nhiệt bầu không khí. "Tớ xin lỗi vì bọn tớ đã làm cậu lo lắng".

"Sao cũng được, tớ không hề lo lắng", Chín căn nhắc, giật cánh tay ra khỏi tôi và lại tập trung vào Tám. "Cậu nghĩ đó là thuyết giáo? Có lẽ tớ nên cho cậu thấy kiểu thuyết giáo tớ hay nhận được khi còn là một thằng nhóc tự phụ ngu ngốc".

Tám vung vẩy ngón tay trước mặt Chín càng cậu ấy tức hơn. Phần lớn các trò đùa của Tám khá là quyến rũ, nhưng đây là một trong những lúc tôi ước cậu ấy không làm vậy. Chín bước tới giáp mặt Tám; mũi của họ sẽ chạm vào nhau nếu Tám cao thêm vài phân nữa. Tám không hề lùi lại, vẫn cười cợt như thể đó là trò đùa.

"Đi nào", Chín nói với giọng trầm trầm. "Tớ đã thấy cậu chơi mèo vờn chuột với Sáu nhưng cậu chưa hề thử với tớ".

Tám nhìn xuống một cái đồng hồ tưởng tượng. "Chắc chắc rồi anh bạn. Mình có thời gian rảnh mà".

Chín mỉm cười và nhìn qua vai về phía tôi. "Cả cậu nữa, Y tá Marina. Bạn trai cậu sẽ cần tới cậu đấy".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 9

"TỚ SẼ BẮT ĐẦU HUẤN LUYỆN CÁC CẬU", Chín tuyên bố. "Cứ thế, lần tới có nhiệm vụ, chúng ta sẽ không bị bỏ lại nữa".

Tám và tôi đứng trong Lecture Hall cạnh nhau, nhìn Chín đi vòng quanh dò xét chúng tôi như kiểu trong quân đội. Tôi gần như muốn trợn mắt lên khó chịu, và cũng cảm thấy Tám khó khăn lắm mới nhin được cười. Dù vậy, tôi vẫn cảm thấy hơi có lỗi về việc trốn đi chơi với Tám; và tôi chắc một chút tập luyện cũng chả có hại gì. Với lại, tôi nghĩ Chín vẫn còn bực vì bị bỏ lại và đang cố tập trung vào việc tập luyện này. Tôi quyết định sẽ làm như cậu ta muốn.

"Trừ khi các cậu muốn làm kẻ dự bị? Các cậu muốn đi chơi và ăn pizza trong khi số còn lại giết Setrákus Ra?". Chín gầm lên khi đứng trước mặt chúng tôi, nhìn chúng tôi chăm chăm.

"Không thưa ngài", tôi nói, cố tỏ vẻ nghiêm túc. Tám ngay lập tức bật cười lớn.

Chín tạm thời lờ Tám đi và tập trung vào tôi. "Chữa thương và nhìn trong bóng tôi. Cậu có mỗi thế thôi à?"

"Tớ có thể thở dưới nước", tôi thêm vào đầy hi vọng

"Được rồi", Chín nói, suy nghĩ về những biệt năng của tôi, "có lẽ cậu sẽ phát triển một biệt năng chiến đấu tuyệt vời một ngày nào đó. Hoặc cũng có lẽ không. Chúng tớ vẫn sẽ chết nếu không có cậu, tớ đoán thế. Tớ biết giờ Johnny cũng có thể chữa thương, nhưng tớ nghĩ hẳn chỉ chữa cho mấy cô gái hẳn đang hẹn hò thôi, vậy số còn lại vẫn phải nhờ vào cậu. Dù sao

thì chúng ta vẫn cần rèn luyện tốc độ và sự nhanh nhạy của cậu để khi một người bọn tớ gục xuống cậu sẽ đến kịp lúc. Và có lẽ khả năng chữa thương của cậu sẽ tiến hóa thành một thứ gì đó nếu chúng ta luyện tập chăm chỉ".

Vô cùng ngạc nhiên, phần lớn những gì Chín nói đều có lý. Ngoại trừ một thứ khiến tôi lo lắng. "Làm thế nào mà tớ luyện tập được khả năng chữa thương?"

Một nụ cười hiểm ác hiện lên trên môi Chín, một nụ cười sẽ khiến tôi thực sự sợ hãi nếu thấy từ phía kẻ địch. "Ồ, cậu sẽ thấy. Tới lượt cậu", cậu ấy tiếp tục với Tám, "Tớ từng nghĩ cậu vô cùng đáng sợ khi mới gặp, và rồi cậu nhận nguyên một phát đâm qua ngực ngay khi có thể. Làm tốt lắm".

Tám tái mặt đi khi bị nhắc tới vụ chạm trán với Setrákus Ra. "Hắn lừa tớ".

"Uh-huh", Chín nói. "Theo như tớ nhớ thì cậu quá tập trung vào việc - ờ, ôm ấp - Sáu giả khiến cậu bị đâm. Cậu cho đi khá nhiều cái ôm ngay giữa trận chiến đó, người anh em. Khôn lên đi".

"Có vẻ như cậu cần một cái ôm ngay bây giờ đây", Tám nói và mỉm cười ranh mãnh.

Trước khi Chín kịp biết chuyện gì đang xảy ra, Tám biến thành vị thần Vishnu có bốn tay, nhảy về phía trước và ôm chặt Chín. Tôi có thể thấy các cơ trên cổ Chín căng ra trong khi Tám siết chặt cậu ấy.

"Thả tớ ra", Chín nghiến răng nói.

"Cậu là sếp mà"

Tám biến mất cùng Chín rồi xuất hiện lại chỉ vài phân cách trần nhà và thả Chín ra. Mất thăng bằng, Chín chả có cơ hội nào để định thần trước khi

tiếp đất bằng lưng. Ngay trước khi Chín kịp chạm đất, Tám đã dịch chuyển về lại bên cạnh tôi.

"Ta-da", cậu ấy nói, trở về hình dáng bình thường.

"Cậu chỉ làm cậu ấy điên hơn thôi", tôi thì thầm. Tám chỉ nhún vai.

Chín bật dậy và bẻ cổ. Cậu ta gật đầu, trông có vẻ gần như ấn tượng với những gì vừa diễn ra.

"Đòn đánh tốt đấy", cậu ta nói.

"Có lẽ chính mình mới nên huấn luyện cậu", Tám châm biếm.

"Thử lại xem".

Nhún vai, Tám biến hình lần nữa. Cậu ấy ôm Chín như lần trước, chỉ khác là tiếp cận chậm hơn như thể trông chờ Chín đánh trả. Tôi cũng trông chờ như thế, sợ hãi Chín sẽ cho Tám một cú chỏ vào mặt. Ngạc nhiên sao, Chín chẳng thềm làm gì luôn.

Tám dịch chuyển lên trần nhà một lần nữa, nhưng lần này khi cậu ấy thả tay, Chín nhanh chóng với tay lên trần nhà. Chỉ nhìn sự việc đang diễn ra cũng khiến tôi muốn phát ốm; Chín dùng phản trọng lực bám trên trần nhà nên thay vì ngã xuống, trông như cậu ta đang đứng trên một tay vậy. Tất cả diễn ra trong chưa đầy một giây.

Tám đã dịch chuyển về lại chỗ tôi. Đúng như những gì Chín chờ đợi. Chín phóng xuống ngay khi Tám vừa hiện hình. Tám chỉ có một khoảnh khắc để nhận ra Chín không nằm trên sàn nhà như cũ nữa. Điều tiếp theo cậu ấy biết là một cú đập vào ức từ Chín khiến cậu ấy bay ngược ra sau.

Tám gượng dậy bằng khuỷu tay, thở mạnh. Chín đứng phía trên cậu ấy chống nạnh.

"Quá dễ đoán", Chín nói. "Tại sao cậu dịch chuyển về đúng chỗ cũ?"

Thay cho câu trả lời, Tám ho và xoa ngực. Chín cúi xuống và giúp cậu ấy đứng dậy.

"Bất ngờ là lợi thế của cậu", Chín giải thích. "Cậu phải làm chúng luôn phỏng đoán".

Tám kéo áo lên để lộ ra một vết bầm tím hình bàn chân. "Chết tiệt. Cứ như bị đánh bằng một cái búa tạ vậy".

"Cám ơn", Chín nói và nhìn tôi. "Cơ hội cho cậu luyện tập đó".

Tôi đặt tay nhẹ nhàng lên ngực Tám. Cảm giác lạnh giá từ biệt năng của tôi đi qua đầu ngón tay tôi vào người Tám. Chỉ là một vết bầm thôi nên cũng khá đơn giản; tôi còn không cần phải tập trung. Điều đó cũng tốt thôi vì khó mà tập trung được khi chạm vào ngực Tám như thế. Nếu cứ luyện tập kiểu này thì tôi làm cả ngày cũng được.

"Cám ơn", Tám nói khi tôi lùi lại.

Phía bên kia phòng, Chín lấy một hình nộm Mogadorian và vứt nó xuống sàn. Cậu ta đứng trên nó và nhìn chúng tôi.

"Được rồi, đây là trò chơi. Chúng ta sẽ giả vờ hình nộm này là - tớ không biết - Số Bốn đi. Cậu ta bị thương suốt đúng không nào. Vậy cậu ta đã bị thương và Marina, cậu cần tới bên và dùng trò phép thuật của cậu. Tám, cậu sẽ giúp cô ấy".

"Còn cậu sẽ làm gì?", tôi hỏi.

"Tớ sẽ là một tên Mogadorian đẹp trai một cách bất ngờ đứng cản đường các cậu".

Tám và tôi nhìn nhau. "Hai đánh một?", cậu ấy nói. "Nghe có vẻ dễ".

"Hay lắm", Chín nói, kéo dài cây gậy của cậu ấy và múa may với vẻ đe dọa. "Hãy xem các cậu làm được gì nào".

Tám đặt tay lên vai tôi và kéo tôi lại gần. "Cậu ta đang chờ chúng ta tấn công cậu ta", cậu ấy thì thầm.

Tôi gạt đầu, hiểu kế hoạch nhanh chóng. "Cậu chỉ cần dịch chuyển hình nộm về chỗ tớ".

Tám giơ tay làm một cú ăn mừng chóng vánh rồi quay lại nhìn Chín. "Sẵn sàng chưa?"

"Cứ làm đi".

Tám bắt đầu tiến lên và Chín cũng tiến tới giữa phòng. Ngay khi lừa Chín ra xa hình nộm một quãng, Tám biến mất, xuất hiện lại cạnh hình nộm. Không phải là Chín không nhận ra Tám định làm gì - chỉ đơn giản là cậu ấy không quan tâm. Cậu ta lập tức lao thẳng tới chỗ tôi. Bị bất ngờ và sợ hãi khi thấy Chín lao tới, tôi lùi lại. Chín quá nhanh so với tôi.

Khi Tám xuất hiện lại với hình nộm, Chín đang đứng với một đầu gậy ấn vào cạnh cổ tôi.

"Làm tốt lắm", cậu ta nói với Tám. "Giờ cậu có một cậu bạn bị thương và một bác sĩ đã chết".

Tôi chưa bao giờ luyện tập thế này, vì thế khi Chín lao tới tôi thấy thật đáng sợ. Tôi cần phải vượt qua cảm giác đó. Tôi biết Sáu sẽ không để Chín cứ thế mà chạm cây gậy vào cổ mình như thế. Tôi cần phải chứng tỏ rằng dù tôi không có biệt năng chiến đấu như họ tôi vẫn có thể đánh trả.

Với việc Chín bị sao nhãng bởi Tám, tôi gạt đầu gậy khỏi cổ mình.

"Đã chết đâu", tôi nói và nhào tới đấm một cú vào mồm cậu ta. Ngay lập tức tay và cổ tay tôi nhói đau.

Chín lùi lại trong khi Tám kêu lên vừa ngạc nhiên vừa vui sướng. Chín quay lại nhìn tôi, khoe hàm răng dính máu bằng một nụ cười.

"Tốt!", cậu ta hét lên vui mừng. "Cậu đã bắt đầu hiểu rồi đấy!"

"Tớ nghĩ tớ tự bẻ gãy ngón cái của mình rồi", tôi đáp, nhìn xuống đốt ngón tay sưng vù của mình.

"Lần sau giữ ngón cái phía ngoài các ngón tay khi đấm", Tám nói và giờ nắm đấm làm mẫu.

Tôi gật đầu, cảm thấy hơi ngu ngốc khi mắc phải lỗi cơ bản như vậy nhưng cũng thấy một chút vui khi vừa đấm một cú vào mặt Chín. Cậu ta có vẻ cũng đánh giá cao việc đó, bằng chứng là cậu ta đã nhìn tôi với một ánh mắt khác tôn trọng hơn trong lúc tôi tự chữa vết thương cho mình.

Chín đã lại nhật hình nộm và ném về phía kia căn phòng. "Sẵn sàng thử lại chưa?".

Tám và tôi hội ý một lần nữa. "Có lẽ mình nên giới thiệu với cậu ấy người bạn cũ Narasimha?"

"Hình dạng nào vậy?"

"Nhiều tay và vuốt".

"Nghe hoàn hảo đấy", tôi nói. "Giữ cho cậu ta bận rộn và tớ sẽ vòng qua cậu ta".

Chúng tôi lùi ra và Tám ngay lập tức biến hình. Vẻ đẹp trai của cậu ấy biến mất, thay vào đó là khuôn mặt một con sư tử đực. Cậu ấy biến cao đến

tầm bốn mét với mười cánh tay, mỗi cánh tay đều có móng vuốt sắc như dao cạo. Chín huyết sao thích thú.

"Giờ mới vui đây", Chín nói. "Bố hoặc mẹ của cậu chắc phải là Chimæra. Chắc là mẹ cậu".

"Hài hước đấy", Tám trả lời, giọng cậu ấy gần như găm lên trong cái hình dáng này.

Tôi ở phía sau Tám trong lúc cậu ấy tiến về phía Chín, đợi chờ cơ hội để chạy về phía hình nộm. Tám lao tới, cào Chín với tất cả những cánh tay, buộc Chín phải cúi xuống và gạt đòn đánh với cây gậy của mình. Chín cố dùng cây gậy để cản bước Tám và tìm một kẽ hở để tấn công.

Trong lúc Chín đang tập trung vào Tám, tôi nhìn thấy một cơ hội để tạo nên sự khác biệt. Dùng Telekinesis, tôi giật cây gậy khỏi tay của Chín. Không ngờ tới việc đó nên lực kéo làm cậu ấy mất thăng bằng, ngã nhào vào một đồng móng vuốt của Tám. Chín bị cào ngang ngực, chiếc áo rách toạt tả, những vết thương há miệng đủ rộng để phải băng bó. Cả Tám và tôi đều lưỡng lự trước hình ảnh về vết thương.

"Mình không cố ý làm thế", Tám nói, sự cảm thông không thực sự rõ ràng lắm khi nói trong hình dạng đầu sư tử đó.

Tuy vậy, mắt Chín dường như sáng lên. "Nó không là gì cả!", cậu ấy hét lên. "Cứ tiếp tục đi!".

Tôi chưa bao giờ thấy ai mà lại thích thú đến vậy khi thấy máu của chính mình.

Và màn diễn tập lại tiếp tục. Chín lùi đi còn Tám thì đuổi theo, nhưng thân hình to lớn và chậm chạp không thể nào làm gì được Chín với biệt năng siêu tốc độ. Chín chạy lên bức tường gần nhất và nhảy ngược lại phía sau Tám đang lao tới. Cậu ấy căn lực nhảy để hạ xuống ngay trên lưng Tám

và vòng một tay qua cổ cậu ấy. Với thân hình quá to lớn, Tám gần như không thể tóm được Chín, điều có lẽ Chín đã tính từ trước. Với cánh tay tự do còn lại, Chín bắt đầu cứ nhắm vào tai Tám mà đâm.

Tám gầm lên đau đớn và biến trở lại bình thường, gục ngã dưới sức nặng của Chín.

Trong lúc đó, với sự sao nhãng từ Chín, tôi đã đang chạy về phía hình nộm.

"Cẩn thận Marina!", Tám hét lên.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân Chín đuổi theo phía sau. Phía sau và bên trên tôi. Tôi nhào sang bên cạnh vừa kịp lúc Chín nhày xuống cố đập tôi một cú như vừa nãy với Tám. Đập hụt, Chín lộn vài vòng và đứng dậy, chắn giữa tôi và hình nộm.

Cây gậy của Chín chỉ cách đó vài mét. Ngay lúc cậu ta bắt đầu lao lên, tôi dùng Telekinesis kéo nó bay về phía đầu Chín.

Cú đập trúng vào phía sau đầu Chín khiến cậu ta lảo đảo và cho tôi một khoảng trống để chạy qua. Dù vậy Chín cũng hồi phục nhanh chóng và lại đuổi theo tôi.

Tôi liếc thấy Tám đang lảo đảo đứng dậy.

"Trượt đi!", cậu ấy hét.

Không suy nghĩ, chỉ hành động, tôi làm như Tám bảo. Tôi trượt trên sàn nhà như một cầu thủ bóng chày. Tôi thấy Tám bắt đầu đâm một cú vào không khí, nhưng giữa chừng của hành động cậu ấy dịch chuyển. Tôi trượt qua hai chân cậu ấy trong khi cú đâm lướt trên đầu tôi trúng giữa hàm Chín. Đang chạy nhanh nhất có thể và bất ngờ bị móc hàm, Chín ngã lộn ngược ra phía sau.

Tôi đứng dậy và chạy tới chỗ hình nộm, đặt một tay lên một vết thương tưởng tượng và hét "Đã chữa lành!".

Trong một khoảnh khắc căn phòng hoàn toàn yên lặng ngoại trừ ba chúng tôi thở mạnh. Tám ngời phịch xuống, nhẹ nhàng xoa một bên mặt. Tôi nhận thấy tai cậu ấy sưng lên và cổ cũng đỏ lên từ những đòn đánh của Chín. Vậy thì những tổn thương cậu ấy có từ những hình dạng khác không hề biến mất khi cậu ấy trở về hình dáng ban đầu.

Chín nằm ngửa trên sàn nhà, rên rỉ. Ngoài ngực bị xé toạc bởi Tám, cậu ta còn bị đánh bầm một mắt, và tôi nghĩ tôi còn thấy máu rỉ ra từ vết thương sau đầu. Bất chợt tiếng rên rỉ của cậu ta biến thành một tràng cười.

"Thật là tuyệt vời!", Chín rú lên.

Dù Chín có vẻ ưạ bạo lực nhưng tôi thấy mình đồng ý với cậu ta. Đó thực ra là một màn diễn tập tốt. Thật tuyệt vời khi có thể cố sức trong một môi trường không liên quan đến vấn đề sống chết.

"Trời đất", Chín nói, gượng đứng dậy. "Tớ không có cách nào có thể né được cú đâm đó. Ngón đòn hay đẩy anh bạn".

Tám quay phía mặt bầm tím về phía Chín, "Ờ. Tớ nợ cậu một phát mà. Hoặc là mười cũng nên".

Tôi quỳ xuống cạnh Tám và bắt đầu chữa các vết thương cho cậu ấy. Cảm giác lạnh giá không còn mạnh như trước nữa; thực tế nó bắt đầu cảm thấy ngày càng tự nhiên hơn.

"Tại sao cậu biến hình lại?", Chín hỏi trong lúc tự đánh giá độ nghiêm trọng của các vết cắt. "Anh bạn sư tử chết tiệt đó cũng khó nhằn đấy chứ".

"Mình phải tập trung thì mới biến hình được", Tám giải thích. "Bị đánh vào đầu hoàn toàn không giúp ích gì trong việc tập trung cả".

"Được rồi", Chín nói, suy nghĩ. "Sandor có vài món vũ khí không sát thương cất đâu đó. Cậu nên để tớ bắn cậu để luyện tập khả năng tập trung".

"Ờ", Tám đáp khô khốc, "nghe có vẻ hay đấy".

Chừa xong cho Tám, tôi bắt đầu chữa cho Chín. "Cậu biết không", tôi nói với cậu ta, "cậu thực sự giỏi đấy".

"Chiến đấu á? Ừ, tớ biết".

"Không chỉ chiến đấu mà còn nghĩ cách chiến đấu nữa".

"Chiến lược", Tám thêm vào. "Marina đúng đó. Mình không nghĩ tớ có thể nghĩ ra việc vừa đâm vừa dịch chuyển như thế nếu cậu không thúc đẩy. Và nghe có vẻ điên rồ nhưng mình nghĩ tập luyện kiểu đó hay đấy".

"Ờ, dĩ nhiên rồi", Chín đáp.

"Đừng có tự mãn quá", tôi nói, nhìn vết cắt cuối cùng trên ngực cậu ta liền lại.

Ngẩng lên, tôi thấy Chín nhìn qua tôi về phía cửa phòng. "Hey Ella", cậu ta nói, "bọn anh đánh thức em à?"

Tôi quay lại nhìn. Cô bé mặc như sắp đi đâu, lần đầu tiên tôi thấy cô bé không mặc bộ đồ ngủ trong nhiều ngày. Tôi nghĩ như vậy là có tiến triển rồi, ngoại trừ việc mắt cô bé đỏ lên vì khóc. Ella không nhìn chúng tôi mà cầm mắt xuống sàn nhà.

"Sao vậy Ella?", tôi hỏi, tiến vài bước về phía cô bé.

"Em - em chỉ muốn chào tạm biệt", Ella đáp. "Em sẽ rời đi".

"Mơ à", Chín nói. "Không ai đi lung tung nữa".

Ella lắc đầu. "Không, em phải đi. Và em sẽ không trở lại".

"Em sao vậy?", tôi hỏi. Và đó là khi tôi nhận ra nó. Nắm chặt trong tay Ella là một tờ giấy nhàu nát. Lá thư của Crayton.

"Em không phải là một trong những người được chọn như anh chị", Ella thì thầm, những giọt nước mắt lăn dài trên má cô bé.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cháu yêu Ella,

Nếu cháu đang đọc những dòng này thì chú sợ rằng điều tồi tệ nhất đã xảy ra. Hãy biết rằng chú yêu cháu như thể con gái mình vậy. Chú chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ là Cêpan của cháu. Vai trò đó được đặt lên vai chú vào đêm hành tinh chúng ta thất thủ, và đó không phải điều gì đó chú đã được huấn luyện. Dù thế, chú sẽ không đánh đổi những năm bên cháu với bất kì thứ gì trên Lorien hay Trái đất. Chú hi vọng chú đã chuẩn bị đầy đủ cho cháu. Chú biết cháu có số phận cho những việc to lớn.

Chú hi vọng một ngày nào đó cháu có thể hiểu những việc chú đã làm, những lời nói dối chú đã nói với cháu và có thể tha thứ cho chú.

Khi cháu còn nhỏ, chú nói dối cháu một lần. Rồi nó trở thành nhiều lời nói dối, và những lời nói dối đó trở thành một phần cuộc sống của chúng ta. Chú xin lỗi, Ella. Chú là một thằng hèn.

Cháu là người thứ mười trong mười Garde sống sót cuộc tấn công trên Lorien, nhưng cháu không phải là Mười. Cháu không phải một phần kế hoạch của các Elder để đảm bảo sự tồn tại của người Loric, đó là lí do tại sao cháu không đến Trái đất với số còn lại. Đó là lí do tại sao cháu không có các vết sẹo như của Sáu hay Marina. Cháu chưa bao giờ nằm dưới sự bảo vệ của phép bùa Loric.

Các Elder không chọn cháu. Cha cháu đã chọn cháu.

Cháu là thành viên của một trong những gia tộc lâu đời và đáng tự hào nhất trên Lorien. Ông cố cháu từng là một trong mười Elder từng trị vì

hành tinh. Đó là trước khi hành tinh chúng ta đạt đến giới hạn của nó, trước khi chúng ta khám phá sức mạnh của Lorien, và bởi cách chung sống hòa bình với hành tinh chúng ta được ban tặng các Biệt năng. Hành tinh chúng ta từng phải lựa chọn giữa việc phát triển nhanh chóng hay bảo vệ những gì tự nhiên và duy trì sự sống.

Đó là thời gian chết chóc, thời gian của những bí ẩn đối với ngay cả các sử gia vĩ đại nhất của chúng ta. Trong thời kì đen tối đó, nội chiến xảy ra. Vô vàn người chết trong các cuộc giao tranh vô ích, nhưng cuối cùng lực lượng bảo vệ hòa bình chiến thắng. Một thời kì mới bắt đầu trên Lorien - thời kì vàng son mà cháu sẽ được sinh ra và chấm dứt sự tàn bạo của lũ Mogadorian.

Ông cố cháu là một nạn nhân từ Cuộc chiến Bí mật đó, cuộc chiến giữa người Mogadorian và Loric được che đậy bởi chính phủ của chúng ta để bảo vệ hình ảnh một Lorien thiên đường.

Khi còn trẻ, cha cháu, Raylan, trở nên ám ảnh bởi cuộc chiến này. Cháu thấy đấy, sau cuộc chiến, khi các Elder còn sống sót tụ họp lại, họ đã giảm số lượng lại xuống chín người thay vì mười như ban đầu. Cha cháu tin rằng chỗ trống còn lại thuộc về gia đình cháu. Các Elder không bao giờ được chọn bởi tổ tiên hay con cháu, nhưng cha cháu vẫn tin rằng gia tộc cháu bị hiểu nhầm bởi lịch sử.

Sự ám ảnh đó khiến cha cháu trở nên căm giận và không tin tưởng và Raylan đã chọn con đường sống ẩn dật. Ông dựng một ngôi nhà sâu trong núi - giống như một pháo đài hơn là nhà. Những người sống cùng ông là một bầy Chimæra.

Chú được cha cháu thuê để chăm sóc bầy thú. Ông ấy chẳng quan tâm gì nhiều ngoại trừ những bí mật lịch sử và bầy thú đó.

Cho đến khi ông gặp mẹ cháu.

Erina là một Garde, được các Elder giao nhiệm vụ trông chừng cha cháu. Một số tin rằng ông là một mối nguy với mọi người. Erina lại nhìn thấy một thứ khác trong ông. Bà thấy một người đàn ông có thể được giả cứu khỏi chính mình

Mẹ cháu rất đẹp. Cháu làm chú nhớ tới bà ấy. Bà có khả năng bay lượn và Elecomun, sức mạnh có thể điều khiển điện. Vậy bà thường bay trên nhà của cha cháu và tạo ra những màn thể hiện tuyệt đẹp như pháo hoa được tạo ra từ những tia chớp.

Cha cháu không tin tưởng bà và ra mặt thách thức lí do bà đến đây. Nhưng mỗi tối, ông vẫn ra hiên nhà và nhìn bà bay lượn với đám Chimæra.

Một trong các Biệt năng của cha cháu cho phép ông điều khiển độ sáng. Nghe có vẻ ngớ ngẩn - như Aeturnus của cháu vậy - nhưng lại vô cùng hữu dụng. Ông có thể làm không gian quanh kẻ địch tối sầm lại khiến hẳn khó nhìn hơn. Hay như trong trường hợp với mẹ cháu, ông có thể đổi màu sắc các tia chớp. Hồng sáng và da cam sáng lòa cả góc trời buổi đêm. Cha cháu, lần đầu tiên trong nhiều năm tận hưởng màn trình diễn này.

Họ yêu nhau và nhanh chóng cưới nhau. Và rồi cháu ra đời.

Erina có rất nhiều bạn bè phục vụ với các Garde và họ thường đến chơi, được chào đón bởi cả hai người. Giờ họ đều đã mất.

Lũ Mogadorian đến và hành tinh của chúng ta chìm trong lửa.

Trong thời gian sống ẩn dật, cha cháu đã tích lũy được một lượng lớn cổ vật từng thuộc về gia tộc cháu. Ông còn dành một số tiền lớn phục chế lại một phi thuyền chạy bằng dầu mà ông tin từng được dùng bởi ông cố cháu trong cuộc chiến tranh cuối cùng. Khi Erina tới, bà thuyết phục ông hiến tặng lượng lớn cổ vật cho một viện bảo tàng, bao gồm cả con tàu. Khi lũ Mogadorian tới, chúng hủy diệt các bến tàu của ta đầu tiên, cắt đứt mọi con

đường trốn thoát. Cha cháu ngay lập tức nghĩ tới con tàu cũ đợi trong viện bảo tàng.

Khi những người khác trên hành tinh chúng ta chiến đấu chống lại cuộc xâm lược, cha cháu lên kế hoạch chạy trốn. Bằng cách nào đó ông biết hành tinh đã tới số.

Tuy vậy mẹ cháu lại không muốn chạy trốn. Bà nài nỉ cha cháu cùng đi và tham gia chiến đấu. Họ tranh cãi, traten cãi vã khủng khiếp nhất từ khi họ biết nhau.

Cháu là sự thỏa hiệp. Raylan hứa sẽ ở lại chỉ khi cháu được phép thoát đi. Chú vẫn còn nhớ khuôn mặt đẫm nước mắt của mẹ cháu khi hôn từ biệt cháu. Cha cháu đưa cháu cho chú và ra lệnh chạy tới bảo tàng. Bầy Chimæra đi cùng chúng ta như những vệ sĩ riêng, phần lớn chúng chết trên đường tới bảo tàng

.Chú đã trở thành Cêpan của cháu như thế đó.

Chú nhìn hành tinh chúng ta chết từ cửa sổ phi thuyền. Chú cảm thấy như là một thằng hèn. Lần duy nhất chú không thấy xấu hổ là khi chú nhìn vào cháu, Ella, và thấy được thằng hèn đó đã cứu được một sinh linh bé nhỏ.

Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Cháu không phải một phần kế hoạch của các Elder nhưng điều đó không khiến cháu không phải người Loric hay ít quan trọng hơn những Garde khác. Số hiệu không quan trọng. Cháu có thể làm được những điều vĩ đại, Ella. Cháu là một kẻ sống sót. Chú biết một ngày nào đó cháu sẽ làm dân tộc ta tự hào.

Chú yêu cháu.

Luôn là vậy, người hầu trung thành của cháu,

Crayton.

Tôi ngừng đọc to và run rẩy hạ bức thư của Crayton xuống. Nước mắt tôi trào ra. Tôi không thể hình dung cảm giác sẽ như thế nào khi một phần lớn danh tính của mình bị tước đi như thế. Mọi người đều im lặng, ngay cả Chín. Ella nấc nhẹ, hai tay ôm chặt chính mình.

"Em vẫn là một người trọng bạn chị", tôi thì thầm. "Em là một người Loric".

Ella bắt đầu khóc nức lên, giọng nói như nghẹn lại. "Em - em chỉ là một kẻ lừa dối. Em không như mọi người. Em chỉ là con gái một người giàu có trốn thoát được vì cha cô ta là một kẻ đáng ghét".

"Không phải thế", Tám nói, vòng tay qua người Ella.

"Em không được chọn", Ella khóc to. "Em không - tất cả chỉ là những lời nói dối".

Chín lấy lá thư từ tay tôi, đọc lướt qua. "Thì đã sao?", cậu ta nói một cách thô bạo.

Ella nhìn cậu ta, mắt mở to. "Thì đã sao?"

"Phép bùa bảo vệ đã bị phá vỡ", Chín tiếp tục. "Các con số chả còn nghĩa lý gì nữa. Em có thể là Mười, em có thể là Năm mươi Tư, nó chả có nghĩa gì cả. Ai quan tâm chứ?"

Chín nói thật vô tình, làm như chả có gì quan trọng hết. Ella trông có vẻ choáng váng. Tôi còn không chắc cô bé nghe thấy Chín nói gì.

"Ý Chín đang cố nói dù vô cùng khiếm nhã như vậy", Tám nói, "là không quan trọng em đến đây như thế nào. Chỉ vì chúng ta đi trên hai phi thuyền khác nhau không có nghĩa chúng ta không giống nhau".

"Chết tiệt", Chín gầm gừ, "Tớ ước có nhiều lão ích kỉ như cha em hơn. Chúng ta đã có thể có nguyên một đội quân".

Tôi lườm Chín và cậu ấy giơ tay lên, làm động tác khóa mồm mình. Ngay cả với việc Chín hoàn toàn thiếu tế nhị, ba chúng tôi có vẻ đã làm Ella bình tĩnh lại. Cô bé dần ngừng khóc, và sau một lúc đánh rơi túi đồ chuẩn bị vệ vĩa của mình xuống sàn nhà.

"Em chỉ không biết phải làm gì với việc Crayton đã ra đi", cô bé thì thầm với tôi, giọng cô bé khàn khàn. "Chú ấy chết mà vẫn nghĩ mình là một tên hèn bởi vì chú chẳng bao giờ nói sự thật cho em và - và chú ấy không phải như thế. Chú ấy là người tốt. Em chỉ ước em có thể nói vậy với chú ấy".

Cô bé ngừng lại, những giọt nước mắt lại trào ra, thấm đẫm cổ tôi. Ra là vậy; cô bé không buồn lắm khi biết mình thực sự là ai dù tôi biết nó khá là sốc, cô bé buồn vì những gì cô bé biết được về Crayton. Tôi vuốt tóc cô bé và cứ để cô bé khóc.

"Hằng ngày mình đều ước mình có được một cuộc trò chuyện nữa với Cêpan của mình", Tám nói một cách lặng lẽ.

"Tớ cũng thế", Chín đồng tình.

"Việc này chả bao giờ là dễ dàng cả", Tám tiếp tục. "Chúng ta cứ phải sống tiếp thôi. Sao cho xứng đáng với kỳ vọng của họ. Crayton đã đúng, Ella. Một ngày nào đó em sẽ khiến dân tộc ta tự hào".

Ella ôm chầm lấy tôi và Tám. Chúng tôi cứ thế một lúc cho tới khi Chín lúng túng đi tới vỗ nhẹ vào lưng Ella. Cô bé nhìn lên.

"Anh chỉ làm được vậy thôi à?"

Chín thở dài như diễn. "Được thôi".

Câu ta vòng tay qua cả ba bạn tôi và siết chặt, gần như nâng chúng tôi lên khỏi sàn nhà. Tám rên rỉ còn Ella phát ra một âm thanh nửa như cười nửa như thở khò khè. Cũng bị ép chặt nhưng tôi không thể không mỉm cười. Tôi và Ella nhìn nhau và tôi có thể nói, ngay lúc này, cô bé không muốn đi đâu cả ngoài chỗ này.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 11

VÀO GIỮA TRƯA HÔM NAY CHÚNG TÔI ĐANG BĂNG qua Missouri, chỉ cách vài giờ đi xe nữa là tới Arkansas. Mất nhiều thời gian hơn chúng tôi nghĩ để ra khỏi thành phố Chicago, một phần cũng vì với tất cả những nâng cấp của mình cái xe không hề có tính năng nào như trong phim điệp viên để có thể giúp chúng tôi tránh khỏi tình trạng tắc đường. Ban đầu thì tôi cũng hơi lo lắng với việc Sarah cầm lái với cái kiểu lạng lách giữa các làn đường cũng như đi sát đuôi mấy cái xe đằng trước bất cứ khi nào cô ấy có thể, cho tới khi tôi nhận ra các tài xế khác cũng đang làm như vậy. Tôi đoán đó là một phần của việc lái xe trong các thành phố lớn.

Bỏ lại Chicago ở phía sau, đường cao tốc mở ra trước mắt chúng tôi. Chẳng có gì ở hai bên ngoại trừ những cánh đồng ngũ cốc bạt ngàn. Chúng tôi lướt qua những chiếc xe bán tải khác, cố bù lại thời gian đã mất và cũng chả cần phải dùng đến nút nitro mà chú Sandor đã cài đặt. Giờ thì điều cuối cùng mà chúng tôi cần là bị bắt tấp vào lề đường. Tôi dám cá rằng tôi vẫn đang bị đánh dấu nguy hiểm trong hầu hết các cơ sở dữ liệu của chính phủ, không ai trong chúng tôi có giấy phép lái xe để xuất trình nếu bị cảnh sát tuần tra trên đường cao tốc đòi kiểm tra, một vấn đề tiềm tàng khác cần phải giải quyết. Một khi chúng tôi quay trở lại Chicago, tôi cần phải xem thử nếu Sandor có để lại bất cứ vật liệu làm giả giấy tờ nào. Chúng tôi cần một số ID giả danh mới.

"Cậu có bao giờ từng thử biến một chiếc xe trở nên vô hình?" Sarah hỏi Sáu, người đã không nói gì nhiều kể từ khi chúng tôi bắt đầu đi. Cô ấy nằm dài ở ghế sau với Bernie Kosar đang nằm gọn trong lòng cô ấy. "Ý tớ là, dù gì thì cậu cũng đang chạm vào nó mà".

"Hả," Sáu đáp, ngồi bật dậy, " Chưa thử bao giờ cả".

"Đừng thử", tôi nói, có lẽ là hơi to tiếng. "Ai đó có thể tông thẳng vào chúng ta."

" Cảm ơn, John. Nếu cậu không nói gì cả, tớ có thể đã biến chúng ta trở nên vô hình ngay trước mắt mọi người, trong khi chúng ta đang lao đi với tốc độ hơn bảy mươi dặm một giờ. Thật tốt khi cậu ở đây để kiểm chế tớ và giữ cho Sarah không lái xe quá nhanh."

Tôi định mở miệng đáp lại phát nói xoáy đó, về việc Sáu đã trở nên khó kiểm soát như thế nào dạo gần đây và tôi cũng không thể đoán được cô ấy sẽ làm gì tiếp theo - như là mời bạn gái tôi theo trong một nhiệm vụ nguy hiểm thế này - nhưng tôi nghĩ tốt hơn là không nên làm vậy khi nhận thấy Sarah đang nhìn mình. Chân mày của cô ấy nhướng lên, giống như cảm thấy khó hiểu bởi giọng điệu của Sáu. Cô ấy có thể đã nghi ngờ ít nhiều qua cái kiểu nói chuyện tẻ nhạt giữa tôi và Sáu kể từ khi chúng tôi rời khỏi Chicago. Đó chắc chắn là một điều mà tôi chẳng hề muốn cố giải thích, vì thế tôi chỉ nhún vai, coi như chả có chuyện gì xảy ra.

Sáu đã đúng khi mà tôi đã quá ám ảnh trong việc kiểm tra tốc độ của chúng tôi. Mỗi lần chân Sarah đạp chân ga mạnh hơn, tôi lại gõ nhẹ vào chân ấy. Cô ấy giảm tốc và nhìn tôi với vẻ mặt xin lỗi, giống như thể đó không phải lỗi của cô, chỉ tại chiếc xe cứ như thể cầu xin được lái nhanh hơn. Có lẽ tôi không nên cứng nhắc như vậy và cứ để cô ấy phóng như bay trên đường cao tốc, mặc xác hậu quả. Đó có thể cũng là điều mà Sáu và Chín sẽ làm.

Mỗi giây trôi qua, tôi đều lo sợ cái cảm giác mà một vết sẹo mới bùng cháy hình thành trên chân tôi. Nếu lũ Mogadorian đến được chỗ Năm trước chúng tôi chỉ vì tôi không để Sarah phóng nhanh thì sao?

Đó là một trong những kiểu suy nghĩ đã khiến tôi mất ngủ những đêm gần đây - không hoàn toàn là về Năm mà là về việc lãnh đạo cả nhóm nói chung. Chả thể nào mà lên kế hoạch cho mọi việc được, không cần biết tôi đã suy đi tính lại như thế nào. Nó sẽ dễ dàng hơn nếu tôi có cái kiểu thái độ của Chín khi tôi chỉ việc ra trận và đánh đấm.

Và nổi bật nhất trong đống vấn đề đó là vụ việc vợ vấn này với Sáu. Tất cả chỉ vì một nụ hôn ngớ ngẩn.

Cơ bản thì, giờ không còn phần nào trong cuộc sống của tôi mà tôi không cảm thấy bế tắc.

Chúng tôi dừng lại nghỉ một chút tại một trạm đổ xăng ở Missouri. Sáu tự làm mình bận rộn với việc đổ xăng cho chiếc xe. Bernie Kosar đi vòng quanh khu đổ xe một cách chậm rãi, thi thoảng đánh hơi vĩa hè và vươn vai. Sarah và tôi hướng về phía cửa hàng để mua vài chai nước và trả tiền đổ xăng. Khi đi được khoảng nửa đường từ xe chúng tôi tới cửa hàng, cô ấy đột ngột dừng lại.

"VẬY", cô ấy nói, "có lẽ anh nên tới và nói chuyện với Sáu".

Tôi chớp mắt về phía cô ấy, ngỡ ngàng. Tôi quay ra sau nhìn về phía Sáu. Nếu ai đó có thể đổ xăng một cách tức giận, đó chính là cô ấy. Cái cách cô ấy nhét ông bơm vào bình chứa, nó như thể cô ấy đang đâm một tên Mogadorian vậy. "Tại sao chứ?"

"Hai người rõ ràng là đang điên lên với nhau về một việc gì đó", Sarah nói. "Đi giải quyết việc đó đi".

Tôi chả biết phải nói gì nữa, vậy nên tôi chỉ biết đứng đó một cách lúng túng. Tôi không thể nói cho Sarah vấn đề giữa tôi và Sáu là gì bởi, thứ nhất là tôi cũng còn chả rõ nó là gì, và thứ hai, nó liên quan tới mối quan hệ của chúng tôi. Tôi thực sự chả muốn dính líu gì tới nó ngay bây giờ cả; đặc biệt

là giờ chúng tôi còn đang có những vấn đề khác quan trọng hơn cần nghĩ tới.

Dù tôi phản đối bằng cách im lặng Sarah vẫn không đổi ý, cô ấy chỉ mỉm cười nhẹ nhàng rồi vẫy tay đuổi tôi về phía Sáu. "Thôi nào, hai người sẽ cần phải phối hợp với nhau cơ mà".

Dĩ nhiên là cô ấy đã đúng. Chúng tôi không thể để bất cứ việc gì tồn tại giữa tôi và Sáu gây ảnh hưởng tới nhiệm vụ này được.

Sáu theo dõi tôi tiến tới qua đôi mắt nheo lại. Cô ấy lấp trả vòi bơm vào vị trí cũ của nó với lực mạnh hơn mức cần thiết. Rồi chúng tôi đứng nhìn nhau từ hai bên chiếc xe.

"Chúng ta cần nói chuyện", tôi nói.

"Sarah buộc cậu tới đây phải không?"

"Thôi nào, tớ biết cậu không thực sự thích cô ấy --"

"Đó chính là vấn đề đó, John", cô ấy ngắt lời tôi. "Tớ thực sự thích Sarah. Và cô ấy thì yêu cậu".

Tôi nhìn Sáu chăm chăm, cố gắng để hiểu đó có nghĩa là gì. "Được rồi, tớ hiểu cậu điên lên với tớ vì chúng ta chưa thực sự nói về tất cả mọi thứ từ khi đến Chicago. Với việc Sarah ở quanh như vậy nó cứ có vẻ ... kì kì".

"John, tớ không điên lên với cậu vì chúng ta từng hôn nhau và giờ thì cậu quay lại với bạn gái cậu. Tớ đã nghĩ là mình thích cậu, John. Cậu biết đấy, nhiều hơn chỉ là một người bạn. Nhưng rồi tớ bị ném vào cái phòng giam đó với Sarah và thấy cái cách cô ấy nói về cậu. Và giờ mỗi ngày tớ thấy hai người cứ dính lấy nhau. Bất cứ thứ gì xảy ra giữa chúng ta khi ta đang chạy trốn, nó không như những gì mà cậu và Sarah đang có. Nhìn hai người gần

như khiến mình tin vào cái việc nhảm nhí mà Henri nói về người Loric chỉ yêu duy nhất có một người thôi".

Tôi gật đầu, đồng tình với Sáu. Những gì cô ấy nói hoàn toàn đúng, nhưng giờ tôi phải nói gì đây? Ủ, cậu đúng đó, tớ hoàn toàn thích Sarah hơn cậu? Có lẽ tốt hơn là tôi cứ ngậm miệng lại.

"Tớ đoán", Sáu tiếp tục, "tớ thấy thật tệ khi hôn cậu trong khi cậu lẽ ra nên làm thế với Sarah".

"Chúng ta có lí do riêng mà", tôi nói, "chúng ta đã nghĩ cô ấy là người bán rẻ chúng ta cho chính phủ đó thôi".

"Đó cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp các Garde khác. Một khi sự phấn khích đó trôi qua, cậu luôn chờ đợi để quay lại với Sarah nhỉ?"

"Nó không hề như thế, Sáu. Tớ không hề nghĩ tới tương lai hay nhìn chờ thời cơ hay bất cứ thứ gì như thế". Tâm trí tôi nhớ lại cuộc đi dạo dưới ánh trăng với Sáu khi trước, cầm tay nhau để chúng tôi có thể tàng hình. "Khi chúng ta ở cạnh nhau, tớ không chắc tớ từng cảm thấy thoải mái như vậy với bất cứ ai khác trước đây. Như thế tớ có thể là chính mình vậy".

Trong một chốc, giọng nói cộc cằn của Sáu gần như chuyển thành buồn bã. "Ủ, tớ cũng thấy vậy".

"Nhưng mọi thứ khác đối với Sarah", tôi nói nhẹ nhàng. "Tớ yêu cô ấy. Và giờ tớ chắc về điều đó hơn bao giờ hết".

Sáu vỗ tay vào với nhau như thể vấn đề đã được giải quyết. "Tốt. Vậy hãy cùng quên nó đi. Cậu và tớ chỉ là bạn thôi, và cậu cùng Sarah là một cặp đôi hạnh phúc. Tớ ổn với việc đó. Toàn bộ cái chuyện tình tay ba này làm tớ muốn ói".

"Sáu ...", tôi nói, không hoàn toàn chắc chắn mình sẽ nói gì. Nó gần như là cô ấy đang nhận hết lỗi về mình, hoặc chỉ đơn giản là cố đuổi tôi đi.

"Không, nghe này", Sáu nói, ngắt lời tôi. "Tớ xin lỗi đã dây dưa vào việc của cậu với Sarah. Cậu có muốn nói cho cô ấy biết hay không về nụ hôn của chúng ta là chuyện của cậu. Tớ không quan tâm. Tớ chỉ ...". Cô ấy liếc về phía cửa hàng, nơi Sarah cuối cùng cũng đi ra. "Khi tớ bị tống vào buồng giam với cô ấy, cái cách cô ấy nói về cậu - cô ấy đã bỏ lại quá nhiều thứ để được bên cạnh cậu, John. Cô ấy đơn giản là đang đánh cược cuộc đời mình với cậu. Có lẽ tớ đang thọc mạch và đó không phải là chuyện của tớ, nhưng tớ chỉ muốn đảm bảo cậu sẵn sàng cho chuyện đó".

"Tớ đang cố như thế mà", tôi nói với Sáu và quay sang nhìn Sarah tiến tới. Những gì Sáu nói cũng đúng. Tôi biết Sarah đã từ bỏ một cuộc sống bình thường để ở đây với tôi, đối mặt với hiểm nguy. Tôi yêu cô ấy, nhưng tôi vẫn chưa tìm ra cách cân bằng giữa việc giữ cô ấy an toàn và để cô ấy tham gia vào cuộc sống hỗn loạn của tôi. Tôi có lẽ sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó. Ngay lúc này, có cô ấy bên cạnh tôi đã là đủ rồi.

Sáu gọi Bernie Kosar về và họ lại ngồi vào ghế sau. Sarah dừng lại ở trước mặt tôi, lông mày rướn lên.

"Mọi thứ ổn cả chứ?"

Tôi chợt có thôi thúc muốn ôm chầm lấy cô ấy, và tôi là thế thật. Cô ấy tạo ra một tiếng động nhỏ thể hiện sự bất ngờ và tôi hôn lên má cô ấy. Cô ấy ôm chặt lại tôi.

"Mọi thứ đều ổn", tôi nói.

Tôi nhận việc lái xe khi chúng tôi rời khỏi trạm xăng. BK bò lên đui của Sarah và vỗ vào cửa sổ cho tới khi cô ấy hạ nó xuống. Cả xe tràn đầy bầu không khí mát lạnh của mùa xuân. BK ló đầu ra khỏi cửa sổ, lưỡi lè ra. Tôi

đoán dù là Chimæra hay chó, nó cũng thật tuyệt khi để những cơn gió thổi vào mặt khi phóng đi trên đường cao tốc như thế.

Bầu không khí trong lành làm tôi cũng cảm thấy thật thoải mái. Tôi chả biết rằng mọi thứ có bao giờ thực sự kết thúc giữa tôi và Sáu, nhưng tôi cảm thấy tốt hơn sau khi nói về nó. Ít nhất thì tôi biết giờ tôi đang ở tình thế nào. Bầu không khí trong xe cũng đã thay đổi; không còn nhiều căng thẳng giữa ba chúng chúng tôi nữa. Tôi thả lỏng một chút, dựa vào ghế, nhìn công tơ mét chạy.

Sarah nhẹ nhàng đập vào chân tôi. "Nhanh quá".

Tôi cười trừ và chậm lại. Sarah đang cho tay ra ngoài cửa sổ, lòng bàn tay giơ ra đón lấy những cơn gió thổi tới. Mái tóc vàng của cô ấy bay xung quanh mặt cô ấy. Cô ấy trông thật đẹp. Trong một thoáng, tôi giả vờ rằng chỉ có hai chúng tôi ở đây đang trên đường tới một nơi nào đó vui và bình thường. Tôi vẫn tin rằng điều đó sẽ diễn ra vào một ngày nào đó. Nếu tôi không còn tin vào điều đó nữa thì sẽ chẳng còn lí do nào để tôi tiếp tục chiến đấu.

Mắt Sarah và tôi gặp nhau và tôi thề rằng cô ấy có thể đọc được suy nghĩ của tôi. Cô ấy đặt một tay lên chân tôi.

"Em biết chúng ta đang trên đường thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm", Sarah nói, "nhưng nếu chúng ta chỉ đang trên đường đi nghỉ, như những người bình thường? Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Hmm", tôi nói, và nghĩ ngợi. Trong tưởng tượng của tôi cùng Sarah thì nó không thực sự cần một điểm đến cụ thể nào cả. Chỉ cần có cô ấy ở bên là đủ rồi. "Nhiều lựa chọn quá ..."

Trước khi tôi có thể quyết định, Sáu rướn người về phía trước từ ghế sau. "Tớ chưa thực sự nhìn ngắm được nhiều khi chúng ta ở đó bởi phải chạy trốn và chiến đấu liên tục, nhưng Tây Ban Nha trông có vẻ hấp dẫn đấy".

Sarah cười toe. "Tớ thì luôn muốn tới Châu Âu. Bố mẹ tớ tới đó chơi sau khi học xong đại học. Đó là cách mà họ đã gặp nhau".

"Vậy Châu Âu là nơi em muốn đến?", tôi hỏi Sarah.

"Đúng thế", cô ấy đáp. "Nhưng em đoán vẫn còn nhiều nơi em muốn thấy ở Mỹ. Dù rằng bị nhốt lại bởi chính phủ đã làm nó giảm đi ít nhiều".

"Đó là tác dụng phụ của việc bị nhốt", tôi tán thưởng với một nụ cười.

Sarah quay người trên ghế và nhìn về phía Sáu. "Chúng ta có thể tới Châu Âu cùng nhau. Ừm, nếu cậu không quá bận rộn phục hồi lại hành tinh các cậu".

Sarah có vẻ quá sốt sắng khiến Sáu không thể không mỉm cười lại. "Cái đó nghe có vẻ vui đấy".

"Đó cũng là nơi mà anh muốn đến", tôi nói với Sarah, đặt một tay mình lên tay cô ấy.

"Châu Âu á?"

"Lorien".

"Ồ", Sarah đáp, một chút buồn trong giọng cô ấy khiến tôi thấy ngạc nhiên. Tôi cố gắng giải thích.

"Anh muốn chỉ cho em thấy Lorien giống như những gì anh thấy trong các giấc mơ, giống những gì mà Henri đã miêu tả nó cho anh".

Tôi bắt gặp hình ảnh Sáu trợn mắt khó chịu trên gương chiếu hậu. "Đó không hẳn là những gì chúng ta đang nói", cô ấy nói. "Chọn một nơi nào đó mà cậu thực sự có thể đến mà không cần chế tạo một con tàu vũ trụ ý".

Tôi ngẫm nghĩ một chút. "Tớ không biết. Disney World thì sao nhỉ?"

Sáu và Sarah đều quay sang nhìn nhau và bật cười.

"Disney World?", Sáu nhại lại. "Cậu thật trẻ con đó, John"

"Không, nó nghe dễ thương đấy", Sarah nói, vỗ vào tay tôi. "Đó là nơi kì diệu nhất trên Trái đất?"

"Em biết không, anh chưa bao giờ được ngồi thử một chuyến tàu lượn cả. Henri không thích thú lắm với mấy chỗ vui chơi giải trí như thế. Anh từng thấy một quảng cáo về nó và luôn muốn thử một lần".

"Nghe tội làm sao!", Sarah nói. "Chúng ta nhất định phải đưa anh tới Disney World. Không thì ít nhất cũng phải là một cái tàu lượn. Chúng rất tuyệt vời".

Sáu búng tay một cái. "Nó như thế nào nhỉ? Nó có giống như một tàu vũ trụ không?"

"Space Mountain", Sarah trả lời.

"Yeah", Sáu đáp, và rồi do dự như thể cô ấy lo lắng mình có đang mở lòng quá không. "Tớ thực ra nhớ rằng đã nhìn thấy nó trên mạng khi còn bé. Tớ đã nài nỉ Katarina rằng nó có gì đó liên quan tới bọn tớ".

Ý nghĩ về Sáu khi bé tìm hiểu về Disney World thật là vô giá. Cả ba chúng tôi cười lớn.

"Đúng là người ngoài hành tinh", Sarah lẩm bẩm châm chọc. "Các cậu cần phải ra ngoài nhiều hơn".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 12

MÀN ĐÊM ĐÃ BUÔNG VÀO THỜI ĐIỂM CHÚNG TÔI VƯỢT QUA ranh giới tiểu bang Arkansas. May mắn là, chúng tôi đã biết được chính xác nơi chúng tôi đang hướng đến. Các biển quảng cáo bắt đầu xuất hiện từ độ khoảng hai mươi dặm trước, khuôn mặt to đùng và lông lá của con Boggy Creek Monster như mời chào chúng tôi tới với Monster Mart độc nhất tại Fouke. Chúng tôi đã tới gần địa điểm cần đến, và con đường cao tốc thẳng tắp phía trước trông vô cùng vắng vẻ, vậy nên tôi quyết định phá vỡ quy tắc của chính mình và nhấn mạnh ga tăng tốc.

Sarah thò đầu ra ngoài cửa sổ, cố ngoái đầu nhìn lại một trong các biển hiệu đã phai màu của Monster Mart.

"Chỉ còn vài dặm nữa thôi", cô ấy khẽ nói.

"Em đã sẵn sàng rồi chứ?" tôi hỏi, nhận thấy chút lo âu trong giọng nói của cô ấy.

"Em cũng hi vọng là vậy", cô ấy nói.

Tôi đỗ chiếc xe hơi ngay trước lối ra của Fouke. Đây không hẳn là một điểm đến thu hút khách du lịch. Giống như những thị trấn nhỏ bé mà nhàm chán khác nơi mà những gia đình buồn chán sẽ đến dừng chân để chụp vài tấm ảnh và có chỗ để nghỉ ngơi tắm rửa.

"Có lẽ là một ý hay nếu đi bộ từ đây," tôi nói, liếc sang Sáu. "Chúng ta tốt nhất nên tàng hình".

Sáu gật đầu. "Đồng ý".

Chúng tôi lần lượt ra khỏi xe và đi vào khu rừng tối đen ngăn cách con đường và thị trấn. Bernie Kosar duỗi chân một cách chóng vánh trước khi biến thành một con chim sẻ. Cậu ta đậu trên vai tôi, chờ tôi ra lệnh.

"Thám thính phía trước đi, BK" tôi bảo. "Xem coi đằng trước có gì".

Trong khi BK vụt đi vào màn đêm, ba chúng tôi cũng tự chuẩn bị sẵn sàng. Tôi đeo vòng tay lên cổ tay của tôi; tôi chắc chắn tôi chẳng nhớ nhưng gì cái cảm giác ngứa ran mỗi khi tôi đeo nó, nhưng dù sao tôi cũng hoàn toàn cảm thấy an toàn hơn khi có nó. Tôi nhét con dao găm vào cặp quần phía sau. Thấy tôi vậy, Sarah cũng lấy khẩu súng ra khỏi ba lô và nhét nó vào túi quần jean. Những ảo mộng về một chuyến đi nghỉ ngơi của vài giờ trước đã biến mất. Giờ là lúc để hành động. Chúng tôi bắt đầu vào rừng, ánh đèn mờ của Fouke cách đây cả dặm le lói qua những thân cây. Sarah nắm chặt lấy tay tôi.

"Anh có nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp Quái vật Vùng đầm lầy không?" cô ấy hỏi, mắt mở to giả vờ sợ hãi. "Từ những bức ảnh, nó trông giống như Bigfoot. Có thể chúng ta sẽ làm bạn với nó."

Sáu cảnh giác dò xét khu rừng xung quanh. "Quái vật từ mấy câu chuyện huyền thoại gần đây không phải là loại quái vật mà tớ sợ sẽ gặp phải".

"Vả lại", tôi chen vào, cố giữ mọi thứ êm đẹp vì chính lợi ích của Sarah, "ai cần một con quái vật nữa khi chúng ta đã có Chín vẫn đang đợi chúng ta ở Chicago?"

Cũng như Sáu, tôi cũng đang tìm kiếm bất kì dấu hiệu phục kích nào của bọn Mogadorian ở trong khu rừng này. Ở đây yên tĩnh một cách lạ thường, khiến những nhánh cây khô gãy vụn bên dưới chân tôi phát ra những âm thanh như tiếng pháo hoa. Tôi hi vọng rằng chúng tôi đã đánh lạc hướng được bọn Mog về vị trí của Năm, rằng bọn chúng đã không giải mã được dòng bình luận kì quặc của cậu ấy trước chúng tôi. Thực tế là chẳng có

thêm vết sẹo mới nào nơi mắt cá chân của tôi và thị trấn nhỏ phía trước chúng tôi không hề có dấu hiệu chìm trong ngọn lửa từ một trận chiến vừa diễn ra đều là những dấu hiệu tốt. Tuy vậy, chúng tôi vẫn luôn phải thận trọng đề phòng. Chẳng có thể nói trước được điều gì đang đợi chúng tôi ở phía trước.

Khi chúng tôi tiến lại gần hơn, Sáu đưa tay cô ấy cho chúng tôi. Sarah buông tay tôi ra và nắm lấy tay của Sáu. Tôi ước tôi có đủ thời gian cho một cái ôm nữa, chỉ cần một khoảnh khắc nhỏ đủ để trấn an cô ấy. Với việc mỗi người chúng tôi nắm lấy một bàn tay của Sáu, cô ấy đã biến chúng tôi thành vô hình. Chúng tôi tiếp tục đi tới.

Chúng tôi đang ở sâu trong rừng, cách xa đường cao tốc ở phía sau chúng tôi, khi tôi nhận thấy BK đang lượn vòng quanh những tán cây.

Dưới này, tôi gọi nó.

Tôi buông tay Sáu để BK có thể nhìn thấy chúng tôi. Nó đập cánh bay xuống, biến thành một con sóc ngay khi vừa chạm đất.

"BK nói có một gã ở phía trước," tôi nói với mọi người. "Không có dấu hiệu khả nghi nào".

"Tốt. Chúng ta đi thôi".

Tôi nắm lấy tay của Sáu và chúng tôi tăng tốc độ di chuyển, nhanh chóng ra khỏi khu rừng và tiến vào trong thị trấn nhỏ của Fouke. Nó thực sự không hơn gì một điểm dừng chân. Con đường nối liền với lối ra của đường cao tốc chạy dọc về phía đông. Tôi thấy lác đác một vài ngôi nhà nhỏ theo hướng đó và thứ mà tôi đoán là nhà thờ của thị trấn này. Khá chắc chúng tôi đang ở ngoài rìa thị trấn, ngay tại nơi mà khách du lịch thường sẽ rẽ vào từ đường chính. Có một trạm xăng ngay cạnh chúng tôi và một bưu điện ở phía bên kia đường. Tất cả các cửa sổ tối đen, mọi thứ đều đóng kín và khóa chặt vào buổi đêm.

Và ngay kia, đó là Monster Mart.

Các biển chỉ dẫn trên đường vào thị trấn thực sự đã nói quá. Monster Mart thực ra chỉ là một cửa hàng lưu niệm bán áo thun Boggy Creek Monster và mũ nón giảm giá treo trên cửa sổ.

Sức hút chính là bức tượng gỗ cao tới bốn mét của Boggy Creek Monster, một con thú đầy lông lá trông như thể lai người, gấu, và khi đột. Ngay cả khi ở khoảng cách này, có thể thấy rất rõ bức tượng dính đầy phân chim.

"Ở đó!", Sarah thì thầm một cách hào hứng.

Tôi cũng thấy cậu ta. Có một cậu trai ở ngay phía trước, ngồi xếp bằng ở dưới chân bức tượng. Cậu ta trông chán nản trong khi tháo lớp giấy bọc một cái sandwich. Có một cái ba lô đeo lưng cạnh cậu ta, nhưng không hề có dấu hiệu của Chiếc hộp Loric mà tôi có thể thấy. Tôi đã trông chờ ít nhất cậu ta sẽ có nó. Nó sẽ giúp xác minh cậu ta dễ dàng hơn. Nhưng nghĩ lại, nó cũng sẽ đơn giản hóa vấn đề cho đám Mogadorian.

Tôi bắt đầu tiến về phía trước, nhưng Sáu đứng lại như trời trồng, không hề buông tay tôi ra.

"Chuyện gì thế?" tôi thì thầm.

"Tớ không biết", cô ấy lẳng lặng đáp lại. "Cậu ta chỉ ở đây có một mình? Mọi thứ dường như quá dễ dàng. Cứ như một cái bẫy."

"Cũng có thể", tôi nói, nhìn xung quanh một lần nữa đầy nghi ngờ. Không hề có dấu hiệu của sự sống, ngoại trừ chúng tôi và cậu trai ngồi cạnh bức tượng. Nếu bọn Mogadorian đang phục kích, thì thú thật chúng đang làm nó quá tốt.

"Cũng có thể cậu ta chỉ may mắn," Sarah thì thầm. "Ý em là, cậu ấy đã tìm được cách ẩn mình lâu hơn tất cả mọi người còn gì".

"Làm thế nào chúng ta biết cậu ta đúng là người mà cậu ta nói?", Sáu tiếp tục.

"Chỉ có một cách duy nhất để biết được," tôi nói.

Tôi bỏ tay Sáu ra và băng qua con đường.

Tôi không cố che giấu sự tiếp cận của tôi. Cậu ta chú ý đến tôi gần như ngay lập tức khi tôi bỏ tay Sáu và bước vào ánh đèn đường màu vàng. Cậu ta đánh rơi chiếc sandwich và nhanh chóng bật đứng dậy, đút cả hai vào trong túi quần. Trong một khoảnh khắc tôi nghĩ cậu ta sẽ rút ra một thứ vũ khí nào đó nhằm vào tôi và tôi cảm thấy Lumen của mình đang hiện dần lên chuẩn bị cho việc phòng thủ. Thay vào đó, cậu ta lấy ra hai quả bóng nhỏ từ túi quần của mình, một trong số chúng là bóng cao su đàn hồi và cái còn lại là quả bóng thép. Cậu ta xoay chúng quanh các khớp ngón tay một cách khéo léo, nhìn tôi tiếp cận một cách lo lắng. Nó trông như thể một kiểu căng thẳng thần kinh vậy.

Tôi dừng lại khi cách cậu ta vài thước.

"Hey"

"Uh, hey," cậu ta đáp lại.

Ở khoảng cách này, tôi cuối cùng cũng có thể có một cái nhìn toàn cảnh về người có-thể là Năm. Cậu ta trạc tuổi tôi, thấp hơn và mập hơn, không hẳn là béo nhưng rõ ràng là khá rắn chắc. Tóc cậu ta nâu và ngắn, như cắt ngắn theo kiểu quân đội. Cậu ta đang mặc một cái áo thun Boggy Creek Monster và một cái quần jean rộng phồng phình.

"Cậu đang đợi tôi à?" tôi hỏi, không muốn hỏi một cách thẳng thừng rằng cậu ta có phải là người Loric không. Cậu ta có thể là một thằng nhóc kì quặc đang ngồi ăn một cái bánh sandwich một mình vào ban đêm cũng không chừng, tôi đoán vậy.

"Tôi không biết," cậu ta đáp. "Cho tôi xem chân của cậu".

Tôi chần chừ một chút, sau đó với tay xuống và kéo ống quần của tôi lên. Cậu ta thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy mấy vết sẹo của tôi. Sau đó, cậu ta cũng kéo ống quần jean của mình lên và chỉ tôi thấy những vết sẹo tương ứng của cậu ta. Qua vài động tác tay khéo léo như làm ảo thuật, hai quả bóng trở lại vào túi của cậu ta và sau đó Năm tiến về phía trước, bàn tay giờ không còn cầm gì của anh ta chìa ra.

"Tớ là Năm", cậu ta nói

"Bốn", tôi đáp. "Bạn bè gọi mình là John."

"Tên của con người", cậu ta nói. "Trời ạ, tôi thì có quá nhiều tên như vậy để mà nhớ được".

Chúng tôi bắt tay nhau. Cái bắt tay của cậu ta mạnh như kìm vậy, trông cậu ta thật hào hứng. Trong một khoảnh khắc, tôi sợ rằng cậu ta không buông tay tôi ra. Tôi hăng giọng và kín đáo rụt tay về.

"Xin lỗi", cậu ta nói, lúng túng buông tay tôi ra. "Tớ chỉ chưa chuẩn bị cho việc này. Tớ đã chờ đợi quá lâu. Tớ không chắc sẽ có ai thấy được tin nhắn của mình. Chẳng dễ gì thực hiện một vòng tròn như thế trên cánh đồng, cậu biết chứ? Tớ không muốn làm điều đó thêm một lần nào nữa cả".

"Ừ, nó không hẳn là một ý tưởng hay", tôi nói. Tôi lại bắt đầu nhìn quanh một lần nữa, vẫn lo lắng rằng bọn Mogadorian sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Ngoài tiếng mấy con dế quanh đây và tôi chỉ nghe thấy tiếng động cơ từ

phía đường cao tốc vọng lại. Chẳng có gì đáng để lo lắng cả, nhưng tôi vẫn không thể rũ bỏ cảm giác mình đang bị theo dõi.

"Không phải ý hay á?" Năm nói đầy hào hứng. "Nhưng cậu đã tìm thấy tớ còn gì! Nó đã có hiệu quả. Mà tớ đã làm sai gì à?"

Năm có vẻ đang cố tạo ấn tượng với tôi, như thể cậu ta đang chờ tôi khen ngợi mình về màn đốt cánh đồng ngô kia. Nó như thể cậu ta chẳng bao giờ nghĩ rằng nó sẽ thu hút những sự chú ý không mong muốn, điều khiến tôi nghĩ cậu ta quá ngây thơ. Có lẽ tôi đang đánh giá cậu ta quá nghiêm khắc, nhưng cậu ta có vẻ yếu đuối. Công tử bột. Hoặc có lẽ đó là vì tôi đã dành quá nhiều thời gian bên những người cứng rắn hay ưa bạo lực như Sáu và Chín.

"Đừng lo lắng về nó nữa," tôi nói với cậu ta, "không sao cả. Chúng ta nên đi thôi."

"Ồ", cậu ta lẩm bẩm, mặt xịu xuống. Cậu ta rời mắt khỏi tôi, dò xét khu vực xung quanh. "Chỉ có mình cậu thôi à? Tớ đã hi vọng cậu đã gặp được những người khác rồi chứ".

Đúng lúc đó, Six và Sarah hiện ra bên cạnh tôi. Năm loạng choạng lùi về phía sau, tí nữa thì vấp ngã bởi chính túi đồ của mình.

Sáu tiến về phía trước. "Tôi là Sáu", cô ấy nói, vẫn huých toẹt như mọi khi. "John đã quá tử tế khi không nói cho cậu biết rằng màn đốt cánh đồng ngô mà cậu tạo ra đã có thể khiến cậu bị giết. Nó thật ngu ngốc. Cậu thật may khi chúng tôi đã đến đây trước đó".

Năm cau mày, nhìn từ phía Sáu sang tôi. "Wow. Tớ xin lỗi. Tớ không hề cố ý gây thêm rắc rối. Tớ chỉ ---- tớ chỉ không biết phải làm gì khác."

"Không sao mà", tôi nói, gạt đầu về phía túi của cậu ta. "Lấy đồ của cậu đi. Chúng ta có thể nói về nó sau trên đường mà".

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Chúng ta sẽ đưa cậu về chỗ những người khác", tôi nói. "Tất cả chúng ta giờ đã ở cùng nhau. Đây là lúc cuộc chiến bắt đầu".

"Tất cả những người khác đã ở đó rồi à?"

Tôi gật đầu. "Cậu là người cuối cùng".

"Wow," Năm nói, trông gần như là đang xấu hổ. "Xin lỗi, mình đã đến bữa tiệc trễ rồi".

"Đi nào", tôi nói, vẫy tay một lần nữa về phía túi của cậu ấy. "Chúng ta cần phải di chuyển ngay."

Năm cúi xuống và chụp lấy túi của mình, và sau đó nhìn Sarah, người đã đứng yên lặng này giờ. "Cậu là số mấy?"

Cô ấy lắc đầu. "Mình chỉ là Sarah", cô ấy đáp, mỉm cười.

"Một đồng minh con người", Năm thở dài, lắc đầu. "Mấy cậu này, tớ thực sự bất ngờ đó."

Sáu liếc sang tôi với một ánh nhìn đầy hoang mang. Tôi cũng cảm thấy như thế. Cũng có thể chúng tôi đã trải qua quá nhiều trận chiến và những lần thoát chết trong gang tấc, nhưng có vẻ đối với Năm chuyện đó quá đổi bình thường. Chúng tôi lẽ ra đã phải trên đường rời đi, tránh xa khỏi nơi này, nhưng cậu ta chỉ muốn đứng đây và trò chuyện.

"Thôi nào", Sáu ngắt lời, "chúng ta không thể đứng đây nói nhảm thế này mãi được. Chúng có thể đến--"

Sáu bị cắt ngang bởi tiếng âm bất thành hình trên không. Đó là âm thanh được tạo ra không phải từ bất kì tiếng động cơ nào trên địa cầu. Chúng tôi

đều nhìn lên con tàu Mogadorian màu bạc đang chiếu đèn pha, làm chúng tôi lóa mắt trong giây lát. Năm, che mắt mình lại, quay sang nhìn tôi.

"Đó là tàu của cậu à?" cậu ta hỏi.

"Mogadorian!" tôi hét lên với cậu ta. Rất nhanh chóng, đã có những hình thù màu đen hạ xuống từ con tàu, đợt tấn công đầu tiên của đám chiến binh Mogadorian đang bắt đầu.

"Ồ", Năm nói, chớp mắt một cách bối rối về phía con tàu. "Vậy là chúng trông như vậy".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 13

"LẤY VIÊN XITHARIS RA!", TÔI HÉT LÊN VỚI SÁU. "Nếu chúng ta đều tàng hình bây giờ chúng ta có thể rút đi trước khi chúng tới". Cô ấy bắt đầu lục tìm trong cái túi và lấy nó ra nhưng đã quá trễ.

Trước khi cô ấy kịp làm gì, từng loạt đạn của đợt lính Mogadorian đầu tiên bay tới.

Vòng tay của tôi mở ra vừa kịp lúc để đánh bật hai loạt đạn bay tới sẽ có thể trúng ngay ngực tôi.

Thay vào đó, loạt đạn bật xuống đất gần chỗ Sáu tới nỗi làm cô ấy giật mình ngã ngửa ra sau. Trong lúc ngã xuống, cô ấy tung cho Năm viên đá Xitharis nhưng cậu ta chỉ biết nhìn nó chăm chăm, rõ ràng là không biết phải làm gì với nó. Không có thời gian để nói rõ cho cậu ta. Phía sau đợt lính Mog đầu tiên, tôi có thể thấy nhiều tên hơn nữa đang trượt xuống từ con tàu. Chúng tôi sẽ bị áp đảo theo một cách tệ hại sớm thôi.

Sarah đã núp sau một chiếc xe đồ gần đó. Cô ấy bắn ra từ chỗ núp với khẩu súng lục. Tôi thấy hai viên đầu chỉ làm bụi bay lên xung quanh chân tên Mogadorian gần nhất, nhưng rồi viên thứ ba trúng ngay ức hãn. Tên Mog hóa ra tro ngay lập tức và Sarah chuyển qua nhắm bắn tên khác.

Sáu tàng hình ngay khi chạm đất. Tôi không chắc giờ cô ấy ở đâu nhưng những đám mây đang bất ngờ kéo đến che kín bầu trời đêm quang đãng. Cô ấy hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng để ra đòn.

Năm đứng như trời trồng cạnh tôi, vẫn nhìn chăm chăm viên đá trong tay. Cái khiên của tôi tới giờ đã chặn vô số loạt đạn bắn tới. Năm có thể đã

bị bắn chết nếu cậu ta không đứng ngay bên cạnh tôi.

"Cậu đang làm gì thế?", tôi hét vào mặt cậu ta, gần như túm lấy tay cậu ta. "Chúng ta phải di chuyển!".

Mắt Năm mở to và không phản ứng. Cậu ta để tôi kéo đi. Tôi dúm cậu ta xuống phía sau bức tượng Boggy Creek Monster. Bức tượng gỗ nhanh chóng nổ tung thành ngàn mảnh nhưng bộ xi măng tạm thời chặn đứng được số đạn còn lại. Tôi dùng Lumen tạo một quả cầu lửa lớn trên tay còn lại. Năm nhìn tôi chăm chăm, có vẻ như bị sốc bởi quả cầu lửa. Tôi tạm mặc kệ cậu ta và rướn người ra khỏi chỗ nấp để tung quả cầu lửa vào nhóm Mog gần nhất. Ba tên dính đòn và hóa ra tro cùng một lúc. Số còn lại chạy tán ra mất.

Tôi bắt đầu nghe thấy tiếng mưa dù chẳng có giọt nào rơi trúng tôi. Thực tế thì cơn mưa chỉ bao quanh con tàu của lũ Mogadorian thôi. Sấm rền vang. Dù Sáu định làm gì, tôi cũng tin rằng cô ấy sẽ làm nên chuyện.

"Em ổn chứ?", tôi hét với về phía Sarah. Chiếc xe cô ấy đang nấp phía sau chỉ cách tôi vài mét nhưng có cảm giác như nó cách tôi cả dặm.

"Em ổn!", cô ấy hét lại. "Anh thì sao?"

"Vẫn ổn, nhưng anh nghĩ Năm đang bị sốc hay sao đó!"

Tôi nhận thấy ba tên Mogadorian chạy xuyên qua hàng cây, cố gắng móc sườn Sarah. Trước khi chúng kịp làm vậy, tôi dùng Telekinesis giật súng của chúng đi. Thấy chúng, Sarah bắn tên gần nhất giữa hai mắt. Trước khi số còn lại kịp rút kiếm ra, một cái bóng lao tới.

Bernis Kosar trong hình dáng một chú báo, bộ lông đen gần như hòa vào màn đêm, xé rách họng tên Mog đang bị đè xuống rồi cào vào mặt tên còn lại. Tiêu diệt chúng xong, BK vòng qua chiếc xe, ở gần bên cạnh Sarah.

Giữ an toàn cho cô ấy, tôi ra lệnh qua ý nghĩ cho BK.

Đám Mog tản ra lúc này đã lại tập hợp lại, hoặc cũng có thể là một nhóm khác từ con tàu. Tôi ném thêm hai quả cầu lửa nữa về phía chúng. Cái đó sẽ giữ chân chúng được một lúc.

Tôi nắm lấy Năm và lắc cho tới khi cậu ta nhìn tôi. Vai áo cậu ta cháy xém bởi sức nóng từ tay của tôi. Cậu ta nhăn mặt, tròn mắt nhìn tôi.

"Cậu bị làm sao thế", tôi hét lên.

"Tớ - tớ xin lỗi", cậu ta lắp bắp. "Tớ chưa bao giờ thấy một tên Mogadorian nào cả"

Tôi nhìn cậu ta mà không thể tin được. "Cậu đang đùa tớ đấy à?"

"Không! Albert, Cêpan của tớ có nói về chúng. Chúng tớ luyện tập - tập chiến đấu. Chỉ là tớ chưa bào giờ thực sự làm vậy".

"Tuyệt vời", Sáu gầm gừ, bất ngờ hiện nguyên hình bên cạnh chúng tôi. "Chúng ta có một tên lính mới".

"Tớ - tớ có thể giúp", Năm lẩm bẩm. "Tớ chỉ bị bất ngờ thôi".

Tôi không cảm thấy cái đó thuyết phục cho lắm, và dù chúng tôi đã hạ được đợt lính đầu tiên, tôi vẫn có thể thấy số còn lại đang tiến tới.

"Đã kết thúc chưa?", Sarah nói với sang. "Bởi vì em gần hết đạn rồi!".

"Sẽ có thêm nhiều nữa", tôi đáp trả và nhìn Sáu. "Cậu có thể hạ tàu của bọn chúng không?"

Sáu tập trung một lúc. Một tia sét xé toạc bầu trời đêm, trúng ngay mạn tàu lữ Mogadorian khiến nó lắc lư và tôi có thể thấy vài tên Mog tuột tay

khỏi dây và ngã xuống từ độ cao hơn mười mét. Cô ấy đã tạo ra một cơn bão lớn và chỉ chờ để trút toàn bộ sự giận dữ xuống.

"Chúng có thể bay tới đây", Sáu nói, "nhưng chắc chắn là chúng sẽ không bay đi được".

Tôi nhìn xuống Năm, đôi tay run rẩy của cậu ta đã lấy ra hai quả bóng từ trong túi. Không thực sự tự tin lắm.

Tôi liếc về phía Sarah và thấy cô ấy đang bắn một tên Mogadorian đang cố tiến tới chỗ chúng tôi. Không lâu trước đây, những cuộc chạm trán kiểu này sẽ khiến chúng tôi bỏ chạy và cảm thấy vui mừng khi trốn thoát được với mạng mình. Giờ thì tôi cảm thấy đây là những cuộc chạm trán chúng tôi có thể chiến thắng.

Tôi và Sáu nhìn nhau. "Hãy gửi cho Setrákus Ra một lời nhắn. Nếu hắn muốn bắt được một người của chúng ta, hắn sẽ cần gửi đi nhiều hơn một tàu bay".

"Chính xác", Sáu trả lời và giơ cả hai tay lên trời.

Những đám mây đen quanh tàu lữ Mogadorian bắt đầu chuyển động. Thêm ba tia sét xé toạc trời đêm bắn vào mạn tàu địch. Tôi có thể thấy những mảnh thân tàu vỡ vụn rơi xuống mặt đất phía dưới.

Có lẽ nhận ra chúng đã gặp rắc rối, lữ Mog cố gắng bay lên và thoát ra khỏi cơn bão. Số Mog ở dưới đất thì cố gắng gấp đôi để tiến tới được chỗ chúng tôi, nhả đạn loạn xạ. Tôi tiến lại gần Sáu để có thể dùng lá chắn của mình che chắn cho cô ấy. Sarah thì vẫn cúi rạp sau chiếc xe, chỉ giơ súng ra ngoài bản bừa.

"Cậu cần phải nhanh lên!", tôi gào lên với Sáu qua hàm răng nghiến chặt.

"Gần được rồi", cô ấy nói, khuôn mặt căng thẳng vì tập trung.

Mưa đá với kích thước của một nắm đấm va vào tàu địch khiến nó rung lên bần bật. Ngay khi con tàu dường như có thể bay lên, Sáu vịn tay lên phía trên đầu. Những đám mây bông dựng hòa làm một - tôi có thể cảm thấy sức gió từ tận đây - một cơn lốc xoáy hình thành ngay phía dưới tàu. Con tàu lao đảo rồi lật nghiêng, đám phi công đã mất lái.

Con tàu lao xuống với một cú va chạm khủng khiếp khi tiếp đất trong khu rừng cạnh đường cao tốc. Vài giây sau, một cột lửa bùng lên và một tiếng nổ lớn kèm theo. Rồi mọi thứ trở nên yên lặng. Cơn bão tan đi và bầu trời đêm lại trở nên yên tĩnh.

"Wow", Năm lẩm bẩm.

"Làm tốt lắm", tôi nói với Sáu.

Mắt cô ấy đã chọn những mục tiêu tiếp theo. Chúng tôi có thể đã bắn rơi tàu của chúng nhưng vẫn còn khá nhiều tên Mog đang tiến tới. Hai tá là ít nhất. Súng và gươm lăm lăm trên tay.

"Giết nốt chúng nào", Sáu nói và lại tàng hình biến mất.

Tôi sẵn sàng chiến đấu tiếp. Nhưng đầu tiên, tôi nhìn xuống Năm. Cậu ta đang nhìn trộm lũ Mogadorian đang tiến tới với sự lưỡng lự.

"Không sao cả nếu cậu chưa sẵn sàng cho chuyện này", tôi nói với cậu ta. "Cứ ở phía sau".

Năm gật đầu. Tôi bước ra khỏi những gì còn lại của bức tượng Boggy Creek Monster. Ngay lập tức một tên Mogadorian giơ súng nhắm vào tôi. Trước khi hấn kịp bắn, một thứ gì đó đánh hấn vào phía sau gối. Thanh kiếm hấn đang đeo bị rút ra bởi một bàn tay vô hình và xuyên thẳng qua lưng hấn. Hấn hóa ra tro và tôi có thể thấy thấp thoáng hình bóng Sáu.

Tôi chạy lại chỗ Sarah vẫn đang núp sau chiếc xe. Phía xe hướng về phía lũ Mogadorian lỗ chỗ vết đạn nhưng Sarah có vẻ không bị thương chút nào. Ngay khi tôi tới, Bernie Kosar chạy đi, nhào tới hai tên Mog. Số Mog còn lại trông gần như bối rối. Tàu của chúng bị phá hủy, phân nửa số lính đã bị giết - tôi nghi ngờ chúng trông đợi một cuộc chạm trán như thế này. Tốt thôi, hãy để chúng ở vị trí phải sợ hãi một lần xem sao.

"Em ổn chứ?", tôi hỏi Sarah.

"Yeah", cô ấy đáp mà không kịp thở. Cô ấy giơ súng lên. "Em hết đạn rồi".

Tôi dùng Telekinesis kéo về mấy khẩu súng của bọn Mogadorian. Cô ấy nhặt lấy chúng.

"Yểm trợ cho anh", tôi bảo cô ấy. "Chúng ta sẽ kết thúc việc này".

Tôi lại rời chỗ nấp, gần như là thách thức đám Mogadorian lao tới. Hai tên núp phía trước trạm xăng liền bắn tôi. Lá chắn của tôi bật ra chặn mấy phát đạn lại. Tôi nghĩ về việc ném một quả cầu lửa về phía chúng nhưng lại không muốn thổi tung trạm xăng. Chúng tôi đã gây đủ thiệt hại cho Fouke khốn khổ ở Arkansas này đủ rồi.

Tôi dùng Telekinesis cướp hai khẩu súng của chúng rồi đập chúng xuống đất, phá vỡ chúng. Rồi tôi giơ tay về phía hai tên Mog này ra hiệu cho chúng tiến lên. Chúng cười nhả nhổ, những cái răng bé tí lấp loáng trong ánh trắng và rút kiếm ra. Chúng chạy về phía tôi.

Ngay khi chúng cách xa trạm xăng, tôi phóng một quả cầu lửa đốt cháy cả hai tên. Lũ ngu.

Một nhóm Mog khác tụ tập đủ lớn để có thể tập trung tấn công. Chúng lao tới cùng lúc, cố vây tôi lại. Trước khi chúng kịp lại gần, tôi cảm thấy gì đó bằng cao su quấn chặt vùng thắt lưng của tôi lại và kéo tôi ngược về

phía sau. Giật mình, tôi nhìn xuống. Một cánh tay cuộn quanh tôi. Một cánh tay thật dài.

Ngay khi tôi bị kéo đi, Sarah bắt đầu bắn vào nhóm Mog bằng khẩu súng năng lượng tôi lấy về lúc nãy.

Tôi nhìn xuống kịp lúc để thấy cánh tay của Năm thu về kích thước ban đầu. Cậu ta nhìn tôi ngỡ ngàng.

"Xin lỗi nếu tớ chen ngang", cậu ta nói, "cứ nghĩ cậu sẽ bị quây chặt ở đó".

"Cậu vừa làm gì thế?", tôi hỏi, vừa tò mò vừa thấy một chút ghê ghê.

"Cêpan của tớ gọi nó là Externa", Năm giải thích. Cậu ta giơ quả bóng cao su lên. "Đó là một trong các biệt năng của tớ. Tớ có thể biến thành bất cứ chất liệu nào tớ đang chạm vào".

"Hay đấy", tôi trả lời. Có lẽ cậu lính mới này không vô dụng như mình tưởng.

Một tên Mogadorian khéo léo né được các phát súng của Sarah và lao tới chúng tôi. Năm bước lên trước tôi. Làn da cậu ta bất ngờ lấp lánh dưới ánh trăng, sáng bóng và trông như bạc. Tôi nhớ lại về quả bóng còn lại của cậu ta - một quả bóng thép. Tên Mog vung kiếm chém xuống với ý định chẻ đôi đầu Năm, nhưng với một tiếng kêu chát chúa, thanh kiếm bật ngược lại. Tên Mog choáng váng trong khi Năm thực hiện một cú đâm móc - năm đâm thép của cậu ta đâm vỡ sọ tên Mog kia.

Năm quay lại nhìn tôi. "Chưa bao giờ, uh , thử trò đó cả". Cậu ta bắt đầu cười một cách nhẹ nhõm.

"Thật đấy à?", tôi cũng không thể không cười theo. "Sẽ ra sao nếu nó không hiệu quả?"

Năm chỉ nhún vai, xoa xoa chỗ vừa bị chém.

Chúng tôi quay lại nhìn hai tên Mogadorian chạy về phía khu rừng, Bernie Kosar chạy sát gót chúng. Trước khi chúng kịp tới hàng cây, Sáu xuất hiện trước mặt chúng. Cô ấy chém chết cả hai với thanh kiếm lấy được từ tên Mogadorian hồi nãy.

Tôi nhìn quanh. Cả khu đã được dọn sạch. Khu Monster Mart và khu vực xung quanh lỗ chỗ vết đạn, chưa kể cột khói cuộn lên từ khu rừng. Ngoài những chỗ đen trên mặt đất bởi tro từ lũ Mog đã chết, không có dấu hiệu nào của những kẻ tấn công đâu nữa. Chúng tôi đã quét sạch chúng.

Sarah bước lại chỗ chúng tôi, khẩu súng Mog vác trên vai. "Mỗi thế thôi sao?"

"Anh nghĩ vậy", tôi nói, cố giữ giọng bình thản. Tôi như muốn nhảy cẫng lên nhưng cố giữ bình tĩnh. "Lần đầu tiên chúng ta làm chúng bị bất ngờ".

"Nó luôn dễ như thế này à?", Năm hỏi.

"Không", tôi nói với cậu ta. "Nhưng giờ chúng ta đều đã tụt hạp, ..." Tôi ngừng lại, không muốn nói gở. Trận chiến không thể tốt hơn được. Dù rằng chỉ có mỗi một tàu của địch; chúng có hàng đội quân tại Tây Virginia và ai biết chỗ nào nữa, chưa kể Setrákus Ra. Tuy vậy, chúng tôi hạ chúng nhanh kỉ lục và tôi không ai bị thương cả. Hôm qua, khi Chín nằng nặc đòi tấn công Tây Virginia và tái đấu với Setrákus Ra, tôi đã cố cản cậu ta lại vì không nghĩ chúng tôi đã sẵn sàng cho việc đó. Giờ, sau màn thể hiện vừa rồi, có lẽ tôi nên cân nhắc lại.

"Sáu đâu?", tôi hỏi, nhìn xung quanh. "Ai đó có thể nghe thấy con tàu kia rơi. Chúng ta cần biến mất trước khi cảnh sát tới".

Và như để trả lời, một tiếng ầm đến từ phía hàng cây, từ phía con tàu bị rơi. Tôi bật Lumen về hướng đó vừa kịp lúc để thấy Sáu chạy về phía

chúng tôi, vẫy tay lia lịa.

"Đang tới đó!", cô ấy hét.

"Cái gì đang tới?", Năm hỏi, nuốt nước bọt.

"Nghe như là một con Piken", tôi đáp.

Một tiếng động mạnh lại vang tới - nghe như cái cây bị kéo khỏi mặt đất và bị bẻ gãy. Một thứ gì đó to lớn đang tiến tới hướng này. Tôi đặt tay lên vai Sarah.

"Lùi lại", tôi nói với cô ấy. "Em cần ở phía sau bọn anh".

Cô ấy nhìn tôi, nắm chặt khẩu súng. Trong một khoảnh khắc tôi lo lắng cô ấy sẽ tranh cãi, dù biết chiến đấu với một con Piken là hoàn toàn khác so với đấu súng với lũ Mog. Bắn từ phía sau chỗ nấp là một chuyện. Đối mặt với một con quái vật mà súng năng lượng chỉ như gãi ngứa cho nó - đó là một việc hoàn toàn khác. Sarah chạm vào tay tôi, níu giữ trong một khoảnh khắc rồi rút đi tìm chỗ nấp gần tòa bưu điện.

"Cái quái gì vậy?", Năm hỏi, vẫn đứng cạnh tôi và đang chỉ về phía hàng cây.

Chúng tôi thấy con quái vật cùng một lúc khi nó lao ra từ phía những cây, cố tấn công Sáu phía trước. Nhưng tôi không trả lời Năm. Thực ra tôi không thể trả lời vì tôi còn không biết tên của nó là gì. Nó trông như một con rết với kích cỡ của một cái xe bồn, thân hình như được bao phủ bởi một lớp da như mai rùa. Hàng trăm cái chân nhỏ mọc ra từ thân nó, khuấy động mặt đất khi di chuyển với tốc độ nhanh đáng ngạc nhiên. Mặt nó trông như của một con Pitbull - phẳng với một cái mõm ướt, chảy dãi nhe ra hàm răng lờm chờm. Giữa mặt nó là một con mắt không hề chớp, đỏ ngầu và trông độc ác. Tôi nhớ lại đám quái thú lũ Mog nhất trong căn cứ ở

Tây Virginia; và nếu tính về độ xấu của đám quái vật, con này chắc chắn đứng đầu danh sách của tôi.

Nhanh như Sáu mà cũng không nhanh hơn được thứ này. Con rết dần thu hẹp khoảng cách với cô ấy rồi bất chợt quay ngang người. Nửa phía sau của nó - cái đuôi - giơ lên, cái bóng bao trùm Sáu trước khi quật xuống.

Sáu nhảy sang bên cạnh vừa kịp lúc để tránh khỏi bị nghiền nát. Những mảnh đất bắn tung tóe và tạo thành một vệt lõm lớn chỗ cái đuôi quật xuống. Sáu nhanh chóng đứng dậy, đâm thanh kiếm vào thân con rết. Nó gần như không để ý, vịn người lại với tốc độ đủ nhanh để giật thanh kiếm ra khỏi tay Sáu.

"Làm sao chúng ta có thể giết được nó?", Năm hỏi, lùi lại một bước.

Tôi động não cố tìm câu trả lời. Chúng tôi có lợi thế gì trước con sâu một mắt này? Nó nhanh nhưng cồng kềnh và chỉ đi được trên mặt đất ...

"Cậu có thể bay đúng không?", tôi hỏi Năm.

"Làm sao cậu biết điều đó?", cậu ta hỏi, mắt không rời con quái thú.
"Đúng, tớ có thể".

"Đưa tớ lên cao", tôi nói với cậu ta. "Chúng ta cần ở phía trên thứ này".

Khi con rết tiếp tục đuổi theo Sáu, tôi thấy Bernis Kosar nhảy lên lưng nó. Cậu ta đã biến lại thành hình dạng con báo, cào cào móng vuốt vào làn da con quái thú. Với một tiếng kêu chát chúa khó chịu, con rết lăn tròn trên nền đất, buộc BK phải nhảy ra để tránh bị đè nát. Đó là sự sao nhãng cần thiết để Sáu tạo chút khoảng cách giữa cô ấy và con thú. Rồi cô ấy tàng hình.

"Nó sẽ dễ dàng hơn nếu cậu ở trên lưng tớ", Năm nói, quỳ xuống phía trước tôi.

Tôi sẽ cảm thấy thật ngớ ngẩn khi được Năm công như thế này nếu đây không phải là tình huống sống còn. Ngay khi tôi trèo lên, Năm bắn vọt lên không trung. Đây không phải kiểu lơ lửng dễ ngã mà bất cứ ai trong chúng tôi cũng làm được với Telekinesis; cậu ta nhanh, chính xác, toàn quyền điều khiển. Năm bay lên độ mười mét trên không trung, ngay phía trên con rết. Tôi bắn đầu oanh kích con vật với những quả cầu lửa, ném chúng xuống nhanh nhất có thể. Những quả cầu lửa tạo nên những vết thương hở trên lưng nó, một mùi kinh dị bốc lên hòa vào không khí.

"Thật kinh tởm", Năm lẩm bẩm.

Con rết gầm lên đau đớn, quằn quại. Con mắt to lớn của nó đảo liên hồi khắp chiến trường. Bộ não bé tí của nó không thực sự nhận biết được những đòn đánh đến từ đâu. Tôi tiếp tục tấn công, hi vọng có thể giết chết nó từ trên cao trước khi nó kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Quả cầu lửa tiếp theo của tôi ném chệch mục tiêu một khoảng xa bởi Năm bắt thần nhào xuống mặt đất. Suýt ngã, tôi nắm chặt lưng áo cậu ta cho tới khi cậu ta bay thẳng lại. Áo cậu ta ướt sũng mồ hôi.

"Cậu ổn chứ?", tôi hỏi, hét to để cậu ta có thể nghe thấy được qua tiếng gió thổi và tiếng ồn từ tiếng rống lên của con rết.

"Không phải là dễ khi mang theo mình một khẩu súng phun lửa", cậu ta hét lại, cố đùa nhưng giọng cậu ta nghe gượng gạo.

"Chỉ một lúc nữa thôi. Cố lên!"

Mắt con rết hướng lên và phát hiện ra chúng tôi. Nó lại gầm lên, lần này gần như là sung sướng, và rồi nó phóng mình lên, toàn bộ những cái chân bé tí của nó vẩy vẩy trong không khí. Cái bản mặt gớm ghiếc của nó hướng về phía chúng tôi, nghiêng răng lại. Năm hét lên và bay ngược lại, ngay trước khi con vật ngoạm vào chỗ chúng tôi từng lơ lửng.

Việc đột ngột đổi hướng khiến tôi ngã khỏi Năm, trong tay vẫn nắm một mẫu áo của cậu ta. Tôi rơi xuống.

Tôi giảm ít nhiều tốc độ rơi xuống bằng Telekinesis. Nếu không nhờ vậy, tôi có thể đã gãy chân. Dù vậy, tôi cũng hết hơi sau cú rơi. Và như thế thể chưa đủ tồi tệ, tôi ngã xuống ngay trước mặt con quái thú.

Tôi nghe thấy tiếng Sarah và Sáu từ xa vọng lại bảo tôi chạy đi. Nhưng đã quá muộn cho việc đó. Con rết chỉ cách tôi chưa tới mười mét, và lại đang lao tới. Mồm nó mở rộng, mùi hôi thối bay ra từ bên trong đó.

Tôi gồng người và dùng Lumen biến mình thành một ngọn đuốc sống. Nếu thứ này muốn ăn thịt tôi, tôi sẽ đảm bảo đốt cháy nó từ bên trong. Miễn là tôi có thể nhảy qua hàm răng kia đã. Thừa nhận là bị nuốt chửng bởi một con rết Mogadorian không phải là kế hoạch tốt nhất của tôi, nhưng với những giây tôi có trước khi nó lao tới, đó là kế hoạch tốt nhất tôi có được.

Khi nó ngày càng tiến đến gần, tôi thấy một chấm đỏ phản chiếu trong mắt nó, như là tia sáng từ một ống ngắm lade. Nó đến từ đâu nhỉ?

Một phát súng duy nhất nổ đâu đó phía sau tôi.

Mắt con quái vật nổ tung. Chỉ cách tôi vài mét, và tôi hứng trọn đồng bầy nhầy văng ra từ mắt nó. Nó rít lên và dừng lại, quên bémng tôi chỉ đứng cách nó một tẹo. Tôi tận dụng cơ hội lùi lại, ném vài quả cầu lửa vào phía dưới bụng nó. Con quái thú bắt đầu co giật, đập đuôi bừa bãi với đủ lực tạo nên những rung chấn nhẹ. Sau một cú giật mạnh cuối cùng, con rết đổ gục xuống nền đất và bắt đầu phân hủy.

Năm hạ cánh xuống cạnh tôi, hai tay ôm chặt đầu. "Anh bạn, tớ vô cùng xin lỗi vì đã làm ngã cậu".

"Đừng lo về chuyện đó", tôi đáp hờ hững, đẩy cậu ta sang bên và quay lại phía Monster Mart. Không ai trong chúng tôi đem theo một khẩu súng bắn tĩa. Vậy phát súng đó từ đâu ra?

Sáu và Sarah chạy về phía một người đàn ông trung tuổi cao lớn với một bộ râu trong lúc ông ta trèo xuống từ nóc một chiếc xe cũ. Ông ta cầm một khẩu súng bắn tĩa với ống ngắm lade. Đầu tiên tôi nghĩ ông ta chỉ là một người Samaritan tốt bụng - ai lại không bắn một con giun lớn đang phá hoại khu vực mình đang sinh sống? Nhưng sau đó, tôi nhận thấy một điều gì đó quen quen về ông ta.

Và đó là khi tôi nhận thấy có ai đó đang đứng cạnh chiếc xe. Cậu ta đang giúp người đàn ông bước xuống. Khi Sáu lại gần cô ấy gần như vật ngã cậu ta với một cái ôm. Tôi há hốc mồm và ngay lập tức chạy lại gần.

Đó là Sam.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 14

SÁU ÔM CHĂM LẤY TÔI MẠNH ĐẾN NỔ TÔI GẦN NHƯ NGÃ QUỴ. Cánh tay của cô ấy choàng qua cổ tôi, và đôi bàn tay tôi đang xoè ra áp sát vào lưng cô ấy. Áo của cô ấy ướt sũng bởi trận chiến vừa rồi của các Garde, nhưng tôi không bận tâm về điều đó chút nào cả. Tôi chú tâm hơn vào mấy lọn tóc vàng đang lướt nhẹ nhẹ trên má tôi. Những mộng tưởng mà tôi hay nghĩ khi vẫn còn bị giam giữ? Phần lớn tron trong số chúng chắc có cảnh đại loại giống như thế này.

"Sam", Sáu thì thào, tỏ vẻ kinh ngạc, giữ chặt mãi lấy tôi cứ như thể tôi có thể biến mất đi vậy, "cậu đây rồi."

Tôi đáp lại bằng một cái ghì thật chặt. Có lẽ chúng tôi ôm chầm lấy nhau lâu hơn cho phép trước mặt mọi người xung quanh. Ngay cạnh tôi, tôi nghe thấy bố đang hăng giọng.

"Này, Sáu, cậu sẽ nhường lượt cho người khác chứ?"

Đó là Sarah, cô rụt rè tiến lại cạnh chúng tôi. Sáu buông tôi ra, bất giác trông có vẻ ngỡ ngàng. Tôi không chắc là đã nhìn thấy vẻ ngoài cứng rắn của cô ấy lại trở nên yếu mềm đến thế này. Tôi cảm thấy má mình đỏ dần lên. Tôi thấy mừng vì ngoài này khá tối.

"Chào, Sam," Sarah nói, cũng ôm chầm lấy tôi.

"Chào", tôi đáp lại. "Khó mà tưởng tượng nổi là gặp lại cậu ở đây. Phải mất một quãng đường dài từ Paradise để tới đây đấy."

"Không giỡn chứ," Sarah đáp.

Đằng sau vai Sarah, tôi đang thấy John chạy về phía chúng tôi. Cậu ta đi cùng một anh chàng tóc nâu trông thấp người mà tôi đoán chừng đó là Số Năm người đã đăng dòng tin nhắn trực tuyến kia. Chính điều đó đã đưa bố và tôi đến Arkansas, phần mềm quét thông tin của ông ấy đã quét được bản tin kia. Chúng tôi lái xe không ngừng nghỉ từ Texas để đến đây kịp vào những phút cuối của trận chiến.

Trong lúc Năm còn do dự đứng ở phía sau trông lo lắng khi gặp quá nhiều người mới như thế này, John tiến ngay về phía tôi. Một nụ cười có cảm giác như xé toạc khuôn mặt của tôi - nó không chỉ vì tôi đã gặp lại người bạn tốt nhất của mình, nó còn là cảm giác chúng tôi sẽ là một phần của một việc lớn sẽ diễn ra cùng nhau. Chúng tôi sẽ đi giải cứu thế giới.

John cười lại với tôi, rõ ràng là đang vô cùng phấn khích khi thấy tôi đang ở đây, nhưng vẫn có một cái gì đó trong mắt của cậu ấy mà tôi không thể hiểu được. Cậu ấy siết chặt lấy tay tôi.

"Hãy trả lời tớ một câu", John nói một cách đột ngột, không chịu buông tay tôi ra. "Cậu còn nhớ cái ngày khi ở trong phòng của cậu, khi cậu đã nghĩ rằng tớ là một người ngoài hành tinh chứ?".

"Ừ, thì sao?"

"Cậu đã làm gì?"

Tôi nheo mắt lại với John, không chắc tại sao cậu ấy lại hỏi tôi như thế này. Tôi liếc sang cha tôi, người đang dõi theo cuộc chuyện trò một cách hiểu kỳ, chờ đợi tôi giới thiệu ông với những người bạn Loric. "Ừm, tớ chĩa một khẩu súng về phía cậu. Đó có phải là điều cậu muốn không?".

"Ồ, Samuel," cha tôi lẩm bẫm một cách trách móc, nhưng John lại bật cười trước câu trả lời của tôi. Ngay lập tức, cậu ấy kéo tôi lại cho một cái ôm thật chặt.

"Xin lỗi về việc đó, Sam à. Tớ chỉ muốn chắc rằng cậu không phải là Setrákus Ra đang giả danh", John giải thích. "Cậu chả biết gặp lại cậu vui như thế nào đâu"

"Tớ cũng vậy", tôi đáp lại. "Tớ thực sự nhớ việc đánh nhau với những con sâu không lồ".

John cười, lùi lại một bước từ phía tôi.

Năm ngấp ngừng giơ tay lên, bước về phía trước. "Tớ không biết phải nói gì nữa. Setrákus Ra có thể thay đổi hình dạng ư?"

Đó cũng là tin mới cho tôi. Tôi vô thức chạm vào vết bỏng nơi cổ tay tôi. Tôi từng tận mắt chứng kiến sự độc ác mà Setrákus Ra có thể làm. "Làm thế nào cậu biết được điều đó. Chẳng nhẽ cậu đã đối đầu với hắn ta rồi à?"

John gật đầu từ tốn, nhìn về phía của Năm. "Ừ. Tôi muốn gọi nó là một trận hoà. Tôi sẽ kể cho cả hai cậu toàn bộ mọi chuyện, nhưng trước hết...". Ánh mắt của John chuyển hướng nhìn sang cha tôi. "Sam, đây có phải người mà mà tớ nghĩ không?"

Tôi lại cười toét miệng. Cứ như thể ôi đã chờ đợi hàng năm trời để giới thiệu bố tôi với bạn bè mình. "Này mọi người", tôi nói, với tất cả niềm tự hào mà tôi có, "đây là bố mình, Malcolm. Tớ có thể cam đoan rằng đó đích thị là ông ấy chứ không phải là Setrákus Ra giả danh, nếu như cậu lo lắng về điều đấy".

Bố tôi tiến về phía trước, lần lượt bắt tay với các Garde và Sarah.

"Cám ơn bác vì đã giúp đỡ", John nói, ra hiệu về phía khẩu súng của bố tôi. "Thật mừng vì bác đã mang theo đồ chơi".

"Có vẻ như cháu cũng đã kiểm soát được tình hình đó thôi", bố tôi nói với John. "Bác chỉ muốn bắn một thứ gì đó của lũ Mogadorian đã từ lâu rồi

thôi".

"Kiểm soát được tình hình", Sáu cười, lắc đầu. "Với mình thì dường như cậu sắp bị nuốt chửng thì đúng hơn, John à".

"Thì, nó không phải là kế hoạch tốt nhất của mình". John nhún vai, mỉm cười. Sarah vỗ nhẹ vào lưng như khích lệ cậu ấy.

Năm chăm chú vào tôi và bố tôi. "Bác không phải người Loric", cậu ta nói dù đó là sự thật hiển nhiên, như thể cậu ta vừa mới hiểu mọi chuyện. "Cháu đã nghĩ bác là một Cêpan, nhiều tuổi và đại khái thế".

Bố tôi cười to. "Rất tiếc vì đã làm cháu thất vọng. Bác chỉ là một lão già, hi vọng có thể giúp ích phần nào".

Năm nhìn sang John, gật đầu. "Cậu thực sự có một đội quân hùng hậu đấy anh bạn".

Sáu và tôi liếc nhìn nhau. Tôi cũng không chắc lắm nếu nghĩ cậu bạn mới này đang có ý mĩa mai hoặc hoạ chằng cậu ta là một kẻ đần độn chính hiệu. Qua nét mặt của cô ấy, tôi nghĩ cô ấy cũng chả biết chắc.

"Sáu người đang ở đây và bốn người còn lại đang đợi chúng ta ở Chicago", John nói. "Tớ không nghĩ rằng mười người chúng ta có thể trở thành một đội quân thực thụ, nhưng cảm ơn vì đã nói vậy".

"Tớ nghĩ là không", Năm lầm bầm trong miệng.

"Tớ muốn nghe tất cả mọi thứ về việc làm thế nào mà hai người tìm được nhau", John hỏi. Cậu ấy nhìn cha tôi một cách gần như là thận trọng, như thể cậu ấy vừa gõ cửa nhà tôi và hỏi xem liệu tôi có thể ra ngoài và chơi trò người ngoài hành tinh xâm lược không. "Trước tiên, thưa ngài Goode, cháu chỉ muốn bác biết rằng cháu không bao giờ muốn làm Sam dính líu đến chuyện của này. Cháu xin lỗi vì đã đặt Sam vào tình thế nguy hiểm, nhưng

cháu không nghĩ rằng chúng cháu có được ngày hôm nay như thế này nếu không có cậu ấy".

"Chắc như bấp là không rồi", Sáu tỏ vẻ đồng tình, mỉm cười với tôi. Tôi quay sang chỗ khác, cảm thấy đỏ mặt dần đỏ lên.

Bố tôi có vẻ xúc động. "Đặt bản thân mình vào vòng nguy hiểm vì sự an toàn của Trái đất đã là truyền thống của nhà Goode rồi. Nhưng dù sao thì bác cũng cảm ơn vì cháu đã nói thế." Bố đặt một bàn tay lên vai tôi. "Bác mừng vì hai đứa đã gặp được nhau. Và dẹp cái từ 'ngài' đi - bác Malcolm là được rồi".

Có tiếng còi báo động đâu đó quanh đây, và nó ngày một gần hơn. Chúng tôi rất có thể đang ở một vùng miền quê của Arkansas, nhưng chính quyền địa phương chắc chắn sẽ nhận thấy một con tàu vũ trụ bị bắn hạ khỏi bầu trời. Họ chắc sẽ tới đây sớm thôi.

"Chúng ta cần phải đi ngay", Sáu nói.

John gật đầu tán thành, bắt đầu chạy bộ về phía những hàng cây. "Xe của chúng ta đang đậu gần đường cao tốc."

"Tớ sẽ đi cùng Sam và bác Malcolm", Sáu nói, "nhân tiện chỉ họ đường tới chỗ chúng ta luôn".

John, Sarah và Năm hướng về phía đường cao tốc. Trong khi đó, những ánh đèn nhấp nháy bắt đầu xuất hiện xung quanh Fouke, bố tôi và tôi, cùng với Sáu, chạy tới chỗ chiếc Rambler. Trong lúc bố tôi ngồi vào ghế lái, Sáu chạm vào cánh tay tôi.

"Mình xin lỗi nếu, ừm, làm cậu thấy ngỡ ngàng với cái ôm khi này. Ngay trước mặt bố cậu và cả mọi người xung quanh. Mình hi vọng rằng điều đó không quá kì quặc".

"Không có gì mà", tôi nói một cách vội vã, ngụ ý muốn cho Sáu biết rằng cái ôm đấy là điều tuyệt vời nhất xảy đến với tôi trong một quãng thời gian khá dài. "Nó tuyệt vời là đẳng khác"

"Đừng có quen với việc thấy tớ mềm yếu như vậy", Sáu nói, nhìn tôi lạnh lùng. Tôi nghĩ rằng cô ấy đang trêu tôi thôi. "Chỉ là tớ không ngờ tới việc cậu xuất hiện thôi".

"Vậy ý cậu là tớ cần phải mất tích một thời gian nữa thì mới được ôm một cái nữa à?"

"Chính xác", Sáu đáp, và sau đó ngồi vào ghế sau. Cô ấy ngập ngừng, suy nghĩ về một cái gì đó một tẹo, và sau đó đột nhiên ôm tôi một lần nữa. "Thôi được. Một lần nữa thôi nhé".

Tôi ôm chặt lấy cô ấy trong lúc bố tôi khởi động xe. Khuôn mặt của bố được rọi sáng lên bởi bảng điều khiển của xe và mặc cho ông ấy có đang cố giả đò là không như vậy, tôi có thể nói là ông đang nhìn hai chúng tôi. Nếu tôi có thể, tôi sẽ không bao giờ để cô ấy rời xa tôi nữa - chúng tôi sẽ cứ ôm nhau mãi cho tới khi cảnh sát địa phương đến bắt chúng tôi thì thôi.

Sáu buông tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi cố giữ vẻ mặt bình thường, nhưng có lẽ nó không hiệu quả lắm.

"Thực tế thì", cô ấy nói, "tớ chưa bao giờ từng nghĩ cậu là Setrákus Ra. Tớ nhận ra cậu ngay lập tức".

"Cám ơn", tôi đáp lúng túng, cố gắng tìm cái gì đó hay hơn để nói, như là tôi đã nhớ cô ấy như thế nào hay giờ gặp lại được cô ấy nó tuyệt vời ra sao. Trước khi tôi có thể nghĩ được bất cứ điều gì, Sáu đã ngồi vào ghế sau xe.

Cô ấy chỉ đang thắt dây an toàn khi Năm hắng giọng. "Uh", cậu ta nói. "Cái viên đá mà cậu ném vào tớ là thứ gì thế?"

Chúng tôi đều quay lại nhìn chăm chăm cậu ta. "Ý cậu là viên Xitharis á?" Sáu hỏi.

"Ừ", Năm nói. "Cái đó. Tớ đại khái là, uh, làm rớt nó mất rồi" .

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 15

"WOW, JOHNNY. TÔI GỬI CẬU RA NGOÀI ĐỂ TÌM TIẾP VIỆN và cậu quay lại với một ông già, một tên một sách và một gã hobbit nhỏ bé. Làm tốt lắm".

Chín mìa mai để chào đón chúng tôi ngay khi chúng tôi bước vào tiền sảnh của căn hộ cao cấp kì cục tại Chicago của cậu ta. Vậy nên, ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ta sau cuộc gặp ngắn ngủi ở Tây Virginia không hoàn toàn là vớ vẩn. Cậu ta thực sự là một kẻ đáng khinh.

Chúng tôi đã trở lại muện hơn dự kiến của những người khác. Chúng tôi đã cố gắng tìm kiếm viên Xitharis, nhưng nó đã biến mất và chúng tôi không muốn ở lại đó lâu hơn cần thiết. Và dù không một ai cảm thấy vui vì điều đó, nó có vẻ như họ đang cố không đổ lỗi cho Năm về việc làm mất nó. Hay ít nhất là cho tới giờ.

Sau khi rõ ràng là nó đã biến mất, sau khi Năm đã xin lỗi cả trăm lần, Sáu chỉ hất nhẹ mái tóc và nhún vai. "Nó chỉ là một hòn đá thôi mà", cô ấy nói, nghe như là đang tự thuyết phục bản thân mình hơn. "Một hòn đá đầy sức mạnh, nhưng chúng ta cũng tự có đầy sức mạnh đó thôi".

Tuy vậy, rõ ràng điều đó chả giúp Năm có được thiện cảm với bất cứ ai. Đặc biệt là Chín.

"Tử tế đi nào", Sarah nhắc nhở Chín. Rõ ràng là những người khác đã quen với cái kiểu nói đùa không được dí dỏm cho lắm của cậu ta. Theo cái cách mà cậu ta và John đập tay nhau thay cho lời chào, tôi nghĩ rằng họ còn đã trở thành bạn bè. Còn Năm thì, có vẻ bị tổn thương. Đứng ngay cạnh tôi,

cậu ta lén lút cố hít bụng mình lại. "Gã hobbit", cậu ta lặp lại, nói vô cùng nhỏ.

"Cái đó là từ trong một quyển sách", Tôi bắt đầu giải thích, nhưng cậu ta ngắt lời tôi.

"Tớ hiểu hàm ý của nó", Năm nói. "Điều đó chẳng mang nghĩa tốt lành gì".

"Đây là Chín", John nói, nghe được màn đối thoại của chúng tôi. "Mọi người dần sẽ có thiện cảm với cậu ấy. Hoặ, ờm, cậu sẽ quen với cách hành xử của cậu ấy".

Năm cho tôi một cái nhìn ngây ngô như thể cậu ta nghi ngờ việc đó và tôi không thể nào không mỉm cười đáp lại. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều cảm thấy một chút gì đó như là kẻ ngoài cuộc ở đây. Sáu cố nhất có thể cho tôi biết mọi thứ trên đường về đây, nhưng có khá nhiều câu chuyện và gương mặt mới tại Chicago này, đó là chưa kể nơi ẩn náu siêu dị trong lịch sử này. Tôi vẫn chưa thể tin các Garde đang sống ở một nơi như thế này. Nó là cái kiểu căn hộ sang trọng mà ta thường thấy trên mấy chương trình MTV, về cái đám nhà giàu thích tiệc tùng với lối sống ghen ăn tức ở. Cái cách mà Chín và Cêpan của mình có thể tạo nên chỗ này và tránh khỏi sự truy lùng của đám Mogadorian thực sự là rất ấn tượng.

John giới thiệu mọi người với Chín, giờ đã ngừng nói mấy câu đùa nhảm nhí đủ lâu để gặp Năm và cha tôi.

"Và cậu nhớ Sam chứ nhỉ?" John kết thúc.

"Rõ ràng rồi", Chín nói, sai bước tới bắt tay tôi. Tay cậu ta nắm chặt và cậu ta thì cao hơn hẳn tôi khiến tôi phải ngửa cổ lên. Cậu ta hạ giọng xuống, không muốn những người khác nghe thấy. "Nghiêm túc nhé, anh bạn, xin lỗi vì đã bỏ cậu lại trong cái hang đó. Cái đó gần như là lỗi của mình vậy".

"Ồn mà", tôi đáp, khá choáng váng bởi lời xin lỗi kia.

Chín lật bàn tay tôi lại trước khi để tôi đi, nhận thấy những vết sẹo vẫn còn hồng trên cổ tay tôi. "Vậy là chúng cũng dùng cái đó với cậu hả?", cậu ta hỏi một cách trịnh trọng. Giọng cậu ta như thể cậu ta nhận thấy chúng tôi có gì đó giống nhau. Tôi đoán là tôi đã gia nhập hội anh em bí mật của những nạn nhân bị tra tấn bởi lũ Mogadorian.

Tôi chả biết nói gì cả. Tôi chỉ gật đầu đáp lại.

"Cậu đã thoát được", Chín nói, vỗ mạnh vào vai tôi. "Tốt đấy, người anh em".

John bắt đầu dẫn chúng tôi vào trong tách khỏi Chín, người coi như đứng chặn chúng tôi lại. Cậu ta làm tôi nhớ tới mấy con chó to dùng hay nhảy xổ lên khách khứa ngay khi họ bước chân qua cửa. Khi cậu ta cuối cùng cũng bước sang một bên nhường đường, tôi nhận thấy ba Garde khác mà Sáu đã kể cho chúng tôi - Bảy, Tám và một người trẻ hơn ắt hẳn là Mười. Họ đang đợi ở ngưỡng cửa phòng khác, có vẻ kiên nhẫn hơn là Chín khi ít nhất cũng để chúng tôi tiến vào trong đã.

"Nếu mọi người đang tự hỏi cái mùi kinh khủng đó là gì vậy, thì đó là mùi mấy món chay mà Marina đang nấu cho bữa tối", Chín nói.

"Thôi nào", người có mái tóc đen hẳn phải là Bảy - Marina - đáp lại nhẹ nhàng. "Nó sẽ ngon lắm, tớ đảm bảo đấy".

"Bữa tối", Chín khịt mũi kiểu chả quan tâm lắm, "sao cũng được. Ai quan tâm chứ? Tất cả chúng ta đã tìm lại thấy nhau! Một số thì béo hơn và thiếu kinh nghiệm hơn mong đợi, nhưng tớ thấy ổn với việc đó. Hãy đi tìm và diệt vài tên Mog nào".

"Cậu cần phải bình tĩnh lại, anh bạn à. Bọn tớ vừa phải lái xe liên tục gần mười hai tiếng liền", Sáu nói với Chín, đẩy vào ngực cậu ta túi đồ. "Đây

này. Làm gì đó hữu ích đi".

Sarah nhanh chóng làm theo, tung túi của mình cho Chín. Một cách nhanh chóng, cậu ta gần như đang vác hết trên mình đồng đồ mà chúng tôi đem từ xe lên.

"Được thôi, tớ sẽ mang chỗ đồ này đi", Chín đồng ý trong khi đi một cách nặng nề đem đồng đồ của chúng tôi đi. "Nhưng rồi chúng ta ít nhất sẽ nói về việc đá đít vài đứa bon nó đấy".

Tôi nhận thấy Năm nhìn Chín chăm chăm khi cậu ta rời đi. Rồi, cậu ấy nhìn sang John.

"Chúng ta không thực sự sẽ đi đánh nhau ngay đấy chứ?"

John lắc đầu. "Chín chỉ quá phấn khích thôi. Tìm lại được nhau là bước đi lớn đầu tiên. Giờ chúng ta phải tìm hiểu xem phải làm gì tiếp theo".

"Tớ hiểu", Năm nói, nhìn xuống tay mình. "Tớ đoán là tớ chưa bao giờ coi bạo lực là một thứ gì đó đáng để phấn khích".

"Bọn mình không phải ai cũng giống Chín", Marina nói một cách xoa dịu trong lúc bước tới. Cô ấy chào đón chúng tôi một cách ấm áp, lại còn cho Năm một cái ôm, thứ tôi nghĩ vừa làm cậu ấy ngạc nhiên vừa là cậu ấy cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô ấy hoàn toàn làm tôi thấy thoải mái hơn sau màn hành xử lỗ mãng vừa rồi của Chín.

Tám là người tự giới thiệu về bản thân tiếp theo. Tôi cảm thấy một sự dễ dãi từ cậu ấy, một sự thay đổi tốt sau màn thể hiện như con đực đầu đàn mà Chín làm ngay khi chúng tôi vừa xuất hiện. Dù vậy, tôi vẫn có thể thấy cậu ấy cũng phấn khích hết như Chín, chỉ là cậu ấy tế nhị hơn thôi.

"Tớ có rất nhiều câu hỏi cho cậu. Cho tất cả mọi người", Tám nói. "Năm, tớ nóng lòng muốn biết cậu đã ở đâu, muốn nghe mọi thứ đã xảy ra với

cậu".

"Ừ", Năm lẩm bẩm. "Được thôi".

"Tớ chắc là cậu đã trải qua rất nhiều thứ để tới được đây", Tám tiếp tục một cách khích lệ.

"Mấy tiếng lí nhí là tất cả những gì mà John và tớ có thể nghe được từ cậu ấy khi trên đường về đây", Sarah thì thầm với tôi.

Tôi có thể hiểu cảm giác choáng ngợp trong hoàn cảnh này; bạn gặp những người cuối cùng còn sống của dân tộc bạn lần đầu tiên nhưng hóa ra họ đã ở cùng nhau một thời gian rồi. Theo một cách nào đó, khá tốt khi có Năm với tôi, ngay cả khi chúng tôi không nói gì nhiều với nhau; tốt là bởi có ai đó cũng cảm thấy ngượng ngùng trong tình huống gặp gỡ này.

"Cậu từng sống ở Jamaica trước đây, đúng không nào?", Tám hỏi Năm.

"Đúng rồi đó", Năm đáp. "Dù sao cũng chỉ một thời gian ngắn thôi".

Tám trông có vẻ như đang chờ Năm nói rõ ràng hơn về việc đó. Khi cậu ấy không làm vậy, John lên tiếng.

"Đó là một chuyến đi dài và tớ nghĩ ai cũng mệt rồi. Có lẽ chúng ta có thể chia sẻ các câu chuyện vào bữa tối", John gợi ý.

Tám gật đầu và không thúc ép thêm gì Năm nữa. Tôi nhận thấy John đang cố gắng hành xử nhẹ nhàng với Năm, để cậu ấy làm quen với những người khác theo cách của cậu ấy. Tôi thấy hơi ngạc nhiên khi Năm không hỏi gì thêm về những người khác, nhưng có lẽ một phần cũng vì cậu ấy chưa sẵn sàng trả lời bất cứ câu hỏi nào về quá khứ của cậu ấy. Dựa theo cái cách cậu ấy xuất hiện mà không có Cêpan hay Hộp của mình, tôi chắc đó cũng lại là một câu chuyện dữ dội khác như những Garde khác có.

Với việc Tám thôi dò hỏi thông tin về Năm nữa, thành viên Garde cuối cùng cũng có thể tiến tới và tự giới thiệu về bản thân. Mặc dù Sáu đã nói với tôi cô bé sẽ nhỏ tuổi hơn, tôi vẫn thấy ngạc nhiên khi tận mắt thấy sự bé nhỏ của Ella khi gặp mặt. Tôi không thể hình dung được cô bé này sẽ đứng lên đối chọi lại với Setrákus Ra chứ đừng nói tới việc cô bé chính là tác nhân khiến hãn bỏ chạy, nhưng đó là những gì mà Sáu nói đã xảy ra. Tôi cảm thấy vô cùng ấn tượng.

"Tớ không biết là sẽ có Garde thứ mười cơ đấy", Năm nói trong khi bắt tay Ella. Đó là thứ giống với một câu hỏi nhất mà cậu ấy có kể từ khi chúng tôi bước vào đây.

"Có cái đó đâu. Em chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi".

Tôi thấy John nhìn Marina một cách tò mò. Marina thì nhướn mày thay cho câu trả lời, nói không thành tiếng, Tớ sẽ kể cho cậu sau.

Năm gật đầu với câu trả lời của Ella, nhìn ngắm cô bé một chút nữa trước khi nhìn xuống sàn nhà.

"Huh", Năm nói, cố tìm từ để nói. "Thực sự tớ cũng đã cảm thấy như vậy về chính mình. Con số của chúng ta, những món đồ Inheritance (Kế thừa) của chúng ta, cả cái nhiệm vụ này trên Trái đất nữa. Ý tớ là - mấy Elder đã nghĩ về việc này nhiều như thế nào? Các cậu có nghĩ họ chỉ, đại khái là, bốc tên chúng ta ra từ một cái mũ?"

Ai cũng đều im lặng một lúc, nhìn Năm chăm chăm. Đó là một bài diễn thuyết khá lạ lùng, nhất là khi bạn coi đây là lần đầu tiên mà các Garde còn lại tụ họp. Lẽ ra giờ là lúc để ăn mừng, nhưng Năm có vẻ lại muốn phá ngang việc đó.

"Um, đúng thế", Tám nói, vui vẻ phá vỡ sự im lặng. "Nó khá là buồn cười khi cậu nhìn mọi thứ theo cách như thế".

Cha tôi hăng giọng, cất tiếng nhẹ nhàng. "Chú có thể đảm bảo với các cháu là mọi thứ đều ít nhiều đã được tính toán chứ không chỉ đơn thuần là bốc chọn ngẫu nhiên". Ông quay sang Ella, trao cho cô bé một ánh nhìn an tâm mà tôi thường có mỗi khi trở về nhà sau buổi học sau khi bị bắt nạt. "Và sự trốn thoát khỏi Lorien của cháu chắc chắn không chỉ đơn thuần là một sự cố ngoài ý muốn thôi đâu. Nó giống như là một sự ban phước hơn, chú có thể nói vậy".

"Ừ, đúng thế", Năm nói, vẫn nhìn chăm chăm xuống sàn nhà khi nói chuyện với bố tôi. "Tớ đoán là người đàn ông này hẳn sẽ là một chuyên gia trên Lorien". Cậu ấy liếc nhìn lên, cố gắng nở một nụ cười khi nhận thấy mọi người đang nhìn mình như một kẻ dở hơi. "Xin lỗi", cậu ấy nhanh chóng thêm vào, "tớ chỉ nói mà không suy nghĩ gì cả. Tớ cũng còn chả biết mình đang nói cái quái gì nữa".

"Chú không hề tự coi mình là một chuyên gia", cha tôi nói nhẹ nhàng. "Chú xin lỗi nếu chú nói gì xúc phạm cháu. Nhưng chú tin vào những gì mà các Elder đã làm. Nếu chú không ..." Ông bả lửng, có lẽ đang nghĩ về quãng thời gian bị lũ Mogadorian giam giữ. Năm giờ trông có vẻ bối rối. "Bố - à, John - tớ thấy khá mệt rồi. Có chỗ nào mà tớ có thể nằm nghỉ một lúc không?"

"Chắc chắn rồi, anh bạn", John đáp, vỗ lưng Năm. "Mình sẽ chỉ cho mọi người các phòng ở đây".

Vài phút trước, tôi cảm thông với Năm về sự ngỡ ngàng của tình huống này đối với cậu ấy. Giờ, tôi chả biết nữa, một cái gì đó về cái cách mà cậu ấy nói với cha tôi khiến tôi cảm thấy khó chịu. Gần như có thể cảm thấy sự khinh bỉ trong giọng của cậu ấy, như thể cha tôi không thể nào có tí thông tin hữu ích nào về các Garde.

Cả nhóm - ngoại trừ Chín - dẫn chúng đi qua một hành lang chứa đầy các tác phẩm nghệ thuật có thể sẽ kiếm được một gia tài nhỏ tại một buổi đấu

giá ở bảo tàng. Tôi vẫn chưa thể tin được một gã như Chín lại sống ở đây. Tôi cảm thấy như mình nên mặc một bộ vest chỉ để có thể đi lại trong đây. Trong khi chúng tôi đi quanh căn hộ cao cấp này, Sarah và Sáu rời đi giữa chừng để làm sạch sau chuyến đi, và Ella thì xin rút để đi giúp Chín sắp xếp các món đồ. Cuối cùng thì John dừng lại giữa một hành lang.

"Phòng này còn trống", John nói, mở một cánh cửa cho Năm. "Có vài bộ đồ dự trữ trong ngăn kéo đó, phòng khi cậu muốn thay đồ".

"Cám ơn", Năm nói, lê bước vào phòng. Cậu ấy chuẩn bị đóng cửa lại, nhưng nhận thấy chúng tôi vẫn nán lại ở ngoài, gần như vẫn nhìn cậu ấy. "Uh, gặp lại mọi người sau ở bữa tối nhé", cậu ấy lẩm bẫm, trước khi đóng cửa.

"Anh bạn này thú vị đấy", Tám nói không cảm xúc. Marina thúc cùi chỏ cho cậu ấy một cái vào mạn sườn khiến cậu ấy yên lặng. Tôi liếc về phía cánh cửa đã đóng nơi mà tôi cá là Năm vẫn đang đứng đó nghe ngóng. Tôi lại cảm thấy một chút đồng cảm cho cậu ấy. Không dễ dàng gì khi là một kẻ ngoài cuộc.

John quay lại về phía cha con chúng tôi. "Mọi người cũng thấy mệt rồi chứ? Hay mọi người vẫn muốn đi thăm thú xung quanh?"

"Không", tôi nói. "Cứ dẫn đường đi. Đây là căn hộ cao cấp đầu tiên của tớ".

"Chú cũng thế", cha tôi thêm vào, mỉm cười.

"Tuyệt vời", John đáp, trông có vẻ nhẹ nhõm khi chúng tôi không có vẻ bài trừ giao tiếp như Năm. "Tớ nghĩ mọi người sẽ thích điểm dừng tiếp theo đó".

Cha tôi đi chậm hơn cả nhóm vài bước, ngắm nghía các tác phẩm nghệ thuật. Khi chúng tôi tiếp tục đi tới ngoài khoảng cách mà Năm có thể nghe

được gì, Tám hỏi câu hỏi mà tôi nghĩ hầu hết chúng tôi đều đang nghĩ về nó.

"Có vấn đề gì với anh bạn mới vậy?" Cậu ấy nhìn sang tôi. "Không phải cậu, Sam. Cậu có vẻ hoàn toàn bình thường".

"Cám ơn cậu".

John lắc đầu, trông có vẻ hơi hoang mang. "Thực sự thì tớ cũng không biết. Cậu ấy có vẻ hơi lạ lùng nhỉ? Không hoàn toàn như những gì chúng ta mong đợi".

"Cậu ấy có thể chỉ nhút nhát thôi", Marina nói. "Rồi cậu ấy sẽ quen thôi".

"Cêpan của cậu ấy đâu nhỉ?", tôi hỏi. "Cậu ấy đã làm gì suốt những năm qua vậy?"

"Cậu ấy khá là kiệm lời trên đường trở về", John trả lời. "Ngay cả Sarah cũng chả có được gì nhiều từ cậu ấy, và các cậu thì biết cô ấy như thế nào rồi đó".

"Ừ. Cô ấy hòa đồng tới mức có thể khiến mấy cậu Loric giấu mình khai gần như hết mọi thứ về bản thân".

John cười, hiểu ý câu đùa của tôi ngay lập tức. "Sarah quyến rũ tới mức cô ấy có thể thuyết phục một kẻ ngoài hành tinh đang trên đường chạy trốn đứng lại chụp ảnh cho tờ báo của trường".

"Quyến rũ tới nỗi cũng kẻ ngoài hành tinh đó còn tới ném đá lên cửa sổ nhà cô ấy vào giữa đêm, ngay cả nếu đám đặc vụ có đang nằm vùng xung quanh đi nữa".

Tám và Marina nhìn nhau khó hiểu trong khi tôi và John bật cười.

"Cậu ném đá lên cửa sổ nhà Sarah á?" Marina hỏi John, lông mày cô ấy uốn lại trong sự thích thú. "Như là Romeo và Juliet á?"

"Ừ, bị cáo buộc, theo như đám FBI - ồ, mà xem thử này, chúng ta đang ở đây cơ mà", John nói, trông có vẻ lo lắng khi thay đổi chủ đề. Tôi nhếch mép cười với Marina và gật đầu.

Cuối hành lang, John đưa chúng tôi vào một phòng mà có vẻ như là các Garde đang dùng như căn cứ hoạt động. Có hàng loạt màn hình lớn trên một bức tường, một trong số chúng đang chạy một chương trình tương tự như chương trình thu thập thông tin trên mạng của cha tôi. Các Hộp của những người bạn Loric đều để ở đây, bên cạnh cái máy tính bảng chúng tôi lấy được từ phòng làm việc của bố tôi. Khoảng trống còn lại trong căn phòng chứa đầy những thứ thuộc về công nghệ; một số trông mới như vừa tháo vỏ, số khác trông như được lấy về từ bãi rác. Một số dọc theo bức tường, những món công cụ làm việc và những mảnh đồ để dành chất đống cao kịch trần. Mặt cha tôi ngay lập tức sáng lên.

"Đây quả là một bộ sưu tập", ông trầm trồ, đôi mắt ông đảo quanh phòng như là một đứa trẻ trong buổi sáng Giáng sinh.

"Đây là xưởng làm việc của Cêpan của Chín, chú Sandor", John giải thích. "Bọn cháu mới dùng có vài thứ, nhưng chẳng ai trong chúng cháu thực sự giỏi với mấy món đồ công nghệ này". John quay về phía cha tôi. "Cháu đang hi vọng chú có thể biết cái nào có ích, Ngài Goode. À, chú Malcolm".

Cha tôi xoa hai tay vào nhau. "Rất sẵn lòng, John à. Đã quá lâu rồi kể từ khi chú có một chỗ như thế này. Chú sẽ có nhiều thứ phải bắt kịp đây".

"Cháu cũng đang tự hỏi nếu chú có thể xem qua cái này được không", John nói, ra hiệu cho chúng tôi đi qua một cánh cửa đôi. "Chín gọi nó là Giảng đường".

Tiến vào một căn phòng lớn màu trắng với trần cao, chúng tôi đi qua một kệ vũ khí trông đáng sợ, thứ khiến cho những khẩu súng mà cha tôi kiếm được ở Texas trông như một mớ đồ chơi. Căn phòng to cỡ phòng thể dục của trường chúng tôi, khiến tôi thấy không ngừng ngạc nhiên về sự rộng lớn của chỗ này. Cuối một phía căn phòng là một thiết bị trông như buồng lái phi công xây hẳn vào tường, một hàng những bảng điều khiển gắn quanh nó. Cái ghế trông có vẻ như đã bị đập vỡ, như thể một thứ gì đó lớn rơi đè lên nó.

"Thật đáng kinh ngạc", cha tôi nhận xét.

"Bọn cháu đã đang dùng căn phòng này để tập luyện. Chín nói chú Sandor có cả đồng bẫy và vật cản trong này". Cậu ấy đập tay vào một tấm chắn trên tường, nơi trông có vẻ một thứ gì đó sẽ bật ra nhưng chẳng có gì xảy ra cả. "Ngoại trừ việc, Chín nổi cơn điên và phá nát đồng bảng điều khiển rồi. Giờ nó chỉ hoạt động ít nhiều thôi".

"Nghe đúng đó", tôi nói. Chẳng có gì khó để hình dung Chín đánh tung đám bảng điều khiển này cả.

"Cái đó", cậu ấy nói, vẫy về phía cái ghế. "Nó được gọi là Bục giảng. Nếu chúng ta có thể khiến nó hoạt động trở lại, cháu nghĩ chúng ta có thể cải thiện khá nhiều việc luyện tập của chúng ta".

Cha tôi đã quỳ xuống phía trước Bục giảng, chạm vào những dây điện cháy xém và bề mặt bọc thép của cái ghế. "Đây quả thật là một kì công ấn tượng đấy", ông nói.

Tôi ngắm nghía cái máy qua vai ông dù tôi cũng chẳng biết mình đang nhìn cái gì nữa. "Cha có sửa được nó không?"

"Cha có thể thử", ông nói, quay lại về phía John. "Chú sẽ giúp mọi cách có thể".

"Tớ nữa", tôi nói, kèm theo một chào kiểu nhà binh cho John. Cậu ấy cười.

"Cháu biết chú mới tới đây", John nói. "Cháu hi vọng mình không phải là một kẻ huênh hoang. Thực sự thì, quá tốt khi có chú ở đây. Và, không muốn quá đa cảm, nhưng cháu mừng vì hai người đã tìm lại được nhau".

Khi John nói về cha con chúng tôi, có chút ao ước trong giọng của cậu ấy. Tôi tự hỏi nếu cậu ấy đang nghĩ cuộc trò chuyện này sẽ ra sao nếu nó xảy ra ở Paradise, cha tôi và chú Henri thảo luận về công nghệ với nhau, nếu như mọi thứ đã xảy ra chỉ hơi khác đi một chút thôi.

Cha tôi bắt tay John một lần nữa, vỗ nhẹ lên tay cậu ấy khi ông làm vậy. "Bọn chú cũng mừng vì đã tìm thấy cháu, John. Chú biết mọi thứ đã vô cùng khó khăn cho tất cả các cháu, nhưng các cháu không cô độc. Không còn như thế nữa".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 16

MARINA THỰC SỰ ĐÃ LÀM QUÁ ĐÀ CHO BỮA TỐI LẦN NÀY. Hàng đĩa ngồn ngộn cơm, đậu và bánh tortilla, một bát lớn gazpacho lạnh, một đĩa trông như là cà tím chiên ngọt, và cả tá đĩa đồ ăn Tây Ban Nha khác mà tôi còn chẳng biết nổi tên. Tôi đã quên mất cảm giác đồ ăn nấu tại gia nó ngon đến như thế nào và do đó tôi ăn như một con sói đói, lấy hết đĩa này tới đĩa khác.

Chúng tôi đều ngồi dưới cái đèn chùm sáng lấp lánh trong phòng ăn rộng như phòng dạ tiệc của Chín. John ngồi ở một đầu bàn, cha tôi ở đầu còn lại, và những người còn lại ở hai bên. Tôi ngồi giữa cha tôi và Chín.

"Thật điên rồ", Chín lẩm bẩm trong lúc nhét một cái bánh tortilla vào mồm mình. "Chưa bao giờ có nhiều người ngồi ăn ở bàn này như thế này".

Mọi người đều có vẻ thoải mái, ai cũng trò chuyện hay bông đùa nhau. Năm ăn khá nhiều nhưng lại gần như chả nói gì cả. Cậu ta, Ella chỉ chọc chọc vào đĩa đồ ăn của mình rồi thôi, trông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cười lớn khi ai đó nói một cái gì đó thực sự hài hước. Sáu ngồi đối diện tôi. Tôi cố gắng tỏ vẻ bình thường và cố không nhìn cô ấy chăm chăm quá nhiều.

Khi bữa ăn kết thúc, John đứng dậy để khiến tất cả chú ý tới mình. Cậu ấy nhìn về phía Sarah và nhận lại một nụ khích lệ từ cô ấy. Cậu ấy hăng giọng và tôi có thể nói cậu ấy đã nghĩ rất nhiều về những gì sắp nói.

"Thật là đáng kinh ngạc khi thấy tất cả mọi người ở cùng nhau như thế này. Tất cả chúng ta đều đã đi rất xa để tới đây, và trải qua vô cùng nhiều

biến cố. Việc này - nó cho mình hi vọng rằng chúng ta có thể thực sự chiến thắng cuộc chiến này".

Chín xổ ra một tràng woop woop cao vút khiến ai cũng bật cười, khiến ngay cả John trong bộ mặt diễn thuyết nghiêm nghị cũng phải mỉm cười thoáng qua. Năm nhìn một lượt tất cả mọi người, một nụ cười mỉm hiện lên trên mặt cậu ta như thể cuối cùng thì cậu ta cũng cảm thấy thoải mái hơn.

"Mình biết vài người trong chúng ta đây mới là lần gặp nhau đầu tiên", John tiếp tục. "Vì vậy, mình nghĩ có thể sẽ có thể có ích nếu mỗi chúng ta ở đây kể câu chuyện của mình".

"Chủ đề hay đấy", Sáu lâm bẫm.

John không hề nao núng. "Mình đã biết vài câu chuyện - được rồi, có lẽ là tất cả - không thực sự có cái kết có hậu. Nhưng mình nghĩ cái đó là thứ quan trọng để nhắc nhở chúng ta có mặt ở đây như thế nào và chúng ta đang chiến đấu vì cái gì".

Nhìn về phía Năm, tôi hiểu John đang định làm gì. Cậu ấy đang hi vọng rằng bằng cách kể chuyện đời mình, các Garde có thể khiến thành viên mới nhất của mình mở lòng ra một chút.

"Nói với tư cách là một trong những người mới đến, bác thực sự muốn được nghe tất cả các cháu đã trải qua những chuyện gì", bố tôi nói.

"Ừ", Năm thêm vào khiến tất cả mọi người bất ngờ. "Mình cũng vậy".

"Được rồi", John nói. "Mình có thể bắt đầu".

John kể về câu chuyện mà tôi đã quá quen rồi. Cậu ấy bắt đầu với việc đến Paradise sau hàng năm trời chạy trốn. Cậu ấy kể về việc gặp Sarah và tôi, và việc càng ngày càng khó khăn hơn để giữ bí mật về các Biệt năng của cậu ấy.

John kết thúc câu chuyện của mình với trận chiến ở trường học của chúng tôi, sự xuất hiện kịp thời của Sáu và cái chết của chú Henri. Chúng tôi đều im lặng sau đó, không ai biết phải nói gì.

"Ồ chết tiệt", Chín nói. "Tí nữa thì mình quên".

Chín với tay xuống dưới ghế và lôi ra một chai sâm-panh được ướp lạnh trong một cái xô đá. Tôi nhìn nhanh về phía cha mình nhưng có vẻ như ông không có tâm trạng làm một người lớn có trách nhiệm bây giờ. Thay vào đó, ông giơ cốc của mình ra. Một cách nhanh chóng, Chín đi vòng quanh bàn rót cho tất cả mọi người. Ngay cả Ella cũng có một chút.

"Cái đó ở đâu ra vậy?", Tám hỏi.

"Ngăn tủ bí mật của tớ. Đừng có lo về việc đó". Hoàn tất việc rót sâm-panh, Chín giơ cốc của mình lên. "Vì chú Henri"

Mọi người đều giơ cốc lên và chúc cho chú Henri. Dù vẫn tỏ vẻ bình thường, nhưng tôi có thể nói John khá xúc động bởi hành động này. Cậu ấy cúi mặt xuống bàn và gật đầu nhẹ về phía Chín thay cho lời cảm ơn. Trời đất, ngay cả tôi cũng cảm thấy hơi bất ngờ bởi Chín - việc này cùng với cuộc trò chuyện thân mật ở ngưỡng cửa lúc trước, có lẽ tôi nên thay đổi cách nhìn về cậu ta từ một kẻ đáng khinh sang một đứa trẻ trâu.

"Có lẽ mấy cậu nên chiêu mộ toàn bộ thị trấn Paradise để chiến đấu cùng chúng ta", Năm nói. "Nó vẻ như là một nơi thân thiện dành cho người ngoài hành tinh".

"Chúng ta nên làm một cái băng khẩu hiệu dán trên xe ô tô về việc đó", tôi nói. "Học sinh Danh dự của tôi Chiến đấu chống đám người ngoài hành tinh tại trường trung học thị trấn Paradise".

"Mình sẽ là người kế tiếp theo", Sáu nói. Cô ấy cố kể một cách ngắn gọn nhất có thể, bắt đầu với việc bị bắt cùng Katarina, rồi tiếp đến quãng thời

gian bị giam cầm và nhanh chóng kết thúc với việc tẩu thoát.

"Vì cô Katarina". Lần này, John là người khởi xướng. Mọi người nâng cốc một lần nữa và chúng tôi uống cho Cêpan đã khuất của Sáu.

"Và đó là lí do tại sao mọi người không nên đăng nhảm trên mạng", Chín nói, ám chỉ tới câu chuyện của Sáu nhưng lại ném một cái nhìn sắc lạnh về phía Năm. Năm nhìn ngược lại Chín, không nói gì cả.

"Cả hai cậu đều gần gũi với Cêpan của mình", Marina cất tiếng. "Câu chuyện của mình thì lại hơi có chút khác biệt".

Marina kể cho mọi người về việc lớn lên ở Tây Ban Nha, việc Cêpan Adelina của cô ấy gần như lãng quên cô ấy như thế nào khi không huấn luyện hay truyền lại những kiến thức mà đối với các Garde khác đó là chuyện hiển nhiên. Tôi khá là choáng váng khi biết một người Loric lại có thể hành động như vậy. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng họ có thể trốn tránh trách nhiệm của mình như thế. Nó có thể đã là một chuyện đáng để tức giận, nhưng cái cách mà Marina kể nó thì nó lại giống một câu chuyện buồn hơn. Giọng nói của cô ấy trở nên nhẹ nhàng hơn khi kể về Hectór, anh chàng con người đã tự nguyện bảo vệ cô ấy. Theo một cách kì lạ, câu chuyện gần như đã có một cái kết hạnh phúc với việc Adelina cuối cùng đã chấp nhận nghĩa vụ của mình dù nó đồng nghĩa với cái chết của cô ấy. Tôi đoán là nó thực tế không phải là quá vui vẻ gì, nhưng cái cách Marina kể nó khiến nó ít nhất cũng có vẻ hào hùng.

Tám nâng cốc của mình lên. "Vì Hectór và cô Adelina", cậu ấy nói.

Tiếp đến là Chín. Rõ ràng đó là lỗi của Chín mà đời cậu ta trở nên thảm họa như thế này. Cậu ta si mê một đứa con gái người mà thực ra đang bí mật làm việc cho lũ Mogadorian, và cô ta đưa cậu ta và Cêpan của mình vào một cái bẫy. Chín bỏ qua những gì đã xảy ra với họ khi họ bị bắt. Đã có chút kinh nghiệm bản thân với những thứ kinh khủng xảy ra phía dưới Tây

Virginia, cái ánh mắt buồn bã khi cậu ta kết thúc câu chuyện của mình chả khiến tôi ngạc nhiên chút nào.

"Vì chú Sandor", John nói.

"Vì chú Sandor và chai sâm-panh của chú ấy", Tám thêm vào, khiến cho Chín nở một nụ cười nhỏ.

"Tớ đoán cậu thực sự may mắn đó", Năm nói với John, chỉ ngón cái về phía Sarah. "Cô ấy cũng có thể đã là một kẻ gián điệp cho lũ Mog".

"Này", Sarah đáp. "Không hay đâu".

"Chúng ép cô ấy", Chín gầm lên, ám chỉ tới cô gái mà cậu ta đăm đuối. "Không con người nào còn tỉnh táo mà tự nguyện làm việc cho lũ khốn đấy cả".

"Ngoại trừ việc chính phủ đang ...", tôi nói, nhớ lại mấy đặc vụ chở tôi từ Tây Virginia tới Dulce.

Chín quay sang phía tôi. "Vậy thì, bất cứ con người nào đang làm việc cho đám quái vật đít trắng kia không còn tỉnh táo gì cả".

"Hoặc cũng có thể họ chẳng tình nguyện làm vậy", John nói. "Mình tin rằng hầu hết mọi người, nếu họ biết sự thật sẽ về phe của chúng ta".

"Tớ từng có thời gian không tin tưởng con người", Tám nói. "Reynolds, Cêpan của mình, đã bị phản bội bởi một mục đàn bà mà chú ấy phải lòng. Mất một thời gian mình mới vượt qua được chuyện đó, nhưng cuối cùng mình cũng tin vào sự lương thiện vốn có của con người".

Tám tiếp tục kể cho chúng tôi làm thế nào mà cậu ấy học được cách kiểm soát các Biệt năng của mình, và cuối cùng chạm mặt dân làng xung quanh, những người tin cậu ấy là vị thần Hindu Vishnu tái thế. Dù lũ Mogadorian

biết được cậu ấy đang ở đâu, chúng chả thể làm gì được cậu ấy bởi đạo quân con người bảo vệ cậu ấy.

Năm ngấm nghĩa Tám, gật đầu, trông có vẻ như vừa nhận ra một thứ gì đó mới và tuyệt vời. "Hay đấy", cậu ta nói.. "Cậu lừa họ nghĩ rằng cậu là một trong các vị thần của họ".

"Thực sự thì tớ không cố ý lừa họ", Tám nói bào chữa. "Tớ hối hận khi không thành thật hơn về việc đó".

"Cậu chả nên làm thế", Năm tiếp tục. "Ý tớ là, nó thật tốt nếu cậu có thể, như là, làm bạn với con người như John và Marina. Không thì để họ chiến đấu vì cậu chả tốt hơn là lập mưu tính kế chống lại cậu, đúng chứ?". Cậu ta liếc về phía Chín. "Tốt hơn là nắm quyền điều khiển hơn là mù quáng chạy theo đám con gái xinh xắn".

Chín rướn người về phía trước, như thể cậu ta sắp đứng dậy. "Cậu định nói cái gì vậy?"

"Sai lầm gì thì cũng đã xảy ra", John cắt ngang thận trọng, "nhưng chúng ta cần phải nhớ rằng con người cũng đang chiến đấu chống lại kẻ thù chung như chúng ta, ngay cả khi hầu hết bọn họ chưa nhận thấy điều đó. Chúng ta không thể chiến đấu trong trận chiến này một mình được".

"Vì nhân loại", tôi nói đùa cợt, giơ cốc của mình lên. Mọi người quay lại nhìn tôi khiến tôi lại đặt cốc xuống, cảm thấy mình thật đại dột.

Mọi thứ trông có vẻ căng thẳng trong một thoáng. Chín vẫn nhìn chăm chăm Năm. Ella giơ tay lên. "Em cũng muốn chia sẻ câu chuyện của mình", cô bé nói.

Câu chuyện của cô bé không hề giống với bất cứ ai mà tôi đã nghe. Cô bé không hề được gửi tới Trái đất cùng những Garde khác. Thay vào đó, người bố kì quặc giàu sụ của cô bé cho cô bé vào một con tàu cùng người

quản gia và một đám Chimæra. Nhìn xung quanh bàn ăn, tôi thấy có vẻ như chả Garde nào khác đã nghe được toàn bộ câu chuyện này. John trông có vẻ ngần người ra còn Sáu thì nghe một cách chăm chú.

"Wow, Ella này", John nói. "Em biết toàn bộ chuyện này khi nào vậy?"

"Hôm qua", cô bé nói như thể đó là một chuyện bình thường. "Chúng ở trong lá thư của Crayton".

Marina nâng cốc của mình lên. "Vì chú Crayton. Một Cêpan vĩ đại".

Mọi người đều làm theo. Ella trở nên im lặng. Tôi có thể nói ông chú Crayton này có ý nghĩa rất nhiều với cô bé.

"Chỉ nghĩ thôi", Năm nói suy tư. "Nếu tàu của bọn anh không đến được Trái đất, em sẽ phải một mình cứu lấy hành tinh này đó".

Mắt Ella mở to hoảng hốt. "Em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó".

"Em sẽ xử lý được thôi", Chín nói, cười toét.

"Vậy ...", John nói, nhìn về phía Năm. Bọn mình đều đã kể làm thế nào mà bọn mình ở đây rồi. Lướt của cậu đó - làm thế nào mà cậu có thể ẩn mình được lâu đến vậy?"

"Phải đó, anh bạn", Tám thêm vào. "Nói nghe xem nào".

Năm ngồi dựa vào ghế của mình. Trong một thoáng, tôi nghĩ cậu ta có lẽ sẽ cứ giữ im lặng và hi vọng mọi người sẽ quên mình đi, như là một đứa trẻ ngồi ở cuối lớp học vậy. Cậu ta có vẻ thích thêm vào mấy câu chọc ngoáy khi những người khác nói, nhưng đến khi đến lượt cậu ta kể chuyện đời mình thì lại trông có vẻ lưỡng lự.

"Nó không, ừm, hấp dẫn như của các cậu", Năm nói sau một thoáng lưỡng lự. "Bọn tớ chả làm gì quá đặc biệt để lẩn trốn cả. Tớ đoán là bọn tớ

chỉ may mắn thôi. Tìm thấy những chỗ mà đám Mogadorian không thèm để mắt tới".

"Chính xác thì chỗ đó ở đâu vậy?", John hỏi.

"Các hòn đảo", Năm trả lời. "Những đảo nhỏ mà chả ai nghĩ tới. Một số còn chả có trên bản đồ. Bọn tớ di chuyển giữa các đảo, cũng giống như các cậu di chuyển giữa các thị trấn vậy. Cứ vài tháng thì bọn tớ lại tới một nơi nào đó đông người hơn - đôi khi là Jamaica, hay là Puerto Rico - và trao đổi vài viên ngọc lấy hàng hóa. Ngoài ra thì bọn tớ không tiếp xúc với ai cả".

"Chuyện gì đã xảy ra với Cêpan của cậu vậy?", Marina nhẹ nhàng hỏi.

"Ừ, tớ đoán là tớ có cái đó là điểm chung với mọi người. Ông ấy chết rồi. Tên của ông ấy là Albert".

"Do lũ Mogadorian à?", Chín hỏi, giọng tức giận.

"Không, không, nó không phải như thế", Năm trả lời, lưỡng lự. "Đó chẳng phải là một trận chiến lớn hay sự hi sinh anh dũng nào cả. Ông ấy chỉ bị bệnh rồi chết sau đó ít lâu. Tớ nghĩ ông ấy già hơn so với những gì các cậu miêu tả về Cêpan của mình. Ông ấy đủ tuổi để làm ông tớ được. Tớ không nghĩ chuyến hành trình đến Trái đất là tốt cho ông ấy. Ông đau ốm suốt. Tớ đoán khí hậu nóng ẩm cũng là nguyên nhân. Bọn tớ đang trên một hòn đảo nhỏ phía nam vùng Caribbean khi mọi thứ chuyển biến xấu. Tớ chả biết phải làm gì để giúp ông ấy cả ..."

Năm bỏ lửng không nói nữa. Chúng tôi đều im lặng, cho cậu ấy chút thời gian.

"Ông - ông ấy không để tớ đi tìm bác sĩ. Ông ấy quá lo lắng rằng nếu ông bị thăm khám, họ sẽ khám phá ra được gì đó về ông ấy và tạo manh mối cho lũ Mogadorian. Tớ chưa bao giờ thấy một tên Mogadorian cả. Chúng

chỉ như trò giả vờ với tớ thôi". Năm cười cay đắng, gần như là phát điên lên với chính bản thân mình vậy. "Trong một thời gian, tớ còn tự thuyết phục mình ông ấy là một tên điên đã bắt cóc tớ. Rằng ông ấy đã tạo nên các vết sẹo trên chân tớ khi tớ đang ngủ".

Tôi thử tưởng tượng kiểu cuộc sống tương tự như Năm mô tả, không bao giờ giao tiếp với ai khác ngoài một ông già bệnh tật. Nó lí giải một chút tại sao cậu ta lại có vẻ lúng túng như thế khi ở cạnh những người khác.

"Chỉ đến khi tớ phát triển Telekinesis mới khiến mình bắt đầu tin Albert. Và đó cũng là khi ông ấy trở bệnh nặng. Trước lúc ra đi, ông ấy bắt tớ hứa chỉ khi nào toàn bộ Biệt năng của tớ phát triển hết thì mới được đi tìm mọi người. Cho tới lúc đó, ông ấy bắt tớ hứa phải lẩn trốn".

"Cậu làm khá tốt ở khoản đó đấy", Sáu nói.

"Em rất tiếc về chuyện của ông Albert", Ella thêm vào.

"Cám ơn mọi người", Năm nói. "Ông ấy là một người tốt và tớ ước tớ đã nghe lời ông nhiều hơn. Sau khi ông mất, mọi chuyện khá dễ đối với tớ để làm như ông nói. Tớ cứ liên tục di chuyển giữa các đảo, giữ khoảng cách khỏi tất cả những người khác. Nó - ừm, khá là cô đơn, mình đoán vậy. Ngày tháng trôi qua nhanh chóng. Cuối cùng, những Biệt năng khác của mình cũng xuất hiện và mình tới Mỹ, hi vọng tìm được thấy các cậu".

"Chuyện gì đã xảy ra với Hộp của cậu?", John hỏi.

"À, về cái đó", Năm đáp một cách lo lắng, gãi gãi một bên đầu. "Tớ di chuyển phần lớn bằng thuyền. Albert đã dạy tớ tìm đúng loại thuyền mà không, các cậu biết đấy, hỏi quá nhiều câu hỏi. Khi tớ mới tới Florida, chỗ đó nhiều người hơn bất cứ chỗ nào tớ từng biết. Một thằng nhóc đơn độc bê theo cái Hộp chết tiệt đó đi lại xung quanh - tớ cảm thấy như ai cũng đang nhìn tớ chằm chằm. Như thế tớ mới tìm thấy kho báu bị chôn giấu trên một

trong các đảo ngoài kia hay đại loại thế. Có lẽ là tớ chỉ hoang tưởng thôi, nhưng tớ đã nghĩ ai cũng muốn lấy cắp nó".

"Vậy cậu đã làm gì với nó?", John cố gắng hỏi.

"Tớ không nghĩ đó là ý hay khi cứ mang cái Hộp đi lại như thế. Tớ tìm thấy một chỗ hoang vắng tại Everglades và chôn nó ở đó". Năm nhìn xung quanh bàn ăn. "Đó lại là một ý tưởng tồi tệ à?"

"Tớ chôn cái của mình cũng chỉ vì lí do tương tự", Sáu trả lời. "Khi tớ quay lại đó, ai đó đã lấy nó đi mất".

"Ồ", Năm lấp bắp. "Ồ, chết tiệt".

"Nếu kĩ năng giấu Hộp của cậu cũng tốt như kĩ năng lẩn trốn của cậu, tớ chắc nó vẫn còn ở đó", Tám nói một cách lạc quan.

"Chúng ta sẽ muốn lấy lại nó nhanh nhất có thể", John nói.

Năm gật đầu hào hứng. "Yeah, dĩ nhiên rồi. Tớ nhớ chính xác đã giấu nó ở đâu".

"Những Chiếc hộp là thứ bắt buộc", cha tôi buột miệng. Ông cọ cọ sống mũi mình, điều mà tôi thấy ông làm mỗi khi ông cố gắng nhớ lại điều gì đó. "Mỗi Chiếc hộp chứa một thứ gì đó - chú không chắc nó là gì hay nó hoạt động như thế nào - nhưng những vật đó sẽ giúp các cháu kết nối lại với Lorien khi thời khắc đó đến".

Mọi người nhìn hoan hỉ về phía cha tôi.

"Làm sao chú biết vậy?", John hỏi.

"Chú - chú chỉ mới vừa nhớ ra", cha tôi đáp.

Chín nhìn sang tôi, rồi lại nhìn về phía bố tôi. "Uh, cái gì cơ?"

"Chú nghĩ giờ là lúc chú kể chuyện của mình", ông nói, nhìn một lượt khắp các khuôn mặt đang chờ đợi kia. "Chú nói trước là có những khoảng trống trong trí nhớ của chú. Lũ Mogadorian làm vài thứ với chú. Chúng cố gắng lấy ra những gì chú biết khỏi não chú. Giờ mọi thứ đang dần trở lại, từng mảnh một. Chú sẽ nói cho các cháu những gì chú biết".

"Nhưng làm sao mà chú lại biết chúng nó cơ chứ?", Tám hỏi. "Chúng cháu còn chả thực sự hiểu hết những thứ trong Hộp của bọn cháu cơ mà".

Cha tôi ngừng lại một chút, nhìn tất cả mọi người.

"Chú biết vì Pittacus Lore nói cho chú biết".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 17

MỌI THỨ TRỞ NÊN VÔ CÙNG TĨNH LẶNG.

John là người đầu tiên lên tiếng. "Làm thế nào mà ông ấy nói được cho chú biết? Ý chú là sao?"

"Ông ấy nói trực tiếp cho chú", cha tôi nói.

"Chú đang nói là chú đã gặp Pittacus Lore?", Chín hỏi một cách ngờ vực.

"Làm thế nào mà chuyện đó xảy ra được?", Marina hỏi.

"Bọn cháu tìm thấy một bộ xương trong khu xưởng của chú đeo một cái dây chuyền Loric ...". John nuốt nước bọt trước khi tiếp tục. "Đó là ông ấy à?"

Cha tôi hạ ánh mắt xuống. "Chú tin là vậy. Khi ông ấy đến, những vết thương của ông vô cùng nghiêm trọng và chú chả thể giúp gì cho ông ấy được".

Và đó là các câu hỏi liên tiếp phát ra.

"Ông ấy đã nói gì với chú?"

"Làm thế nào mà ông ấy đến được Trái đất?"

"Tại sao ông ấy chọn chú?"

"Chú có biết Johnny nghĩ mình là Pittacus tái thế chứ?"

Cha tôi giơ tay ra hiệu mọi người yên lặng, như thể một nhạc trưởng làm mỗi khi cố gắng ra hiệu cho dàn nhạc yên lặng. Ông trông có vẻ vui vẻ với hàng loạt câu hỏi như thế, đồng thời trông ông cũng đang cố gắng nhớ lại các câu trả lời.

"Chú không biết tại sao chú lại được chọn trong toàn bộ những người trên Trái đất", cha tôi giải thích. "Chú là một nhà thiên văn học. Chú thích thú khám phá những thứ sâu thẳm trong vũ trụ, đặc biệt là về mảng cố gắng liên hệ với những thực thể sống ngoài hành tinh. Chú tin là có những dấu hiệu trên Trái đất về những cuộc viếng thăm của người ngoài hành tinh, thứ mà không được đồng tình lắm từ những người bạn đồng môn thiếu trí tưởng tượng của chú".

"Dù sao thì chú cũng đã đúng", Tám nói. "Những viên Loralite có ở đây. Cả những hình vẽ trên hang động chúng cháu thấy ở Ấn Độ".

"Chính thế", cha tôi tiếp tục. "Hầu hết các đồng nghiệp của chú trong cộng đồng khoa học coi chú như một thằng điên. Chú nghĩ mình đã hẳn có vẻ như thế, suốt ngày làm nhảm về những cuộc viếng thăm của những người ngoài hành tinh". Ông nhìn xung quanh một lượt. "Và rồi, các cháu chả ở đây đó thôi".

"Cám ơn chú về màn giới thiệu lí lịch các nhân", Chín ngắt lời, "nhưng chúng ta có thể nhảy đến đoạn về Pittacus không?"

Cha tôi mỉm cười. "Chú đã bắt đầu gửi các thông điệp giao tiếp vào vũ trụ từ phòng thí nghiệm của chú dưới dạng các luồng sóng radio. Chú tin là chú đã khám phá được một thứ gì đó. Chú thực hiện chúng khi không làm việc. Chú đã - à, bị sa thải, chú nghĩ vậy, khỏi vị trí của mình ở trường đại học".

"Con nhớ vụ đó", tôi nói. "Mẹ đã cáu điên lên".

"Chú không biết chú đang chờ đợi cái gì từ những thí nghiệm của mình. Một phản hồi, chắc chắn rồi. Có lẽ là một đoạn âm nhạc ngoài hành tinh hay những hình ảnh của một thiên hà khác". Cha tôi khịt mũi, lắc đầu trước việc ông đã không chuẩn bị trước cho việc đó như thế nào. "Chú đã nhận được nhiều hơn là mong đợi. Một đêm, một người đàn ông xuất hiện trước cửa nhà chú. Ông ta bị thương và đang lảo nhảm - đầu tiên chú đã tưởng ông ấy là một thằng điên hay một kẻ lang thang. Và rồi, ngay trước mắt chú, ông ấy thay đổi".

"Cao hơn à?", Sáu hỏi, nhướn một bên lông mày.

Cha tôi cười. "Chính xác. Giờ sau toàn bộ những gì chú đã thấy, cái đó chả là gì cả, nhưng đó là lần đầu tiên chú thấy một Biệt năng. Chú ước mình có thể nói chú đã hành động một cách bài bản như một nhà nghiên cứu khoa học nên làm, thay vào đó chú nghĩ chú đã ít nhiều la hét".

Tôi gật đầu. Nghe đúng kiểu của nhà Goode chúng tôi.

"Một Garde trên Trái đất", Marina như nín thở. "Ông ấy là ai vậy?"

"Ông ấy tự gọi mình là Pittacus Lore".

Chín ném cho John một cái nhìn khinh thường. "Ai cũng nghĩ mình là Pittacus!"

"Chú đang nói là chú đã gặp một Elder?", John nói, mặc kệ Chín. "Hay là ai đó tự nhận mình là một Elder?"

"Ông ấy trông như thế nào? Ông ấy đã nói gì?", Ella hỏi.

"Đầu tiên, ông ấy nói cho chú ông ấy bị thương bởi một giống loài ngoài hành tinh hiếu chiến sẽ sớm tìm tới Trái đất. Ông ấy nói với chú mình sẽ không sống nổi qua hết đêm đó và ... ông ấy không sai về việc đó". Cha tôi nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại nhiều hơn. "Pittacus nói cho chú khá nhiều

trong quãng thời gian ngắn ngủi còn lại của ông ấy, nhưng chú nghĩ là những chi tiết đó khá là mờ mịt. Ông ấy nhờ chú chuẩn bị một nhóm người để đón các cháu, chuẩn bị cho các Cêpan của các cháu sự khởi đầu cho việc chạy trốn, cung cấp những chỉ dẫn nhất định. Chú là người đầu tiên của nhóm những Người chào đón (Greeter)".

"Ông ấy còn nói cho chú những gì nữa?", John hỏi, ngồi hướng về phía trước chờ đợi.

"Một trong những thứ chú nhớ là về Hộp của các cháu. Những món đồ Inheritance. Ông ấy nói cho chú mỗi Hộp chứa một thứ gì đó - chú nghĩ là ông ấy đã gọi chúng là những viên Đá Phượng hoàng (Phoenix Stone) - lấy từ trung tâm của Lorien. Dù ông ấy gọi chúng là đá, chú không nghĩ chúng nhất thiết phải trông như vậy. Những viên Đá Phượng hoàng đó có thể tồn tại dưới bất kì hình dạng hay loại vật chất nào. Và khi được trả lại cho hành tinh của các cháu, những đồ vật đó có thể tái khởi động hệ sinh thái của hành tinh. Chú tin rằng, ngay bây giờ, các cháu đang sở hữu những công cụ có thể mang sự sống lại cho hành tinh của các cháu".

Marina và Tám nhìn nhau vui sướng, có lẽ là đang nghĩ về những hình ảnh tươi đẹp ở đó mà John thường nhắc tới.

"Nhưng thế còn những Chiếc hộp mà chúng cháu đã mất thì sao?", Sáu hỏi. "Cháu nghĩ những thứ trong đó đã bị phá hủy khi các Garde chết".

Cha tôi lắc đầu. "Chú rất tiếc, chú không có câu trả lời cho việc đó. Chú chỉ có thể hi vọng rằng với những món đồ Inheritance còn lại của các cháu là đủ rồi".

"Được rồi, khôi phục Lorien nghe có vẻ tuyệt vời đấy", Chín nói, "nhưng cháu không nghe thấy bất cứ thứ gì có thể giúp chúng ta giết đám Mogadorian và bảo vệ Trái đất cả".

"Cêpan của mình nói mỗi chúng ta sẽ kế thừa những Biệt năng của một Elder", Tám nói. "Tớ đã luôn nghĩ mình là Pittacus, nhưng ...". Cậu ấy liếc nhìn về phía John rồi nhún vai. "Ông ấy có nói cho chú bất cứ điều gì về việc đó không?"

"Không", cha tôi đáp. "Ít nhất thì chú cũng không nhớ được gì ngay bây giờ cả. Khi Cêpan của cháu nói cháu sẽ kế thừa các Biệt năng của một Elder, ý cậu ta không hẳn đã hoàn toàn là như vậy. Nó có thể là ẩn dụ về vai trò mà khi cháu lớn lên sẽ đảm nhiệm trong việc tái thiết Lorien. Nó không thể chỉ đơn giản như việc các cháu trở thành một Elder, bởi vì ba người trong các cháu đã mất. Và với sự hiện diện của Ella đây có vẻ như mọi thứ không chỉ đơn giản như vậy đâu".

"Vậy chúng ta vẫn mù tịt về mọi thứ như trước đây", Sáu nói cộc lốc, và rồi nhìn về phía tôi. "Không phải nó không phải là một câu chuyện hấp dẫn".

"Từ từ đã", John nói, vẫn suy nghĩ về những gì cha tôi vừa nói. "Vẫn có những thông tin mà chúng ta có thể sử dụng được. Ví dụ như Hộp của chúng ta. Chúng ta cần phải xem qua một lượt xem có thể xác định được cái nào trong số đó mà ta có là một trong mấy viên đá Phượng Hoàng không".

"Có lẽ là bất cứ thứ gì mà không thể đâm, bắn hay phát nổ", Chín nói một cách hữu ích.

"Chú sẽ cố giúp các cháu nếu chú được phép", cha tôi đề nghị. "Nhìn các đồ vật trong Hộp của các cháu có thể gợi lại thứ gì đó trong trí nhớ của chú".

"Vậy điều gì đã xảy ra với những Người chào đón khác?" Năm hỏi. "Họ vẫn còn sống chứ?"

Khuôn mặt cha tôi tối sầm lại. Giờ chúng tôi đã đến phần câu chuyện mà tôi đã biết chút ít. Nhanh thôi, chúng tôi sẽ tới chỗ một gã Mogadorian tốt bụng cứu chúng tôi khỏi cái chết không thể tránh khỏi. Cha tôi vẫn chưa từ bỏ hi vọng về Adam; ông vẫn kiểm tra điện thoại của mình ngay trước bữa tối. Với việc cậu ta không liên lạc lại sau ngần ấy thời gian, tôi bắt đầu nghĩ cậu ta đã không qua được vụ đó. Dù còn sống hay đã chết, tôi thực sự không chắc làm thế nào mà Adam lại tồn tại, và những gì dính dáng của chúng tôi với cậu ta giờ sẽ chuyển lại sang với các Garde.

"Chú tự tay tuyển chọn các Người chào đón. Đó là những người chú có thể tin tưởng - những nhà khoa học cùng chí hướng làm việc tự do. Nhưng chú không thể nhớ được tên hay khuôn mặt của họ. Lũ Mogadorian đã gây ra việc đó".

Cha tôi cầm cốc sâm-panh với một bàn tay run rẩy và uống một ngụm nhỏ. Ông nhăn mặt, như thể nó chẳng làm được gì để làm dịu bớt nỗi đau của các kí ức. Hoặc là do không thể nhớ được chúng.

'Bọn chú đều biết những sự nguy hiểm kèm theo', cha tôi cuối cùng cũng tiếp tục. "Bọn chú đều vui lòng làm thế. Đó là cơ hội để là một phần của một thứ gì đó tuyệt vời. Giờ chú vẫn còn tin là như vậy", ông nói với một chút tự hào, nhìn quanh về phía các Garde. "Cũng như là lũ Mogadorian tìm kiếm các cháu, chúng cũng tìm kiếm bọn chú. Rõ ràng là bọn chú dễ tìm ra hơn hẳn - bọn chú đã sống ở Trái đất cả đời rồi, các cháu biết đó. Bọn chú đều có gia đình. Từng người một bị chúng lần ra. Chúng gắn bọn chú vào những cái máy, cố gắng trích xuất kí ức của chúng tôi, tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể giúp chúng săn lùng các cháu. Đó là lí do tại sao vẫn còn rất nhiều thứ mà chú vẫn không thể nhớ được. Chú còn không biết những tổn thương mà chúng gây ra có thể chữa lành được không nữa".

Ella nhìn về phía Marina, rồi đến John. "Các anh chị có thể chữa cho chú ấy được không?"

"Bọn chị có thể thử", Marina đáp, nhìn cha tôi. "Chị chỉ chưa bao giờ chữa lành tâm trí cho một ai đó trước đây cả".

Bố tôi lấy một tay vịn về bộ râu, nhúu mày. "Chú là người duy nhất sống sót. Và chú đã bị tước mất hàng năm trời bởi lũ khốn đó". Ông nhìn về phía tôi. "Và chú dự định sẽ trả lại cho chúng cả vốn lẫn lãi".

"Làm thế nào mà chú trốn thoát được bọn chúng?", John hỏi.

"Chú được giúp. Lũ Mogadorian cho chú dùng thuốc an thần hàng năm trời khiến chú lúc nào cũng nửa tỉnh nửa mơ, chỉ được đánh thức khi chúng sẵn sàng thử nghiệm một thí nghiệm mới với bộ não của chú. Cuối cùng thì, một cậu nhóc đã giải thoát chú".

"Một cậu nhóc?", Marina hỏi, mắt nhướng lên nghi hoặc.

"Cháu không hiểu", Tám nói. "Làm sao mà một ai đó có thể tìm được cách lên vào một căn cứ của lũ Mog? Cậu ta là một đặc vụ của chính phủ à? Và tại sao cậu ta lại giúp chú?"

Trước khi cha tôi có thể trả lời, Năm lên tiếng. Cái cách mà cậu ta nhìn cha tôi, nó như thể cậu ta đã chấp nối được cả câu chuyện với nhau. "Cậu ta không phải là con người phải không?"

Cha tôi nhìn về phía Năm trước tiên, sau đó là John trước khi chuyển hướng nhìn về phía tôi. "Cậu ấy tự gọi mình là Adam, nhưng tên thật của cậu ấy là Adamus. Cậu ấy là một người Mogadorian".

"Một người Mogadorian đã giúp chú?" Marina khẽ khàng hỏi trong khi tất cả những người khác nhìn cha tôi ngỡ ngàng mà không nói được câu nào.

Chín bất chợt đứng bật dậy, nhìn về phía John. "Anh bạn này, việc này có từ bấy viết đây trên đó. Chúng ta phải phong tỏa toàn bộ nơi này ngay".

John giơ tay lên, cố gắng làm Chín hạ hỏa. Không ai khác đứng dậy như Chín, đó là một sự nhẹ nhõm nhất định. Dù vậy, họ đang nhìn nhau một cách đầy lo lắng, và dù tôi có lòng tin vào các Garde, tôi vẫn bất chợt cảm thấy lo lắng rằng họ có thể sẽ không tin tưởng bố tôi.

"Bình tĩnh nào", John nói với Chín. "Chúng ta cần nghe hết câu chuyện đã. Chú Malcolm này, những gì chú nói nghe khá là điên rồ đó".

"Chú biết mà, tin chú đi", cha tôi đáp. "Những gì chú biết là có hai loại người Mogadorian. Một số thì được phát triển thông qua việc điều chỉnh bộ gen - chúng được gọi là Vat-born. Chú tin rằng chúng là những thằng lính thí mạng mà bọn cháu thường gặp phải. Nhưng kẻ gồm guốc không bao giờ có thể hòa lẫn vào với con người. Chúng được tạo ra đơn giản chỉ là phục vụ cho việc chém giết. Và những kẻ còn lại, chúng tự gọi mình là Trueborn. Chúng là tầng lớp cai trị. Adam là một trong số chúng, con trai của một Tướng lĩnh của đám Mogadorian".

"Thú vị đấy", Tám nói. "Cháu chưa bao giờ nghĩ đến các tầng lớp xã hội của chúng hoạt động như thế nào".

"Ai quan tâm chứ?", Chín gầm lên. Cậu ta đang đứng với hai tay ở phía sau ghế của mình, như thể sẵn sàng để quăng nó. "Đến đoạn chứng tỏ đây không phải là một cái bẫy của đám Mogadorian đi".

"Chúng tiến hành thí nghiệm trên người Adam với cùng những cỗ máy chúng dùng để thu thập kí ức của chú", cha tôi tiếp tục, không nao núng trước bầu không khí ngày càng căng thẳng. "Chúng có thi thể của một Garde - chú tin đó là Số Một - và chúng cố gắng tải trí nhớ của cô bé ấy vào người cậu ta, nghĩ rằng nó sẽ giúp chúng lần ra những người còn lại các cháu".

"Xác của cô ấy", Marina thì thầm. "Thật bệnh hoạn".

Cha tôi gật đầu tán đồng. "Nó không hiệu quả như những gì mà đám Mogadorian hi vọng. Tiếp xúc với các kí ức của Một, chú tin là Adam đã dần hình thành những nghi ngờ đối với giống loại của mình. Cậu ấy đã nổi loạn. Trong quá trình đó, cậu ấy đã giúp chú trốn thoát và tìm thấy Sam".

Chín lắc đầu. "Đây chính là kiểu đặc vụ hai mang nhảm nhí mà chúng thích sử dụng", cậu ta vẫn chưa tin.

"Cậu gặp anh chàng Mog này rồi chứ?", Sáu hỏi tôi.

Giờ thì tất cả mọi người đều nhìn tôi dò xét như vừa làm với cha tôi. Tôi hăng giọng, cảm thấy không thoải mái. "Ừ. Cậu ta cũng ở Căn cứ Dulce. Cậu ta giữ chân một toán Mog khác trong lúc hai cha con mình tẩu thoát".

Cha tôi nín thở, nhìn xuống mặt bàn. "Chú sợ là cậu ấy không sống sót qua trận chiến đó".

"Tốt thôi, thật là nhẹ nhõm", Chín lầm bầm, cuối cùng thì cũng ngồi lại vào chỗ.

"Vẫn còn một việc nữa ...", tôi nói, nhìn cha tôi lưỡng lự, tự hỏi tôi nên tiết lộ việc tiếp theo như thế nào.

"Đó là gì vậy, Sam?", John hỏi.

"Trong trận chiến, cậu ta - cậu ta làm mất đất rung chuyển. Nó như thể cậu ta có Biệt năng vậy".

"Nhảm nhí chồngh chất nhảm nhí", Chín khịt mũi khó chịu.

"Điều đó đúng đấy", cha tôi phản bác. "Chú quên mất điều đó. Một cái gì đó đã xảy ra với cậu ấy trong lúc cái thí nghiệm kia diễn ra".

Ella lên tiếng, có chút sợ hãi trong giọng nói của cô bé. "Có thật vậy không? Chúng có thể ăn cắp sức mạnh của chúng ta?"

"Chú không nghĩ cậu ấy ăn cắp Biệt năng đó", cha tôi giải thích. "Cậu ấy nói đó là một món quà từ người Loric".

Ella nhìn quanh. "Các anh chị có nhớ đã tặng bất kì gã Mogadorian nào món quà nào không?"

John khoanh tay trước ngực. "Nó không có vẻ là có thể làm thế được".

"Chú xin lỗi tin này làm các cháu buồn phiền", cha tôi nói, nhìn xung quanh. "Chú chỉ muốn nói cho các cháu mọi thứ, dù là cả những chi tiết khó chịu này".

"Mọi thứ thực sự tệ đến vậy sao?" Marina hỏi. "Ý cháu là, nếu một người Mogadorian có thể hiểu rằng mình đang làm điều sai trái, chẳng phải những người khác ..."

"Cậu giờ muốn trông chờ vào việc chúng thể hiện sự đồng cảm cho chúng ta à?" Chín lên giọng và Marina ngừng nói.

Tôi chợt nhận ra một thứ gì đó, có lẽ là bởi chúng tôi đã dành quá nhiều thời gian nói về việc làm thế nào mà các Garde có thể phát triển Biệt năng của mình và lắng nghe các chi tiết mới từ cha tôi về hành tinh của họ. "Biệt năng của các cậu là từ Lorien mà ra phải không?"

"Đó là những gì mà chú Henri đã nói với tớ", John nói.

"Katarina cũng vậy", Sáu thêm vào.

"Vậy, nếu thế, nó không phải là thứ cứ muốn là có thể lấy bởi công nghệ của lũ Mog kia. Ý tớ là, nếu chúng có thể làm vậy, giờ chẳng phải chúng đã ăn cắp nhiều sức mạnh hơn từ Lorien phải không nào?"

"Cậu đang nói gì vậy?", John hỏi, nhướn mắt dò hỏi.

"Ờ, thì, tớ đoán mình đang nói ... nếu Adam thừa hưởng Biệt năng đó là bởi vì Một muốn cậu ta có nó thì sao?"

Bên cạnh tôi, Chín khịt mũi chế nhạo. Phía bên kia, cha tôi lại hăng giọng nghĩ ngợi, vuốt cằm của của mình. "Giả thiết thú vị đó", ông nói.

"Ờ, sao cũng được", Chín nói, ngả người ra trước và nhìn cha tôi. "Chú có chắc đây không phải là một cái bẫy tinh vi của đám Mog không? Chú có chắc là chúng không bám đuôi chú không?"

"Chú chắc về cái đó", cha tôi đáp một cách uy quyền.

Phía xa cái bàn, Năm bật cười. Cậu ấy đã im lặng hầu như là toàn bộ thời gian tranh luận về Adam. Giờ, cậu ấy nhìn quanh hoài nghi. "Tớ xin lỗi, nhưng phân nửa các câu chuyện mọi người kể đều dính dáng tới con người phản bội lại các cậu cho lũ Mogadorian". Cậu ấy vẫy tay về phía chúng tôi. "Hai người này thực chất vừa có liên hệ với đám Mog, ờm, vài tuần trước. Đi chơi giao du với nhau. Và giờ các cậu cứ thế mà tin họ à?"

John không hề lưỡng lự. "Đúng thế", cậu ấy nói, nhìn thẳng vào mắt Năm. "Tớ tin họ bằng cả mạng sống của mình. Và nếu anh chàng Mogadorian đào ngũ này vẫn còn sống, chúng ta sẽ tìm cậu ta".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 18

TÔI KHÔNG THỂ NGỦ VÀO BUỔI TỐI HÔM ĐÓ. NĂM ƯỠN DÀI trên chiếc ghế thoải mái nhất ở trong phòng khách hạng sang của Chín, tôi lẽ ra phải ngủ như một đứa bé mới đúng. Đó là một sự nâng cấp lớn từ cái giường nhà nghỉ thô kệch, đầy rẫy bọ chét mà bố tôi và tôi phải chịu đựng, đó là chưa kể đến mấy căn phòng tuyệt hảo của lão Setrákus Ra.

Có quá nhiều thứ phải nghĩ đến. Cuối cùng tôi cũng đã được đoàn tụ với bố tôi và các Garde, sẵn sàng để thực sự bắt đầu cuộc chiến chống lại bọn Mogadorian, mà sao tôi vẫn cảm thấy lo ngại. Lo ngại về tương lai phía trước. Lo ngại về việc hoà nhập với những người bạn Loric.

Tôi tự hỏi bố tôi đang ngủ như thế nào. Ông dường như đã kiệt sức sau bữa tối; tôi biết việc trả lời các câu hỏi của các Garde với kí ức vụn vỡ là một sự căng thẳng không hề nhỏ đối với ông ấy.

Có thể tôi chỉ cảm thấy lúng túng khi gặp quá nhiều Garde mới cùng một lúc. Tôi từng có một quãng thời gian dài để hình thành tình bạn với John và Sáu, thời gian để làm quen với toàn bộ những điều ngoài hành tinh kia. Ở cạnh những người còn lại của bọn họ gần như khiến tôi cảm thấy mất phương hướng. Tôi có thể xử trí được sự âm ỉ của Chín. Marina và Ella trông cũng có vẻ bình thường. Nhưng còn Tám, với câu chuyện về cơ bản là lường gạt mọi người chiến đấu thay cho cậu ấy. Và còn Năm nữa - tôi không nghĩ rằng đã có ai đó biết được Năm thực sự nghĩ gì. Đôi khi cậu ấy có vẻ như một tên đầu nhắt trên thế giới, và đôi lúc cậu ấy lại như đang chế giễu mọi người một cách ranh mãnh.

Tôi sẽ đóng vai trò gì ở đây kia chứ ? Bạn thân thời trung học của John và là một phụ tá gan dạ thôi ư? Tôi muốn được đóng góp nhiều hơn thế. Tôi chỉ không chắc mình sẽ làm nó như thế nào thôi.

Tôi có lẽ đã ngủ được một chút, trần trọc trên chiếc ghế bành. Những kim đồng hồ chạm khắc cầu kì của chiếc đồng hồ đứng cổ trông đặt tiền trong góc phòng cho thấy giờ vẫn còn sớm. Tôi có lẽ nên rời khỏi giường và làm một cái gì đó. Đôi bàn tay tôi cứ động đậy suốt. Có lẽ tôi có thể đi xuống Giảng đường, xem xét để có một cái nhìn tổng quan về một số công việc mà cha tôi muốn hoàn thành nốt. Tôi không thể xây dựng lại hoàn toàn một hệ thống máy tính lớn hay bất kì thứ nào khác, nhưng tôi khá chắc mình có thể tự nối lại được vài sợi dây cáp bị đứt.

Căn hộ yên tĩnh một cách kì lạ khi tôi băng qua nó. Sàn nhà chột kêu cót két ở hành lang và gần như ngay lập tức cánh cửa phòng Năm bật mở, làm tôi giật cả mình. Cậu ta vẫn mặc quần áo đầy đủ, điều khá là kì lạ, như thể cậu ấy đang thu mình đằng sau cánh cửa và chờ đợi nhảy bật ra khi có dấu hiệu rắc rối đầu tiên. Một tay của cậu ấy cử động một cách lo lắng, một cặp bóng cờ viên bi đang lật qua lại trong lòng bàn tay của cậu ấy.

"Này", tôi thì thầm. "Chỉ là tớ thôi. Xin lỗi nếu tớ đã đánh thức cậu".

"Cậu đang làm cái quái gì thế?" cậu ấy thì thào lại đầy nghi hoặc.

"Tớ cũng có thể hỏi cậu câu hỏi tương tự", tôi đáp.

Cậu ấy thở dài và dường như hơi chùng xuống một chút, giống như cậu ta không hề muốn có một cuộc tranh luận. "Ừ, tớ xin lỗi. Tớ không thể nào chợp mắt được. Nơi này khiến tớ thấy sợ. Nó quá lớn". Năm dừng lại, nghiêng lấy răng của mình như đang cảm thấy xấu hổ. "Kể từ lúc ở Arkansas, tớ cứ nghĩ rằng một trong những con quái vật kia sẽ hiện ra và tấn công tớ".

"Yeah, tớ biết cảm giác đó. Không sao đâu. Tớ nghĩ chúng ta an toàn khi ở đây". Tôi di chuyển xuống hành lang. "Tớ đang định đi làm vài việc ở Giảng đường. Cậu có muốn đến đó chứ?".

Năm lắc đầu. "Không, cảm ơn". Cậu ấy bắt đầu khép cửa, sau đó bỗng dừng lại. "Cậu biết đấy, tớ không thực sự nghĩ rằng cậu và bố cậu là gián điệp của bọn Mogadorian hay bất cứ gì khác. Ở bữa tối tớ chỉ đang đóng vai thôi, ừ, kẻ thích phản đối, tớ đoán vậy".

"Ừ. Cảm ơn nhé".

"Ý tớ là, nếu tớ là một kẻ Mogadorian tuyển dụng gián điệp tớ sẽ chọn người mạnh mẽ hơn, cậu biết chứ?"

"Uh-huh", tôi đáp lại, tôi khoanh tay trước ngực. "Cậu không thực sự biết khi nào thì nên dừng lại khi nói một lời xin lỗi, phải vậy không?".

"Ôi, tớ xin lỗi. Cái này không như tớ đã nghĩ", Năm đáp, đập tay vào trán mình. "Tớ không thực sự giỏi khâu giao tiếp xã hội này lắm. Cậu có nghĩ rằng có ai khác cũng nhận thấy điều này chứ?".

"Ừ...."

Năm mỉm cười. "Tớ đang đùa thôi, Sam. Tất nhiên là họ đều nhận thấy cả. Tớ biết mình chỉ là một thằng đáng ghét thôi. Giống như cậu nói đấy, đôi khi tớ không thể nào cầm họng lại được".

"Nếu họ đã quen kiểu nói chuyện của Chín, thì họ cũng có thể quen với kiểu của cậu", tôi nói.

"Ờ. Cái đó, ừ, nghe đáng phấn khởi đấy, tớ đoán vậy". Năm thở dài. "Chúc ngủ ngon, Sam. Đừng có mà mưu đồ bất kì kế hoạch nào xấu xa trong Giảng đường đấy nhé".

Nhắm cửa lại. Tôi đứng ngoài hành lang, nghe cậu ấy sột soạt trong phòng của mình. Cậu ấy là một kẻ hơi khó chịu, chắc chắn rồi, nhưng tôi hoàn toàn có thể hiểu được tại sao cậu ấy cảm thấy lo lắng khi ở xung quanh các Garde khác. Tôi cũng cảm thấy tương tự.

Tôi lấy làm lạ khi đèn trên Giảng đường đã bật mở tự khi nào. Sarah đang ở đây, đứng trong khu vực tập bắn. Cô ấy đang mặc một chiếc áo ba lỗ và quần thể thao. Cô ấy cũng đang giữ một cái nỏ, mà đó có thể là một trong những điều kỳ lạ nhất mà tôi từng thấy. Tôi trông cô ấy chuẩn bị sẵn sàng để bắn ra một phát tên.

"Tớ có thể chụp cho cậu một tấm ảnh để cho vào kỉ yếu không?" Tôi hỏi. Giọng nói của tôi vang vọng trong một không gian rộng lớn này.

Sarah giật mình. Mũi tên mà cô ấy chuẩn bị bắn đã bắn xé gió lao đi xuyên lệch xa mục tiêu là tờ giấy tên Mog treo ở phía đối diện căn phòng. Cô ấy quay lại với một nụ cười, vung nỏ và nghiêng răng với vẻ đe dọa. Tôi vội chụp một bức ảnh với một máy ảnh tưởng tượng.

"Mấy bọn nhóc con ở Paradise sẽ chẳng thể nào tin được cái đó đâu", tôi nói. "Nhưng cậu sẽ là người nhất định sẽ thắng giải Có Khả năng Lớn Sẽ Làm Người khác Bị Thương đấy".

Cô ấy cười. "Chúa ơi, chúng ta còn lâu mới tới thời điểm gặp mặt chụp ảnh kỉ yếu, phải thế không?".

"Ờ, đúng thế".

Sarah đặt nỏ xuống và trao tôi một cái ôm làm tôi khá ngạc nhiên.

"Cái đó để làm gì cơ chứ?"

"Có vẻ như cậu cần một cái thôi", cô ấy đáp, nhún vai. "Ngoài ra, cậu cũng đừng nói với người khác rằng tớ đã nói điều này, nhưng thật là tốt khi

có một con người khác ở cạnh".

Tôi nhận ra rằng Sarah là thiếu niên Trái đất duy nhất khác biết sẽ thế nào khi làm bạn với một đám người ngoài hành tinh đang chiến đấu trong một cuộc chiến liên ngân hà. Chúng tôi chưa bao giờ thực sự nói về nó, nhưng chúng tôi đều đã trải qua hàng loạt tình huống nguy hiểm như nhau rồi.

"Chúng ta nên thành lập đội hỗ trợ hai người", tôi gợi ý.

"Cậu biết đấy, nếu như cậu hỏi tớ năm ngoái, tớ sẽ nói rằng điều đáng sợ nhất mà tớ từng nhìn thấy là bài kiểm tra cuối cùng lấy học bổng môn hóa". Sarah cười. "Nhưng giờ đây, chỉ vừa mới hôm qua thôi, tớ nhìn bạn trai mình chiến đấu chống lại một con quái vật sâu khổng lồ".

Tôi bật cười. "Cuộc sống trở nên điên loạn nhanh quá nhỉ".

"Không khó hiểu tại sao chúng ta đều biến thành mấy kẻ mất ngủ".

Tôi tiến lại Bục giảng và xem xét một số sợi dây mà cha tôi đã làm việc trước đó. Sarah ngồi bắt chéo chân và dõi theo.

"Vậy là cậu xuống đây và bắn nỏ khi cậu không ngủ được à?"

"Nó cũng tốt như một ly sữa ấm vậy", cô ấy đáp. "Thực ra thì, tớ đang tập bắn nhưng tớ không muốn đánh thức mọi người bằng việc bắn súng".

"Ừ, có lẽ nó không phải là một ý tưởng tốt. Mọi người đều ít nhiều lo lắng thời gian này rồi nhỉ?"

"Đó là nói giảm đi rồi đấy".

Tôi liếc nhìn sang phía Sarah. Thật khó lòng mà có thể tin rằng đây vẫn là cô gái mà tôi đã học cùng ở trường trung học. Điều thực sự khiến tôi khó

hiểu là chúng tôi đang có một cuộc trò chuyện về huấn luyện pháo binh như thế này.

"Thực ra thì mình tới đây khá nhiều", cô ấy tiếp tục. "John đã không ngủ được nhiều. Khi cậu ấy ngủ được thì cũng cứ trở mình suốt. Và rồi lại còn lén ra khỏi giường vào sáng sớm để lên tầng thượng nghĩ ngợi. Cậu ấy nghĩ rằng tớ đã không để ý, nhưng thực sự thì tớ có để ý".

Tôi nhếch mép cười với Sarah, nhướn một bên mày. "Ngủ chung giường, hả?".

Cô ấy tinh nghịch đá vào tôi mấy cái. "Sao cũng được, Sam à. Chúng ta chỉ có vài phòng ngủ thôi. Nó không như những gì mà cậu nghĩ đâu. Có điều gì đó không thực sự lãng mạn từ việc lẩn trốn bọn giết người ngoài hành tinh xâm lược, cậu biết chứ? Đó là còn chưa đề cập đến việc tớ chả hề thích ý tưởng Tám dịch chuyển tức thời vào bất ngờ vào hay gì đó". Cô ấy nheo mắt nhìn tôi. "Dù sao thì cũng đừng nói cho bố mẹ tớ biết nhé".

"Bí mật của cậu an toàn với tớ", tôi nói với cậu ấy. "Những con người như chúng ta cần trở nên gắn bó với nhau".

Tôi hoàn tất việc nối mấy sợi cáp lại với nhau và một thứ gì đó bắt đầu kêu vo vo bên trong Bục giảng. Một trong những ván ô dọc theo bức tường đột nhiên nhô ra rồi sau đó lại thụt vào.

"Thứ đó để làm gì?" Sarah hỏi.

"Nó trong như mô hình chiến đấu giả lập, tớ đoán thế. Chín từng nói với tớ rằng Cêpan của cậu ta từng cài đặt cả tá các chương ngại vật và bẫy ở đây".

Sarah gõ lên sàn nhà ngay trước mặt cô ấy. Một vài tiếng kim loại vang lên ngay dưới ta cô ấy và làm cho cô ấy rút tay lại. "Có lẽ tớ nên xem lại chỗ tớ đang ngồi".

Tôi ngừng việc nghịch với mấy sợi dây, muốn chờ cha tôi đến trước khi tôi làm gì đó khác nữa hoặc là chẳng may kích hoạt một loại bẫy chông nào đó ngay dưới Sarah.

Sarah nhẹ nhàng chạm vào cánh tay tôi. "Vậy tại sao cậu không ngủ được?".

Không hề biết mình đang làm gì, tôi thấy mình đang xoa xoa mấy vết sẹo trên cổ tay tôi. "Tớ đã có rất nhiều thời gian để suy nghĩ khi tớ còn là một tù nhân". Tôi nói với cô ấy.

"Tớ biết ý của cậu là gì" .

Ồ, vậy là thêm một điểm chung nữa mà tôi và Sarah đều có. "Tớ đã dành rất nhiều thì giờ để suy nghĩ về John và những người khác. Về làm thế nào mà tớ giúp họ được".

"Và?"

Tôi mở lòng bàn tay tôi ra, cho Sarah thấy những gì mà tôi đã nghĩ được: chả gì cả.

"Ồ" cô ấy nói. "Thì, vẫn luôn còn có cây nỏ kia".

"Tớ lo rằng tớ sẽ không thể nào giúp ích gì được. Giống như sớm hay muộn gì thì tớ cũng sẽ bị tóm lại, hoặc tồi tệ hơn, điều đó sẽ chỉ làm vướng thêm chân những người khác. Sau khi tớ nghe cậu chuyện mà Tám đã kể tối nay và tớ vẫn tự hỏi rằng liệu có tốt hơn chẳng nếu John bỏ tớ lại ở Paradise giống như việc Tám đã làm với những binh lính ấy. Giống như kiểu cậu ấy sẽ cảm thấy tốt hơn nếu như không phải bận tâm tới tớ".

"Hoặc là tớ", Sarah nói, cau mày lại.

"Tớ không có ý đó", tôi vội nói.

"Không sao mà", Sarah nói, chạm vào tay tôi. "Không sao vì cậu sai rồi, Sam. John và những người khác đang cần chúng ta. Và có những việc mà chúng ta có thể làm".

Tôi gật đầu, muốn tin vào những gì cậu ấy nói, nhưng sau đó nhìn xuống những vết sẹo trên cổ tay tôi và nhớ lại những gì mà Setrákus Ra đã nói với tôi ở Tây Virginia. Tôi chột im lặng. Sarah đứng dậy, chìa tay ra.

"Để khởi đầu", cô ấy nói, "chúng ta có thể làm bữa sáng. Họ có thể không tôn chúng ta làm những người Lorien danh dự, nhưng nó vẫn là khởi đầu."

Tôi cười và đứng dậy. Sarah vẫn không hề buông tay tôi. Cô ấy đang nhìn vào những vết sẹo đã tím đen trên cổ tay tôi.

"Dù đã có chuyện gì đã xảy ra với cậu, Sam à", cô ấy nói, nhìn vào mắt tôi, "giờ nó đã kết thúc rồi. Giờ cậu đã được an toàn".

Trước khi tôi có thể kịp đáp lại, một tiếng hét lớn vang lên từ một trong những phòng ngủ.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 19

TÔI GIẬT MÌNH THỨC DẬY NGAY KHI ELLA BẮT ĐẦU LA HÉT. Đây là đêm tôi ở cùng em ấy và nó đã trôi qua yên bình. Chúng tôi thức đến khuya để nói về những người mới tới, những điều chú Malcolm Goode đã kể cho chúng tôi về Pittacus Lore cùng những khả năng của anh bạn người Mogadorian tốt bụng. Cuối cùng, Ella cũng chìm vào giấc ngủ, và tôi đã mong rằng mấy cơn ác mộng đã liên tục làm phiền em kể từ vụ ở New Mexico cuối cùng cũng biến mất. Cô bé đã không gặp chúng thêm một lần nào từ sau khi đọc bức thư của chú Crayton. Sau cùng thì có lẽ tất cả chỉ là do sự căng thẳng thôi. Giờ khi mà em ấy vượt qua được nỗi lo âu về lá thư chưa mở kia, mọi chuyện có thể sẽ trở lại bình thường.

Tôi nên biết nhiều hơn vậy.

"Ella. Ella, dậy đi!" Tôi gọi, cố quyết định xem có nên lay người em ấy không. Tôi cảm thấy hơi hoảng loạn, đặc biệt khi cô bé không tỉnh dậy ngay tức thì. Những ngón tay em nắm chặt mấy lớp chăn, gót chân đạp xuống đệm, trong khi hét lên với cái giọng khàn khàn.. Em di chuyển nhiều đến mức gần như rơi ra khỏi giường. Tôi với tay ra để giữ em lại.

Ngay khi tôi chạm vào vai Ella, một hình ảnh thành linh xuất hiện trong tâm trí tôi. Tôi không biết nó đến từ đâu. Nó giống như lúc Ella dùng thần giao cách cảm nói chuyện với tôi, trừ việc không bao giờ có hình ảnh nào đi cùng giọng nói của em.

Những gì tôi nhìn thấy vô cùng khủng khiếp. Đó là Chicago, vẫn là cái hồ nơi tôi và Tám đã từng dạo quanh hôm trước. Những thi thể rải rác khắp nơi. Thi thể của con người. Bầu trời tràn ngập khói từ đám cháy gần đó.

Mặt hồ bị bao phủ bởi thứ gì nhầy nhụa và đen sì, như là dầu vậy. Tôi có thể nghe thấy những tiếng gào thét. Người thấy mùi cháy khét. Cả những tiếng nổ phía xa ...

Tôi thả tay khỏi Ella trong hơi thở hỗn hển và miệng há hốc vì kinh ngạc. Chỉ có thể, những hình ảnh kia biến mất. Tôi hết cả hơi, run rẩy, dạ dày quặn lại làm tôi như muốn nôn.

Ella đã ngừng la lên. Cô bé đã tỉnh dậy, nhìn tôi với đôi mắt mở rộng đầy sợ hãi. Tôi nhìn qua chiếc đồng hồ và nhận thấy mới chưa tới một phút trôi qua từ khi Ella bắt đầu gào thét.

"Chị cũng nhìn thấy chúng sao?" cô bé thì thầm.

Tôi gật đầu, không biết phải trả lời như thế nào, chứ đừng nói tới việc miêu tả lại những gì tôi thấy. Làm sao tôi có thể trông thấy những chuyện xảy ra trong giấc mơ của Ella?

Ai đó gõ cửa và không đợi trả lời, Sarah thò đầu vào trong. Tôi thấy Sam đứng trên hành lang phía sau cô ấy. Họ trông đều lo lắng.

"Mọi thứ có..."

Trước khi Sarah kịp kết thúc, Ella đột ngột có một động tác về phía cánh cửa, đóng sầm nó lại bằng khả năng Telekinesis của mình.

"Ella! Sao em làm vậy?"

"Họ không nên ở gần em", cô bé trả lời, đôi mắt mở to đầy vẻ hoảng loạn.

Ai đó giật mạnh cánh cửa, nhưng nó không hề dịch chuyển. Giờ tôi nghe thấy giọng John, có lẽ là bị thu hút bởi toàn bộ những tiếng hét và sự hỗn loạn vừa rồi. "Marina? Trong đó vẫn ổn chứ?"

"Chúng tớ ổn." Tôi kêu lên qua cánh cửa. "Cho chúng tớ vài phút."

Ella cuốn chăn quanh người và thu mình lại ở đầu giường, dựa lưng vào tường. Đôi mắt cô bé vẫn mở to, cơ thể run rẩy như một chiếc lá. Khi tôi cố chạm vào em, cô bé ngấn ngại né ra.

"Đừng!" Em cúi kính "Sẽ ra sao nếu em lại đưa chị tới đó một lần nữa?"

"Bình tĩnh nào, Ella", Tôi dịu dàng nói. "Nó kết thúc rồi. Những giấc mơ không thể làm tổn thương em, nhất là khi em đang thức".

Cô bé để tôi nắm lấy tay em. Không còn vụ thần giao cách cảm như vừa rồi nữa và tôi cảm thấy biết ơn vì điều đó. Bất cứ hiệu ứng kì lạ nào mà những cơn ác mộng kia gây ra với khả năng thần giao cách cảm của Ella giờ cũng đã kết thúc.

"Chị...chị đã nhìn thấy những gì?" em hỏi, mắt nhìn quanh căn phòng, như thể vẫn còn gì đó sót lại từ cơn ác mộng vừa rồi đang ẩn nấp trong bóng tối chực chờ lao tới chỗ em.

"Chị không biết chính xác chị đã nhìn thấy những gì", Tôi trả lời. "Đó là thành phố này. Nó trông như có chuyện tồi tệ gì đó đã xảy ra".

Ella gật đầu "Đó là sau khi chúng đến".

"Ai cơ?" Tôi hỏi, nhưng tôi đã đoán ra ý của Ella là gì.

"Lũ Mogadorian. Hẳn chỉ cho em những gì sẽ xảy ra sau khi chúng đến. Hẳn - hẳn bắt em nắm tay hẳn và chứng kiến mọi thứ". Ella rùng mình và nhào ra khỏi bức tường, vào vòng tay tôi. Tôi cũng cảm thấy rùng mình. Cái suy nghĩ phải đi bộ qua màn tàn sát đấy, tay trong tay với Setrákus Ra đủ làm tôi sợ hãi. Tôi cố gắng ra vẻ mạnh mẽ với Ella.

"Shh", Tôi thì thầm. "Mọi chuyện ổn rồi. Nó đã kết thúc."

"Nó sẽ xảy ra", Ella khóc. "Chúng ta không thể ngăn hẳn."

"Chuyện đó không đúng". Tôi đáp, ghì chặt em vào lòng. Tôi cố nghĩ xem John hoặc Sáu sẽ nói gì trong tình huống này. "Những cơn ác mộng đó đều là giả thôi, Ella."

"Làm sao chị biết?"

"Nhớ những hình vẽ gì trên hang động ở Ấn Độ mà Tám đã chỉ cho chúng ta xem chứ? Bức nói về cái chết của Số Tám đó? Nó được cho là một lời tiên tri, nhưng chúng ta đã phá vỡ nó. Tương lai không được sắp đặt trước, nó là những gì chúng ta tạo nên".

Ella nhích ra khỏi tôi, thở dài, lấy lại tinh thần.

"Em chỉ muốn những cơn ác mộng ngừng lại", Ella nói. "Em không biết tại sao chúng lại xảy ra với em".

"Đó chỉ là Setrákus Ra đang cố dọa em thôi", Tôi bảo em. "Hắn cố làm em sợ vì hắn sợ chúng ta".

Tôi mừng vì đã giúp em ấy bình tĩnh lại được, khi nghe thật tự tin khi nói thế, bởi vì thực sự thì tôi đang sợ muốn chết đây. Ánh nắng bắt đầu len lỏi xuyên qua tấm rèm, và ngoài cửa sổ là một thành phố xinh đẹp toàn những người vô tội mà tôi vừa trông thấy bị tàn phá. Giấc mơ đó trông vô cùng chân thực, tôi không thể bỏ nó đi được. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi không thể ngăn nó đến?

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 20

VÀO CUỐI BUỔI SÁNG, TÔI TẬP HỢP MỌI NGƯỜI VÀO phòng khách cho cuộc họp mà tôi hi vọng sẽ về kế hoạch tác chiến. Một vài điều quan trọng đã được nhắc tới trong bữa tối hôm trước và đây là lúc chúng tôi lên kế hoạch cho những hoạt động tiếp theo. Tuy nhiên, việc đầu tiên cần làm cho nhóm người mệt mỏi của chúng tôi, nhiều người trong đó đã bị đánh thức bởi những tiếng hét vài giờ trước, là vấn đề với những cơn ác mộng của Ella.

Chú Malcolm trầm ngâm vuốt râu. "Cứ cho rằng những cơn ác mộng ấy là do Setrákus Ra gây ra. Bác thấy vô cùng khó hiểu rằng hẳn lại có thể bằng cách nào đó truyền chúng đi, có lẽ là thông qua một kiểu thần giao cách cảm nào đó của đám Mogadorian mà không thực sự biết được vị trí của chúng ta. Thực tế thì, cháu nói là mình thấy Chicago bùng cháy, đúng không?"

Ella gật đầu, trông không thiết tha gì việc nhớ lại cơn ác mộng gần đây nhất của em ấy. Bernie Kosar cuộn tròn, rúc vào dưới chân em.

"Đó là Chicago sau một trận đánh lớn", Marina nói rõ hơn.

"Liệu hẳn có đang chế nhạo chúng ta?" Sáu hỏi "Hay đó là một lời tiên tri nào đó?"

"Tớ tưởng chúng ta đã xong việc với mấy lời tiên tri rồi." Tám trợn mắt khó chịu.

"Đôi khi cũng có chút sự thật trong những cơn ác mộng". tôi nói.

"Như những giấc mộng chúng ta có về New Mexico", Chín chen ngang.

"Phải, nhưng ở thời điểm khác, nó chỉ như thể hãn đang cố làm chúng ta rối trí".

"Nội dung của chúng không làm bác lo lắng bằng chuyện Setrákus Ra có thể truyền chúng đi", chú Malcolm nói, những nếp nhăn xuất hiện trên mặt bác như thể bác đang nghĩ gì kỹ lưỡng. "Các cháu có nghĩ hãn có thể lần ra chúng ta qua những giấc mơ không?"

"Nếu hãn có thể làm thế, sao chúng ta chưa bị bọn Mog tấn công?" Tám đáp lời. "Tại sao hãn còn bận tâm lừa John và Chín đến New Mexico?"

Tôi gật đầu đồng ý, nhớ lại những giấc mộng mà Chín và tôi đã cùng có. "Tuy chúng có thể trở nên rõ ràng một cách đáng sợ, cháu không nghĩ là hãn biết chúng ta ở đâu. Nó giống hãn đang cố làm chúng ta lộ sơ hở hơn".

"Vậy, câu hỏi bây giờ là, chúng ta làm thế nào để ngăn chặn những cơn ác mộng?" Chú Malcolm hỏi.

"Cháu có một giải pháp", Sáu nói, và tất cả mọi người nhìn về phía cô ấy. Cô ấy uống một ngụm lớn cà phê. "Đi giết Setrákus Ra đi".

Chín vỗ tay và chỉ vào Sáu. "Tớ thích cách nghĩ của cô bạn này."

"Ồ, dễ vậy sao?" Năm hỏi, lên tiếng lần đầu tiên. "Các cậu nói nghe như kiểu chỉ như đi đổ rác thôi vậy".

"Tớ ước gì nó đơn giản thế", Tôi nói. "Nhưng chúng ta không biết hãn ở đâu và, cho dù chúng ta có thể tìm thấy hãn thì đó cũng sẽ không phải là một trận chiến dễ dàng gì. Lần cuối cùng chúng ta gặp hãn chúng ta đã gần như bị giết hết còn gì".

"Ta có thể để hẳn tiếp cận chúng ta", Chín đề nghị, qua Năm. "Có lẽ là đi đốt thêm mấy cánh đồng nữa".

"Cậu không đùa đấy chứ" Sam nói. Tôi để ý thấy cậu ấy cựa quậy tại chỗ ngồi khi nghe đến Setrákus Ra.

"Cậu ta đùa thôi", Năm đáp, liếc mắt nhìn Chín. "Cậu ta đang chế giễu tớ"/

Chín nhún vai và giả vờ ngáp. "Gì cũng được. Tớ chỉ thực sự nghĩ chúng ta nên đi chiến đấu với cái gì đó".

"Đó là tất cả những gì cậu luôn muốn làm", Tám cắt ngang.

"Phải, tớ là vậy đấy".

"Lần đầu tiên cho đến bây giờ, chúng ta cùng muốn một thứ", tôi nói, giữ giọng mình có chừng mực. "Chúng ta có yếu tố bất ngờ. Chúng ta có cơ hội chuẩn bị và chọn trận chiến tiếp theo. Chỉ đừng vội vã làm gì cả".

"John đúng đó", Marina nói. "Chúng ta vẫn còn nhiều điều chưa biết về bản thân, sức mạnh và những chiếc Hộp."

"Sẽ rất tốt nếu ta biết chính xác mình đang làm việc với cái gì", Tám nói. "Bọn mình có vài bài tập với Chín ở Giảng đường hôm trước. Nó rất hữu dụng. Rất bất ngờ nữa".

Chín nhe răng cười toe toét. "Chấp nhận lời khen, mấy lời xúc phạm thì bỏ qua".

"Đúng thế", Sarah thêm vào. "Tớ nghĩ tớ phải nói cho những ai là con người ở đây rằng chút luyện tập chiến đấu nữa cũng chả có hại gì".

"Tìm hiểu về những chiếc Hộp của chúng ta chứa thứ gì cũng sẽ giúp ích", tôi đề nghị. "Có thể chúng ta sẽ tìm hiểu được thứ nào là những viên

đá Phượng Hoàng mà chú Malcolm đã nói đến."

"Một bản kiểm kê có vẻ sẽ cần thiết đấy", chú Malcolm nói.

"Điều đó có nghĩa việc tìm kiếm chiếc Hộp của cậu là ưu tiên hàng đầu", tôi nói, nhìn về phía Năm.

"Chắc chắn rồi", Năm trả lời, nhìn vô cùng chắc chắn về điều đó. "Tôi biết chính xác nơi cần tới. Chúng ta có thể xuất phát bất cứ khi nào cậu muốn".

"Đó có thể trở thành nhiệm vụ đầu tiên được đấy", Tám nói. "Đặc biệt, nếu chúng ta có thể hoàn thành nó ngay dưới sự kiểm soát của bọn Mog".

"Tôi vẫn nghĩ chúng ta cứ đánh bay cái sự kiểm soát của bọn đấy đi", Chín lầm bầm.

"Sớm thôi, anh bạn". Tôi trả lời "Bây giờ chúng ta cần hành động thật trọng. Tập hợp sức mạnh lại. Chú Malcolm, gã Mogadorian thế nào rồi ạ? Adam ấy?"

Malcolm lắc đầu, vẻ mặt sầm xuống. "Bác đã cài đặt một bộ theo dõi để chúng ta sẽ được báo nếu điện thoại cậu ấy bật lên, nhưng vẫn chưa có gì xảy ra cả. Bác sợ điều tồi tệ nhất đã đến".

"Có thể là anh ấy đã bỏ điện thoại của mình đi", Sam gợi ý, cố làm người cha đang có vẻ tuyệt vọng của mình vui lên.

"Chúng ta đang hơi lạc đề rồi đấy, phải không nào?" Sáu nói. "Còn những cơn ác mộng của Ella thì sao?"

Ella, người im lặng lắng nghe này giờ đáp lại. "Em sẽ chịu đựng chúng. Lần tới lão quái vật ấy mò vào đầu em, em sẽ cho hắn một cú đấm vào giữa hai chân".

"Whoa!" "Được rồi", tôi nói, cười ngoác miệng. "Cuộc họp kết thúc".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 21

SAU ĐÓ, BỐN NGƯỜI VẪN CÒN giữ Hộp chúng tôi tụ tập lại ở xưởng với chú Malcolm. Tôi vui vì mình có thể giúp đỡ - mặc dù tôi không chắc mình sẽ làm được bao nhiêu. Cô Adelina không ở bên tôi đủ nhiều để giải thích cho tôi về mấy thứ đồ đạc trong Hộp.

Từ Giảng đường thấp thoáng tiếng Sáu đang huấn luyện bắn súng cho Sam, Sarah và Ella. Tôi nghĩ Năm cũng ở đó, mặc dù cậu ấy trông không mặn mà gì lắm với việc học bắn súng. Chín nhìn chăm chăm một cách luyện tểc về phía cánh cửa của Giảng đường. Thở dài thường thượt, cậu ấy bắt đầu lục lọi chiếc Hộp của mình.

"Nhìn cái này đi", Chín nói. Cậu ấy giữ một viên đá nhỏ màu tím và đặt nó lên mu bàn tay. Viên đá trượt vào tay cậu - xuyên qua nó. Chín lật tay lại như thể viên đá vừa đúng lúc viên đá bật ra từ lòng bàn tay cậu ấy. "Tuyệt quá, nhỉ?" cậu ấy hỏi tôi, nháy mắt.

"Ừ, nhưng cậu nghĩ nó dùng để làm gì?" Tám hỏi, nhìn lên từ chiếc Hộp của mình.

"Tôi không biết. Để gây ấn tượng với các cô gái chẳng?" Chín nhìn sang tôi. "Nó có hiệu quả không?"

"Ừm..." Tôi ngậm ngừng, cố không đảo mắt khó chịu. "Không hẳn. Nhưng đây là tớ đã nhìn thấy mấy anh chàng có thể dịch chuyển tức thời rồi nên giờ tớ khá là khó để mà gây ấn tượng được nữa".

"Đúng là đám khó tính".

"Cảm giác như thế nào khi nó xuyên qua tay cháu?" chú Malcolm hỏi. Chú ấy giữ một cái bút trên mặt một cái bảng kẹp giấy trắng bên trên.

"Ờ, cảm giác khá là lạ, cháu đoán thế. Bàn tay cháu tê đi cho đến khi viên đá xuyên qua hoàn toàn". Chín nhún vai thờ ơ, liếc nhìn xung quanh. "Có ai muốn thử không?"

"Có, tất nhiên rồi", chú Malcolm nói. Khi chú đặt viên đá lên bàn tay, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. "Hmmm, bác đoán chỉ người Loric mới làm được thôi".

Malcolm trả viên đá lại cho Chín. Thay vì để viên đá trở lại chiếc Hộp, Chín nhét viên đá vào túi. Có thể cậu sẽ ra ngoài và cố gây ấn tượng với mấy cô nàng nào đó sau.

John có một bộ sưu tập lá cây trông-mỏng-mạnh, bó lá được giữ trong một cuộn dây bện màu vàng. Cậu ấy nhẹ nhàng đặt chúng trong tay, không chắc phải làm gì với chúng.

"Cái này hẳn phải có liên quan gì đó tới Lorien nhỉ?"

"Có thể đó là một lời nhắc nhở từ chú Henri rằng cậu nên quét lá trên bãi cỏ trước nhà", Chín nói, lục lọi chiếc Hộp của mình thêm lần nữa. "Tớ không có cái lá ngớ ngẩn nào ở đây cả".

Chú Malcolm sẫm soi bó lá trên tay John. Nhẹ nhàng, bác ấy chạy dọc ngón tay trở trên rìa lá. Tôi gần như tưởng là cái thứ mỏng manh bé nhỏ đó vỡ vụn. Bỗng nhiên, tiếng gió nhẹ nhàng êm dịu ngập tràn trong căn phòng. Nó biến mất ngay khi chú Malcolm rụt ngón tay lại.

"Các cháu đều nghe thấy chứ?" chú hỏi.

"Nghe như kiểu có ai đó để cửa sổ mở vậy". Tám nói, nhìn quanh bốn bức tường bừa bộn những thiết bị máy móc. Không có lấy một tí ánh nắng

ban ngày nào lọt vào cả.

"Đó là tiếng gió trên Lorien". John nói, ánh mắt trở nên xa xăm. "Vì lý do gì đó, tớ biết nó là gì".

"Làm lại đi", Chín nói, và tôi hơi ngạc nhiên vì sự chân thành trong giọng của cậu ấy. Nhưng mà, tôi thực sự cũng muốn được nghe lại tiếng gió. Có thứ gì đó khiến tôi thấy thoải mái về nó.

John lướt tay qua đám lá và âm thanh còn rõ hơn nữa. Tôi nổi da gà; nó gần như thể tôi có thể cảm nhận được bầu không khí Loric trong lành trên làn da mình. Nó thật tuyệt vời.

"Thật đáng kinh ngạc!" Tám nói.

"Nhưng nó dùng để làm gì?" Chín hỏi, trở lại với sự thẳng thừng thường thấy.

"Đó là một lời nhắc", John trả lời, giọng trầm xuống như thể cậu ấy đang ghen ngào và đang cố giấu nó đi. "Một lời nhắc về điều chúng ta đã bỏ lại phía sau. Điều mà chúng ta chiến đấu vì nó".

"Thú vị đấy", chú Malcolm viết một ghi chú lên tập hồ sơ. "Yêu cầu tìm hiểu nhiều hơn."

Từng người một, chú Malcolm đứng sau chúng tôi trong khi chúng tôi đổ tất cả mọi thứ trong Hộp ra. Chú ấy ghi chép mọi thứ, viết ghi chú cho những món đồ chúng tôi biết sử dụng và gạch chân những thứ chúng tôi không biết. Từ đôi găng tay tối màu toả sáng mờ mờ khi tôi chạm vào đến cái thiết bị hình tròn nhìn như kiểu chiếc la bàn, hầu như tất cả món đồ Inheritance của tôi đều bị gạch chân.

"Các cậu nghĩ cái này dùng để làm gì?" Tám hỏi, giữ một nhánh gạc cong trông như bị bẻ từ đầu một con hươu nhỏ. "Nó là thứ duy nhất ở đây

mà tớ không biết dùng".

Năm giây sau khi Tám cầm cái gạch lên, Bernie Kosar nhảy bổ vào cửa xưởng với cái mũi hướng lên trên. Nó trông bị mừng rỡ, cái đuôi ngoáy tít. Nó nhảy ngay vào Tám và đập chân vào cậu ấy.

"Nó muốn cái gạch", John nói. "Đó là nếu cậu vẫn chưa biết".

Nhún vai, Tám hạ cái gạch xuống và BK ngoạm ngay lấy nó. Cu cậu nằm ngửa ra và bắt đầu lăn đi lăn lại. Nó phát ra tiếng rên vui sướng chắc chắn không phải kiểu của chó. Thực tế thì cơ thể nó bắt đầu toả sáng lấp lánh, gần như là nó đang gặp rắc rối trong việc kiểm soát bản thân.

"Nó thật kỳ lạ!" Chín cười điên loạn. "Nếu không phải chúng ta đang lăn trốn, tớ chắc chắn sẽ đăng cảnh này lên mạng".

"Whoa, whoa", John nói, xoa hai thái dương nó. "Bình tĩnh nào, BK".

Malcolm nhìn từ BK sang John. "Cháu có thể giao tiếp với nó à?"

"Vâng", John trả lời. "Sử dụng ngoại cảm. Chín cũng có thể làm vậy. Nó hơi kích động một chút, nó nói cái gạch là- cháu không biết diễn tả như thế nào, nó đến từ một thứ ngôn ngữ kì lạ - như một linh vật hay gì đó. Dành riêng cho Chimaera." "Ừm, nó là con Chimaera duy nhất của chúng ta, nên nó có thể giữ cái gạch". Tám nói, nhe răng cười và cúi xuống xoa bụng BK. "Ella đến đây với con tàu đầy Chimaera", tôi nói. "Mọi người có nghĩ chúng ta có thể dùng nó để thu hút chúng không? Có thể chúng bị lạc và cần được biết tìm chúng ta ở đâu". Chú Malcolm ngay lập tức ghi lại vào tập hồ sơ. "Nghĩ rất hay đấy, Marina". Tôi cười, cảm thấy một chút tự hào. Giá mà bây giờ tôi hiểu được mấy món đồ trong Hộp của tôi được dùng để làm gì. "Nếu các cậu đang tìm một thứ nhàm chán có chủ đề thiên nhiên, thì tớ có cái này đây", Chín nói, tay cầm một chiếc túi nhỏ bằng da. Cậu ấy chuyển nó một vòng và chúng tôi đều nhìn được vào trong. Nó chứa đầy đất màu mỡ màu nâu sô cô la. "Khi chú Sandor giải thích về mấy món đồ

Inheritance của tớ, chú ấy nói nó dùng để trồng trọt. Nhưng bọn tớ sẽ không cần tới nó trong một thời gian dài". Số Chín buộc sợi dây da trên đỉnh chiếc túi và ném nó thô bạo trở lại chiếc Hộp. Tôi đoán cậu ấy chẳng có chút hứng thú nào với những thứ không thể dùng để giết bọn Mogadorian. Tôi nhìn vào chiếc Hộp của mình, gạt sang một bên những viên đá quý có thể đã được dùng để mua căn hộ cao cấp của Chín phiên bản Tây Ban Nha cho tôi nếu như cô Adelina muốn, tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể liên quan tới việc khởi động lại Lorien. "Còn cái này thì sao?" Tôi hỏi, tay giữ một lọ nước nhỏ bằng pha lê trong suốt. Lớp kính của nó cảm thấy mát lạnh khi tôi chạm vào. "Uống đi", Chín đề nghị. Chú Malcolm lắc đầu "Chú khuyên chúng ta nên tránh cho vào bụng những món đồ trong Hộp các cháu cho đến khi ta biết nó dùng để làm gì". "Cậu nghe thấy chưa?" Tám huých khuỷu tay vào Chín. "Đừng có ăn viên đá nào cả". Tôi tháo nút chiếc lọ. Ngay khi tiếp xúc với không khí, chất lỏng trong lọ biến đổi thành những sắc xanh giống hệt mấy viên Loralite. Đó chỉ là một phản ứng ngăn ngừa, chất lỏng màu xanh nhanh chóng nhạt dần lại thành màu nước trong suốt. Tôi đặt một ngón tay xuống thành lọ, một vệt màu xanh sáng xuất hiện trên chất lỏng và nó lại nhạt đi khi tôi bỏ tay ra. Tôi để ý thấy một vật xoắn hình tua màu xanh cuộn lại ở đỉnh, nơi tay tôi giữ chiếc lọ. "Mọi người nhìn thấy nó không?" Tôi kêu lên. "Nó như kiểu chất lỏng có thể cảm nhận được sự tiếp xúc của cậu qua lớp pha lê", John nói. "Chú thử được chứ?", chú Malcolm hỏi. Tôi chuyển nó cho chú Malcolm. Khi chú cầm cái lọ, màu sắc của chất lỏng không hề thay đổi. "Ừm...", chú nói, đưa cái lọ cho John. "Cháu thử xem." Ngay khi John nhận cái lọ từ chú Malcolm, chất lỏng lại toả thứ sáng lấp lánh màu xanh. Chúng tôi đều nhìn nó chậm chậm nhạt đi, trừ những John đang chạm vào. Cách mà chất lỏng dao động giống như thể nó muốn thoát ra khỏi chiếc lọ, giống như nó háo hức muốn tiếp xúc với chúng tôi. "VẬY, nó nhận ra người Loric", Tám nói, "nhưng để làm gì chứ khi chúng ta là những người duy nhất còn lại?" "Tớ sẽ thử một thứ gì đó", tôi nói, lấy lại chiếc lọ từ John. Một cách cẩn thận, tôi nghiêng chiếc lọ, chỉ vừa đủ để một giọt nước nhỏ tràn vào lòng bàn tay tôi. Chất lỏng chuyển sang màu xanh lam và một cảm giác ngứa ngứa tản

ra lòng bàn tay tôi. Sau đó, giọt nước nhỏ rung lên và nở ra, trở thành một đồng dày đặc cho đến khi trong tay tôi là một miếng đá quý Loralite trơn nhẵn. "Whoa", Tám nói, lấy nó từ tay tôi, xoay tròn và kiểm tra. "Whoa, thật là...". Chú Malcolm cúi xuống, nhìn chăm chăm vào viên đá kinh ngạc. "Cho dù vật chất của nó là gì, nó đã thách thức mọi định luật vật lý". "Vậy nên, chúng ta có thể tạo nên đám Loralite với nó", John trầm ngâm. "Chín và tớ đều có thứ gì đó để làm nông hay trồng trọt, Tám có đồ dùng triệu hồi Chimaera. Chẳng phải chúng giống những thứ có thể giúp chúng ta khởi động lại Lorien?" "Đúng là vậy". Chú Malcolm nói. Tôi đập nút lọ lại, không muốn lãng phí thêm một chút chất lỏng Loralite quý giá nào nữa. Bản kiểm kê cứ thế tiếp tục một lúc nữa với việc chú Malcolm tỉ mỉ ghi lại mọi thứ. Chúng tôi đều háo hức muốn biết thật nhiều về những món đồ Inheritance của chúng tôi - ừm, trừ Chín ra. Cậu ấy cứ liên tục nhìn về phía cửa của Giảng đường. Cậu ấy bắt chúng tôi hứa sẽ tập luyện với cậu ấy sau khi chúng tôi xong việc với tất cả "món đồ thông minh" này. Thực ra thì, tôi cũng đang mong chờ một buổi tập khác với cậu ấy. Tôi cảm thấy mình còn có rất nhiều thứ để học trước khi đạt được trình độ chiến đấu linh hoạt như những người khác. Khi mọi người đều đã rời khỏi, Tám và tôi nán lại, đặt những món đồ cuối cùng vào lại Hộp của chúng tôi. Tôi đặt viên đá Loralite mà tôi vừa tạo ra vào đó, nhưng Tám giật nó ra. Cậu ấy siết chặt nó trong tay và tập trung lại. "Cậu đang làm gì vậy?" Cậu ấy mở mắt ra và thờ dãi. "Tớ muốn xem thử liệu tớ có thể dùng nó để dịch chuyển tức thời tới một trong những viên đá Loralite khác không. Tớ đã thử với mặt dây chuyền của tớ trước đó, nhưng nó cũng không hoạt động. Có thể chúng không đủ lớn". "Cái gì cơ? Cậu muốn có một chuyến đi chơi Stonehenge á? Hay là Somalia?" Tôi lấy lại viên đá, cho vào Hộp và khoá lại. "Mọi chuyện giờ sẽ diễn ra nhanh chóng thôi. Tớ chỉ ước chúng ta có nhiều thời gian hơn để có thể đi khám phá thêm". "Chúng ta?" Tôi đáp lại, cảm thấy mặt mình bỗng nóng bừng lên. "Cậu sẽ dịch chuyển tức thời tớ đi với cậu á?" Tám mỉm cười hòa hoãn với tôi. "Chỉ một thời gian ngắn thôi. Cậu định nói với tớ là cậu không muốn một chuyến như thế à?" Tám đã đúng, hiển nhiên là vậy rồi. Sau khi tỉnh dậy trước bình minh vì tiếng hét của Ella và

cảnh mộng khủng khiếp ở Chicago, chắc chắn là tôi có thể dùng chút thời gian nghỉ ngơi khỏi mọi thứ lên quan tới Loric. Nhưng giờ không phải lúc. Tôi chạm vào tay Tám. "Xin lỗi", tôi nói với cậu ấy. "Chúng ta phải trở nên nghiêm túc. Như Chín đã nói, không có thời gian để lêu lổng ở nước ngoài hay ngay cả bờ sông nữa". Tám thở dài hiền hòa. "À ừ," cậu ấy nói, "chúng ta vẫn luôn có thể có pizza". Cậu ấy ngập ngừng trong một chút, trông như kiểu muốn nói thêm gì đó, nhưng Chín ào vào phòng. Cậu ấy đã chuyển sang bộ đồ luyện tập. "Mấy kẻ yếu kém các cậu đã sẵn sàng cho luyện tập chưa?"

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 22

"ĐI GỌI NĂM NÀO" SỐ CHÍN NÓI CỘC CẢN, SAU KHI TÁM và tôi thay xong đồ. "Cậu ta cần được huấn luyện đấy".

Chúng tôi tìm thấy Năm đang nằm dài trên chiếc đi-văng ở phòng khách của Chín. Cậu đang nghịch mấy trò chơi điện tử trong bộ sưu tập của Chín với chiếc ti vi màn hình cỡ đại. Tôi không có tí kinh nghiệm gì với thứ này và xem Năm chơi làm tôi hoa hết cả mắt. Trò chơi đang ở chế độ góc nhìn thứ nhất, nhân vật của Năm chạy vòng quanh chiến trường với một khẩu súng máy, tàn sát đám lính. Năm không hề nhận ra chúng tôi đã vào phòng cho đến khi Tám hăng giọng thật to.

"Ồ, chào các cậu", Năm nói, còn không thèm ngừng trò chơi lại. "Đây đúng là thứ đáng ngạc nhiên đến kỳ lạ. Chúng tớ không bao giờ có những thứ như thế này ở trên đảo. Xem này".

Trên màn hình, nhân vật của Năm vừa ném một quả lựu đạn. Một nhóm lính của địch trốn sau đồng túi cát nổ tung thành cơn mưa chân tay bị chặt đứt. Tôi quay đi. Sau khi nhìn thấy giấc mơ của Ella sáng nay, trò chơi điện tử bỗng trở nên thật chân thực.

"Hay đấy", Số Tám lịch sự nói.

Chín ngáp dài. Cậu đứng ngay phía trước chiếc ti vi làm Năm bắt buộc phải ngừng trò chơi lại. "Tớ từng chơi trò này khi còn là một đứa trẻ", Chín nói. "Nhưng bây giờ tớ thích những thứ chân thực hơn. Cậu tham gia cùng chúng tớ chứ?"

Năm nhướng mày "Những thứ chân thực? Chúng ta sẽ đi giết mấy tên lính ở ừm...?" Cậu liếc nhìn tình thế trong trò chơi điện tử. "Thế chiến thứ hai. Tớ đoán môn lịch sử Trái đất của tớ không ổn lắm vì tớ nghĩ dù sao nó cũng qua cả rồi".

"Chúng tớ định đi tập luyện", Chín trả lời, không vui vẻ gì cả. "Từ những gì tớ nghe được về Arkansas, nghe có vẻ là trò chơi của cậu cần chút tập luyện đó".

Tôi nhìn thấy một tia tức giận loé lên trong mắt Năm và trong một khoảnh khắc tôi nghĩ cậu sẽ nhảy ra khỏi ghế. Nhưng sau đó cậu dựa lại vào đó, khoanh tay lại và trông khá tốn sức khi cố giữ vẻ mặt tự nhiên.

"Tớ không thấy nó thực sự cần thiết bây giờ", Năm nói. Cậu ấy lại nằm dài ra trên ghế. "Dù sao thì, trò chơi này cũng tốt cho khả năng kết hợp tay-mắt của tớ. Chắc sự tập luyện tốt nhất cho tớ sẽ là ở đây".

Tôi đang nhận ra đây có thể là một ý tưởng tồi tệ. Chín là người cư xử ít khôn khéo nhất tôi từng gặp. Sau khi dành thời gian ở cạnh cậu ấy, tôi học được rằng không nên làm căng quá với cậu ấy. Tôi cũng có thể nói là Năm không có đủ sức chịu đựng cho việc này.

"Nó thực sự cũng thú vị một cách bất ngờ đấy", Tôi nói, cố làm dịu đi tình hình. Nếu Năm không cảm thấy chúng tôi đang thúc ép cậu, có thể cậu ấy sẽ nghĩ đến việc luyện tập cùng chúng tôi. "Nó giúp chúng ta có cơ hội làm việc cùng nhau như một đội. Và, bọn tớ cũng muốn hiểu rõ hơn về cậu".

Trong một khoảnh khắc, Năm trông có vẻ đã mềm lòng. Giống như tôi đã nghĩ, nếu bạn đối xử tốt với cậu ấy, cậu sẽ hạ sự cảnh giác xuống. Không ai muốn bị sai khiến, nhất là khi họ đã ở một mình lâu như Năm. Tôi có thể nói là cậu ấy đã gần như đồng ý đi luyện tập cùng chúng tôi.

Không may thay, Chín không giỏi trong chuyện hiểu ngầm ý nhau, hoặc chỉ đơn giản có thể là cậu ấy vốn tính nóng nảy thôi. Cậu ấy bước đi bình thường ra sau chiếc ghế Năm đang ngồi, và với một tay, lật nó lên. Năm bị hất ngã xuống nền nhà một cách thô bạo như thế đó.

Tám lắc đầu, mặc dù có nụ cười nhỏ trên khoé môi cậu ấy. Tôi biết Năm đã không để lại ấn tượng đầu tốt nhất với cậu ấy, gọi lại tất cả những ký ức của Tám ở Ấn Độ. Tuy nhiên, đây không phải là cách chúng tôi đối xử với thành viên Garde mới nhất này.

"Thôi nào, Chín." Tôi nói, sử dụng tông giọng không-vừa-lòng-nhưng-không-tức-giận học được từ các xơ. "Cậu đang là một kẻ bắt nạt đấy".

Chín phớt lờ tôi. Năm đã đứng dậy, trừng mắt nhìn Chín.

"Cậu làm thế làm gì?"

"Ghế của tớ", Chín nói "Tớ có thể làm bất cứ thứ gì tớ muốn với nó".

Số Năm khịt mũi bực tức. "Đúng là trẻ con. Cậu thật kì cục".

"Có thể", Chín nhún vai thờ ơ. "Cậu có thể cho tớ thấy tớ kì cục thế nào khi luyện tập".

Vậy hóa ra đó là một trong những cách nho nhỏ tạo động lực của Chín, cố làm Năm điên lên và đi đánh nhau với cậu ấy trong Giảng đường. Đúng là kiểu kế hoạch của đám con trai. Chúng tôi đã có thể đề nghị Năm một các tử tế. Năm vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào Chín, đánh giá tình hình. Cậu ấy nhếch mép cười, một ánh nhìn ranh mãnh loé lên trong mắt cậu, và tôi có ấn tượng rằng Năm đã nhìn ra mánh khoé của Chín.

"Nói cho cậu biết cái này nhé", Năm nói. "Tớ sẽ miễn phí cho cậu một lần thử ngay tại đây. Nếu cậu đã thương được tớ, tớ sẽ luyện tập với các

cậu. Còn nếu không, cậu sẽ phải mang cái kiêu giả bộ đại trượng phu này đi cho khuất mắt tớ hết ngày hôm nay".

Chín cười như một con sói. "Cậu muốn tớ đánh cậu à, anh chàng bé nhỏ?"

"Chắc chắn rồi", Năm trả lời, cho tay vào túi, vênh mặt lên. "Cứ thử đi".

"Chuyện này thật ngớ ngẩn đó, mấy cậu", tôi nói, cố gắng xoa dịu tình thế bỗng trở nên lố bịch như thế này. Cả Năm và Chín đều để hết tâm trí vào cuộc đấu ngu xuẩn này trong khi chúng tôi nên học cách làm việc cùng nhau. Tôi liếc nhìn Tám tìm kiếm sự ủng hộ. Một nụ cười nhỏ giần giật trên khoé môi cậu ấy, như thể cậu ấy đang hứng thú với chuyện đang xảy ra. Khi cậu ấy nhìn thấy ánh mắt phản đối của tôi, nụ cười của Tám trở nên ngượng ngùng, và cậu ấy đặt một tay lên vai Chín.

"Đi tập luyện thôi", Tám nói, giữ giọng nhẹ nhàng. "Năm có thể đến tập cùng chúng ta khi cậu ấy sẵn sàng".

Chín gạt tay Tám đi và nắm một tay lại. Cậu nhướng mày lên với Năm. "Cậu chắc là muốn thử tớ chứ, Frodo?"

"Tớ mong là quả đấm của cậu sẽ tốt hơn mấy lời lăng mạ ấy", Năm bật lại. Tôi thừa nhận, tôi khâm phục tinh thần của cậu ấy. Dĩ nhiên, chuyện này có thể tránh được nếu cậu ấy biết cách bỏ cái sĩ diện hão kia đi. Cái cách cả Năm và Chín hành động thật chẳng ra sao. Hai trong số những người Loric cuối cùng trong vũ trụ này cần có thời gian nghỉ giữa hiệp.

Như tôi, Tám cũng đã từ bỏ việc cố ngừng vở kịch này lại. Chúng tôi đều bước lùi xuống.

Chín thực sự từ tốn trong việc này, và đang cố kéo dài nó ra. Cậu ấy bẻ khớp ngón tay, xoay cổ, đảm bảo rằng vai mình vẫn thẳng. Tôi nghĩ tôi còn lo lắng hơn cả Năm; cậu ấy chỉ thờ ơ đứng đó, chờ Chín thả năm đấm qua.

Cuối cùng, Chín đấm bặt một quả. Đó là cú đánh mạnh cao hơn vai, và mặc dù nó hoàn toàn đủ để đánh bất tỉnh ai đó, tôi vẫn nghĩ tôi đã từng thấy Chín đấm một quả mạnh và nhanh hơn. Tôi đoán cậu đã giảm lực cú đấm xuống, chắc không muốn đánh Năm bị thương quá nặng.

Giữa chừng cú đấm đang bay tới, làn da Năm biến đổi thành thép sáng lấp lánh. Năm đấm của Số Chín kêu lên răng rắc khi đập vào quai hàm bằng kim loại của Năm và cậu ấy lập tức kêu thét lên. Nó giống như đang đánh vào một cái cột kim loại vậy. Tôi đưa tay lên miệng để kiềm chế một tiếng kêu bất ngờ. Bên cạnh tôi, Tám đã ngừng cười to kinh ngạc khi cậu nhận ra tay Chín đã gãy hết rồi. Cậu ấy lão đảo rời xa Năm, tay giữ chặt trước ngực.

Làn da Năm trở lại bình thường. "Có mỗi thế thôi à?"

Chín gầm gừ một loạt từ chửi thề. Tôi lao tới để xem bàn tay cậu ấy, nhưng cậu ấy đẩy tôi ra và bước ra khỏi phòng, hướng về phía Giảng đường. Tôi chắc rằng cậu ấy sẽ muốn tôi chữa tay ngay sau khi cậu bình tĩnh lại. Dù thế nào, sau khi hành động như một thằng khốn, cậu ấy cũng xứng đáng chịu chút đau đớn.

"Nếu cậu ta thực sự lắng nghe những gì Bốn nói về trận chiến của chúng tớ ở Arkansas, cậu ấy sẽ biết chuyện này sẽ xảy ra". Năm nói khi nhìn Chín bỏ đi, giọng nói vô hồn, hầu như là chán nản.

"Cậu ấy không thực sự là nhà chuyên môn trong vụ đó", Tám đáp lời, giữ vẻ điềm tĩnh. "Ừm, chào mừng đến với nhóm. Tận hưởng mấy trò chơi điện tử của cậu nhé, tớ đoán vậy".

Tám theo Chín ra khỏi phòng. Năm nhìn cậu ấy bước ra, trông hơi hoang mang trước việc Tám cứ lơ mình đi. Tôi giúp cậu ấy chuyển chiếc đi-văng Chín đã lật đổ về vị trí bình thường của nó.

"Tớ không chắc mình đã làm gì sai", Năm nói nhỏ. "Là thế nào mà tớ lại trở thành một kẻ khó ưa chứ?"

"Cậu không hề", tôi trả lời. "Chỉ là mọi chuyện đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Các cậu đều khá là ngốc".

"Cậu ta gây sự với tớ kể từ khi tớ bước chân vào cửa", Năm tiếp tục. "Tớ nghĩ nếu tớ không đứng lên, cậu ta sẽ cứ làm vậy mãi".

Tôi ngồi trên chiếc đi-văng cạnh Năm. "Tớ hiểu", tôi nói với cậu ấy. "Chín có cái kiểu thích chọc ngoáy mọi người. John đã kể cho tớ câu chuyện cậu ấy và Chín đã gần như giết lẫn nhau như thế nào một bữa nọ. Cậu sẽ quen với điều đó thôi".

"Đấy mới là vấn đề. Tớ không muốn quen với điều đó". Năm bật bộ điều khiển trò chơi điện tử lên, nhưng không chơi nữa. Cậu ấy ấn một vài nút, và màn hình tối lại. "Và vấn đề là, tớ muốn luyện tập cùng các cậu. Tớ không muốn bị cho ra rìa. Tớ muốn xem các cậu có thể làm gì và học cách làm việc cùng nhau. Chỉ là tớ không thích cái kiểu cậu ta muốn tớ làm vậy. Tớ chỉ là không thể ngăn bản thân mình phản ứng lại".

Tôi vỗ nhẹ lên vai Năm. "Cậu biết đấy, cậu và Chín không hoàn toàn khác nhau đâu".

Cậu ấy có vẻ như đang suy nghĩ về điều này, nhìn chăm chăm xuống tấm thảm. "Không. Tớ đoán là không. Tớ có nên xin lỗi vì đã làm tay cậu ấy bị thương không?"

Tôi lắc đầu, mỉm cười. "Có lẽ là danh dự cậu ấy bị tổn thương nhiều hơn, nhưng mà cậu cũng không nên xin lỗi về việc ấy". Tôi đứng dậy và túm lấy tay Năm, kéo cậu đứng theo. "Đi nào. Tập luyện chút thôi".

Năm ngập ngừng. "Sau chuyện vừa rồi, cậu vẫn thực sự nghĩ là tớ được chào đón à?"

"Cậu là một phần của chúng ta, phải chứ?" Tôi nói dứt khoát. "Còn lúc nào tập luyện nhóm tốt hơn sau khi cậu vừa đắm vào mặt một anh bạn cùng đội chứ?"

Năm gần như đã cho phép bản thân nở một nụ cười. Cậu ấy gật đầu và chúng tôi cùng nhau đi về phía Giảng đường. "Cảm ơn, Marina", cậu ấy nói. "Cậu biết đấy, cậu là người đầu tiên cho tớ cảm giác mình được chào đón ở đây".

Ừm, ít nhất là vậy. Tôi đã không thể giúp Ella trong giấc mơ của em, hay nhận dạng được dù chỉ là một nửa số thứ trong những món đồ Inheritance của tôi, hay chiến đấu giỏi như những người khác. Nhưng ít nhất tôi giỏi trong việc đỡ dành mấy tên gốc này trở nên tử tế hơn một chút. Tôi tự hỏi đó có phải là một Biệt năng không.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 23

JOHN CẦM CÁI THẺ ĐỊNH DANH LÊN TRƯỚC ánh đèn. Cậu ấy bẻ cong nó giữa các ngón tay của mình và cậ cậ tấm ảnh với ngón cái. Rồi, cậu ấy quay lại phía tôi, cười ngoạc mồm ra.

"Đây là một tuyệt phẩm đó, Sam. Tốt ngang ngửa với những cái mà chú Henri từng làm".

"Cuối cùng cũng được". Tôi thở dài, nhẹ cả người. Một tá thẻ định danh khác, toàn bộ đều có một lỗi nhỏ nào đó, chất đồng bên cạnh máy tính chính của chú Sandor. Tất cả chúng có mặt của John cùng với cái tên John Kent.

"Cậu nên làm một cái cho chính mình", John nói. "Cậu có thể dùng cái tên giả là Sam Wayne".

"Sam Wayne á?"

"Ừ, như Bruce Wayne ý. Bạn của Siêu nhân mà chẳng có chút siêu năng lực nào cả. Đó là lí do cậu chọn Kent làm họ của mình, đúng chứ? Đó là một sự liên hệ với Siêu nhân".

"Tớ không nghĩ là cậu biết cái đó đấy", tôi đáp. "Chả bao giờ nghĩ là cậu lại đọc mấy cuốn truyện tranh đó".

"Tớ đâu có đọc, nhưng những người ngoài hành tinh bọn mình lúc nào chả để ý tới nhau". John đi vòng tới phía bên kia bàn, sát theo một chõng phế liệu trong khu xưởng, để nhìn vào màn hình qua vai tôi. "Mọi thứ đã sẵn sàng cả trên máy tính của chú Sandor chứ?"

"Đúng thế", tôi đáp, đưa con trỏ chuột qua hàng loạt chương trình làm giả và xâm nhập dữ liệu chính phủ được cài đặt trên máy chú Sandor. "Chỉ là vấn đề về việc truy cập chúng thôi. Và, ừm, tìm hiểu xem làm thế nào để dùng chúng đúng cách thôi ..." Tôi chỉ về phía chõng thẻ định danh hồng.

"Tuyệt vời", John nói. "Hãy chuẩn bị sẵn sàng nhân dạng mới cho mọi người. Cái đó sẽ khiến việc đi lấy Hộp của năm dễ dàng hơn".

"Chẳng nhẽ Tám không cứ thế mà dịch chuyển tức thời các cậu tới đó được à?"

John lắc đầu. "Cậu ấy chỉ có thể dịch chuyển xa giữa các tầng đá Loralite không lồ cậu ấy nhắc tới tối qua thôi. Và với những quãng ngắn thì quá rủi ro nếu bị phát hiện bất chợt xuất hiện từ không khí. Hoặc là cậu ấy có thể dịch chuyển bộn tở trúng ngau vào tường".

"Ừ, cái đó sẽ đau đấy". Tôi điều chỉnh cái máy quay nhỏ gắn trên một màn hình để nó chĩa thẳng vào tôi. Khi ảnh tôi xuất hiện trên màn hình, tôi dành chút thời gian sửa lại tóc mình và mỉm cười kiểu đẹp nhất mà tôi có.

"Đẹp đấy", John nói, vẫn đang theo dõi mọi thứ.

"Thì tở có thể nói gì nữa nào? Tở ăn ảnh mà".

"Tở đã luôn tự hỏi tại sao bức ảnh của ngày tại Trường Trung học Paradise lại được gọi là Sam Goode Appreciation Day".

"Giờ thì cậu đã biết tại sao rồi đó".

Tôi kéo và thả tấm ảnh vào một chương trình mà chú Sandor đã cài đặt và nó ngay lập tức làm việc, chỉnh lại kích thước tấm ảnh của tôi cho đúng với tấm bằng lái xe mới. "Vậy", tôi mở lời lúng túng, chả biết phải đổi chủ đề thế nào. "Tở có điều muốn hỏi cậu".

"Gì thế?"

"Việc gì đang xảy ra giữa cậu và Sáu khi giờ Sarah đã, ừm, không phải là một kẻ phản bội?"

John bật cười. "Bọn tớ thực ra đã nói về chuyện đó trên đường tới Arkansas. Tớ nghĩ giờ bọn tớ ổn. Nó đã khá là khó xử trong một thời gian. Giờ thì, tớ chỉ với Sarah thôi. Một trăm phần trăm".

"Được rồi, hay đó", tôi đáp, cố giữ vẻ lãnh đạm. Dù thế nó cũng chẳng ngăn được việc John thúc cùi trở vào tôi.

"Cô ấy là của cậu cả đấy", cậu ấy nói, và mặt tôi ngay lập tức nóng bừng.

"Đó không phải là lí do tớ hỏi".

"Uh-huh, chắc rồi", John nói, nhặt một cái ốc vít trên bàn và ném vào tôi. "Cậu cứ định làm như thể cậu đã quên hết về những gì đã xảy ra trước khi cô ấy tới Tây Ban Nha à? Rằng cô ấy nói cô ấy thích - thích cậu? Nụ hôn cô ấy cho cậu thì sao?"

Tôi nhún vai, ném trả cái ốc vít về phía John. "Hừm, cái đó nghe quen quen, nhưng nó chẳng hề vướng bận trong tâm trí mình tẹo nào cả". Dù kể cả khi tôi nói thế, tôi nhớ lại cái ôm Sáu cho tôi khi chúng tôi vừa gặp lại nhau ở Arkansas. Mặt tôi càng nóng bừng hơn.

May thay, trước khi John kịp chọc ngoáy tôi hơn, cha tôi tiến vào. Ông mỉm cười với chúng tôi trong khi lau đôi tay đầy dầu mỡ vào một miếng giẻ cũ. Ông trông có vẻ mệt mỏi bởi làm việc với đám máy móc trong Giảng đường, nhưng lại có một nụ cười mãn nguyện trên mặt. Đào sâu vào mấy món máy móc công nghệ tạo bởi người Loric chắc chắn là hơn việc bị bỏ quên trong một nhà ngục Mogadorian rồi.

"Mọi việc thế nào?" Tôi hỏi ông.

"Bộ não con người là một thứ tuyệt vời, Sam à?, cha tôi trầm ngâm. "Khi con có những khoảng trống về ký ức như cha, con sẽ học được cách đánh giá cao những thứ con còn nhớ. Cái cách đôi tay con cứ lặp lại một công việc con đã làm đủ nhiều mà không cần phải nghĩ. Ai cần Biệt năng chứ khi chúng ta có sức mạnh vô hạn của bộ não con người để sử dụng, nhỉ?"

"Thực ra thì con thì chả từ chối nếu có vài Biệt năng đâu", tôi nói, liếc nhìn về phía John. "Xin lỗi nhé, ông có thể nói vắn vẻ về mấy món khoa học này".

"Tớ chả bận tâm tí nào đâu", John nói, nụ cười của cậu ấy buồn bã khi cậu ấy nhìn qua lại giữa cha con tôi.

"Việc sửa chữa chả dễ dàng gì", cha tôi tiếp tục. "Sandor đã làm một việc vô cùng ấn tượng và chú đã - à - chả động chạm gì tới chúng một thời gian rồi. Mọi thứ vẫn như cha nhớ, chỉ là chúng nhỏ hơn thôi. Bục giảng có lẽ hơi quá phức tạp với chú để khiến nó vận hành hoàn hảo. Chú đã có thể sửa chữa một vài bảng điều khiển. Vài cái bẫy treo cũng có thể đã dùng được. Nó không hoàn hảo, dù sao đi nữa, nhưng vẫn là một cái gì đó".

Cháu chắc là nó tuyệt thôi", John nói. Bất cứ thứ gì có thể nâng cao chất lượng các buổi tập của bọn cháu đều tốt cả. Cháu muốn có một buổi tập nhóm chung trước khi bọn cháu tới Flo -"

Chín bật mở cánh cửa khu xưởng với lực mạnh khiến nó gần như long ra khỏi bản lề. Cậu ta bước một bước dài tới trước và đá một chông phế liệu một cách bạo lực, đánh bay một đám bảng mạch và sắt vụn bay về phía chúng tôi. Tôi chuẩn bị che mặt mình lại, nhưng John đã chặn đám đồ bay tới từ cơn giận mất kiểm soát kia bằng Telekinesis.

"Cái quái gì thế?", John hét lên. "Bình tĩnh lại nào!"

Chín ngẩng lên nhìn, giật mình, như thể cậu ta còn không nhận thấy chúng tôi đang ở đây. "Xin lỗi nhé", cậu ta lẩm bẩm, sau đó đi lao tới chỗ

John. Cậu ta chìa bàn tay phải bầm tím khùng khiếp của mình ra. "Chữa cái này đi".

"Chết thật", tôi nói. "Cái gì đã xảy ra với cậu vậy?"

"Tớ đâm vào đầu Năm", Chín nói như thể đó là điều hiển nhiên. "Cái đó không kết thúc tốt đẹp lắm".

Ờm, vậy là nó không mất nhiều thời gian để xảy ra, tôi nghĩ. Chín đã cố gắng chọc tức Năm kể từ khi chúng tôi bước qua cửa. Tôi thật ra khá ngạc nhiên đây lại là Chín ở đây cần được chữa thương. Việc này không như tôi đã hình dung về việc trận đấu đó sẽ diễn ra. Tôi vẫn cứ im lặng, để John xử lý anh bạn bạo lực này. Cậu ấy cầm lấy cánh tay Chín, có lẽ là hơi mạnh so với quy định, và giơ tay ra bên trên năm đấm tàn tạ kia của Chín. Nhưng cậu ấy không chữa cho Chín.

"Cậu phải bình tĩnh lại đi", John nói, nhìn thẳng vào mắt Chín. "Không đấm đá gì những người bạn của chúng ta. Không thách thức họ lên đánh nhau trên sân thượng. Không nói nhảm".

Chín nhìn John chăm chăm, và trong một thoáng, tôi đã nghĩ cậu ta cũng sẽ tung một cú đấm vào cậu ấy. Cậu ta không làm vậy. Thay vào đó, cậu ta cười ngoạc mồm, như thể toàn bộ mọi thứ chỉ là một trò đùa lớn. "Tớ đúng là ban chào đón tồi tệ nhất, hả?"

"Hồi còn ở Paradise, mẹ của Sarah từng làm bánh cho bất cứ ai chuyển tới sống ở khi dân cư. Có lẽ cậu cũng nên làm ít bánh quy mỗi khi cậu đấm ai đó", tôi gợi ý.

John bật cười và bắt đầu chữa tay cho Chín. "Tớ thích ý đó đấy, Sam".

"Tớ còn lâu mới làm bánh", Chín gầm gừ, nhìn thẳng vào tôi với một ánh nhìn chết chóc.

Cha tôi hăng giọng. Chúng tôi đều nhìn về phía ông. Đứng thẳng, tay chắp sau lưng; đó là tư thế mà tôi chắc là những học sinh của ông ở trường đại học từng thấy. "Chín này, chú đang tự hỏi không biết cháu có thể giúp chú trong Giảng đường không?"

"Về cái gì chứ?"

"Cêpan của cháu dựng nên những thiết bị đó. Chú đang hi vọng là cháu có thể có chút hiểu biết về việc chúng hoạt động ra sao".

Chín bật cười như không tin vào tai mình. "Ừm, ờ, xin lỗi nhé, anh bạn. Cháu để mấy thứ ngớ ngẩn đó cho chú ấy".

"Chú hiểu", cha tôi đáp, không nao núng trước lời nói của Chín. "Trong trường hợp đó, có lẽ chúng ta có thể tìm hiểu về cách chúng hoạt động như một đội? Trừ khi cháu quá bận rộn đâm đá mọi thứ".

Vô cùng ngạc nhiên, Chín thực ra lại suy nghĩ về việc này. Tôi thấy cùng cái nhìn buồn bã trên mặt cậu ta giống hệt như John vừa rồi và nó mới khiến tôi thấy là cả hai bọn họ đều đang nghĩ về Cêpan của mình. Tôi nhận ra rằng cha tôi đang làm gì, tiếp cận với anh chàng bạo lực, cố gắng làm cậu ta bị lôi cuốn vào một dự án, kiểu chương trình Đặc biệt Sau giờ học*. Đó hoàn toàn là một hành động kiểu phụ huynh, nhưng tôi vẫn ngưỡng mộ nó.

"Ừ, được thôi", Chín nói. "Đó là mấy thứ chết tiệt của cháu. Cháu nên biết nó hoạt động như thế nào. Dẫn đường đi".

Khi Chín và cha tôi đi vào Giảng đường, John quay sang tôi.

"Cha cậu là một người tốt", cậu ấy nói. "Chúng tớ có thể sẽ vinh danh ông làm một Cêpan danh dự".

"Cám ơn", tôi đáp, nụ cười tôi trông thật giả tạo. Một cảm giác sợ hãi lạnh lạnh xuất hiện trong tôi, bởi tôi biết điều gì sẽ xảy ra với những Cêpan ở cạnh các Garde, những thứ sẽ xảy ra với người trưởng thành. Đó là một ý nghĩ đen tối, tôi biết, nhưng tôi không thể xóa bỏ nó. Tôi chỉ vừa mới đoàn tụ lại với cha mình - tôi không muốn mất ông nữa. Một cách vô thức, tôi lại bắt đầu xoa xoa những vết sẹo trên cổ tay mình. John hẳn phải biết tôi đang cảm thấy như thế nào bởi vì cậu ấy đặt một tay lên vai tôi.

"Đừng có lo, Sam", cậu ấy nói. "Chúng ta sẽ không để mất ai nữa đâu".

Tôi hi vọng là cậu ấy đúng.

*Afterschool Special

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 24

"VẬY KHI NÀO THÌ MỌI NGƯỜI ĐI FLORIDA?" Sarah hỏi một cách bình thường, như thể nó là một kì nghỉ mà tôi đã lên kế hoạch.

Tôi kiệt sức rồi. Dù đó là một kiểu mệt mỏi dễ chịu - hôm nay là một ngày làm việc hiệu quả. Không dành thời gian chạy và trốn, không phí thời gian. Chúng tôi phân loại những thứ bên trong Hộp chúng tôi, Sam tìm được cách in cho chúng tôi những cái thẻ định danh giả như thật, và tôi có chút thời gian tập luyện trong Giảng đường mới được tu sửa lại.

"Hai ngày nữa kể từ bây giờ, anh hi vọng là thế", tôi trả lời Sarah, ngả người xuống sàn nhà làm một lượt chống đẩy nhanh trước khi đi ngủ. "Anh muốn tập trung mọi người vào Giảng đường ngày mai, để xem thử cả đội sẽ như thế nào. Anh không nghĩ sẽ có nhiều rắc rối trong việc lấy lại Hộp của Năm, nhưng em chả bao giờ biết trước được gì đâu. Nó sẽ tốt khi mọi người có chút kinh nghiệm tập với nhau. Và rồi bọn anh sẽ đi".

Sarah trở nên yên lặng. Tôi nhìn lên cô ấy. Cô ấy ngồi ở mép giường - giường của chúng tôi, vẫn khá là thấy kì cục khi nghĩ thế - chân cô ấy khoanh tròn bên dưới cô ấy. Cô ấy mặc bộ đồ ngủ của cô ấy - một cái áo phông cổ chữ V màu xám và một cái quần đùi của tôi. Cô ấy đang nhìn tôi, nhưng chả có vẻ gì là để ý tới những gì tôi nói. Tôi hăng giọng và cô ấy chớp mắt, nhướn miệng cười. "Xin lỗi nhé, anh làm em mất tập trung khi chống đẩy như thế. Chúng ta đang nói về chuyện gì nhỉ?"

Tôi ngồi xuống giường cạnh cô ấy, luồn các ngón tay vào mái tóc của cô ấy. Cô ấy mỉm cười với tôi và bất chợt tôi chả còn cảm thấy mệt mỏi gì nữa. Sẽ là nói dối nếu tôi nói là tôi chưa từng nghĩ về việc có thể sẽ xảy ra

nếu chúng tôi ngủ chung giường. Mọi thứ đã trở nên bận rộn kể từ khi chúng tôi tới Chicago, giữa những cơn ác mộng của Ella, lời kêu gọi giúp đỡ của Năm, và sự mất ngủ của chính tôi. Thêm việc những người khác ngủ ngay ở những phòng bên cạnh, nó cứ cảm thấy không đúng thế nào ý.

"Florida", tôi nhắc lại cho cô ấy.

"Ồ đúng rồi", Sarah nói. "Anh đã từng sống ở đó một thời gian đúng không?"

"Ừ, vài tháng. Tại sao?"

"Chỉ là em đang cố lấp đầy một số khoảng trống. Vẫn còn khá nhiều thứ em không biết về anh, John Smith". Cô ấy đặt tay lên má tôi, để ngón tay chạy dọc xuống cổ tôi và rồi ra vai tôi. "Va, nói chuyện giúp em phân tâm khỏi thứ em thật sự muốn làm".

Tay tôi xuyên qua mái tóc cô ấy, tới gáy cô ấy, và từ từ nhảy múa xuống sống lưng cô ấy. Sarah rùng mình một chút và tôi trượt lại gần hơn, cúi đầu xuống về phía cô ấy. "Em biết đấy, đêm nay khá yên tĩnh. Anh nghĩ mọi người đã ngủ hết rồi".

Đúng lúc đó, ai đó gõ cửa phòng chúng tôi. Mắt Sarah mở to và bật cười, đỏ mặt. "Liệu căn giờ tệ hại có phải là một trong các Biệt năng của anh không?"

Tôi mở cửa và thấy Sáu đang đứng đợi, mặc áo khoác, như thể cô ấy mới từ bên ngoài vào. Cô ấy liếc nhìn qua vai tôi về phía Sarah, rồi thấy cái kiểu nhìn biểu cảm của tôi, và nhếch mép cười đen tối. "Oops", cô ấy nói, "tớ cắt ngang à?"

"Không sao", tôi nói, giả bộ như không có gì xảy ra. "Chuyện gì thế?"

"Cậu cần lên mái nhà và xem cái này. BK đang phát điên lên đấy".

Chúng tôi mặc thêm quần áo bên ngoài bộ đồ ngủ và lao đi theo Sáu. Tôi có thể nghe thấy BK ngay cả khi chưa tới cầu thang dẫn lên tầng thượng. Âm thanh cu cậu đang tạo ra như thể là sự kết hợp của tiếng soi tru và một con voi đang thối qua vòi của mình - nó to và đầy tình cảm, không phải là một âm thanh tệ, nhưng hoàn toàn là không phải từ Trái đất.

"Nó không chịu ngừng lại", Chín nói, ngay khi tôi xuất hiện trên tầng thượng. Cậu ta đang xoa xoa thái dương, có lẽ là kiệt sức bởi dùng Telepathy cố gắng làm Bk bình tĩnh lại.

Cu cậu vẫn gần như đang ở trong hình dạng chó, mặc dù hình dạng cứ thay đổi thất thường, như thể nó sẽ biến thành một con gì đó khác bất cứ lúc nào. Cái gạc từ Hộp của Tám đang được ngậm chặt trong hai hàm răng nó, và âm thanh thì không có vẻ gì là bị chặn lại cả. Những giọt nước dãi chảy dọc theo cái gạc vào bộ lông của BK. Nó đang ngồi lên chân sau, mũi hướng về phía mặt trăng, âm thanh du dương kì lạ kia cứ thế phát ra từ nó. Trông như thể nó đang bị thôi miên vậy.

Tám dịch chuyển tới trước cầu thang dẫn xuống dưới. "Tớ đã bảo Sam và chú Malcolm theo dõi những kênh khẩn cấp, phòng khi mấy tên hàng xóm khó chịu gọi cảnh sát", cậu ấy nói. "Tớ chả biết cậu ta bị làm sao, John à, nhưng tớ nghĩ là có liên quan tới cái gạc kia".

"Chẳng có nhẽ", Sáu nói. Cô ấy búng tay về phía BK. "Yên lặng nào, Bernie Kosar!".

BK trông chả có vẻ gì là để ý cả. Tôi thấy Marina ở rìa mái nhà, dùng khả năng nhìn đêm của mình để xem có ai có thể phát hiện ra chúng tôi không. May mắn thay, chúng tôi đang ở vị trí đủ cao và Chicago thì đủ âm ã nên tôi nghĩ không ai có thể nghe thấy BK. Dù vậy, tôi vẫn không muốn liều mạng.

"Các cậu đã thử lấy cái gạc khỏi nó chưa?" Tôi hỏi.

"Rồi", Chín đáp. "Nó không thích thế. Gầm gừ với tớ và không chịu nhả ra. Tớ không muốn làm nó bị thương".

"Nghe có vẻ không giống BK", Sarah nói, mắt mở to lo lắng.

"Có lẽ là một kiểu ác mộng của Chimæra?" Sáu gợi ý.

Tôi lắc đầu. Mọi thứ kì lạ với Bk bắt đầu khi nó có được cái gạc kia. Nó không có vẻ gì là sẽ có gì đó trong Hộp chúng tôi chống lại chúng tôi. Ngay cả cái vòng tay của tôi, dù đau muốn chết lúc đầu, nhưng hóa ra lại vô cùng hữu dụng. Phải có một cách giải thích thỏa đáng cho việc này.

"Ella đâu?" Sarah hỏi. "Có thể cái này giống với những gì xảy ra với cô bé, nhưng giờ là với Chimæra?"

"Ngủ không biết gì luôn", Marina đáp. "Và việc này có vẻ hoàn toàn khác biệt".

Tôi dùng khả năng Telepathy của mình - Bernie Kosar, cậu cần phải yên lặng ngay - nhưng chả có phản hồi nào cả. Chẳng thấy còn có sự lựa chọn nào khác ngoài cố giật cái gạc ra khỏi cậu ta, tôi bước tới. Trước khi tôi kịp bước bước thứ hai, Bernie ngồi xuống trên bốn chân, nhả cái gạc ra. Tiếng hú của nó vang vọng trong tai tôi thêm vài giây nữa. Tôi vớ lấy cái gạc bằng Telekinesis của mình và cầm cái thứ đầy dãi đó. BK vẫy đuôi vui vẻ, nhìn tất cả mọi người.

Tôi giao tiếp bằng mắt với Chín, cả hai chúng tôi đều dùng Telepathy nói chuyện với BK. "Có vẻ như nó không biết việc gì vừa xảy ra", tôi nói.

"Mày say à, BK?" Chín hỏi, hoang mang.

BK chạy tới chỗ chúng tôi, vẫy đuôi. Nó có cái kiểu hưng phấn giống khi chúng tôi vừa trở lại sau một buổi chạy bộ thực sự thỏa mãn bên ngoài.

"Mày phát điên lên", tôi nói với nó. "Mày có biết mày đã lên đây làm ồn đủ kiểu không?"

BK ngồi xuống cạnh chân tôi. Sarah ngồi xổm xuống gần tai nó.

"Mấy cậu có thể hỏi nó đang làm gì không?" Sarah nói, nhìn lên tôi và Chín.

"Đang cố", tôi đáp, và Chín cũng gật đầu, nheo mắt về phía BK. "Nó khá là nhiều hình ảnh và cảm xúc, cậu biết chứ? Không hoàn toàn là các từ ngữ".

"Sủa bằng Telepathy", Tám nhận xét.

"Gần như là thế", Chín đáp.

"Nó nói -" Tôi dừng lại, muốn chắc rằng là mình cắt nghĩa đúng ý nghĩ của BK. "Nó nói là nó đang gọi những con khác". Tôi giơ cái gạc lên. "Tớ đoán đó là công dụng của cái này".

"Những con khác?" Marina hỏi. "Ý cậu là những con Chimæra khác từ tàu của Ella?"

"Tớ đoán vậy", tôi đáp, nhìn xuống BK. Mày có nghĩ là chúng nghe thấy mày không?

BK nằm ngửa ra, như muốn Sarah xoa bụng nó. Tôi đoán đó là kiểu nhún vai của Chimæra.

"Nó không biết", tôi nói.

Chín lắc đầu. "Được rồi, thảm họa đã được ngăn chặn. Tớ đi ngủ đây. Chúng ta có thể có một đêm mà không có tiếng la hét hay hú lên không, làm ơn đi?"

Mọi người theo Chín xuống tầng, để lại Sarah, tôi và BK. Bầu không khí buổi đêm thật mát mẻ và, giờ khi BK đã ngừng làm ồn, nó thật thanh bình. Tôi quỳ xuống cạnh Sarah và vòng tay quanh cô ấy. "Lạnh không?"

"Không hẳn", cô ấy nói, mỉm cười. "Nhưng anh có thể để tay đây. Em hiểu tại sao anh thích ở trên này đến thế".

Chúng tôi cứ ngồi như thế một lúc, Sarah trong vòng tay tôi, cả hai chúng tôi nhìn về phía chân trời thành phố Chicago. Đây là một trong những khoảnh khắc hoàn hảo, kiểu mà tôi cần lưu giữ và ghi nhớ khi mọi thứ trở nên ảm đạm.

Và rồi, có lẽ Sarah đã đứng và căn giờ tệ là một trong những Biệt năng của tôi, một bóng hình đen tách khỏi bầu trời và lao về phía chúng tôi.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 25

"CÁI GÌ KIA?" SARAH HÉT LÊN.

"Anh không biết", tôi đáp, đứng bật dậy và đặt mình ở giữa Sarah và cái bóng đen mờ mờ ảo ảo đang tiến dần lại phía chúng tôi kia một cách bản năng. Tôi kích hoạt Lumen của mình lên, cảm thấy luồng nhiệt ấm áp tỏa ra thật dễ chịu, sẵn sàng đương đầu với bất cứ thứ gì.

Bóng đen tiến tới chậm dần lại. Tôi nhận thấy đó chắc chắn là một người. Hình bóng kia đáp nhẹ nhàng xuống phía kia mái nhà, đôi tay của nó giơ lên tỏ vẻ hoà hoãn.

"Năm".

"Chào các cậu", Năm nói. "Cậu thức muộn đấy. Tớ có làm cho cậu sợ không?"

"Cậu nghĩ thế nào?" Sarah hỏi, ra hiệu về mấy cái quả cầu lửa vẫn còn trong tay tôi. Bực mình, tôi cuối cùng cũng để chúng biến mất. Năm, đang mặc một cái áo len và quần màu đen, kéo mũ xuống để tôi có thể thấy được khuôn mặt đầy vẻ hối lỗi của cậu ấy.

"Đệch,. Xin lỗi nhé. Tớ không nghĩ là có ai đó sẽ thấy mình".

Tôi đã nghĩ là chúng tôi đang bị tấn công trong một thoáng, vì thế những từ tôi nói ra phũ hơn là tôi muốn. "Cậu đang làm cái quái gì thế?"

"Chỉ bay lượn vòng quanh thôi. Đôi khi tớ muốn thử xem mình có thể bay cao được tới cỡ nào".

Tôi cố gắng nghĩ một câu phản hồi mà không quá tỏ vẻ ông chủ với cậu ấy. Tôi thì hết mình đồng ý với việc luyện tập, nhưng bay lượn vòng quanh Chicago có vẻ như là một ý tưởng ngu ngốc. Lẩn trốn ngay giữa chốn đông đúc này là một chuyện; lẩn trốn khi có một gã thiếu niên cứ lượn lờ quanh căn cứ của mình lại là một chuyện khác.

"Cậu không lo là sẽ có ai đó thấy cậu à?" Sarah hỏi, nói hộ tôi những gì cần nói.

Năm lắc đầu. "Không có ý gì đâu, Sarah, nhưng cậu sẽ vô cùng ngạc nhiên khi biết con người chả mấy khi bận tâm nhìn lên trời đâu. Mà dù sao thì, giờ là đêm rồi và mình thì mặc đồ sẫm màu. Tin mình đi mấy cậu, mình biết thật trọng mà".

"Dù thế đi nữa, vẫn còn đó những máy quay, máy bay, và trời biết còn gì nữa", tôi nói, cố gắng để không nghe có vẻ như đang thuyết giáo.

Năm thở dài và giơ tay lên, như thể cậu ấy đã chán tranh luận. Sau vụ đụng độ với Chín trước đó, tôi đoán cậu ấy không muốn có thêm chút rắc rối nào. "Tớ sẽ thôi làm thế nếu cậu muốn vậy", cậu ấy nói. "Nhưng dù sao thì cậu cũng nên biết là tớ ngày càng tiến bộ ở khoản đó. Bay được xa hơn. Thực tế thì, tớ có thể bay tới Everglades và lấy Hộp của mình, sau đó trở lại trước bữa sáng".

Tôi thích cái thái độ tự tin mới này của Năm; cậu ấy bất chợt không còn có vẻ là một gã chúng tôi phải lo lắng về việc bỏ tập chơi điện tử nữa. Dù vậy, tôi vẫn lắc đầu. "Chúng ta sẽ đến đó như một đội, Năm. Chúng ta không cần phải làm bất cứ việc gì một mình một lần nào nữa".

"An toàn với số đông. Cậu đúng đó", Năm ngáp, vươn vai. "Được rồi, tớ đi ngủ đây. Tới Giảng đường là việc cần làm đầu tiên sáng mai nhỉ?"

"Đúng đó".

Sau khi Năm đã xuống dưới, tôi quay sang Sarah. Cô ấy nhìn lên bầu trời đêm, mỉm cười. Tôi cầm tay cô ấy.

"Sao em cười thế?" tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy nhún vai. "Nếu anh có thể bay như thế, anh có làm vậy không?"

"Chỉ khi em có thể bay cùng anh thôi".

Sarah trợn mắt, thúc nhẹ cùi chỏ vào sườn tôi. "Được rồi, anh chàng đa cảm. Đi ngủ nào trước khi một cái gì đó điên rồ lại diễn ra".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 26

"EM CÓ CHẮC LÀ MÌNH ĐÃ SẴN SÀNG CHO VIỆC NÀY CHỨ?"

Ella gật đầu và chúng tôi cùng nhau tản bộ về phía Giảng đường cùng nhau. Em ấy trông có vẻ nhợt nhạt, những quần thâm xuất hiện đầy dưới đôi mắt, như thể em ấy vừa mới phải hứng chịu một cơn bạo bệnh. Em ấy đã trải qua một đêm mà không có bất kì cơn ác mộng hoặc những cơn la hét nào cả, nhưng trông em ấy vẫn có vẻ kiệt quệ.

"Em có thể làm được mà", Ella nói, cố gắng thẳng người lên.

"Không ai nghĩ rằng em yếu đuối hơn bất kì ai khác nếu em chỉ ngồi xem cả", tôi nói với em ấy.

"Chị không cần phải cưng chiều em như thế", em ấy trả lời dứt khoát.
"Em có thể tập các bài tập nặng như những người còn lại".

Tôi gật đầu, không tranh cãi với em ấy nữa. Có lẽ một số hoạt động thể chất sẽ tốt hơn cho Ella. Hay ít nhất, nó cũng khiến cho Ella đủ mệt mỏi để có thể có chút nghỉ ngơi đích thực.

Chúng tôi là hai người cuối cùng đến Giảng đường. Mọi người đều đang đứng giữa phòng, khoác lên người những bộ quần áo luyện tập. Chú Malcolm ngồi đằng sau bảng điều khiển nơi Bục giảng, đang kiểm tra mấy nút điều khiển đang phát sáng và cần gạt qua cặp mắt kính.

Chín vỗ tay khi nhìn thấy chúng tôi. "Được rồi! Bắt đầu nào! Đến giờ cướp cờ rồi, mấy cưng! Thử thách tối ưu nhất cho khả năng làm việc nhóm và, ừm, chiến đấu tay đôi".

Sáu trợn mắt khó chịu và Năm cố nén lại một tiếng than vãn. Tôi đứng cạnh Tám, người nhanh chóng nở một nụ cười với tôi. Tôi hi vọng rằng chúng tôi có thể ở cùng một đội.

"Các quy tắc rất đơn giản", Chín nói. Cậu ta chỉ vào hai lá cờ được làm tạm bằng hai chiếc áo phông Chicago được treo ở hai phía cuối phòng. "Đội đầu tiên cướp được cờ của đội đối phương và mang nó về lại được phía đội của mình sẽ là đội chiến thắng. Các cậu phải luôn cầm cờ và không được sử dụng Telekinesis. Và, không dịch chuyển tức thời lá cờ về phía đội của mình - e hèm, cái đó áp dụng riêng cho cậu đó, Tám".

Tám nhếch mép cười tự mãn: "Không vấn đề gì. Tôi thích những thử thách".

Chất đồng trên sàn là bốn khẩu súng của bọn Mogadorian mà tôi lấy được trên đường quay trở về từ Arkansas. Đoán là chúng tôi sẽ có thể muốn có chúng cho những bài tập luyện kiểu này. Tôi nhận thấy Sam nhìn chúng một cách do dự. "Chúng dùng để làm gì?", cậu ấy hỏi.

"Mỗi đội sẽ được lấy hai khẩu súng", John xen vào giải thích. "Chú Malcolm đã điều chỉnh lại chúng để không gây chết người. Giờ chúng chỉ như súng làm choáng thôi. Chúng ta luôn phải dùng chính súng của bọn Mog để chống lại chúng trong các trận chiến; vậy nên tớ đoán đây sẽ là thời tốt để luyện tập dùng chúng".

"Ngoài ra, chúng ta cũng muốn cho mấy thành viên không phải là Garde của chúng ta cơ hội được chiến đấu". Chín nói, liếc nhìn về phía Sam và Sarah.

Chú Malcolm tiến lại từ phía bục giảng, hai tay chắp sau lưng: "Chú sẽ sử dụng hệ thống tự động của Giảng đường tạo ra một số vật cản", chú ấy nói. "Hãy nhớ rằng nếu có ai bị thương, cứ việc ra hiệu cho việc tạm dừng trận đấu để Marina hoặc John có thể chữa trị cho các cháu".

Chín thở dài, khó chịu. "Sẽ chả có thời gian nghỉ trong một trận chiến thật sự đâu. vậy nên hãy giữ mấy cái hành động yếu đuối đó ở mức tối thiểu nhé".

John nhìn mọi người, nói một cách nhẹ nhàng hơn. "Hãy nhớ đây chỉ là luyện tập. Chúng ta không thực sự cố gắng để giết ai cả".

John và Chín là các đội trưởng, chia chúng tôi làm hai đội. John chọn Sáu ngay từ lượt đầu còn Chín thì chọn Tám. Tiếp theo, John chọn Năm còn Chín chọn Marina. Ở lượt chọn thứ ba John đã chọn Bernie Kosar, và tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi thấy Chín chọn Sarah. Tôi dự kiến sẽ được chọn ở lượt cuối cùng; chả có gì phải xấu hổ trong việc đó khi những người khác đều có siêu sức mạnh. John chọn tôi, có lẽ vì muốn chia các thành viên con người cho đều nên Ella vào đội của Chín.

Chúng tôi túm tụm lại với nhau ở cuối phòng tập.

"Tớ sẽ tàng hình ngay lập tức", Sáu nói. "Nếu các cậu có thể giữ đội bạn bận rộn, tớ có thể dễ dàng tới chỗ lá cờ của họ".

John gật đầu đồng ý. "Tớ hầu như chỉ lo về Tám. Cậu ấy có thể sẽ dịch chuyển đến phía chúng ta ngay lập tức và cướp đi lá cờ. Sam, tớ muốn cậu và Bernie Kosar bảo vệ nó."

Tôi vỗ nhẹ lên đầu Bernie Kosar. Bộ lông chó của cậu ta dần biến thành bộ lông hổ ngay dưới các ngón tay của tôi. "Um, yeah. Bọn tớ có thể lo vụ này".

"Năm, cậu và tớ sẽ chiến đấu là nhóm tấn công. Giữ cho bọn họ bận rộn trong khi Sáu cướp lá cờ."

Năm quay lại nhìn qua vai về phía đội hình đối phương cũng đang túm tụm lại với nhau. "Tớ muốn đổi đầu với Chín".

John và tôi đều thoáng nhìn nhau, cả hai chúng tôi nhớ lại vụ việc ngày hôm qua. Không phải hôm nào cũng có ai đó tình nguyện đối đầu với một Garde hiểu chiến đấu rồ như Chín. John nhún vai. "Chắc chắn rồi, tớ sẽ hỗ trợ cậu. Chỉ đừng mạnh tay quá với cậu ấy lần này nhé, được chứ?"

Năm cười, ánh mắt trông có vẻ kiêu ngạo. "Không hứa đâu nhé".

Khi chúng tôi bắt đầu tản ra, tôi mỉm cười với Sáu "Chúc may mắn ngoài đó. Họ sẽ không nhìn thấy cậu đến đâu".

Thật ngớ ngẩn. Mà phải cố hơn thế nữa, Sam à. Sáu mỉm cười đáp lại tôi một cách nhanh chóng. Cô nhặt lên một khẩu súng của bọn Mog và ném cho tôi. "Cảm ơn, Sam. Tớ trông chờ vào cậu yểm trợ cho tớ đấy, được chứ?"

"Tớ sẽ dịch chuyển đến đó, lấy lá cờ của họ và chạy về", Tám vừa nói vừa búng tay. "Chúng ta thậm chí sẽ còn chả cần cố gắng nữa".

Chín lắc đầu. "Đó chính xác là những gì họ sẽ nghĩ tới. Dù vậy, cũng cứ làm thế đi. Nhưng nó sẽ chỉ là đòn đánh lạc hướng thôi".

Sarah giơ tay, chen ngang vào. "Xin lỗi, Chín, nhưng tớ cần phải hỏi. Tại sao cậu lại chọn tớ?"

Chín cười toe "Cậu là vũ khí bí mật của tớ, quý cô Hart à. John sẽ không thể nào mà chiến đấu có hiệu quả được nếu cậu cứ liếc mắt đưa tình cậu ta."

"Liếc mắt đưa tình?" Sarah lặ đi lặ lại một cách khô khan, lên đạn khẩu súng của bọn Mog. "Cậu có muốn tớ dùng nó để bắn cậu không?"

"Tớ đã thấy cậu ấy bắn. Cậu ấy sẽ không bắn trượt đâu", tôi thêm vào. Tôi đã thấy cô ấy trong quá trình tập bắn. Tôi ghen tị với khả năng ngắm

bản của Sarah. Tôi đã không thể thích ứng với vũ khí nhanh như cô ấy. Chúng chỉ làm tôi lo lắng.

"Tớ biết cậu ấy không làm thế đâu", Chín đáp, trở nên nghiêm túc. "Đó là lí do cậu ấy sẽ canh chừng Sáu".

"Cậu biết cô ấy sẽ tàng hình chứ", Tám nói. "Vậy làm sao chúng ta có thể cản được cậu ấy?"

"Việc đó cứ giao cho Ella", Chín nói. Ella giật mình khi nghe thấy tên mình, rời mắt khỏi việc hí hoáy nghịch khẩu súng và ngược lên. Tôi nghĩ là em ấy cảm thấy chút tổn thương khi là người được chọn cuối cùng.

"Em á?" Ella hỏi, tỏ vẻ hoài nghi.

"Đúng rồi, chính em", Chín trả lời. "Em sẽ dụng khả năng thần giao cách cảm thần thánh của mình để xác định vị trí của Sáu khi cậu ấy đang tàng hình. Sau đó em và Sarah sẽ bắn cậu ấy".

"Um, em không chắc có thể làm được điều đó".

"Em đã xác định được vị trí của cậu ấy trong cái căn cứ to tổ bố ở New Mexico. Đây chỉ là một căn phòng thôi mà". Chín lắc vai Ella khích lệ. "Cứ làm thử cho anh nhé, được chứ?"

"Vậy tớ sẽ phải làm gì?" Tôi hỏi.

Chín đang có cái bộ mặt đầy vẻ tự hào - tôi nghĩ mình đã nghe John nhắc đến nó như là "bộ mặt ngu ngốc" - thường xuất hiện mỗi khi cậu ấy nghĩ mình đang có một ý tưởng lý thú nào đó. Chín nắm lấy tay tôi và những sợi lông nhỏ trên cánh tay tôi dựng lên, cảm giác như có một luồng điện chạy qua người tôi. "Cậu, Marina, là vũ khí bí mật của tớ".

"Cả hai đội sẵn sàng chưa?" Chú Malcolm hét từ Bục giảng.

Hai đội đứng cách nhau khoảng mười thước, đối diện qua trung tâm giảng đường. Tôi liếc nhìn xung quanh. Mọi người ở đội tôi đều trông quyết tâm. Sa đã bắt đầu đổ mồ hôi, liên tục điều chỉnh cách cầm súng của mình. Đối diện tôi ở phía xa, Sarah trao cho tôi một nụ cười ngây thơ trong lúc vung vẩy khẩu súng của mình. Trái tim tôi thì đập loạn lên nhưng tôi cố giữ khuôn mặt nghiêm nghị.

"Sẵn sàng!" tôi nói to với chú Malcolm.

"Chúng ta sẽ đánh bại họ" Chín hét lên.

Chú Malcolm ấn vài nút trên Bục giảng. Căn phòng bắt đầu biến đổi. Vài khu vực trên sàn nhà nhô lên tạo thành các khối để mọi người có thể nấp đằng sau. Một cặp bóng y tế treo bằng xích rơi xuống từ trần nhà. Các đầu phun bắt đầu nhô ra từ các bức tường, phát ra từng đợt khói.

"Bắt đầu!" chú Malcolm hô vang.

Trong một khoảnh khắc, không một ai di chuyển. Sau đó đột nhiên, vòng tay của tôi thít chặt. Tấm khiên màu đỏ của tôi tự động kích hoạt trong tích tắc kịp thời chặn lại loạt đạn. Tôi nhìn sang phía bên đội bạn và thấy Sarah cười toe với tôi, khói bốc ra từ nòng súng của cô ấy.

"Xin lỗi, cậu bé!" Sarah hét lên, trước khi nấp sau một vật chắn.

Ngay bên cạnh tôi, tôi thấy Sáu tan biến vào không khí. Ở phía bên kia Sam đang lùi trở lại với lá cờ của chúng tôi. Tất cả mọi người đều đang di chuyển rất nhanh, đây quả thực giống như một trận chiến thực sự vậy. Hỗn loạn.

Và ngay đó là Chín. Đang lao thẳng tới chỗ tôi.

Cậu ấy nhanh tới nỗi tôi chỉ kịp dùng Lumen tạo một quả cầu lửa nhỏ xíu về phía cậu ấy. Chín nhảy qua nó và rơi đè lên tôi. Tôi bật ngửa ra sau, tấm

khiên của tôi chặn giữa tôi và Chín trong lúc cậu ta đè tôi xuống đất. Cậu ta tung hết sức đâm mạnh liên tục vào lá chắn của tôi. Những vết lõm hiện lên trên mặt lá chắn màu đỏ, nhưng nó vẫn trụ vững. Bực bội, cậu ấy nhảy lùi lại và cái khiên ngay lập tức thu lại vào trong vòng tay của tôi. Tôi cố đứng dậy nhanh nhất có thể, nhưng ngay cả khi có tấm khiên chặn lại, cú va chạm với Chín vẫn khiến tôi choáng váng. Và nó khiến tôi chậm hơn hẳn so với bình thường.

"Cậu và món trang sức chết tiệt của cậu, Johnny". Chín càu nhàu. "Tớ đã nghĩ về nó kể từ lần cuối chúng ta đọ sức. Nó làm choáng tớ khi tớ cố giật mạnh nó ra bằng tay, vậy nên tớ tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu -"

Tôi cảm nhận được Chín đang dùng Telekinesis. Đã quá muộn để có thể làm gì đó. Cậu ấy giật cái vòng tay khỏi cổ tay tôi và quăng nó ra phía đường biên.

"Ha!" Chín hét lên sung sướng. "Giờ thì sao nào?"

Ngay khi Chín định xông vào tôi lần nữa, cánh tay cao su của Năm quấn quanh eo của Chín và quăng sang một bên. Chín bật dậy ngay lập tức. Năm đứng trước mặt cậu ấy với hai quả bóng cao su và thép xoay quanh các ngón tay. Da cậu ấy biến đổi từ cao su sang thép.

"Sẵn sàng thử lại không?" Năm hỏi.

"Ồ, cậu không biết được đâu", Chín hét lại.

Mọi thứ diễn ra đúng như John dự đoán. Gần như ngay sau khi tôi đã nấp gần lá cờ của chúng tôi, Tám liền dịch chuyển lại gần lá cờ. Nhớ rằng luật cấm cậu ấy dịch chuyển ngay về phía sân nhà, tôi chờ Tám giật lá cờ của chúng tôi từ tường xuống. Ngay sau khi cậu ấy làm vậy, tôi tặng cho cậu ấy một cơn mưa đạn.

Tám kêu lên ngạc nhiên khi phát súng đầu tiên của tôi trúng lưng, đẩy cậu ấy ngã lăn ra đất. Tám lăn người lại. "Chết tiệt, Sam! Bắn lên phía sau. Không hay đâu."

Tôi giơ súng lên và nhắm vào cậu ấy "Thả lá cờ xuống ngay!"

"Tớ không nghĩ vậy đâu", cậu ấy nói, và lồm cồm đứng dậy. Tôi bắn thêm vài viên nữa về phía cậu ta nhưng nhảy như khi né tránh chúng, sau đó nhảy múa trên người tôi phía sau một vật chắn. Dù vậy, tôi biết tôi đã giữ chân được Tám và cậu ta cũng biết vậy. Chẳng có cách nào cậu ta có thể chạy về đội nhà với lá cờ của chúng tôi.

"Được rồi, Sam thử đọ về kích thước xem sao", Tám hét lên. Cậu ta ngậm lá cờ vào miệng rồi biến hình thành một thứ kì dị giống con sư tử có mười tay. Cậu ấy nặng nề tiến về phía tôi, đánh văng khẩu súng ra khỏi tay tôi bằng một cánh tay đầy móng vuốt.

"Tấn công cậu ta đi, BK!" Tôi hét lên.

Trước khi Tám kịp phản ứng, Bernie Kosar đã lao vào cậu ta. BK cũng đã biến hình. Nó lấy hình dáng một con trăn khổng lồ, cuốn quanh Tám, giữ chặt tay cậu ấy bên hông. Trong lúc Tám buộc phải há mồm ra thở, lá cờ rời khỏi miệng cậu ấy. Tôi nhặt lấy nó và gắn nó lạ lên tường của đội chúng tôi.

Tôi nhìn theo Ella và Sarah, cả hai người họ đều đang cúi thấp phía sau vật cản gần lá cờ của chúng tôi, hướng nòng súng xung quanh căn phòng. Họ đang tìm kiếm một mục tiêu mà họ không thể thấy.

"Cố lên, Ella", Sarah nói đầy hi vọng. "Em có thể làm được mà!"

Khuôn mặt của Ella khá căng thẳng khi cô bé cố gắng dùng thần giao cách cảm để định vị Sáu. Tôi hi vọng điều này không quá sức em sau vụ việc ngày hôm qua. Đột nhiên Ella khai hỏa.

"Ồ đó!" cô bé nói và bắn vào không khí phía bên tay phải. Sarah làm theo, không thực sự là ngắm bắn mà chỉ cố bắn liên tục vào khoảng không Ella đang bắn.

Hầu hết các phát đạn đều trúng vào tường một cách vô hại. Sau một vài phát đạn, một viên đạn dường như dừng lại giữa không trung. Nó lóe lên một khoảnh khắc và tôi thấy khung xương của Sáu, gần như thể là một tấm phim X-Quang, khi cậu ấy ngã vật ra sàn nhà. Sáu hiện nguyên hình, trông ngạc nhiên và bối rối vì thấy mình bị phát hiện. Cô ấy phải bò lùi vào một vật chắn để tránh một loạt đạn khác từ Ella và Sarah.

"Làm tốt lắm, mọi người!" Tôi hét lên. Ella và Sarah đang dành một chút thời gian để đập tay ăn mừng trước khi tiếp tục tấn công Sáu.

Tôi lén men theo bức tường, quan sát mọi người giao chiến từ đường biên. Cho đến giờ vẫn không một ai để ý đến tôi, và đó đúng là những gì mà đội chúng tôi mong muốn.

Ở trung tâm căn phòng, Chín cúi xuống né một cú đâm thép của Năm, bắt lấy cánh tay của Năm khi nó đi qua đầu mình và bẻ ngược ra sau lưng Năm. Cậu ta bắt đầu cạy những ngón tay của Năm.

"Cậu có thể được làm từ kim loại", tôi nghe thấy Chín gầm gừ, "nhưng cậu vẫn không khỏe hơn tôi được đâu."

Chín dùng sức mở bàn tay của Năm ra. Tôi nghe thấy tiếng kim loại va chạm khi quả bóng thép của Năm rơi xuống sàn nhà. Ngay lập tức, làn da của Năm trở lại bình thường. Chín đẩy cậu ấy đi, trúng ngay mấy quả bóng y tế lơ lửng trên không. Nó đập trúng mặt Năm, khiến cậu ấy ngã lộn nhào và ôm đầu rên rỉ.

"Oops", Chín nói. "Có vẻ như ai đó vừa mất bóng* của mình".

Tôi bị phân tâm bởi trận chiến vì vậy mà tôi gần như giẫm vào chiếc vòng tay mà Chín đã tháo ra từ tay John. Tôi nghĩ hẳn nó sẽ có ích nên nhặt nó lên và chụp vào cổ tay mình. Một cảm giác băng giá lan tỏa khắp cánh tay tôi khiến tôi ngạc nhiên đến nỗi suýt tháo nó ngay ra. Tôi buộc mình phải tập trung, men theo bức tường và tránh khỏi tầm nhìn.

"Hey!" John hét lên, và tôi phải mất một lúc mới nhận ra John đang nói chuyện với mình. "Cậu đang giữ một thứ thuộc về tớ đấy!"

Cả hai nắm đấm của John bùng cháy. Cậu ấy ném hai quả cầu lửa với kích thước quả bóng rổ về phía tôi.

Tôi sẽ chẳng ném những quả cầu lửa về phía Marina nếu tôi không chắc chiếc vòng tay có thể chặn được chúng. Lá chắn bật ra vừa kịp lúc để chặn chúng lại, nhưng lực đẩy vẫn đánh bật cô ấy vào tường và làm choáng cô ấy. Tôi không biết cô ấy đang định làm gì nhưng tôi chắc chắn đó là một phần kế hoạch của bọn họ.

Tôi liếc qua vai mình về phía Năm đang cố lùi lại ra xa khỏi mỗi đòn tấn công của Chín. Không ổn tí nào. Tôi ném một quả cầu lửa vào Chín khiến cậu ấy phải cúi xuống tránh nó. Nó đã tạo cơ hội cho Năm lấy lại tư thế và tạo ra khoảng cách giữa hai người. Và dĩ nhiên rồi, ngay khi Năm sẵn sàng trở lại thì một viên đạn từ súng của Sarah lại đánh ngã cậu ta một lần nữa. Mặc dù cô ấy đang làm loạn đội hình của chúng tôi nhưng và tôi không thể không tán phục cách cô ấy chiến đấu.

Năm sẽ phải tự lo cho bản thân mình từ bây giờ. Tôi sẽ phải tìm hiểu xem Marina đang định làm gì và lấy lại chiếc vòng tay của tôi. Tôi lao về phía Marina ngay khi cô ấy gượng dậy được. Mắt cô ấy mở to khi thấy tôi lao tới và tung ngay một cú đá vào chân tôi. Tôi gạt bỏ đòn đánh và đẩy cô ấy vào tường, cố gắng lấy lại chiếc vòng tay từ cô ấy.

"Kế hoạch của cậu là gì, Marina?"

"Còn lâu mới nói!", cô ấy hét lên lấy tinh thần trong khi cố gắng tấn công tôi bằng đầu của cô ấy. Ai đó hẳn đã tham dự vài tiết học về mấy đòn đánh bản từ Chín rồi.

"John!" Tôi nghe thấy Sam hét lên từ phía bên kia của căn phòng. "Cẩn thận!"

Tôi biết thứ đang lao tới ngay khi Sam hét lên nhưng không có cách nào để tránh được. Tám dịch chuyển đến ngay bên cạnh tôi, tặng tôi một cú móc hàm đánh bật tôi ra khỏi Marina. Khi tôi quay sang đối mặt với cậu ấy thì ngay lập tức cậu ấy đã dịch chuyển ra phía sau lưng tôi, đá vào lưng tôi một cú bằng cả hai chân. Tôi lão đảo khụy một chân xuống. Làm sao tôi có thể đánh bại một gã có thể dịch chuyển tức thời trong một trận đấu tay đôi?

Tôi cố gắng nhắm bắn Tám nhưng cậu ấy di chuyển quá nhanh. Cậu ta liên tục dịch chuyển xung quanh John, tấn công cậu ấy với một cú đâm sau đó nhanh chóng biến mất trước khi John có thể phản công. Bên cạnh tôi, Bernie Kosar vẫn ở hình dạng một chú trăn trước khi Tám dịch chuyển đi mất.

"BK, đi giúp John đi! Tớ sẽ lo phòng thủ lá cờ".

Cậu ta biến thành một con chim ưng lớn và vọt đến để giúp John. Vậy là chỉ còn một mình tôi canh giữ cờ.

Cơ hội tốt nhất để chiến thắng của chúng tôi vẫn là Sáu. Cô ấy đang bị ghìm chặt phía sau chỗ nấp, Sarah và Ella đang liên tục nhả đạn để giữ chân cô ấy. Tôi có thể thấy cô ấy rõ ràng từ vị trí của tôi. Cô ấy ngồi xổm, tập trung, một làn gió nhẹ thổi qua mái tóc của cô.

Khoan đã. Làn gió đó đến từ đâu vậy?

Đột nhiên, tôi cảm thấy áp lực không khí trong phòng thay đổi. Sáu đứng dậy từ phía sau vật chắn và vung mạnh tay về phía Ella và Sarah. Ella bị đánh bật lại phía sau, ngã nhào vào tường. Sarah cũng bị ngã theo và tuột tay khỏi khẩu súng.

Trước khi bọn kịp định thần lại, Sáu chạy nhào tới trước. Sarah cố với lấy khẩu súng của mình nhưng Sáu đã sử dụng Telekinesis đánh văng nó ra xa. Sáu nhảy lên, giật lấy lá cờ từ bức tường và bắt đầu quay lại sân nhà. "Chạy đi, Sáu!" Tôi hét lên, cảm thấy tự hào dâng trào; không có ai ở đây sẽ so sánh như thế này, nhưng tôi đang nghĩ về tôi, John, Sáu như những người đầu tiên tranh tài với những người mới. Và chúng tôi đang chiếm lợi thế!

Trong khi Sáu đang chạy như bay về phía sân nhà trong Giảng đường, tôi giữ vững thế cầm súng và sẵn sàng bắn yểm trợ.

Tám còn quá bận rộn cố gắng chống trả với cả John và BK nên không để ý thấy Sáu vừa cướp được lá cờ của đội mình. Tuy nhiên, Chín đã nhìn thấy điều đó. Cậu ấy ném Năm - lúc này trông đã kiệt sức và tơi tả - sang một bên và lao tới chặn Sáu ở giữa phòng. Tôi mong Sáu tàng hình trong khi Chín đang lao tới như tên bắn. Cô ấy không làm vậy. Thực tế thì, có vẻ cô ấy muốn đối đầu với Chín.

Chín ra đòn trước với một cú đấm móc bằng tay phải mà Sáu dễ dàng bước sang một bên để né. Nhanh chóng, cô ấy đấm hai phát liên tục vào bên sườn cậu ấy rồi cố quét chân Chín. Chín nhảy lên né cú gạt chân rồi nắm lấy cổ tay Sáu khi cô ấy cố gắng đánh cậu ấy với một cú đánh bằng lòng bàn tay vào mũi. Với bàn tay còn lại, Chín tung ra một cú đấm nhưng Sáu đỡ được và khóa móc cánh tay của cậu ấy. Họ vật lộn như thế, mỗi người khóa một cánh tay của đối phương. Sáu vặn mình và vung vẩy, nhưng tôi có thể nói là Chín đang dần chiếm được ưu thế.

Trong một khoảnh khắc, tôi đứng chôn chân xem Sáu và Chín giao chiến. Tôi đoán đó là bản năng tự nhiên của tôi khi luôn đứng sau trong lúc các Garde chiến đấu, cho dù chống lại lũ Mog hay tập trận với nhau. Nhưng rồi tôi nhận ra rằng tôi có tầm bắn cực đẹp về phía Chín. Cái lưng rộng của cậu ta là một mục tiêu hoàn hảo. Tôi có thể kết thúc trò chơi ngay bây giờ. Chỉ với một cú kéo cò, Chín sẽ ngã xuống và Sáu sẽ mang lá cờ về cho chúng tôi một cách đơn giản.

Tôi nâng súng lên và bóp cò.

Tôi không biết làm sao cậu ta có thể làm như thế. Có thể vì tôi quá đen. Chín xoay Sáu lại đúng lúc tôi kéo cò. Viên đạn bắn trúng lưng Sáu và cô ấy giật lên, căng cứng toàn cơ thể và gục xuống sàn nhà. Lá cờ rời khỏi tay cô ấy và Chín giật nó lại ngay.

"Sáu!" Tôi hét lên, hoảng hốt "Tớ xin lỗi!"

Tôi thậm chí còn không nhìn thấy Marina đang tiến tới.

Giờ là cơ hội của mày đấy, Marina. Tiến lên nào!

Với việc Sam bị phân tâm, tôi chạy qua cậu ấy và giật lá cờ của họ ra khỏi tường. Cậu ấy nhận thấy tôi khi tôi bắt đầu chạy ngược về phía đội của mình ở đường biên sát với bức tường. Cậu ấy cố gắng bắn tôi nhưng tôi đã dùng Telekinesis để giật nó ra khỏi tay cậu ta. Giờ Sam sẽ không còn là vấn đề mà nữa. Năm chỉ cách có vài mét, trông choáng váng sau màn đánh đấm vừa rồi với Chín. Cậu ấy cũng không cần phải bận tâm nữa.

Điều đáng lo lúc này với tôi chính là John và Bernie Kosar.

Hai bọn họ đã ngừng giao chiến với Tám khi nhìn thấy tôi chạy về với lá cờ. Tám nhanh chóng dịch chuyển đến trước mặt BK, chặn đường cậu ta và cả hai dịch chuyển đến phía bên kia của căn phòng. Giờ chỉ còn lại mình John.

Chín cố gắng để chặn cậu ấy lại nhưng Sáu dù vẫn choáng váng sau khi bị bắn nhưng vẫn kịp ngáng chân Chín làm cậu ấy té nhào. Việc đó cho John rảnh chân lao về. Tôi vẫn đang đeo chiếc vòng của cậu ấy nên cậu ấy hẳn phải biết việc ném mấy quả cầu lửa của cậu ấy về phía tôi sẽ chẳng có tác dụng gì cả. Thay vào đó, cậu ấy chọn cách lao thẳng về phía tôi.

Lúc đầu nó khá là mất phương hướng khi dùng Biệt năng phản trọng lực mà Chín đã truyền cho tôi lúc bắt đầu trò chơi. Thật lạ khi thấy cả thế giới nằm ngang khi tôi chạy lên tường nhà, chân tôi đập vào tường nơi mà lẽ ra là không thể làm được vậy. John lao tới quá nhanh khiến cậu ấy không có thời gian để kịp phản ứng nên liền đâm sầm vào bức tường phía dưới tôi.

Tôi chạy nhanh trên trần nhà về phía đội của chúng tôi, nhảy xuống và giơ cao lá cờ. Một phần trong tôi cũng không thể tin được, ngay cả khi chú Malcolm đã thổi còi báo hiệu trò chơi kết thúc. Tôi đã làm được. Chúng tôi đã thắng!

"Chết tiệt", Tôi vừa nói vừa xoa đầu chỗ vừa đập vào tường. "Không thể lường trước được việc đó được".

Tôi không thể không mỉm cười khi thấy Marina ăn mừng. Tám dịch chuyển băng qua căn phòng để ôm chặt cô ấy và Ella cũng chạy lại chung vui. Chín khập khiễng đi về phía tôi, giơ một tay ra.

"Trận đấu tuyệt lắm, sếp", cậu ấy nói.

"Ừ, cậu cũng vậy", Tôi nói, siết chặt tay cậu ta. Một vài tuần trước đây, ý nghĩ mình để thua Chín sẽ khiến tôi phát điên. Bây giờ, nó không còn có vẻ là một vấn đề nữa. Điều quan trọng là cả hai phía giờ cùng nhau phối hợp tốt. Thi triển các Biệt năng, kỹ năng chiến đấu, mọi người trông chừng cho nhau - tôi biết nó chỉ là một trò chơi nhưng nó đã khiến tôi tin rằng chúng tôi đã đủ sức để đương đầu với mọi chuyện.

Chín rời đi tới giúp Năm đứng dậy. Năm trông có vẻ thê thảm, khuôn mặt bầm tím, một cánh tay ủ rũ lắc lư bên hông. Chín toét miệng cười như thể chẳng có gì vừa xảy ra.

"Không cảm thấy khó chịu chứ", Chín nhếch mép cười.

"Ừ, chắc chắn là thế rồi" Năm lầm lì trả lời

Tôi thấy Sam đang quỳ xuống bên cạnh Sáu. Cô ấy vẫn còn bị choáng bởi phát đạn từ Sam. Tôi có thể nói Sam đang cảm thấy có lỗi.

"Sáu", cậu ấy mở lời, "Tớ xin lỗi, tớ không cố ý".

Sáu xua tay. "Quên chuyện đó đi, Sam. Đó chỉ là một tai nạn thôi".

"Không hẳn", Chín cắt ngang, bước tới. "Ella đã cảnh báo tớ có một phát đạn đang tới bằng thần giao cách cảm. Đó là lí do tớ biết phải quay cậu lại".

Chúng tôi đều quay lại nhìn Ella. Khuôn mặt cô bé đang đỏ ửng vì phấn khích. Cô bé trông khỏe mạnh hơn trước khi bắt đầu trò chơi. Và cũng tỉnh táo hơn nữa.

Khi những người khác băng qua phòng để chúc mừng Marina và được chữa lành, chú Malcolm bước về phía tôi. Chú vỗ vào lưng tôi.

"Làm tốt lắm", chú nói.

"Không hẳn. Bọn cháu đã thua mà."

Chú Malcolm lắc đầu. "Ý chú không phải như vậy. Cháu giúp gắn kết mọi thứ lại với nhau tốt lắm. Cháu biết chú thấy gì khi thấy toàn bộ việc này không, John?"

Tôi nhìn vào chú Malcolm, chờ đợi một câu trả lời.

"Một nhóm thiếu niên mà lũ Mog sẽ phải dè chừng khi đối đầu".

*Nguyên văn: Ball - vừa là bóng vừa là 'bi' (ám chỉ mất hết dũng cảm, tự tin ... - như lúc chuẩn bị vào trận)

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 27

SAU BUỔI TẬP, KHI TÔI BƯỚC RA KHỎI vòi sen, Sam đang đợi tôi ở bên ngoài hành lang phòng tắm. Cậu ấy đang cau mày, vẫn cái kiểu nhìn đó kể từ sau trận cướp cờ, như thể rằng chỉ mình cậu ấy là nguyên nhân chúng tôi thua cuộc chiến thay vì chỉ là gây ra một sai lầm trong một buổi đấu tập.

"Tớ thật sự đã phá hoại mọi thứ ngoài đó", cậu ấy nói. "Tớ có thể hiểu được lí do tại sao cậu không đem tớ đến Everglades cùng".

Sau khi tất cả mọi người được chữa lành, cả đội đã bỏ phiếu để thông nhất ai sẽ là người ngày mai bay đến Everglades. Việc Sam phải ở lại chả liên quan gì đến sự thể hiện của cậu ấy trong Giảng đường; nó chỉ là sự hợp lí khi để cậu ấy lại cùng chú Malcolm ở Chicago, dùng cái máy tính bảng để định vị nếu chúng tôi bị lạc nhau, và theo dõi các bản tin trong trường hợp có biến cố gì xảy ra. Đó là một nhiệm vụ quan trọng, nhưng đó không phải là thứ mà tôi muốn nói với những người khác để làm thế. Không ai muốn ở lại trong nhiệm vụ đầu tiên kể từ khi các Garde tập hợp đủ lại.

"Cậu biết đó không phải là lí do mà Sam".

"Ờ, ờ", cậu ấy đáp hững hờ.

"Thôi nào, nó chỉ là một trò chơi thôi. Quên nó đi", tôi đáp, dám đùa vào tay cậu ấy.

Cậu ấy thở dài. "Tớ đã là một sự đáng xấu hổ kinh dị ngoài đó, anh bạn à. Ngay trước mặt Sáu".

"Ohhh", tôi đáp, hiểu ra vấn đề. "Vậy là, cậu bắn vào lưng người con gái cậu thích. To tát nhỉ".

"Nó to tát quá ý chứ", Sam vẫn cố nói. "Tớ đã trông như một thằng ngố chẳng thể bảo vệ chính mình. Hay tệ hơn thế, như là một thằng khiến những người hăn quan tâm bị thương".

Tôi chả biết nói gì với Sam. Cậu ấy chưa từng có bạn gái trước đây. Cố gắng với Sáu cũng như thể là quyết định tập leo núi và chọn Everest là ngọn núi đầu tiên để làm thế.

"Này, tớ ước là mình có gì đó hữu ích để nói với cậu, anh bạn à. Thật lòng á? Sáu khiến mình thấy bối rối lắm. Nếu cậu thực sự thích cô ấy, cứ thành thật với cô ấy. Cô ấy thích sự thành thật. Hay là, cứ nói thẳng ra. Cứ thẳng thừng nói xem".

"Thẳng thừng khiến mình nghĩ về đám người tiền sử".

Tôi vỗ vào lưng Sam. "Cứ nói thẳng nhưng, cậu biết đấy, đừng lấy gậy đập cô ấy hay gì đó tương tự. Cậu sẽ không sống sót nổi đâu".

Tôi đang đùa, nhưng Sam lại có vẻ cau mày nhiều hơn. "Vậy thì tớ còn cơ hội nào nữa hả John? Cô ấy có lẽ sẽ cặp kè với Chín ngay thôi. Ít nhất thì cậu ta cũng có thể chiến đấu".

"Chín á?!" Điều đó khiến tôi bật cười. Tôi đập tay vào vai Sam. "Thôi nào anh bạn. Và Sáu thì không chịu nổi Chín đâu".

"Thật á?" Sam nhìn tôi. Nụ cười của cậu ấy giờ đã có vẻ thoải mái hơn rồi, dù rằng vẫn còn chút gì đó xấu hổ. "Tớ xin lỗi vì đã làm phiền cậu với tất cả chuyện này", cậu ấy nói. "Tớ đoán là mình cần chút động viên để thêm tự tin hay gì đó".

Chúng tôi giờ đang đứng trước cửa phòng tôi. Tôi đặt hai tay lên vai Sam, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. "Sam, cứ làm đi. Cậu có gì để mà mất chứ?"

Tôi để Sam lại ngoài hành lang để suy nghĩ về bước tiếp theo của cậu ấy. Tôi hi vọng cậu ấy sẽ thành công. Theo một cách nào đó, tôi nghĩ cậu ấy và Sáu sẽ cực hợp đôi, nhưng tôi không muốn dành thêm chút thời gian nào nữa để làm kẻ kết đôi cả. Tôi có nhiều thứ quan trọng hơn phải nghĩ tới. Đó là còn chưa kể một cô bạn gái của riêng mình cần tôi nghĩ về nữa.

Sarah đang đợi trong phòng tôi, làm khô tóc của mình với một cái khăn. Cô ấy nhìn tôi một cách biết ý sau khi tôi đóng cánh cửa lại phía sau mình, khuôn mặt cô ấy như sáng lên với một nụ cười vui vẻ.

"Đó là một gợi ý tốt đấy", cô ấy nói.

Tôi liếc nhìn lại về phía hành lang, tự hỏi cô ấy đã nghe được bao nhiêu phần cuộc trò chuyện của tôi với Sam. "Em nghĩ vậy à?"

Cô ấy gật đầu. "Sam giờ đã lớn rồi. Emily hẳn sẽ cảm thấy tan nát lắm đây".

Mất một hồi tôi mới nhớ lại bạn của Sarah ở Paradise, người mà Sam đã từng có cảm tình khi chúng tôi lên chuyến xe cùng nhau hồi đó. Giờ điều đó cảm thấy như đã xảy ra lâu lắm rồi. "Anh hi vọng mình không khiến Sam cảm thấy tan nát thôi. Em nghĩ cậu ấy thực sự có cơ hội với Sáu à?"

"Có thể", Sarah đáp, đi lại phía tôi. "Phía dưới vẻ ngoài cứng rắn đó, cô ấy vẫn chỉ là một người con gái thôi. Sam thì đáng yêu và vui tính, và rõ ràng là cậu ấy quan tâm tới cô ấy. Tại sao cô ấy lại không thích chứ?"

Cô ấy vòng tay qua cổ tôi và tôi kéo tôi lại gần. "Có lẽ em nên cho cậu ấy vài lời khuyên về việc làm thế nào để quyến rũ một người Loric bọn anh. Em khá giỏi việc đó mà".

"Thế à?", cô ấy đáp, nháy mắt. Cô ấy cho tôi một nụ hôn, những ngón tay luồn qua tóc tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi hoàn toàn quên mất Sam và toàn bộ những vấn đề nghiêm trọng mà chúng tôi đang đối mặt. Nó thật tuyệt vời; tôi ước tôi có thể dành toàn bộ thời gian cho nụ hôn đó. Sarah từ từ tách ra và nhìn tôi, mỉm cười. "Cái đó là vì đã bắn về phía anh".

"Nếu đó là thứ anh sẽ nhận được, em có thể bắn anh lúc nào cũng được".

"VẬY, VIỆC TIẾP THEO HÔM NAY LÀ GÌ NÀO?" Sarah hỏi, đếm đầu ngón tay. "Lập kế hoạch? Vẽ bản đồ? Cứu thế giới?"

Tôi lắc đầu. "Anh đang nghĩ chúng ta có thể đi ra ngoài".

Sarah và tôi chọn đi bộ tới Vườn thú Công viên Lincoln. Tôi đã dành khá nhiều thời gian trên đỉnh toàn nhà John Hancock Center, nên giờ có chút thay đổi để khỏi cảm thấy tù túng kể từ khi chúng tôi trở lại Chicago. Dù vậy, đó là một trải nghiệm hoàn toàn khác khi ở dưới này, với những người khác. Ngay cả với toàn bộ những khói xe hơi và mùi rác rưởi bạn có thể có trong một thành phố lớn, bầu không khí bằng cách nào đó vẫn có vẻ trong lành hơn. Có lẽ đó là chỉ vì tôi đang cảm thấy tự do, nhiều sức sống hơn khi ở dưới này hơn là khi ở trên mái nhà với những rắc rối của mình. Với tay Sarah vòng qua tay tôi, rất dễ để hình dung chúng tôi chỉ là một cặp đôi bình thường đang hẹn hò.

Nhưng không thể nói là tôi không cẩn trọng được. Tôi đang đeo cái vòng tay của mình phía dưới một cái áo khoác mỏng, đề phòng nó nhận thấy bất cứ mối hiểm họa nào. Chúng tôi dừng lại trước chuồng sư tử, nhưng chúng tôi chỉ thấy gì ngoài cái móng đầy lông của con sư tử đang ngủ phía sau một cái lớp xe bị cản nham nhở.

"Đó là sự khó chịu về những vườn thú", Sarah nói. "Đám động vật quá lười biếng và ngái ngủ, đôi khi anh còn chẳng thể thấy chúng".

"Đó không phải là vấn đề với chúng ta", tôi nói với cô ấy. Tôi sử dụng khả năng nói chuyện với động vật, nhẹ nhàng đánh thức con sư tử dậy. Nó đứng lên, lắc bờm, và rồi đi về phía chúng tôi. Nó nhìn chúng tôi khi dừng bước trước hồ uống nước của nó, đôi mắt đen của nó nhìn chúng tôi một cách tò mò.

Tôi hỏi nếu nó có thể gầm lên không và nó làm thế, một cú gầm to khiến mấy đứa trẻ con gần đó chạy đi, vừa la hét vừa cười cợt.

"Ngoan lắm cậu bé", tôi thì thầm. Sarah siết nhẹ tay tôi.

"Anh có thể làm Bác sĩ Doolittle đó", cô ấy nói. "Nếu anh cần phải lăn tống nữa, gánh xiếc sẽ là một sự lựa chọn hoàn hảo".

Tôi sử dụng khả năng trò chuyện với động vật ở một vài chuồng khác. Tôi động viên một con hải cẩu đang nhìn chờ dẫn thực hiện một màn trình diễn ngẫu hứng với quả bóng. Tôi yêu cầu đám khi tới đặt tay vào tấm kính để Sarah có thể đập tay với chúng. Đó là sự luyện tập tốt cho một Biệt năng mà tôi thường chỉ sử dụng để giao tiếp với BK.

Vườn thú bắt đầu đóng cửa vào hoàng hôn. Khi Sarah và tôi đi tới lối ra, cô ấy ngả đầu vào vai tôi và thở dài. Tôi có thể nói cô ấy đang muốn nói gì đó.

"Em muốn nhiều ngày như thế này nữa với anh", cô ấy nói.

"Anh biết. Anh cũng muốn thế. Một khi chúng ta đã đánh bại lũ Mog, anh hứa chúng ta sẽ có toàn bộ thời gian trên thế giới này".

Sarah nhìn xa xăm, gần như thể cô ấy đang hình dung về tương lai đó và nó không hoàn toàn làm cô ấy thích thú. "Sau đó điều gì sẽ xảy ra? Anh sẽ trở về Lorien, đúng không nào?"

"Hi vọng là vậy. Bọn anh vẫn cần tìm cách trở lại đó. Và bọn anh sẽ cần phải hi vọng chú Malcolm đã đúng về đám đá Phoenix trong Hộp của bọn anh kia, rằng bọn anh vẫn còn đủ chúng và rằng chúng sẽ có thể phục hồi lại hành tinh".

"Và anh muốn em đi với anh chứ?"

"Dĩ nhiên rồi", tôi đáp ngay. "Anh không muốn đi đâu mà không có em cả".

Sarah mỉm cười với tôi với một chút buồn bã mà tôi không ngờ tới. "Anh đáng yêu lắm, John, nhưng em không có ý nói đây giống như chuyến đi trên đường vừa rồi của chúng ta với Sáu. Ý em là thật sự cơ. Liệu chúng ta có khi nào trở lại không?" Sarah hỏi. "Về Trái đất đó?"

"Ừ, dĩ nhiên rồi", tôi nói, bởi tôi biết đó là điều tôi nên nói trong cuộc trò chuyện này, dù tôi không chắc nó là thật. Tôi nhìn xuống chân mình. "Anh chắc là chúng ta sẽ trở lại".

"Nghiêm túc chứ? Hàng năm trời trên một con tàu vũ trụ đó John. Đừng hiểu sai ý em, em thực sự muốn đi. Không phải cô gái nào cũng được bạn trai của mình hỏi có muốn tới một thiên hà khác không. Nhưng em còn gia đình ở đây, John. Em biết họ không, ờm, dồn tâm trí vào việc phục hồi cả một hành tinh trở về thời kì huy hoàng của nó, nhưng họ khá là quan trọng đối với em".

Tôi cau mày lại, tâm trạng tốt của tôi biến thành một thứ gì đó khác. Đó là một cảm xúc buồn; một cảm giác mất mát. "Anh không muốn cướp em đi khỏi gia đình mình, Sarah à. Trở lại Lorien, cái đó được cho là một điều tốt, một thứ huy hoàng". Tôi do dự, cố gắng tìm từ để diễn tả những gì tôi đang cảm thấy. "Anh đã luôn nghĩ điều đó là thứ sẽ xảy ra khi mọi chuyện kết thúc, em biết không? Sau toàn bộ cuộc chiến, chúng ta sẽ trở lại đó và tìm cách bắt đầu lại. Nó như là định mệnh vậy, nhưng nó cũng chưa bao giờ

thực sự cảm thấy là có thể cả. Anh chưa bao giờ dừng lại để nghĩ chi tiết về nó. Anh đoán giờ là lúc anh nên làm vậy".

Chúng tôi dừng lại và cô ấy với tay chạm vào mặt tôi. "Em không muốn cướp anh đi khỏi định mệnh của mình. Làm ơn đừng nghĩ là em đang cố làm thế".

"Không, dĩ nhiên là không rồi. Nhưng anh không muốn trở lại Lorien mà không có em".

"Em cũng không chắc mình muốn ở lại Trái đất mà không có anh", cô ấy đáp.

"Vậy chúng ta thuộc về chỗ nào đây?"

"Em không biết tương lai như thế nào", Sarah nói. "Nhưng em yêu anh, John. Đó là những gì quan trọng vào lúc này. Chúng ta sẽ tìm hiểu những thứ còn lại khi chúng ta đến đó".

"Anh cũng yêu em", tôi đáp, kéo cô ấy lại gần và hôn cô ấy.

Đúng lúc đó cái vòng tay của tôi bắt đầu rung lên.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 28

"CHUYỆN GÌ THẾ HẢ?" SARAH HỎI KHI TÔI ĐỘT NHIÊN kéo cô ấy đi.

"Vòng tay nó mới vừa cảnh báo anh. Có một điều gì đó vừa xuất hiện", tôi đáp, xoay quanh, cố gắng có một cái nhìn tổng quát xung quanh. "Một cái gì đó tồi tệ".

"Mấy thứ nhảm nhí này không nên tiếp tục xảy ra", Sarah nói với vẻ đầy nghi hoặc, ám chỉ đến vụ việc nguy hiểm với BK đêm qua.

"Khôn, cái này khác. Còn tồi tệ hơn thế nữa".

Một cách bản năng tôi chạm vào vòng tay khi nó lại làm tay tôi nhói lên và lạnh lạnh. Chúng tôi đang ở trên một con đường đông đúc ở trung tâm thành phố Chicago. Tôi dò xét từng khuôn mặt ở quanh chúng tôi; từ những người đang đi bộ về nhà từ chỗ làm, cho tới mấy cặp vợ chồng đang ra ngoài ăn tối, tất cả họ đều là con người. Chẳng ai có gương mặt tái nhợt với bộ đồ có thiên hương sẫm màu để tôi trông thấy. Dù thế chiếc vòng tay chưa hề chỉ dẫn sai cả từ xưa đến nay. Chỉ biết rằng nguy hiểm đang kề cận.

"Chúng ta nên về nhà", Sarah nói. "Để cảnh báo cho những người khác nữa".

Tôi lắc đầu. "Không. Nếu bọn chúng đang theo dõi chúng ta và chúng ta không tìm được chúng, nó có thể dẫn đến việc chúng ta dẫn chúng thẳng tới chỗ những người khác".

"Chết thật, anh nói đúng. Thế thì chúng ta nên làm gì?"

"Chúng ta cần phải tìm ra chúng". Tôi nắm lấy tay của Sarah và đi bộ vài bước dọc theo khu nhà. Những cảm giác châm chích trên cổ tay tôi bắt đầu thưa dần, nó có nghĩa là nguy hiểm ở hướng ngược lại. Tôi quay trở lại và cứ đi theo hướng đó, dù rằng tôi không hề nhận thấy bất cứ điều gì bất thường.

"John...", Sarah nói đầy cảnh báo, siết chặt tay tôi bằng cả hai tay của cô ấy. Cô ấy đang cố gắng che dấu luồng sáng mà tay tôi bất chợt đang toả ra. Lumen của tôi gây ra điều đó, cả hai bàn tay tôi sáng rực lên, sẵn sàng cho một trận chiến. Tôi hít một hơi thật sâu và cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng để đôi bàn tay tôi trở lại bình thường. May thay, không có bất cứ ai xung quanh chúng tôi có vẻ là để ý tới điều đó.

"Ở đây này", tôi nói, và dẫn Sarah vào đầu của một con hẻm tối mịt. Vòng tay tôi gần như đang hét với tôi ngay lúc này, toàn bộ cánh tay tôi tê và như bị kim chích. Tôi áp lưng vào bức tường, và ló đầu ra ở góc hẻm.

Bọn chúng có ba tên. Theo vẻ ngoài thì chúng là lũ Mogadorian trinh sát. Thậm chí bọn chúng không hề tỏ vẻ trông giống như con người, những quả đầu nhọn nhọn của bọn chúng được cạo sạch nhưng không có hình xăm, mặc trên người những chiếc áo măng tô đen đủ gây khiếp sợ cho bất kì ai. Dù bọn chúng đang làm gì ở đây đi nữa, khá rõ ràng rằng bọn chúng không hề nghĩ mình sẽ bị phát hiện. Hai trong số chúng đang cảnh giới trong khi tên thứ ba đang luồn đôi tay hãn nay dưới một Thùng rác. Hãn giật mạnh ra một cái gì đó từ bên dưới đồng kim loại, giống như kiểu một cái phong bì.

"Có ba tên", tôi thì thầm với Sarah. Cô ấy đang đứng cạnh tôi, lưng cô ấy đang áp vào tường. "Bọn chúng ắt hẳn phải là đám Vat-born mà chú Malcolm đã nhắc tới. Nhọt nhọn và gớm giết, như thường lệ".

"Bọn chúng đang làm gì ở đây?"

"Không biết", tôi đáp. "Nhưng chúng là những mục tiêu dễ xử".

"Em đâu có mang súng trong buổi hẹn hò của chúng ta", cô ấy thì thầm lại. "Đáng lẽ em phải biết rõ hơn chứ nhỉ".

"Không sao mà", tôi nói với cô ấy. "Chúng vẫn chưa phát hiện ra chúng ta".

Sarah nhìn xuống tay tôi. "Chúng ta không thể để chúng tiếp tục làm những gì chúng đang làm, phải không nào?"

"Dĩ nhiên là không rồi", tôi đáp, nhận ra tay mình đang nắm chặt lại. Một lần duy nhất, tôi có lợi thế trước bọn Mogadorian. Tôi muốn biết chúng đang định làm gì. Không còn chạy trốn trong sợ hãi nữa. "Nếu mọi chuyện chuyển xấu, em chạy đi tìm sự giúp đỡ nhé".

"Mọi thứ không chuyển xấu đâu", Sarah nói đồng dục, và sự tự tin đó lan truyền sang cả tôi. "Xử đẹp mấy tên khốn đó đi".

Tôi bước vào con hẻm và tiến thẳng về chỗ đám Mog. Những đôi mắt vô hồn của chúng tập trung nhìn tôi cùng một lúc. Trong một thoáng, cái cảm giác lạnh lạnh quen thuộc lan tỏa khắp người tôi, cái cảm giác nên chạy trốn đó. Tôi nén nó xuống; lần này, tôi chọn chiến đấu thay vì bỏ chạy.

"Mấy người bị lạc à?" Tôi hỏi một cách thờ ơ, sai bước lại gần.

"Biển khỏi đây đi, nhóc", một tên rít lên, thoáng nhe hàm răng bé xíu của hắn ra. Tên Mog cạnh hắn vén áo măng tô ra, để lộ bóng một khẩu súng năng lượng được nhét trong quần hắn. Chúng đang cố dọa tôi bỏ chạy như thể tôi là một con người bình thường nào đó đang chọn một con đường tắt tệ hại để về nhà. Chúng không nhận ra tôi là ai. Điều này có nghĩa là dù chúng đang làm gì ở đây, sẵn lòng tôi không phải một trong số đó.

"Cũng bắt đầu khá lạnh rồi đó", tôi nói, dừng lại cách chúng khoảng ba mét. "Mấy người có đủ ấm không?"

Không đợi trả lời, tôi bật Lumen lên. Một quả bóng lửa hình thành trên lòng bàn tay tôi và tôi ném nó vào tên Mog gần nhất. Hắn còn không có cơ hội nào để phản ứng trước khi nó bao phủ mặt hắn, đốt cháy hắn như một que diêm trong một thoáng trước khi hắn tan ra thành tro.

Tên Mog thứ hai ít nhất cũng chạm được vào khẩu súng của hắn, nhưng đó cũng là tất cả những gì hắn làm được. Tôi đánh hắn bằng một quả bóng lửa vào ngay ngực. Hắn rống lên một chút và rồi gia nhập tên Mog đầu tiên là bụi trên nền đất bẩn thỉu của con hẻm này.

Tôi không tấn công tên Mog cuối cùng bằng Lumen của mình. Hắn là tên đang giữ cái phong bì và tôi không muốn đánh liều làm nó bắt lửa. Tôi muốn biết lũ Mog đang làm gì, nhiệm vụ bí mật nào mà khiến đám Mogadorian này phải ẩn núp quanh Chicago thế này. Hắn nhìn tôi chằm chằm, gần như thể hắn đang đợi tôi giết hắn cũng dễ dàng như tôi đã làm với hai thằng bạn hắn, cái phong bì nắm chặt trước ngực hắn. Khi hắn thấy tôi do dự, hắn bỏ chạy, xuôi theo con hẻm.

Một tên Mogadorian bỏ chạy khỏi tôi. Giờ đó là sự thay đổi đáng chào đón đấy.

Tôi túm lấy cái Thùng rác bằng Telekinesis và phóng nó về phía tên Mog trước khi hắn chạy đi quá xa. Mặt bên bằng sắt của cái Thùng rác rít lên chói tai khi nó ma sát vào bức tường trong hẻm. Nó đánh trúng tên Mog và ghim chặt hắn vào tường, bóp vụn xương hắn.

"Nói cho tao biết bọn mày đang làm gì ở đây và tao sẽ xử mày nhanh thôi", tôi nói, tiến lại chỗ hắn. Để minh họa, tôi thêm chút sức ép bằng Telekinesis vào cái Thùng rác, ép nó chặt hơn vào cái thân hình tàn tạ của hắn. Một vệt máu màu đen chảy dài xuống cằm hắn. Hắn hét lên tức giận

và đau đớn khiến tôi do dự. Tôi chưa bào giờ làm gì như thế này cả. Những tên Mog tôi đã giết đều nhanh chóng và ở thế tự bảo vệ. Tôi hi vọng là mình không phải tiến quá sâu trong việc này.

"Mày - bọn mày rồi sẽ chết cả thôi", tên Mog xô ra.

Tôi đang phí thời gian của chính mình. Tôi khá chắc là sẽ chẳng biết được gì quan trọng từ một tên trinh sát thấp kém như hắn. Tôi đẩy cái Thùng rác một lần cuối bằng Telekinesis, kết liễu hắn. Rồi tôi kéo cái Thùng rác khỏi bức tường và nhặt lấy cái phong bì từ đồng tro của tên Mogadorian kia. Tôi mở nó ra - bên trong đầy những tờ giấy.

"Cái gì đây?" Sarah hỏi, tiến lại gần một cách cẩn trọng từ đầu hẻm. Tôi bật sáng một tay lên để có thể nhìn rõ mấy tờ giấy trong bóng tối. Tôi đang giữ ba tờ giấy chứa đầy những kí tự trông cứng nhắc trông như thể là sự kết hợp giữa chữ tượng hình và chữ Trung quốc. Viết theo tiếng Mogadorian, dĩ nhiên rồi. Tôi đoán sẽ là quá may mắn nếu bắt được đám Mog đang gửi các mệnh lệnh bằng Tiếng Anh. Tôi giơ đồng giấy lên để Sarah cũng thấy.

"Em có biết thông dịch viên tiếng Mogadorian nào giỏi không?"

Quay trở lại căn hộ, tôi tập hợp mọi người lại trong phòng ăn để kể lại cuộc chạm trán của tôi với lũ Mog. Chín vỡ vài lưng tôi khi tôi kể đến đoạn giết chết ba tên Mogadorian.

"Cậu lẽ ra nên mang tên cuối cùng về đây", cậu ta nói. "Chúng ta đã có thể tra tấn hắn để có vài thông tin như hắn đã làm với chúng ta".

Tôi lắc đầu. Tôi liếc sang nhìn Sam, người đã lại lén lút xoa xoa cái cổ tay chẳng chịt sẹo của mình. "Đó không phải là thứ chúng ta làm", tôi nói. "Chúng ta tốt hơn thế".

"Đây là chiến tranh, Johnny", Chín đáp.

"Thế nghĩa là sao?" Marina hỏi. "Liệu bọn chúng có biết chúng ta ở đây?"

"Tớ không nghĩ thế", tôi nói. "Nếu chúng ở đây vì chúng ta, chúng hẳn đã gửi đi nhiều hơn là ba tên. Chúng còn chả nhận ra tớ khi tớ lại gần".

"Ừ, và cậu lại là một gã sát nhân Mogadorian nổi tiếng", Tám nói. "Lạ thật".

"Giờ chúng đã ở đây rồi nếu chúng đang tới đây", Sáu thêm vào. "Chúng không được biết đến với cái kiểu khôn khéo. Chúng ta cần tìm hiểu xem mấy tờ giấy đó là gì. Đó có thể là một kiểu kế hoạch xâm lược".

"Cứ như giấc mơ của em ý", Ella thì thầm.

Mấy tờ giấy khả nghi kia lần lượt được truyền tay nhau quanh bàn ăn, ai cũng thử nhìn đồng kí tự vô nghĩa trên mấy tờ giấy kia.

Chú Malcolm cầm lấy chỗ giấy, nhú mày. Chú đã từng bị chúng giam cầm, nhưng chú chưa bao giờ học được ngôn ngữ của chúng".

"Khá chắc là có vài phần mềm dịch thuật trên máy tính của chú Sandor", Chín nói,. "Nhưng không chắc là có phần mềm dịch tiếng Mogadorian".

Chú Malcolm lấy tay vân vê bộ râu, vẫn nhìn mấy tờ giấy. "Có những khuôn mẫu ở đây, như là với mọi ngôn ngữ khác. Cái này có thể bẻ khóa được. Nếu cháu cho chú thấy mấy phần mềm đó, chú có thể dùng chúng".

Mọi người quanh bàn đều nhìn lo lắng. Đây là lần đầu tiên chúng tôi đụng độ lại đám Mogadorian kể từ khi chúng tôi giao chiến với chúng ở Arkansas.

"Việc này chả thay đổi gì cả", tôi nói. "Bất kể là gì trong chỗ tài liệu này, tớ chắc đó là thứ gì đó lũ Mogadorian không muốn chúng ta biết. Đó là thứ

gì đó chúng ta có thể dùng để tạo lợi thế cho mình. Nhưng, cho tới khi chúng ta biết chắc, chúng ta tiếp tục với kế hoạch chúng ta đã có. Nghỉ ngơi chút đi, mọi người; chúng ta rời đi tới Florida vào buổi sáng".

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 29

TÔI ĐỨNG PHÍA SAU CHA MÌNH TRONG KHI ÔNG quét những tập tài liệu của lũ Mogadorian vào hệ thống máy tính của chú Sandor. Ngay khi chúng được quét xong, cha tôi bật một số chương phần mềm dịch thuật cùng với một chương trình bẻ khóa nào đó được cho là có thể xuyên qua những hệ thống tường lửa và những thứ tương tự vậy.

"Cha có nghĩ mình có thể dịch nó không?", tôi hỏi.

"Bước đầu tiên là tìm hiểu xem phải dùng chương trình nào đã".

"Cha có biết không?" Tôi nhận thấy cha mình mở lên và thu gọn lại một bản sao chép từ iTunes. Tôi chỉ vào màn hình. "Cha định nghe nhạc đấy à?"

"Cha - chúng không có iTunes khi cha bị bắt đi. Cha nghĩ nó có thể ..."
Cha tôi nhún vai một cách tự ti. "Cha có thể mắc phải vài sai lầm, được chứ?"

"Vậy giờ thì sao?"

"Cha đang tiếp cận nó từ mọi góc nhìn. Mọi ngôn ngữ - ngay cả của người ngoài hành tinh - đều có vài điểm chung. Nó chỉ là vấn đề tách rời chúng ra và dùng nó để giải mã những thứ còn lại". Ông quay lại nhìn tôi. "Việc này khá là buồn tẻ đó, Sam. Con không cần ở đây với cha đâu".

"Không, nó hay mà", tôi nói. "Con muốn thế".

"Thật à?" ông hỏi, nhìn kỹ tôi. "Với cha thì có vẻ con có kế hoạch khác thì đúng hơn".

Vẫn luôn nhanh nhạy nhận ra mọi thứ như xưa. Tôi đang mặc những thứ mà tôi cho là tốt nhất nếu xét tới việc tôi chỉ có ba sự lựa chọn. Đó chỉ là một cái áo len xám xịt và cái quần mới nhất của tôi. Tôi đã tự khích lệ bản thân để làm như John bảo, cố gắng kiếm một cuộc trò chuyện với Sáu về những cảm xúc của tôi, nắm bắt khoảnh khắc hay tương tự thế. Vụ hỗn loạn mới nhất này, ngay cả khi chỉ liên quan tới việc giấy tờ, là một cái cớ khá hoàn hảo để trì hoãn việc đó.

"Những cái đó có thể đợi", tôi nói một cách vụng về, ra vẻ ngăm nghiêm màn hình máy tính khi hàng loạt những ngôn ngữ khác nhau vụt qua.

"Hừm". Cha tôi cười nhự nhàng, quay lại nhìn màn hình. "Con biết đó, họ sẽ tới Florida vào ngày mai. Sau đó, khá chắc là sẽ có một nhiệm vụ khác. Và ai biết chúng ta sẽ tìm hiểu được những gì từ những tài liệu này. Một cơ sở thứ có thể xảy ra".

"Ý cha là gì?"

"Sẽ mất một thời gian dài trước khi chúng ta mới lại có một đêm yên bình như thế này", ông nói. "Đừng bỏ lỡ nó, Sam".

Tôi tìm thấy Sáu trên tầng thượng căn hộ, nơi là một vị trí hấp dẫn cho những Garde muốn được một mình. Trời đã tối và trên này gió thổi mạnh hơn bình thường, có lẽ là Sáu đang nghịch với thời tiết quanh đây. Cả hai tay cô ấy đều giơ lên và khi cô ấy giơ tay tới lui bầu trời cũng phản ứng lại tương ứng; nó khiến tôi nhớ lại lớp mỹ thuật, cái cách mà màu vẽ hòa vào nhau khi chúng tôi hòa màu nước. Sáu đang làm y hệt với những đám mây. Nếu có một người dự báo thời tiết nào đó đang nhìn bầu trời đêm nay, hẳn họ sẽ hoảng lắm.

Đầu tiên tôi chả nói gì, không muốn làm gián đoạn việc cô ấy làm. Tôi đứng cạnh Sáu và nhìn cô ấy, những cơn gió thổi tung mái tóc đen khấp mặt cô ấy, đắm chìm trong ánh sáng đỏ nhấp nháy trên mái nhà. Có một nụ

cười mỉm xuất hiện trên khóa môi cô ấy. Nếu tôi không biết rõ hơn, tôi sẽ nói là Sáu thực sự đang cảm thấy hạnh phúc với những gì mình đang có.

Một cách chậm rãi, gần như cô ấy thấy hối hận vì đã dừng lại, Sáu hạ tay xuống và nhìn tôi. Những cơn gió ngừng thổi ngay lập tức, những đám mây lại trôi lững lờ trên bầu trời đêm. Tôi cảm thấy như là mình đang cắt ngang việc gì đó.

"Này. Cậu không nhất thiết phải dừng lại mà".

"Không sao. Có chuyện gì vậy?", cô ấy nói. "Cha cậu đã tìm được gì đó từ máy tài liệu kia à?"

"Ừm, không, chưa có gì cả. Tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi".

"Ồ", Sáu đáp, nhìn lại lên bầu trời. "Được thôi".

"Chả có gì to tát cả", tôi nói nhanh, cảm thấy thật ngu ngốc. "Cậu có thể trở lại luyện tập hoặc làm gì cũng được. Tớ sẽ để cậu một mình".

"Đừng, ở lại đi", cô ấy bất chợt nói. "Bị nhốt trong cái căn hộ kia toàn bộ thời gian là tớ thấy khó chịu. Kể từ khi tớ có Biệt năng này, tớ thấy mình có kết nối với thời tiết. Tớ muốn chơi đùa với nó, nếu cậu hiểu ý tớ là gì".

"Ừ, đương nhiên rồi", tôi đáp, như thể tôi hiểu về việc có kết nối với thời tiết vậy. "Cậu làm rất tốt trong buổi tập hôm nay. Tớ xin lỗi vì đã làm hỏng mọi thứ".

"Thôi nào Sam", cô ấy nói, trợn mắt khó chịu. "Đã đủ cho mấy lời xin lỗi rồi đó. Đó thực sự là chuyện mà cậu mất công mò lên đây nói với tớ à?"

"Không", tôi đáp, thờ dãi. Kệ xác nó đi. Tôi quyết định cứ nghe theo lời khuyên của John và làm theo thế. "Tớ đang tự hỏi là cậu có muốn - ừ, tớ không biết nữa - đi chơi một lúc nào đó không?"

Được rồi, đó có lẽ không phải là lần mời ai đó đi chơi nuột nhất của tôi. Sáu nhượng mỳ một cách tinh nghịch. "Đi chơi á? Chúng ta chả đang sống cùng nhau suốt còn gì. Chúng ta chơi đùa suốt mà".

"Ý tớ là, như là, chỉ có hai chúng ta thôi".

"Chả phải là chúng ta đang làm thế ngay bây giờ à?"

"Ừ - ý tớ, ừ -", tôi lắp bắp, rồi nhận thấy một nụ cười xảo quyệt trên mặt Sáu. "Cậu đang đùa với tớ đấy à?"

"Một chút", cô ấy nói, khoanh tay lại. "Vậy là cậu muốn hẹn hò mình? Phải không nào?"

"Ừ, và mình đang làm việc đó vô cùng tuyệt vời".

"Cậu làm thế cũng đâu đến nổi tệ", cô ấy nói nhẹ nhàng, tiến lại gần tôi hơn một chút. "Nhưng chúng ta đang ở trong một cuộc chiến đó, Sam. Chả có nhiều thời gian mà đi chơi đâu. Cậu biết thế mà".

"Ừm, nhưng John và Sarah tới vườn thú hôm nay".

"Nhưng tớ không muốn những thứ kiểu John-và-Sarah với cậu", Sáu nói, như thể đó là thứ rõ ràng nhất trên đời.

"Ồ". Tôi xịu xuống, cảm giác như vừa dính một cú đấm vào bụng. "Tớ chỉ nghĩ - khi cậu tới Tây Ban Nha, John đã nói với mình những gì cậu nghĩ về mình, và cái cách chúng ta ôm lấy nhau khi ở Arkansas - ờm, thật tào lao, tớ là một thằng ngốc. Tớ lẽ ra phải biết là cậu sẽ chẳng thích gì ở những người như tớ".

"Whoa, đợi đã", Sáu nói, tóm lấy tay tôi trước khi tôi có thể chạy mất. "Tớ xin lỗi, Sam. Tớ không có ý như vậy. Tớ thực sự thích cậu mà".

"Chỉ là cậu không thích mình kiêu đó", tôi nói, hoàn thành nốt câu nói cổ điển kia.

"Tớ có nói vậy đâu. Tớ thích cậu mà. Ở thì, tớ có thể thích cậu". Sáu giờ hai tay lên. "Tớ không biết nữa! Đây, chỉ là, John và Sarah, họ nghĩ điều đó sẽ khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn cho họ, nhưng không phải vậy. Nó chỉ tạo thêm rắc rối mà thôi".

"Mình thấy họ có vẻ hạnh phúc đó chứ", tôi đáp.

"Chắc rồi, giờ là thế", Sáu nói. "Nhưng nếu có gì đó xảy ra thì sao? Cậu biết đó, John là một người lãnh đạo giỏi, nhưng cậu ấy không thực tế. Cậu nghĩ là chúng ta sẽ chiến với toàn bộ quân đội Mogadorian mà không có thương vong à?"

"Èo, tiêu cực vậy".

"Đó là sự thật. Mọi thứ kiểu gì chả chuyển xấu, Sam". Cố ấy với tay giựt một sợi chỉ ở đằng trước chiếc áo len của tôi. "Tớ ước cậu sẽ tránh xa chúng tớ ra. Tớ ở chỗ nào đó an toàn. Khi mọi thứ kết thúc, có thể mọi thứ sẽ khác ..."

Tôi bật cười hoài nghi. "Hả, nghiêm túc đấy à? Cái đó, như là, giống cái kiểu nhảm nhí mà Người Nhện nói với Mary Jane khi anh ta cố gắng cắt đứt với cô ấy. Cậu có biết nó cảm thấy xấu hổ thế nào khi bị nói chuyện theo cái kiểu như thế tớ là bạn gái một siêu anh hùng nào đấy không?"

Sáu cũng bật cười, lắc đầu. "Tớ xin lỗi. Tớ không có ý như thế. Tớ chỉ mới nhận ra mình là kẻ đạo đức giả như thế nào. Đó hoàn toàn là điều dối lập mà tớ gợi ý cho John và Sarah".

Có lẽ cậu sẽ đúng và mọi thứ trở nên xấu đi", tôi nói. "Nhưng nó không có nghĩa là cậu nên khép mình như thế. Lúc nào cũng nghĩ về cuộc chiến

thế à? Thế không tốt đâu. Có lẽ cậu nên dành chín lăm phần trăm thời gian làm Sáu và, ừm, năm phần trăm với tớ, chỉ là Maren thôi".

Tôi chả hề lên kế hoạch sẵn cho bài diễn thuyết nhỏ đó; cái tên cũ của Sáu khi còn lẩn trốn bỗng bật ra thôi. Môi cô ấy mở ra một chút, nhưng cô ấy chưa nói gì ngay cả, cái tên đó khiến cô ấy bất ngờ.

"Maren", cô ấy thì thầm. "Tớ không chắc là mình nhớ làm cô ấy như thế nào nữa".

Có một cái gì đó trong cái cách cô ấy đang nhìn tôi ngay bây giờ, gần như thể là cô ấy đã bỏ hết sự cảnh giác đi. Đó không phải là cái kiểu nhìn vô lo mà tôi nghĩ có thể thấy ở Sáu, nhưng nó vẫn có gì đó cho thấy sự mềm yếu hơn, như thể cô ấy quyết định giảm sự cảnh giác xuống một chút. Tôi không buông tay cô ấy ra.

"Hứa với tớ là cậu sẽ không chết đi", cô ấy nói, thẳng thừng.

Tại khoảnh khắc đó tôi có thể hứa với cô ấy về bất cứ điều gì. "Tớ hứa".

Cô ấy nắm chặt tay tôi hơn, những ngón tay của cô ấy đan vào với của tôi. Cô ấy bước lại gần. Gió lại thổi và tôi với tay gạt đám tóc lòa xòa trước mặt cô ấy, giữ tay mình lại trên cổ cô ấy.

Và đó là khi Tám dịch chuyển tức thời lên trên mái nhà.

Sáu giật mình lùi xa khỏi tôi như thể bị bỏng. Tôi gần như thấy mình có thể bóp cổ chết Tám ngay tại đây mà không thấy chút hối hận nào. Tôi chờ đợi Tám nói vài câu đùa cợt nào đó, nhưng khuôn mặt cậu ấy lại vô cùng nghiêm nghị.

"Mấy cậu này, bọn tớ cần các cậu ở dưới nhà!"

"Sao vậy?" Sáu hỏi, nhìn chăm chăm Tám. "Lũ Mog à?"

Tám lắc đầu. "Đó là Ella".

Tôi đoán là cha mình đã nhầm về việc đêm nay là một đêm yên bình.

Tám cầm tay chúng tôi và ngay lập tức tôi cảm thấy cái cảm giác mất phương hướng khi cả thế giới bỗng biến mất dưới chân tôi. Tôi chớp mắt và chúng tôi đã đang đứng trong phòng mà Marina ở cùng Ella.

Ella đang nằm ngửa trên giường, toàn bộ các lớp chắn bị đập xuống, cơ thể căng cứng như một tấm gỗ. Mắt cô bé nhắm chặt. Có lẽ điều đáng sợ nhất là một vệt máu chảy ra từ khoe miệng cô bé. Cô bé đang cắn chặt môi mình, mạnh tới nổi bật máu.

Marina quỳ bên cạnh giường, chấm miệng Ella với một miếng vải mỏng. Cô ấy cứ liên tục gọi tên Ella, cố gắng đánh thức cô bé. Ella chẳng có cử động nào khác ngoài việc hết nắm chặt rồi lại thả lỏng hai nắm tay.

"Cô bé bị thế bao lâu rồi?", cha tôi hỏi.

"Cháu không biết", Marina nói, nghe có vẻ hoảng loạn. "Cô bé đi ngủ trước cháu, nói rằng mình thấy mệt sau từ buổi tập. Cháu thấy em ấy khi đã thế này và em ấy chẳng chịu tỉnh dậy".

Tôi nhìn quanh, không chắc là mình nên làm gì. Hầu hết mọi người đều có cảm giác đó. Mọi người đều đã tụ tập vào hết trong phòng hoặc đứng ở ngưỡng cửa, ai cũng có ánh nhìn lưỡng lự.

"Việc này chưa bao giờ xảy ra trước đây à?" Tôi hỏi Marina.

"Cậu đã chứng kiến vụ tệt nhất rồi đó, khi em ấy gào thét bữa nọ", cô ấy trả lời. "Em ấy luôn tỉnh dậy những lần trước mà".

"Tớ không thích điều này", Chín lăm bầm từ ngưỡng cửa. Bernie Kosar có vẻ đồng ý; cu cậu đứng ở chân giường, hít hít không khí như thể một

chú chó cảnh giới người thấy gì đó bất thường.

"Em ấy đổ mồ hôi nhiều quá", Marina nói.

"Một kiểu sốt nào đó chẳng?" John hỏi.

"Nó chả bao giờ thế này trong những giấc mộng của tớ", Tám nói. "Mấy cậu thì sao?"

John và Chín đều lắc đầu.

Marina lấy một cái khăn từ ngăn kéo đầu giường và bắt đầu chấm mồ hôi trên trán Ella. Tay cô ấy run bần bật tới nỗi Sarah phải kéo cái khăn khỏi tay cô ấy. "Đây", Sarah nói, "để tớ làm cho".

Tám vòng tay qua người Marina khi cô ấy lùi ra khỏi giường, xoa lưng cho cô ấy. Marina tựa vào cậu ấy một cách biết ơn.

"Liệu chúng ta có nên thử chữa cho em ấy không?" Sáu hỏi. "Hoặc là dùng viên đá chữa thương chẳng hạn?"

"Chả có gì để chữa cả", John đáp. "Dù sao thì cũng không phải thứ chúng ta có thể thấy. Và dùng viên đá ... ai mà biết điều gì có thể xảy ra. nhờ nó tăng gáp đôi cơn đau hay đại loại thế thì sao".

"Mấy cậu đã thử cố mở mắt cô bé chưa?" Năm gợi ý. Mọi người nhìn cậu ấy một cách kì lạ, như thể đó là một gợi ý vô tâm, nhưng nó thực ra không có vẻ tệ hơn việc để Ella chịu đựng hết bất cứ kiểu ác mộng nào mà cô bé đang có. "Sao chứ? Mấy cậu có ý hay hơn à?"

Nhẹ nhàng, cha tôi mở một mí mắt Ella lên. Mắt cô bé đã hoàn toàn trợn ngược ra sau; chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy lòng trắng. Tôi nhớ lại khi tôi bị đánh bật khỏi sợi dây trong tiết học thể dục bởi Mark James và bị kiểm tra sự tỉnh táo. Họ đã chiếu một cái đèn pin vào mắt tôi.

"John, có lẽ cậu có thể dùng Lumen?" Tôi gợi ý. "Nó sáng lóa, nó có thể đánh thức cô bé".

John với tay ra, thả sáng bàn tay như một cái đèn pin và chiếu nó vào mắt Ella. Trong một thoáng, thân hình cô bé ngừng căng cứng và có vẻ thả lỏng trở lại.

"Có gì đó đang xảy ra", tôi thở mạnh.

"Ella, dậy đi", Marina thúc giục.

Tay Ella bỗng giơ lên, nắm lấy cổ tay John với một lực khiến cậu ấy giật mình. Nó khiến tôi nhớ lại một trong những bộ phim kinh dị khi một cô bé bị ám bởi một con quỷ. Tay cô bé phát ánh sáng đỏ ở những chỗ tiếp xúc với làn da của John.

"Em ấy đang làm gì vậy?", Sarah thảng thốt.

Trong một khoảnh khắc, John trông có vẻ khó hiểu. Cậu ấy chuẩn bị nói gì đó, nhưng mắt cậu ấy cũng lịa trợn ngược vào trong, cơ thể vắn vẹo, như thể toàn bộ cơ bắp cậu ấy đều bị chuột rút cùng một lúc - rồi, như thể mọi sự căng cứng đó đều biến mất, cậu ấy đổ vật xuống sàn như một con rối bị cắt dây, ngay bên cạnh giường Ella.

"John!", Sarah hét lên.

Tay Ella vẫn nắm chặt quanh cổ tay John. Chín nhào vào trong phòng. "Kéo cô bé ra khỏi cậu ấy!".

Marina chặn đường cậu ta. "Đợi đã! Đừng chạm vào cô bé!"

Bỏ ngoài tai, Sarah cúi xuống cạy tay Ella ra khỏi cổ tay John. Cậu ấy không cử động, không có động tĩnh gì luôn, ngay cả khi Sarah lật cậu ấy lại và lắc cậu ấy. Dù bất cứ thứ gì từ sự tiếp xúc của Ella đã gây ra cho John,

rõ ràng là nó không có chút ảnh hưởng nào với con người bởi Sarah không bị sao cả.

Sáu bước lại gần nhìn cho rõ hơn, và tôi thấy tay Ella với ra về phía cô ấy, các ngón tay hết nắm chặt vào rồi lại thả ra.

"Cẩn thận", tôi nói, và nắm phía sau áo cô ấy, kéo cô ấy lại. Những Garde còn lại nhận thấy hành động đó của Ella và tất cả đều lùi lại một bước cảnh giác khỏi giường cô bé. Ngay khi không có Garde nào trong tầm với, tay cô bé buông thõng lại xuống giường. Cô bé lại trở lại trạng thái cũ, bị giam cầm trong một cơn ác mộng. Ngoại trừ bây giờ, John cũng đã bị giống cô bé.

"Cái quái gì đang xảy ra vậy?" Chín hỏi.

"Cô bé đã làm gì đó với cậu ấy", Năm thở mạnh.

Sarah kéo đầu John vào lòng mình, vuốt tóc cậu ấy. Gần đó, cha tôi nhẹ nhàng nâng tay Ella lên và đặt xuống dưới lớp ga trải giường. Tôi nhìn các Garde. Họ đều từng phải trốn chạy, đối mặt với những mối họa vật chất mà họ có thể chống lại và phá hủy chúng. Nhưng giờ làm thế nào mà họ có thể trốn thoát - hoặc là đánh bại - một thứ gì đó tấn công từ bên trong?

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 30

CHẲNG AI NGỦ ĐƯỢC CHÚT NÀO VÀO ĐÊM ĐÓ. Ở THÌ, ngoại trừ hai người trong chúng tôi khi mà họ chẳng thể tỉnh dậy được, và đó là giấc ngủ mà tôi không nghĩ là sẽ có ai đó hào hứng muốn tham gia.

Cha con tôi nâng John lên và đặt cậu ấy vào giường bên cạnh Ella, để họ nằm cạnh nhau, hai người họ thi thoảng lại lên cơn co giật. Sarah nhất quyết không rời khỏi phòng; cô ấy cầm tay John, vuốt nó nhẹ nhàng, cố gắng làm cậu ấy tỉnh dậy. Bernie Kosar cũng chẳng rời đi; nó nằm cuộn tròn ở cuối giường, thi thoảng rên ư ử, hoặc nhẹ nhàng áp vào chân John và Ella.

Tôi thò đầu vào phòng vài tiếng sau khi John ngã gục xuống. Sarah đã gục đầu xuống, áp vào mu bàn tay John. Tôi không chắc là cô ấy có ngủ hay không và tôi không muốn làm phiền cô ấy. Chẳng có gì thay đổi ở John và Ella. Cơ mặt họ co thắt, và cơ thể họ thi thoảng giật lên như thể họ bị vấp ngã trong giấc mơ và đang loạng choạng cố lấy lại thăng bằng. Tôi đã từng có những giấc mơ như vậy trước đây, những giấc mơ mà khi bạn bị vấp hay ngã khỏi một cái xe đạp, và tôi luôn tỉnh dậy trước khi chạm đất. Điều này có vẻ như không áp dụng với John và Ella.

Tôi nhìn John một cách kĩ càng hơn. Mới chỉ vài giờ trôi qua, nhưng làn da của cậu ấy đã trở nên tái như của Ella, những vòng đen xuất hiện quanh mắt cậu ấy. Nó giống như thể cậu ấy bị mất nước theo một cách nào đó. Và giờ khi nghĩ vậy, Ella trông cũng khá nhợt nhạt trước buổi luyện tập sáng nay, tôi lo rằng có một kiểu tác động vật lý nào đó liên quan tới những cơn ác mộng này, như thể chúng đang làm John và Ella trở nên yếu đi, hoặc là tệ hơn thế.

"Sarah?" tôi thì thầm, và rồi nhận ra là có thì thầm thì cũng chả để làm gì. Chúng tôi muốn hai người họ tỉnh dậy cơ mà. Đáng lẽ tôi phải đập nôi đập chảo mới đúng. "Mọi người đang tụ tập lại trong phòng khách đó".

Sarah cựa mình, lắc đầu. "Tớ ở đây thôi", cô ấy nói nhỏ. "Tớ không muốn bỏ họ lại".

Tôi gật đầu và không thúc ép gì nữa. Tôi rời khỏi phòng và tiến tới xưởng làm việc, nơi cha tôi đã dành số thời gian còn lại của đêm rồi cắm mặt vào cái máy tính. Khi tôi tiến vào, những mẫu ngôn ngữ đang cuộn đi trên màn hình, nhưng có vẻ ông ấy chưa có thêm tí tiến độ nào trong việc bẻ khóa mở tài liệu của lũ Mogadorian kia.

"Có gì không cha?" Tôi hỏi.

"Chưa có gì cả", ông đáp, quay lại nhìn tôi. Ông phải chớp mắt vài lần, mắt ông giãn to bởi nhìn màn hình máy tính quá lâu. "Cha đã tạo ra một phần mềm tự động giải mã để cha khỏi phải ngồi đây giám sát quá trình. Nó khá là, à, lỗi thời. Cha hơi lạc hậu so với mấy món phần mềm bây giờ, nhưng nó sẽ vẫn có thể bẻ khóa được thôi. Cha chỉ hi vọng nó không quá lâu".

Tôi liếc nhìn những trang giấy Mogadorian đã được quét. "Cha có nghĩ có thứ gì đó trong đám này liên quan đến mấy cơn ác mộng không?"

"Cha không biết. Dù thời gian chúng xảy ra có vẻ trùng khớp".

"Yeah". Tôi nhận thấy điện thoại của cha mình đang ở trên mặt bàn. Tôi vỗ vào nó. "Cha vẫn thử gọi cho Adam đấy à?"

Tôi không nghĩ điều đó là có thể, và mặt cha tôi gục xuống nhiều hơn. "Ừ. Cũng chả có tiến triển gì".

Tôi vỗ lên vai ông. "Đi thôi cha. Những người khác đang họp mặt và muốn chúng ta tham dự cùng".

Những Garde còn lại đang đợi trong phòng khách căn hộ. Họ đã đang thảo luận về tình thế với cơn ác mộng kia, điều mà họ gần như đã làm vài giờ qua mà chẳng có thêm tiến triển gì.

"Ella đã từng làm thế với tớ trước đây", Marina đang nói, giọng cô ấy trầm lặng. "Kéo tớ vào giấc mộng của em ấy. Tớ lẽ ra nên cảnh báo với cậu ấy, nên cảnh báo với mọi người. Nhưng tớ cũng từng chạm vào người em ấy trước đây, khi tớ vẫn cố đánh thức em ấy, và chả có gì xảy ra cả. Tớ đã quá hoảng loạn ..."

Ngồi cạnh cô ấy trên ghế, Tám vòng tay qua vai Marina. Cô ấy dựa vào người cậu ấy khi cậu ấy nói, "Ồn mà. Cậu đâu thể biết được điều này sẽ xảy ra".

Chín đang đi đi lại lại quanh phòng, điều được coi là một sự cải thiện khi cậu ta không còn đi lại trên trần nhà nữa. Cậu ta có lẽ vẫn đang đi lại quanh cái đèn chùm nếu như Sáu không phát câu lên với cậu ta vì việc làm khó chịu đó. Lần duy nhất tôi thấy, cậu ta không thèm đáp lại và chỉ đơn giản tiếp tục làm vậy ở một chỗ ít gây khó chịu hơn. Cậu ta nhìn lên phía tôi đầy hi vọng khi thấy tôi vào phòng.

"Thế nào?" Chín hỏi.

Tôi lắc đầu. "Chẳng có gì thay đổi. Họ vẫn chưa tỉnh dậy".

Năm đập tay vào đùi thất vọng. Thật nhảm nhí. Tớ thấy thật vô dụng khi cứ ngồi đây thế này".

Sáu đang nhíu mày kinh hoàng khi tôi mới tiến vào, nhưng cô ấy ngẩng mặt lên khi nghe Năm nói. Cô ấy chậm chậm gật đầu, nghĩ ngợi. "Chúng ta nên nói về chuyện đó".

"Về cái gì?" Marina hỏi.

"Về việc tiếp tục thực hiện nhiệm vụ. Hộp của Năm sẽ chẳng tự thu hồi được đâu".

Chín dừng đi lại, nghĩ ngợi những gì Sáu vừa nói. Marina trông thất kinh trước ý định đi làm nhiệm vụ.

"Cậu muốn rời đi bây giờ á?" Marina hỏi. "Cậu phát điên rồi à?"

"Sáu đúng đó", Năm chen vào. "Chúng ta cũng đâu có thể làm được gì nếu cứ ngồi mãi ở đây".

"Bạn chúng ta đang hôn mê và các cậu muốn bỏ họ lại?" Marina rít lên.

"Cậu làm nó nghe có vẻ lạnh lùng, nhưng tớ chỉ cố làm việc thiết thực thôi", Sáu nói. Nó nghe có vẻ giống với điều cô ấy nói với tôi trên mái nhà, rằng cô ấy miễn cưỡng trước việc tạo một mối quan hệ như thế nào bởi vì nó là khi mọi thứ trở nên tệ hại. Thời khắc đó có vẻ như đang hiện hữu rồi đây.

"Nó thiết thực, nhưng không có nghĩa là nó đúng đắn", tôi lẩm bẩm. Tôi không định nói nó thành tiếng, nhưng đã qua một đêm dài và có cả tá thứ đang diễn ra trong đầu tôi.

Một sự tổn thương thoáng qua trên mặt Sáu, nhưng nó biến mất ngay khi cô ấy ngoảnh mặt đi khỏi tôi. Cô ấy quay sang Chín. "Cậu nghĩ sao?"

"Tớ không biết", Chín nói. "Tớ không thích việc bỏ mặc John và con bé".

"Nếu ngay cả Chín cũng chùn bước trước một nhiệm vụ, vậy thì cậu biết đó không phải là ý tưởng tốt", Marina nói, nghe bực tức. "Nếu họ cần chúng ta thì sao hả Sáu?"

"Chúng ta đâu có bỏ mặc họ", Năm nói, lên giọng. "Ít nhất thì cũng đâu hơn gì việc ngồi đây với cuộc thảo luận vô bổ này. Những con người sẽ chăm sóc họ cũng như bây giờ thôi".

"Chắc chắn rồi", cha tôi nói. "Bọn chú sẽ làm tất cả những gì có thể".

"Chúng ta cần tìm hiểu xem tại sao việc này lại xảy ra", Marina nói. "Nếu không phải là thứ tạo ra những cơn ác mộng thì là việc Ella đã làm gì để khiến John bất tỉnh như vậy".

"Mấy cậu có để ý tới việc ta cô bé sáng lên khi chạm vào cậu ấy?" Tôi hỏi. Nó như là một Biệt năng hoặc gì đó.

"Kiểu Biệt năng nào làm thế chứ?" Chín hỏi, chỉ về phía phòng ngủ.

"John đã nghĩ em ấy dùng một Biệt năng mới để dọa lão Setrákus Ra chạy mất khi ở New Mexico", Marina nói, nghĩ ngợi. "Bọn tớ chưa bao giờ có cơ hội kiểm chứng điều đó".

Hoặc cũng có thể là khả năng Thần giao cách cảm của cô bé trở nên điên loạn. Có lẽ cô bé xâm nhập vào đầu cậu ấy và mất kiểm soát", Tám gợi ý. "Cô bé mới bắt đầu có các Biệt năng của mình. Ai mà biết được cô bé có thể làm gì?"

Tôi nhớ lại khoảng thời gian của chúng tôi ở Paradise, nhớ lại John đã phải tập luyện nhiều như thế nào để điều khiển khả năng Lumen của mình trong vài tuần đầu. Có vẻ như khả năng Thần giao cách cảm của Ella còn khó điều khiển hơn nữa. Tôi nhận thấy Năm chăm chập gặt đầu như thể cậu ấy cũng nhớ lại điều gì đó.

"Hồi tớ mới có Externa, tớ gặp khó khăn thay đổi làn da của tớ trở lại bình thường", Năm nói. "Albert từng dùng một khối lăng trụ trong Hộp của tớ và nó cũng giúp ích, tớ chẳng biết nữa, bằng cách nào đó làm tớ thấy thoải mái. Tớ đã có thể đổi làn da của mình thành bình thường".

Sáu chỉ vào Năm. "Đó thấy chưa. Một ý kiến khác về việc nên đi Everglades và lấy thứ đó dù nó là gì đi nữa".

Chín gật đầu đồng ý. "Tớ không thể tin được, nhưng có lẽ cậu cũng có chút hữu dụng nào đó đấy Năm".

Năm giơ hai tay lên. "Ồm, đợi đã, tớ còn chả biết nó có hiệu quả với Ella không. Hay là cách nó hoạt động như thế nào nữa".

"Tớ vẫn nghĩ là chúng ta không nên bỏ lại họ như thế này", Marina nói.

"Thực ra, chú nghĩ tách các cháu ra khỏi John và Ella là một ý tưởng tốt", cha tôi nói. "Ai mà chắc là việc này không lan truyền theo một cách nào đó, nhất là khi nếu nó liên quan tới khả năng Thần giao cách cảm của cô bé? Chúng ta không thể để thêm bất cứ ai trong các cháu bị như thế nữa".

"Làm thế nào mà chúng ta chống lại được nó?" Chín hỏi cộc cằn, nhú màu lại, có lẽ là đang nghĩ mọi cách có thể để đánh bật một cơn ác mộng. "Ý tớ là, nếu Setrákus Ra có thể cứ thế mà làm chúng ta chìm vào hôn mê như thế, làm thế nào mà chúng ta có thể chống lại điều đó?"

Hắn đã xuất hiện trong các giấc mơ của bọn tớ trước đây", Tám nói. "Bọn tớ đều tỉnh dậy, chẳng sao cả".

"Lần này khác mà", Marina níu kéo.

"Đó là từ lần cuối Johnny tỉnh dậy", Chín nói. "Điều này có nghĩa là cái thứ chết tiệt này đã mạnh hơn".

"Hoặc thứ tạo nên sự khác biệt là Ella", Sáu nói. "Có lẽ Setrákus Ra đã tập trung vào cô bé vì hắn biết nó sẽ làm sức mạnh tâm trí của cô bé trở nên hỗn loạn".

Tôi nhìn về phía Năm. "Và cậu nghĩ cái thứ lằng trạ trong Hộp của cậu có thể giúp?"

Cậu ấy nhún vai thay cho câu trả lời. "Tớ còn chả chắc nó thực sự làm được gì, chỉ biết rằng nó đã giúp được tớ. Đi lấy nó có vẻ có ích hơn là cứ ngồi đây".

Chín đập tay vào nhau. "Tớ đồng ý với Năm. Hay đi lấy nó nào".

Marina đã trở nên im lặng kể từ khi chống lại ý tưởng tới Everglades. Giờ Sáu nghiêng người sang và đặt một tay lên tay cô ấy. "Cậu có thấy ổn với toàn bộ chuyện này không?", Sáu hỏi.

Marina từ từ gật đầu. "Nếu các cậu tin rằng đây là cách tốt nhất để giúp họ, vậy tớ theo các cậu".

Tôi đi xuống khu đỗ xe để nhìn các Garde rời đi. Sarah chẳng thể rời đi khỏi giường John và cha tôi đã quay lại kiểm tra cái máy dịch ngôn ngữ Mogadorian kia. Tôi đang cầm một cặp tài liệu đầy những giấy tờ mà John đã bảo tôi chuẩn bị nhờ máy tính của chú Sandor - bằng lái xe giả cho mỗi Garde, ít giấy tờ về một chuyến đi chơi của trường học giả mạo, hành trình bay từ Chicago tới Orlando. Họ sẽ có thể đi mà không bị phát hiện.

Tôi rút những giấy tờ của John ra và nhét nó vào túi mình. "Đoán là mấy cậu sẽ không cần tới nó", tôi nói, đưa số còn lại cho Sáu. Tôi giữ đám giấy tờ hơi lâu và Sáu buộc phải giật nó ra khỏi tay tôi. "Xin lỗi, chỉ là mình hơi lo lắng về việc này".

"Đó là việc làm đúng đắn mà Sam. Mọi thứ sẽ ổn thôi".

Chín vỗ lên vai tôi và đi chọn một chiếc xe để lái tới sân bay. Năm theo cậu ta, chẳng thềm nói tạm biệt. Khiến tôi bất ngờ, Marina trao cho tôi một cái ôm.

"Chăm sóc họ nhé, được chứ?", cô ấy nói.

"Dĩ nhiên rồi", tôi đáp, cố gắng để nghe vững tâm. "Họ sẽ ổn thôi. Mọi người cố về sớm nhé".

Tám gật đầu với tôi và rồi cậu ấy cùng Marina đi theo Chín. Việc đó để lại mỗi Sáu và tôi. Cô ấy giả bộ xem qua xấp giấy tờ, nhưng thực ra tôi có thể nói là cô ấy nán lại vì muốn nói gì đó.

"Mọi thứ đều ở đó", tôi nói với cô ấy.

"Tớ biết. Chỉ kiểm tra lại thôi", cô ấy đáp, ngẩng lên nhìn tôi. "Muộn nhất là đêm mai bọn tớ sẽ về".

"Cẩn thận đó", tôi nói.

"Cám ơn", cô ấy nói, chạm vào tay tôi.

Một khoảng lặng khó xử, chả ai trong chúng tôi biết phải làm gì. Tôi ước chúng tôi có thêm chỉ mười lăm phút nữa thôi trên mái nhà. Tôi cảm thấy chùng đó là đủ để biết được cái quái gì sẽ xảy ra giữa hai chúng tôi. Giờ, chúng tôi đứng đây như là một cặp đôi mới trở về từ một buổi hẹn kì quặc, chả ai biết người còn lại nghĩ gì hay phân vân không biết đây có phải là lúc thích hợp để tạo đột phá. Ồm, có lẽ Sáu biết chính xác tôi đang nghĩ gì và chỉ là không biết phải làm gì với thông tin đó. Tôi chắc chắn chả biết gì về những thứ đang xảy ra trong đầu cô ấy. Tôi cảm thấy là mình nên nói hay làm gì đó, nhưng rồi khoảnh khắc đó trôi qua, tay cô ấy bỏ khỏi tay tôi, và cô ấy quay đi tiến tới chỗ những người khác. Dù có gì giữa chúng tôi đi nữa, nó cũng sẽ phải đợi.

Căn hộ của Chín giờ còn rộng lớn khi mọi người đã đi mất. Tôi dạo bước qua những sảnh trống trơn và những căn phòng sang trọng, không chắc là mình phải làm gì. Cuối cùng tôi trở lại phòng Ella để kiểm tra, đúng lúc

Sarah đang rời đi. Đây là lần đầu tiên cô ấy rời khỏi John kể từ lúc cậu ấy gục xuống.

"Cha cậu bắt mình phải ăn gì đó", cô ấy giải thích một cách buồn bã, trông kiệt sức từ việc phải thức cả đêm.

"Ừ, ông ấy không thích việc ai đó chết đói", tôi đáp. Sarah mỉm cười mệt mỏi với tôi và tôi đặt tay mình lên lưng cô ấy, dìu cô ấy về phía bếp. Cô ấy tựa đầu vào vai tôi trong lúc đi.

"Bọn tớ đã có vô số cuộc tranh luận về việc một trong chúng tớ sẽ bị thương. Nó dường như là cuộc chiến dai dẳng nhất trong mối quan hệ của bọn tớ". Cô ấy cười cay đắng. "Điều buồn cười là, tớ đã luôn nghĩ người đó sẽ là mình, không phải John. Cậu ấy được cho là sẽ chẳng ai đụng tới được".

"Geez, Sarah, cậu đang hành động như thể cậu ấy đã bị chém làm đôi hay tương tự ý. Cậu ấy có thể sẽ bật dậy trong vòng một tiếng nữa và sẽ nổi giận khi họ đi mà không có cậu ấy". Tôi cố gắng để nghe lạc quan. Sarah có lẽ là đã quá mệt để nghe thấy sự không chắc chắn trong giọng nói của tôi.

"Nếu cậu ấy đã bị chặt làm đôi, họ đã có thể chữa cho cậu ấy", cô ấy nói. "Đây là một thứ gì đó khác. Tớ có thể thấy sự đau đớn trên mặt cậu ấy. Nó như thể cậu ấy bị tra tấn ngay trước mặt tớ và tớ lại chẳng làm được gì về chuyện đó".

Tôi rót cho Sarah một cốc nước và lấy chút đồ ăn Tàu thừa từ tủ lạnh. Tôi chẳng buồn hâm nóng nó lên. Chúng tôi ăn trong im lặng, xúc những thìa cơm rang lạnh ngắt và sườn lợn rút xương thẳng từ trong hộp bìa. Tôi lặp lại cụm từ cậu ấy sẽ ổn thôi hết lần này tới lần khác trong đầu tôi, như là niệm thần chú, cho tới khi tôi tự tin rằng mình có thể nói nó một cách thuyết phục, kể cả nếu tôi không hoàn toàn tin nó là thật.

"Cậu ấy sẽ ổn thôi", tôi nói như đinh đóng cột với Sarah.

Khi Sarah quay lại theo dõi tình hình John và Ella, tôi cố gắng nghỉ ngơi một chút trong phòng khách. Tôi đoán là khi bạn vừa mới nhìn thấy bạn thân nhất của mình bị hút vào tình trạng ngủ liên tục, mấy giấc ngủ ngắn có thể trở thành nỗi ám ảnh. Dù vậy, cơ thể tôi mệt mỏi hơn là sức mạnh từ nỗi lo lắng của tôi, và tôi ít nhất là đã ngủ được vài tiếng.

Điều đầu tiên tôi làm khi tỉnh dậy là kiểm tra John và Ella. Vẫn chưa có chuyển biến gì.

Tôi dạo bước xuống Giảng đường nghĩ rằng một chút tập luyện sẽ tốt cho tôi. Có lẽ nếu tôi lấy khẩu súng nỏ to nhất trong kho vũ khí của Chín và dùng tập bắn, tôi sẽ đánh thức John và Ella.

Tôi dừng lại giữa chừng ở xưởng làm việc. Nó trống trơn. Cha tôi hẳn đã về phòng để nghỉ ngơi.

Cái máy tính bảng vẫn cắm vào máy tính và tôi có thể thấy năm chấm xanh đã tới Florida, giờ đang di chuyển chậm rãi về phía nam. Tốt đấy. Nó có nghĩa là Sáu và những người khác không gặp rắc rối nào trong việc sử dụng mấy cái thẻ định danh ở sân bay và chẳng có tên Mog do thám nào chờ sẵn để phục kích họ. Mọi thứ diễn ra đúng như những gì John đã tính. Chỉ là cậu ấy không còn tỉnh mà thấy nó.

Tôi nhận thấy một thứ gì đó nhấp nháy ở góc một màn hình máy tính. Đó là chương trình dịch mà cha tôi đã cài đặt. Hẳn là nó đã tự động chạy suốt thời gian rồi. Tôi mở lại cửa sổ làm việc, một hộp thoại bật lên.

DỊCH THUẬT HOÀN THÀNH. IN RA BÂY GIỜ?

Tôi nuốt nước bọt, không chắc rằng mình có xứng là người đầu tiên nhìn những bản dịch tài liệu của lũ Mogadorian kia không, nhưng vẫn chọn CÓ.

Một máy in bên dưới bàn làm việc bắt đầu chạy, nhả ra bản tài liệu. Tôi lấy tờ đầu tiên trước khi số còn lại kịp in ra.

Một số từ còn lộn xộn hoặc tối nghĩa, rõ ràng là nó không hoàn toàn chính xác 100 phần trăm. Nhưng dù với vài từ sai sai đó, tôi nhận ra tài liệu đó ngay lập tức. Tôi đã từng thấy nó trước đây.

Tôi nhận thấy mình đang nín thở, tay mình đã nắm chặt lại khiến cho tờ giấy bị nhàu nát. Tôi đứng như trời trồng tại chỗ, sự bất tin và sợ hãi làm tê liệt những hành động mà tôi cần làm ngay.

Tôi đang giữ trong tay một bản sao của những ghi chép mà cha tôi làm về các món đồ Inheritance của các Garde. Phía dưới cùng là địa chỉ của tòa nhà John Hancock Center.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 31

TÔI LAO RA KHỎI KHU XƯỞNG, CÁNH CỬA đóng mạnh phía sau tôi. Lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi., như thể những tài liệu tôi đang cầm đang tỏa nhiệt. Đầu óc tôi bấn loạn.

Lũ Mogadorian đang làm cái quái gì với bản sao những ghi chép của cha tôi? Làm thế nào mà chúng lại có được chúng cơ chứ?

Tôi nhớ lại bữa tối đầu tiên khi cha tôi kể chi tiết về thời gian dài ông bị lũ Mogadorian cầm tù. Tôi nhớ vài Garde có vẻ nghi ngờ, đặc biệt là khi cha tôi nói về sự chọc ngoáy của lũ Mogadorian đã làm với bộ não của ông. Chín đã thẳng thừng nói rằng đó có thể là một cái bẫy.

Nhưng điều đó là không thể. Ông ấy là cha tôi. Chúng tôi có thể tin ông ấy.

Tôi lao đi trên hành lang dẫn tới phòng cha tôi. Tôi còn chả chắc tôi sẽ làm gì khi tìm thấy ông ấy. Đối chất với ông? Nói với ông rằng chúng tôi cần phải biến khỏi đây ngay?

Phòng ông ấy trống trơn. Tôi thấy mình liếc nhìn nhanh xung quanh, còn chả chắc là mình đang tìm kiếm cái gì. Một kiểu máy liên lạc của lũ Mogadorian nào đó? Một quyển từ điển Mog-Anh? Chả có gì trông bất bình thường cả.

Hẳn là phải có một lời giải thích hợp lí cho chuyện này, phải không nào?

Chả phải tôi đã tận mắt thấy cái kiểu trò chơi đấu trí mà lũ Mogadorian có thể làm? Tôi đã thấy Adam dùng một Biệt năng mà có vẻ là phản ứng

phụ của việc lũ Mog cố tách kí ức từ một Garde đã chết. Ngay cả hiện giờ, John và Ella đang hôn mê nhờ cái trò tấn công tâm trí liên tục từ Setrákus Ra. Lũ Mogadorian đã giam cầm cha tôi hàng năm trời và dùng hàng loạt những thí nghiệm không thể nói nên lời trên bộ não của ông.

Liệu nó thực sự nằm ngoài những gì lũ Mog có thể đã làm để tẩy não ông?

Cha tôi có thể còn không biết là chúng có thể điều khiển mình. Chúng có thể đã làm gì đó với bộ não của ông và rồi để ông trốn thoát có chủ đích, biết rằng ông sẽ có nhiều giá trị hơn khi ở ngoài này, thu thập thông tin. Lũ Mog có thể đã lập trình cho ông theo một cách khiến ông bí mật báo cáo lại cho chúng khi ông ngủ - tôi nhớ là đã đọc gì đó về việc đặc vụ hai mang có thể tự thôi miên mình quên đi mục đích chính của mình. Liệu đó là một bài báo thật hay chỉ là truyện tranh? Tôi chả thể nhớ được.

Quay trở lại hành lang, tôi hét lên, "Cha? Cha đang ở đâu?" Tôi cố giữ cho giọng mình nghe có vẻ bình thường và vững vàng. Bởi vì nếu ông là một kẻ do thám của lũ Mogadorian? Tôi không muốn đánh động ông ấy.

"Cha ở đây", cha tôi hét lại từ phòng Ella và John.

Cha tôi là kẻ do thám ngoài hành tinh? Thôi nào. Bình tĩnh lại đi, Sam. Đó chính là kiểu giả thuyết âm mưu tôi có thể tìm thấy trong Họ Đi Giữa Chúng Ta. Nó thật kì cục. Quan trọng hơn nữa là, trong sâu thẳm tim tôi tôi biết là điều đó không đúng.

Vậy tại sao tôi lại cảm thấy lo sợ như thế này?

Tôi đứng ở ngưỡng cửa phòng Ella, tay nắm chặt tập giấy đã dịch. Sarah đã về phòng mình để ngủ một chút, vậy nên chỉ còn ông và Bernie Kosar canh chừng cho John và Ella. BK đang cuộn tròn lại, mơ ngủ, cha tôi thì đang gãi gãi phía sau tai nó.

"Gì thế Sam?", ông hỏi.

Cha tôi biết hẳn có gì đó không ổn từ cái nhìn với đôi mắt mở to của tôi. Ông để BK đẩy và tiến tới chỗ tôi, và tôi thấy mình lùi lại một bước theo bản năng về phía hành lang. Tôi đang giữ một khoảng cách an toàn từ người cha đáng kính của mình và là người đã cứu tôi ra khỏi tù ngục. Tuyệt thật.

Tôi chìa tập giấy về phía ông. "Tại sao lũ Mogadorian lại có cái này?"

Ông lật qua những trang giấy, tốc độ ngày một nhanh khi ông nhận ra chúng là gì. "Chúng - chúng là những ghi chép của cha".

"Con biết. Làm sao mà lũ Mogadorian lại có được chúng?"

Ông hẳn phải nhận ra hàm ý của câu hỏi của tôi bởi vì biểu cảm bị tổn thương thoáng hiện qua trên mặt ông.

"Sam, cha không làm điều này", ông nói, cố gắng để nghe có vẻ thuyết phục, nhưng vẫn còn đó sự không chắc chắn trong giọng ông.

"Cha có chắc không? Nếu - nếu chúng đã làm gì cha thì sao, Cha? Thứ gì đó mà cha không nhớ?"

"Không. Không thể nào", ông nói, lắc đầu, gần như thể là ông đang tự thuyết phục chính mình. Từ giọng nói của ông tôi biết là ông cũng chẳng thực sự tin là nó không thể xảy ra. Thực tế thì, tôi nghĩ ông thấy hoảng sợ bởi ý nghĩ đó. "Bản gốc vẫn trong phòng cha chứ?"

Cùng nhau, chúng tôi chạy về phòng ông. Quyển sổ ở trên tủ đầu giường của ông, ngay chỗ nó vẫn thường ở đó. Cha tôi lật các trang, như thể ông đang tìm kiếm dấu hiệu nó đã bị gì đó can thiệp vào. Khuôn mặt ông căng thẳng như khi ông đang cố nhớ lại gì đó. Tôi nghĩ ông nhận ra ông còn chẳng thể tin chính mình, rằng lũ Mogadorian có thể đã làm gì đó với ông.

Ông quay lại nhìn tôi với một vẻ mặt buồn thảm. "Nếu những ghi chép của cha đã lọt vào tay lu Mogadorian, chúng ta phải coi rằng chỗ này đã bị lộ. Con nên tự vũ trang cho chính mình, Sam. Sarah nữa".

"Còn cha thì sao?" Tôi hỏi, ruột gan rối bời.

"Cha - cha không thể tin tưởng được nữa", ông lặp bặp. "Con nên khóa cha lại trong này, cho tới khi các Garde trở lại".

"Phải có một cách lí giải khác", tôi nói, giọng như lạc đi. Tôi không chắc là mình thực sự tin là vậy hay tôi chỉ muốn nó là thật.

"Cha không nhớ là mình có đi đâu", ông nói. "Nhưng cha cho rằng trí nhớ của cha chả có giá trị nhiều lắm vào thời điểm này".

Ông ngồi phịch xuống giường trong phòng mình. Ông đặt hai tay áp lên đùi rồi cứ thế nhìn chúng chăm chăm. Trông ông như thể đã bị hạ gục theo cách nào đó, không chắc chắn bởi chính bộ não mình cũng như từ đứa con trai của mình.

Tôi bắt đầu đi ra cửa. "Được rồi, con sẽ đi gọi Sarah và đi lấy vài khẩu súng. Nhưng con sẽ không khóa cha lại trong này. Cha cứ ở đây thôi, được chứ?"

"Đợi đã". Ông cản tôi lại, giơ một tay lên. "Cái gì thế?"

Tôi cũng nghe thấy nó. Một tiếng động âm âm nhỏ, vọng đến từ ngăn kéo tủ đầu giường của ông. Tôi lao tới đó trước, giật tung nó ra.

Nó là chiếc điện thoại ông thường dùng để liên lạc với Adam. Màn hình sáng lên, một cuộc gọi tới từ một số bị chặn. Trong góc màn hình, tôi thấy đã có mười chín cuộc gọi nhờ từ số đó. Tôi đưa nó lên cho cha tôi. Mặt ông sáng lên, nhưng tôi cảm thấy này càng lo lắng. Quá nhiều thứ đang xảy ra cùng một lúc. Cứ như thể mọi thứ đang đổ sập xuống đầu tôi.

Tôi ấn nút và áp chiếc điện thoại vào tai tôi, giọng tôi run rẩy. "Xin chào?"

"Chú Malcolm!", một giọng như hết hơi hét lên trong điện thoại. "Chú đã ở đâu thế?!"

"Đây là Sam", tôi đính chính, một cảm giác sợ hãi dâng lên trong người tôi khi tôi nhận ra giọng nói. "Adam, anh đấy à?"

Cha tôi bật dậy và nắm chặt vai tôi, vui sướng vì Adam vẫn còn sống. Tôi ước là mình có thể cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cái cách cậu ta nói trên điện thoại, nó như thể sẽ có thêm nhiều tin xấu sắp tới.

"Sam! Sam! Cha cậu đâu?"

"Ông ấy --"

"Thôi kệ đi! Nó không quan trọng!", cậu ta hét lên. "Nghe tôi này, Sam. Cậu đang ở Chicago, phải không nào? Tòa nhà John Hancock Center?"

"Làm - làm sao anh biết?"

"Chúng biết, Sam!", Adam hét lên. "Chúng biết và chúng đang tới chỗ cậu!"

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 32

"BÁM CHẮC!"

Chúng tôi đều nghiêng về một phía khi Chín tùy tiện bẻ lái chiếc thuyền gãn quạt của chúng tôi - chính xác như tên gọi, một chiếc thuyền nhỏ được đẩy đi bởi một cái quạt lớn gãn ở đuôi - đi vòng một khúc gỗ lộn ngược trôi nổi trong làn nước bùn đầm lầy này. Tám xúu nữa thì mất thăng bằng và phải bám lấy tay tôi để giữ vững. Cậu ấy nháy nhanh một nụ cười bẽn lễn khi bỏ tôi ra để tôi đập một con muỗi. Bầu không khí thì ẩm ướt, với đám côn trùng bay rào rào còn to hơn tiếng quạt trên thuyền. Nơi này ngửi đầy mùi đất màu mỡ và cỏ dại.

"Nhìn kìa!" Tám hét to lên hơn tiếng quạt để có thể nghe thấy. Tôi ngả sang một phía chỗ một đám hoa huệ lớn bị đánh dạt bởi thứ gì đó trôi qua. Đầu tiên tôi nghĩ đó là một khúc cây khác, nhưng rồi tôi nhận thấy một cái đuôi sần sùi vẫy qua làn nước và biết đó là một con cá sấu. "Giữ tay các cậu trong thuyền", Tám hét lên.

Tôi nhìn con cá sấu biến mất sau một đám cây quá khổ bên trái chúng tôi. Tôi có thể hiểu tại sao Năm nghĩ Everglades là nơi an toàn để giấu các món đồ Inheritance của cậu ấy; nó là một mê cung từ đám cỏ cao và làn nước bùn, trống không ngoại trừ đám bọ và những con thú rình rập.

Chúng tôi đi theo thứ coi như là con đường trên mặt nước, nơi mà đám cỏ dày đặc và cây cối chồi lên ở hai bên cho phép các con thuyền đi lại được. Mà cũng chẳng có ai khác ngoài này - chúng tôi chưa thấy một con người nào khác kể từ khi chúng tôi nhận thuyền ở chỗ cho thuê độ một giờ trước. Mà ngay cả đó cũng chỉ là một căn nhà tồi tàn nằm ở nơi kết thúc

con đường và điểm bắt đầu của đầm lầy. Chúng tôi có ba con thuyền gắn quạt ri sét để lựa chọn neo đậu dềnh ở bến tàu lung lay. Một người đàn ông sống một mình ở đây, chấy nắng và có mùi như tổng hợp của đồ uống có cồn và dầu nhớt, nắc cục suốt quá trình giải thích cách hoạt động của con thuyền trước khi đồng ý ít tiền mặt cho một tấm bản đồ nhàu nát về khu vực này cùng chìa khóa thuyền. Ông ta không hỏi bất kì câu hỏi nào, điều khiến chúng tôi đều biết ơn.

Sáu đang tập trung đọc tấm bản đồ kia. Cô ấy đang so sánh nó với tấm bản đồ trên mạng về Everglades mà chúng tôi in ra, cái mà Năm đánh dấu nơi cậu ấy giấu Hộp của mình. Cô ấy liên tục nhìn qua lại giữa tấm bản đồ của chúng tôi và tấm bản đồ nhàu nát nhưng chi tiết hơn về đường đi kia. Cô ấy bỏ đẩy hai tờ giấy ra, khó chịu. "Tớ chả thể hiểu được cái này", cô ấy lầm bầm.

"Đừng lo về việc đó", Chín đáp, đưa chúng tôi tiến về trước, về phía mặt trời lặn. "Năm nói cậu ta biết mình đang tới đâu. Hãy tạo cơ hội cho cậu ta trở nên có ích chứ".

Tôi liếc nhìn lên bầu trời, tìm kiếm Năm. Cậu ấy bay mất độ mười lăm phút trước, khẳng định mình có thể tìm thấy Hộp của mình nhanh hơn từ trên cao. Phía chân trời đang dần chuyển sang màu hồng mà thường thì tôi sẽ thấy khá đẹp, nhưng giờ nó lại có vẻ như là một đốm xấu.

"Tớ không muốn nghe có vẻ như một đứa chết nhất", tôi nói thận trọng, gạt một đám tóc ra sau tai, "nhưng tớ thực sự không muốn ở ngoài này sau khi trời tối đâu".

"Tớ cũng thế?, Tám thêm vào, búng nhẹ vào tấm bản đồ trên tay Sáu. "Nhất là khi người hoa tiêu đáng mẫn của chúng ta đây không biết làm thế nào để đưa chúng ta trở lại với nền văn minh".

Sáu nheo mắt nhìn Tám nhưng không nói gì. Chín chỉ cười. Những mảng mồ hôi lớn trên áo cậu ta là nó tối màu lại và đám bọt lượn lờ quanh cậu ấy liên tục, nhưng có vẻ như cậu ấy chẳng buồn để tâm. Thực ra thì, Chín có vẻ thích thú việc này - sự ẩm ướt, nhớp nháp, cảm giác nguy hiểm chực chờ. Đó là bản tính của cậu ấy. "Tớ đang nghĩ là chúng ta có thể ở lại cắm trại cũng được", cậu ấy nói.

Tám và tôi than van. Nếu không phải đám cá sấu lượn lờ xung quanh trong làn nước bên dưới chúng tôi, tôi chắc chắn sẽ tận dụng cơ hội này té nước vào Chín. Tôi nhìn lên bầu trời lần nữa, cố mở mắt tìm kiếm Năm.

"Tớ chắc cậu ấy sẽ trở lại sớm thôi", tôi nói. Chẳng có lí do gì để mà không lạc quan cả. Cho tới giờ, nhiệm vụ này đã diễn ra khá suôn sẻ mà không có chút rắc rối nào. Tôi vẫn không cảm thấy đúng đắn khi bỏ lại John và Ella như vậy, nhưng những người khác đã đúng. Chúng tôi chẳng thể làm gì cho họ ở Chicago. Tôi vẫn chưa hoàn toàn đạt tới cảnh giới hăng hái như Chín, nhưng rõ ràng là tôi thấy tốt hơn khi ở ngoài này làm gì đó, tìm kiếm một cách để giúp đỡ những người bạn của mình và chiến thắng cuộc chiến này.

Ít nhất là cho tới khi chúng tôi không bị lạc trong đầm lầy này. Cái đó thì chẳng giúp ích được gì cả.

Một cái bóng lượn qua phía trên chúng tôi. Năm. Cậu ấy lơ lửng phía trên con thuyền một chút trước khi nhự nhàng hạ xuống bên cạnh chúng tôi. Cậu ấy ướt sũng mồ hôi, cái áo phông màu trắng của cậu ấy trở nên trong suốt.

Chín cười khúc khích. "Có lẽ sẽ giảm được vài cân nếu chúng ta ở ngoài này đủ lâu, hả, cậu nhóc to xác?"

Năm nghiêng chặt răng, cởi cái áo ra trong tình trạng lơ mơ. Chúng tôi đều hơi béo và vã mồ hôi, nhưng vì lí do nào đó mà Chín không thể ngừng

chọc ngoáy Năm. Tôi đã từng hi vọng rằng có lẽ trò chơi cướp cờ sẽ giúp họ giải tỏa được vài vấn đề, nhưng giữa họ vẫn tràn đầy sự căng thẳng.

"Kệ cậu ấy đi", tôi nói với Năm. "Cậu đã tìm thấy Hộp của mình chưa?"

Năm gật đầu, chỉ về phía chúng tôi vốn đang hướng tới. "Có một khoảng đất trống cách khoảng một dặm nữa. Nó ở đó".

Chín thở dài. "Sao cậu không lấy nó luôn rồi bay trở lại đây, anh bạn?"

Năm nhếch mép cười với Chín. "Cậu không nghe rõ kế hoạch, phải không? Chúng ta chả đã bỏ phiếu cậu sẽ xử lý mọi công việc tay chân nặng nhọc còn gì nữa".

"Hả?" Trông bối rối, Chín nhìn về phía Tám. "Cậu ta nghiêm túc đó hả?"

Tám nhún vai, hùa theo trò chơi.

Sáu tạo một tiếng động khó chịu. "Cứ lái cái thuyền chết tiệt này đi đã, Chín".

"Aye-aye, thưa thuyền trưởng", Chín nói, vung vẩy mấy ngón tay. "Một chiếc Hộp, tiến thẳng tới chỗ nó".

Sáu chuyển ánh nhìn về phía Năm. Cô ấy ít nói hơn thường lệ. "Tại sao cậu không lấy luôn Chiếc hộp đi?" Cô ấy hỏi lạnh lùng.

Năm nhún vai. "Trời đang tối rồi và đó là một nơi tốt để nghỉ ngơi, nếu chúng ta cần làm vậy".

"Thấy chưa?" Chín hét lên, sung sướng. "Cắm trại nào!"

"Mơ đi nhé", Tám nói, lắc đầu kịch liệt. "Lái thứ này nhanh hơn đi để chúng ta có thể biến khỏi đây".

Chín cho thuyền tăng tốc, và kết quả là hai hàng nước bắn tóe lên bên mạn thuyền khi nó lao vút đi.

Tôi đoán nơi Năm đang dẫn chúng tôi tới có thể được miêu tả như một hòn đảo. Thực sự thì, nó chỉ là một đống bùn ở giữa đầm lầy, đóng vai trò là hệ thống hỗ trợ cho một cái cây lớn và sần sùi trông như nó đã phát triển từ khi có khái niệm thời gian. Gốc cây to tới nỗi Chín phải lái con thuyền tới một cách cẩn thận, tránh việc bị mắc cạn. Chúng tôi trèo ra khỏi thuyền, chân chúng tôi ngập ngay trong bùn và trơn trượt trên những phần nhấp nhô chồi ra của cái cây. Có một vòng tròn cỏ cao mọc khỏi mặt nước quanh chúng tôi và những cành cây bên trên nhiều và to tới nỗi cả hòn đảo chìm trong bóng tối gần như ngay khi chúng tôi tiến vào. Nó còn lạnh hơn mười độ so với mặt nước bên dưới.

"Đây thực sự là một địa điểm khá tuyệt đó", tôi nói với Năm.

Ngực Năm phồng lên một chút trước lời khen ngợi hiếm hoi. "Ừ. Tớ đã cắm trại ở lại đây một đêm. Cái cây cổ thụ này thật tuyệt vời. Đoán là tớ sẽ chẳng gặp khó khăn gì tìm thấy nó lần nữa".

"Chúc mừng nhé", Chín càu nhàu, đập một con bọ trên cổ mình. "Vậy cái Hộp chết tiệt của cậu đâu hả?"

Năm dẫn chúng tôi tới ngay chỗ gốc cây. Phía dưới chân chúng tôi chằng chịt rễ cây; nó như thể cái cây là một nắm đấm cắm thẳng vào mặt đất và những rễ cây là những ngón tay của nó, bùn đất trào ra từ nắm tay bóp chặt của nó. Năm quỳ xuống một chỗ rễ cây, nơi trông như là chúng chụm lại một chút với nhau, gần như là một đốt ngón tay. Cậu ấy với xuống dưới đám rễ nơi chứa một đám bùn mềm trong đó.

"Nó ở dưới này", Năm nói, nhìn quanh. "Gần lấy được rồi".

Đám bùn tạo một tiếng động như ta hút không khí khi Năm kéo cái Hộp ra, như thể là nó miễn cưỡng nhả ra phần thưởng của chúng tôi. Năm quỳ

trước nó, gạt lớp bùn khỏi bề mặt gỗ thân quen.

Tám vỗ lên vai tôi và chỉ vào chỗ đám cỏ cao đang bị rẽ ra hai bên. Tôi có thể thấy cái đầu phẳng và cặp mắt vàng của một con cá sấu, có lẽ cũng là con lúc nãy. "Trông ai có vẻ đang đói kìa", Tám đùa cợt.

"Nó đi theo chúng ta đấy à?" Tôi hỏi, một phần cũng là đùa lại, nhưng một phần thì cũng thấy sợ. Tôi nép lại gần Tám hơn.

"Chỗ này đầy rẫy cá sấu", Năm nói hờ hững, nâng Hộp của mình lên.

"Cậu nói chuyện được với động vật đúng không nào?" Tôi hỏi Chín.
"Nói với con thú đó là chúng ta không muốn chút rắc rối nào đâu".

"Có lẽ tớ sẽ giữ nó làm một con vật nuôi. Hoặ làm một cái áo da từ nó", Chín đáp, nheo mắt khi cậu ấy tập trung vào con thú đang tiến tới. Một thứ gì đó trên mặt cậu ấy bỗng nhiên thay đổi. "Đợi đã --"

Một cái đầu cá sấu thứ hai xuất hiện bên cạnh con đầu tiên, và vài giây sau một cái đầu thứ ba nhô lên từ đám bùn. Đầu tiên, tôi nghĩ chúng tôi đã bị phục kích bởi một đàn cá sấu, nếu như việc đó là có thể xảy ra. Nhưng rồi ba cái đầu nhô lên khỏi mặt nước cùng lúc, một cái cổ chẳng chịt vết sẹo nổi chúng với một cơ thể duy nhất. Các vết sẹo biến mất dưới một lớp lông đen trên ngực con thú, những giọt nước văng tung tóe khi một cánh dơi xòe ra. Nó cao tới khoảng năm mét và đứng trên một đôi chân trông giống như con người. Nó ngả về phía trước, sáu đôi mắt vàng nhìn chúng tôi một cách đói khát.

"Coi chừng!" Sáu hét lên, đúng lúc con thú đập cánh bay lên.

Con thú phủ bóng lên tôi khi trên trời. Đó là một điều khá buồn cười khi bạn để ý tới việc đó trong tình thế như thế này. Chân con quái vật to, những móng vuốt quặp vào mọc ra từ những ngón chân từ bàn chân ba ngón cũng như ở gót chân. Nhưng lòng bàn chân con thú trông có vẻ mềm, một cặp

vết sẹo hình chữ S như được khắc vào lớp da ở đó, như thể một gã tiến sĩ Mogadorian nào đó kí tên trên tác phẩm của mình vậy.

Tôi thấy tất cả điều đó trong khoảnh khắc trước khi nó nhào xuống chỗ tôi.

"Cẩn thận!" Tám ôm lấy eo tôi và chúng tôi dịch chuyển tức thời về phía sau. Móng vuốt của con cá sấu biển dị kia cào mất một mảng rể cây ở ngay chỗ tôi vừa đứng.

"Làm thế quái nào mà nó tìm thấy chúng ta?" Chín gầm gừ, kéo dài chiếc gậy của mình ra.

"Tớ không thấy tên Mog nào cả", tôi hét lên, quay vòng quanh, cố gắng bao quát cả khu đầm lầy. "Có lẽ nó đi một mình chẳng?"

"Tớ sẽ đi hỏi nó".

Chín lao tới. Con quái thú đớp về phía cậu ấy với một trong ba cái đầu của mình. Chín dùng cây gậy đập một cú mạnh vào cái mõm gần nhất, đánh rụng vài cái răng vàng của nó. Với một tiếng rống đau đớn, con quái vật ra một đòn tấn công bất ngờ với một bên cánh, buộc Chín phải lùi lại.

Năm bỏ Hộp của mình xuống đất và mở nó ra. Sáu túm lấy vai cậu ấy. "Cái quái gì thế này?" cô ấy hét lên. "Cậu không thấy nó khi đi do thám à?"

"Nó xuất hiện từ dưới mặt nước. Làm thế nào mà tớ thấy nó được?" Giọng của Năm bình tĩnh, cậu ấy còn chả có vẻ gì là kinh ngạc, không giống với việc John miêu tả cậu ấy trong trận chiến lần trước. "Đừng lo", cậu ấy tiếp tục. "Tớ có đúng thứ cần thiết đây rồi".

"Ai giúp chút không?!" Chín hét với lại trong lúc cậu ấy nhảy tránh một cú đớp từ một trong những cái đầu của con quái vật.

Tám dịch chuyển tức thời tới ngay phía trên ba cái đầu của con vật. Cậu ấy đá mạnh vào một cái mõm của nó, sau đó lại dịch chuyển đi tới bên cạnh Chín. Con vật rống lên bực tức, vỗ cánh điên loạn cố gắng bay lên trời. Chín và Tám chia nhau ra, cố gắng đánh thọc sườn con thú.

Trong khi Năm lục tìm trong Hộp của mình, Sáu vung hai tay lên trời. "Marina, canh chừng cho tớ khi tớ làm thế này". Tôi nghe thấy những giọt mưa đầu tiên rơi trên những chiếc lá cây.

Năm lấy ra một cái bao tay da từ trong Hộp của mình. Cậu ấy luồn nó vào ống tay mình. Khi cậu ấy cử động, một lưỡi dao mỏng độ ba mươi phân thụt ra từ phía dưới cổ tay cậu ấy. Năm cười. "Nhớ mày quá", cậu ấy nói với cái bao tay của mình, lưỡi dao thụt lại vào khi cậu ấy cử động lần nữa.

"Giáng sét xuống nhanh nhanh tí đê, Sáu!" Chín nói với lại. Con quái vật đang tấn công cậu ấy dồn dập. Tất cả những gì cậu ấy có thể làm là giơ gậy lên để làm chệch hướng hàng loạt những cú đớp từ ba cái mõm đầy răng kia. Đi giật lùi một cách mò mẫm, Chín vấp vào một cành cây và ngã ngồi. Con quái vật chuẩn bị nhào tới thì Tám biến hình, lấy hình dáng một thứ nửa người, nửa lợn lòi to lớn, một trong những hiện thân của thần Vishnu, tôi đoán vậy. Cậu ấy nắm lấy cái đuôi cá sấu của nó và kéo giật nó lại, giữ nó khỏi việc xé xác Chín.

Con quái vật quay vòng lại và cắn ngậm răng vào vai Tám. Cậu ấy hét lên bằng cái mõm lợn lòi của mình và hình dáng cậu ấy bắt đầu nhấp nháy. Tôi thấy cậu ấy đang gặp khó khăn trong việc giữ tập trung từ sự đau đớn từ vết cắn.

"Tám!" Tôi hét lên. Tôi muốn tới chỗ cậu ấy, chữa vết thương cho cậu ấy, nhưng tôi không thể để mặc Sáu lại khi cô ấy đang tập trung tạo nên một cơn bão.

"Đi giúp cậu ấy đi", cô ấy nói qua hàm răng nghiến chặt. "Tớ sắp xong rồi".

Tôi lao đi, định sẽ tới chỗ Tám. Trước khi con cá sấu bay có thể đáp thêm một phát vào cậu ấy, một tia sét xé toạc bầu trời giáng xuống. Nó đánh trúng con thú và khiến nó ngã lăn ra, toàn thân co giật và bốc khói. Mưa giờ đã to hơn, Sáu thực sự đã tạo nên một cơn bão lớn.

Chín đã đứng được dậy. Cậu ấy lao tới khi con thú vẫn còn đang cố gắng đứng lên. Chín đánh con thú bằng chiếc gậy của mình nhưng những đòn đánh đó chỉ như muỗi đốt inox trước làn da xù xì kia.

Với việc Chín đã trở lại thể tấn công, Tám loạng choạng rời khỏi chỗ con quái vật, vẫn đang trong hình dạng thần Vishnu. Cậu ấy biến trở lại bình thường khi tôi tới gần và tôi có thể thấy một vết thương sâu hoắm và nham nhở trên vai phải cậu ấy. Tôi ấn tay mình vào vai Tám, để cái cảm giác lành lạnh chảy qua người vào cậu ấy, nhìn vết thương của cậu ấy dần khép miệng lại.

"Tớ có thể hôn cậu được đấy", Tám nói.

"Có lẽ là để sau khi chúng ta giết cái thứ kia đã", tôi đáp.

Con quái vật chồm lên và đập một bên cánh vào Chín, đánh bật cậu ấy ra phía sau. Ngay khi Chín không còn trong tầm ảnh hưởng, Sáu giáng xuống hai tia sét nữa. Tia sét đánh gục con thú một lần nữa và tạo một lỗ hổng lớn trên cánh nó, nhưng nó vẫn gượng đứng dậy được một lần nữa và rống lên. Có vẻ như chúng tôi chỉ làm nó tức điên hơn thôi.

"Cần làm gì để hạ gục cái thứ chết tiệt này?" Chín hét lên.

Một tiếng huýt cao vút vang lên, to và sắc lạnh tới mức tôi nổi da gà, nghe như tiếng móng tay cào lên bảng đen. Tôi quay lại và thấy Năm đang thổi vào một ống sáo trông vô cùng tinh xảo làm từ đá đen. Khi âm thanh

chát chúa đó vang vọng trong không khí, cậu ấy nhìn không chớp mắt về phía con quái vật.

Ngay lập tức, nó như thể ý chí chiến đấu đã biến mất khỏi thứ kia. Nó gập đôi cánh to lớn lại quanh người và gục xuống đất, ba cái đầu áp vào ngực, gần như đang cúi đầu.

"Whoa", Tám thở mạnh.

"Thấy chưa?" Năm nói, hạ ống sáo xuống và nhìn quanh. "Thật dễ dàng".

"Nếu cậu có thứ đó từ lâu rồi, sao không dùng nó luôn đi?" Chín bực tức nói.

"Tớ cứ nghĩ là cậu muốn chút tập luyện", Năm nói, cười lạnh lùng với Chín.

Sáu lắc đầu. "Một trong các cậu có thể cứ giết thứ kia đi và chúng ta biến khỏi đây đã được không?"

"Rất sẵn lòng", Năm nói, làn da cậu ấy chuyển thành thép. Cậu ấy tiến hai bước về phía con thú đang quỳ kia, nhưng dừng lại ngay bên cạnh Sáu. "Tớ đã tạo ra thứ chết tiệt kia", Năm nói một cách lơ đãng. "Điều ít nhất tớ có thể làm là giết nó".

"Cậu làm cái gì cơ?" Tôi hỏi với sự ngờ vực.

Cú đâm thép của Năm lao tới với một lực mà tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy dùng bao giờ, làm một cú móc hàm với Sáu.

Lực đâm khiến toàn bộ thân hình Sáu bay lên không và rơi ục ịch xuống cạnh chân tôi; tôi có thể thấy mắt cô ấy trợn ngược lên đầu và hai vệt máu chảy ra từ mũi cô ấy. Nhẹ thì bất tỉnh, mà nặng thì nứt sọ. Một cách bản năng, tôi cúi xuống để chữa cho cô ấy, nhưng khi tôi cố ngồi xuống thì một

thứ gì đó đánh vào ngực tôi - không quá mạnh, còn chả tới nỗi làm tôi khó thở - nhưng tôi không thể cúi xuống nữa. Đó là Telekinesis. Năm đang nhẹ nhàng giữ tôi tại chỗ. Tôi nhìn cậu ấy, những giọt nước mắt bối rối chảy ra từ mắt tôi.

Tám phá vỡ khoảnh khắc im lặng, hét lên, "Tại sao cậu làm thế?!". Tiếng cậu ấy bị nuốt chửng bởi tiếng hét của Chín.

Cơ thể của Năm đã lại chuyển sang cao su và tay cậu ta kéo dài ra như một xúc tu, quấn hai lần quanh cổ họng Chín. Chín vùng vẫy, nhưng Năm nhắc bổng cậu ấy lên một cách dễ dàng. Tay cậu ta dài ra hơn nữa, treo Chín lủng lẳng cách mặt đất hơn ba mét, và rồi kéo mạnh xuống. Cậu ta nhúng Chín xuống dưới đầm lầy và cứ giữ như thế. Nhấn chìm cậu ấy.

Cả Tám và tôi đều cứng đờ khi Năm nhìn chúng tôi. Biểu cảm của cậu ta bối rối một cách thân thiện dù đang lấy một tay giữ Chín dưới nước và Sáu thì đang nằm bất tỉnh dưới chân tôi bởi cú đâm dã man kia. Tôi có thể thấy những rung động trên tay Năm chỗ Chín hẳn là đang đâm vào đó, cố gắng giải thoát chính mình. Những cú đâm hẳn chẳng làm Năm đau tẹo nào vì cậu ta gần như chả để ý gì đến việc đó.

Cậu ta ngồi lên Hộp của mình và nhìn chúng tôi.

"Ba chúng ta có lẽ nên nói chuyện", Năm nói bình tĩnh.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 33

KẾT NỐI VỚI ADAM BỔNG DỪNG BỊ NGẮT. Tôi nhìn xuống màn hình điện thoại, nhưng Adam gọi từ một số bị chặn. Chả có cách nào để gọi lại cho cậu ta. Dù cậu ta đang ở đâu, Adam nghe có vẻ như đang di chuyển rất nhanh, gần như là đang hét to hơn tiếng gió thổi qua xung quanh. Đang chạy trốn và nghe có vẻ hoảng loạn. Tôi thì đang ở trạng thái hoàn toàn đối lập: chôn chân tại chỗ và gần như thấy tê dại.

Liệu John sẽ làm gì trong tình thế như thế này? Biến thôi, chắc là vậy rồi. Tôi nhét cái điện thoại vào túi sau và đi qua cha tôi, hướng ra hành lang.

"Cậu ta nói lũ Mogadorian biết chúng ta đang ở đây, và chúng đang trên đường tới. Chúng ta cần đi khỏi đây. Ngay bây giờ!", tôi nói với lại cho cha tôi.

Khi tôi liếc nhìn lại, ông vẫn đang đứng cạnh giường.

"Thôi nào", tôi nói. "Cha còn đợi gì nữa chứ?"

"Nếu --" Cha tôi vắn vẹo sống mũi mình. "Nếu cha không đáng tin nữa thì sao?"

Ồ, phải rồi. Còn cái giả thuyết cha tôi có thể một kiểu đặc vụ hai mang nào đó cho lũ Mogadorian nữa chứ. Hẳn phải có một cách giải thích tốt hơn về việc ghi chép của ông rơi vào tay chúng. Có lẽ ông không chắc mình có thể tin chính mình không, có lẽ ông lo lắng rằng trí nhớ của ông đang tệ đi hay đang chống lại chính ông. Nó chả quan trọng. Tôi phải quyết định luôn và ngay. Tôi tin ông.

"Cha nhớ khi chúng ta đang ở ngoài Can cứ Dulce và con muốn chạy ngược vào giúp các Garde chiến đấu? Cha đã nói với con sẽ có những lúc khác để làm việc có ích cho những người Loric. Ở thì, con nghĩ đây chính là một trong những lúc như thế. Con tin cha, Cha à. Con không thể đi mà không có cha".

Ông gật đầu một cách trịnh trọng. Không nói thêm lời nào, ông với tay xuống dưới giường và kéo khẩu súng trường ông dùng để hạ con quái vật ở Arkansas ra, lắp một viên đạn vào ổ đạn.

"Adam có nói cho con chúng ta có bao lâu không?", ông hỏi.

Và như thế thay cho câu trả lời, cả tòa nhà rung lắc, tất cả bóng đèn nhấp nháy. Một tiếng động cơ vang lên từ bên ngoài, sự ồn ào từ phía trên chúng tôi và ngay gần đây, kèm theo một tiếng mài kim loại sắc lạnh. Một thứ gì đó vừa mới rơi xuống mái nhà.

"Có vẻ là chẳng nhiều đâu".

Chúng tôi lao ra hành lang chỗ mà Sarah vừa mới ra khỏi phòng mình. Mắt cô ấy mở to khi thấy cha tôi mang theo khẩu súng. "Âm thanh kia là gì vậy?", cô ấy hỏi. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Lũ Mog đang ở đây", tôi trả lời.

"Ôi không", Sarah nói, bước lùi về phía phòng nơi John và Sarah đang nằm bất lực.

Từ hành lang này, tôi có một góc nhìn tốt về phía dãy cửa sổ làm bằng kính thay cho tường ở phòng khách. Nửa tá dây thừng được thả xuống từ mái nhà, lũ Mogadorian đang nhảy xuống ở bên cạnh tòa nhà.

"Tớ phải đến chỗ John!", Sarah nói.

Tôi nắm lấy cổ tay cô ấy. "Chúng ta sẽ chẳng làm được gì nếu chúng ta không có vũ khí".

Các cửa sổ vỡ tan, bị bắn tung bởi hàng loạt đạn từ những khẩu súng lớn của lũ Mogadorian. Một cơn gió lạnh ùa vào trong căn hộ. Đám Mog đu vào trong, nhẹ nhàng tháo sợi dây bảo hộ ra rồi bắt đầu lục soát xung quanh tìm kiếm mục tiêu. Chúng đang ở phòng khách, chặn giữa chúng tôi và thang máy của căn hộ - lối thoát duy nhất của chúng tôi. Tôi khá ngạc nhiên khi không thấy nhiều tên hơn. Nếu tôi là người tấn công điểm ẩn náu của các Garde, tôi sẽ cử nguyên cả một đội quân đi. Nó như thể là chúng chẳng nghĩ là sẽ có nhiều sự kháng cự vậy.

Ba chúng tôi cúi xuống lùì lại vào trong phòng cha tôi.

"Cha sẽ tới chỗ John và Ella", cha tôi nói. "Hai con thì chạy tới Giảng đường".

Tôi có thể nghe thấy lũ Mog đang đi ra khỏi phòng khách, bắt đầu tiến vào hành lang. "Chúng tới đó. Chuẩn bị chạy khi đếm đến ba. Một --"

Trước khi tôi kịp nói hai, một tiếng rống đáng sợ vang lên từ phía hành lang, ngay lập tức nó được đáp lại bằng một loạt đạn bắn điên loạn từ lũ Mogadorian. Tôi ló đầu ra hành lang vừa kịp lúc để thấy Bernie Kosar, trong hình dạng một con gấu xám, đang xé xác hai tên Mogadorian. Tôi đã quên mất tiêu về BK! Có lẽ mọi thứ không hoàn toàn tuyệt vọng như tôi nghĩ.

"Đi!" cha tôi nói to trong lúc ông chạy tới phòng Ella. "Lấy vũ khí và chúng ta sẽ giữ chân chúng ở đây".

BK nhào từ tên Mog này sang tên Mog khác, xé nát chúng với những móng vuốt của mình, quăng sang một bên những đồ nội thất chúng đang cố nấp phía sau. Nó đã trúng vài phát đạn ở bên hông và bầu không khí ngập tràn mùi lông bị cháy, nhưng nó chỉ dường như càng làm nó điên lên hơn.

Quỳ một chân ở ngưỡng cửa phòng Ella, cha tôi ngắm và bắt đầu bắn từng tên Mog một.

Sarah và tôi chạy đi theo hướng ngược lại, về phía Giảng đường và kho vũ khí. Phía sau tôi, tôi có thể nghe thấy tiếng đạn găm vào tường, và tiếng đạn từ khẩu súng trường của cha tôi đáp trả. Chúng tôi phải nhanh lên. Nhiều tên nữa chắc hẳn đang hạ xuống mái nhà và hai người họ sẽ không thể giữ chân chúng mãi được.

Bất ngờ, cánh cửa phòng ngủ bên phải tôi bật mở. Tôi chỉ có một thoáng để cảm nhận luồng khí lạnh đang tràn vào từ cái cửa sổ bị vỡ, và rồi một tên Mogadorian đã lao tới tôi. Hấn thúc vai vào sườn tôi, đẩy tôi dính vào tường. Cẳng tay hắn ép vào họng tôi và hắn dí cái bản mặt nhợt nhạt của hắn vào gần mặt tôi, đôi mắt vô hồn của hắn che kín tầm nhìn của tôi.

"Con người", tên Mog rít lên. "Nói cho tao biết con bé ở đâu và tao sẽ có thể cho mày một cái chết nhanh chóng".

Trước khi tôi có thể hỏi là hắn đang nói về cô bé nào, Sarah đập vào đầu tên Mog bằng một bình hoa trống rỗng. Tên Mog lắc người cho các mảnh vỡ rơi xuống như không có chuyện gì vừa xảy ra và quay về phía Sarah. Một sự tức giận trỗi dậy trong tôi - cho toàn bộ khoảng thời gian tôi bị bắt giam, vì những gì mà chúng đã làm với John và Ella. Tôi nắm lấy chuôi kiếm tên Mog và giật nó ra khỏi vỏ. Với một tiếng hét, tôi đâm nó xuyên qua ngực hắn, biến hắn thành một đống tro.

"Whoa!", Sarah tán thưởng.

Tôi có thể nghe thấy tiếng cửa kính vỡ xung quanh căn hộ. Toàn bộ cửa phòng ngủ trong hành lang bật mở và lũ Mog lao ra, chia cắt tôi và Sarah với cha tôi và Bernie Kosar. Tôi nhớ việc đã từng nghĩ sự trống trải của căn hộ khá là đáng sợ, nhưng thế này thì thật là khủng khiếp. Tôi đã mất tầm nhìn về cha tôi ở đầu hành lang bên kia. Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng

súng trường của ông, những phát đạn ngày một dồn dập hơn. Tôi nghe thấy một tiếng va chạm lớn, tiếng động của một thứ gì đó bị lật đổ trong phòng Ella.

"Bọn mày muốn có cô bé hả?" Tôi hét lên, thu hút sự chú ý của chúng, hi vọng sẽ làm giảm bớt áp lực về phía cha tôi. "Cô bé hướng này này!"

Sarah và tôi chạy về phía khu xưởng, độ mười tên Mog chạy dọc theo hành lang đuổi theo chúng tôi.

Cùng nhau, chúng tôi xô ngã những chông thiết bị cũ và các bộ phận động cơ ngay bên cạnh cửa, những món đồ tích lũy bao lâu qua của chú Sandor bất ngờ trở nên hữu dụng. Một tên Mog cố gắng dùng sức làm cánh cửa mở ra, nhưng nó kẹt cứng bởi đồng phế liệu trên sàn nhà.

"Những thứ đó sẽ làm chúng chậm lại một chút", tôi nói.

"Liệu chúng có nghĩ tớ là cô bé mà chúng phải mang về không?", Sarah hỏi, thở không ra hơi. "Hay là cậu nghĩ chúng ở đây là vì Ella?"

Một phần cánh cửa khu xưởng nổ tung sau một loạt đạn năng lượng, những mảnh vụn nhỏ rục cháy bắn vào cổ tôi và một mảnh suýt nữa thì trúng mắt tôi. Tôi đoán là một chút thời gian của chúng tôi đã hết. Sarah nắm lấy tay tôi và chúng tôi loạng choạng đi qua khu xưởng, cánh cửa phía sau chúng tôi bắt đầu bị bắn nát bởi lũ Mog xâm lược.

Một loạt đạn lạc bắn trúng sàn nhà ở giữa chúng tôi, hất văng chúng tôi ra hai bên, và nó cũng khiến Sarah lộn nhào qua một cái bàn. Nhiều phát đạn đang bắn xuyên qua nhiều hơn. Tôi cúi thấp và nắm lấy tay Sarah, giúp cô ấy đứng dậy. "Tớ không sao!", cô ấy nói to, và chúng tôi chạy đi, cúi về phía trước, về phía Giảng đường.

Cánh cửa khu xưởng giờ chỉ còn là một cái lỗ bốc khói trên tường sau loạt bắn phá của đám Mogadorian. Chúng len vào, vấp ngã bởi đồng phế

liệu mà chúng tôi làm đổ ra, nhưng vẫn tiến tới liên tục. Cạnh tôi, cái màn hình hiển thị vị trí các Garde nổ tung tạo ra một cơn mưa tia lửa điện, hậu quả của một phát bắn của một tên Mog sượt qua tôi.

"Làm thế nào mà chúng ta hạ gục được bao nhiêu thằng thế kia đây?" Sarah nói to trong lúc chúng tôi lao vào Giảng đường. "Tớ đã có luyện tập, nhưng không phải là với mười mục tiêu một lúc như thế này!".

"Chúng ta có lợi thế sân nhà mà".

Bên trong Giảng đường, Sarah chạy đi tới chỗ những giá để súng còn tôi leo vào Bục giảng. Tên Mog đầu tiên lao vào phòng ngay khi tôi vừa mới khởi động chương trình của Giảng đường, ấn một nút của một trong những chuỗi luyện tập cũ của chú Sandor - nút với độ khó được ghi là điên rồ. Lũ Mog chưa thèm để ý chút nào tới tôi cả, khi tôi đang ngồi sau bảng điều khiển kim loại, ấn ấn các nút. Chúng đang tập trung về phía Sarah. Ngay cả khi chúng nhận ra đó không phải là cô bé mà chúng cần, cô ấy vẫn là sự đe dọa rõ ràng nhất, ngay ngoài đó và đang chĩa một cặp súng lục về phía lũ Mog. Mục tiêu rõ ràng và cũng dễ ăn nữa.

"Sarah! Sang bên trái!", tôi hét lên, nâng một khu vực lên làm chỗ nấp cho cô ấy. Cô ấy nhảy tới chỗ an toàn vừa kịp lúc lũ Mog khai hỏa.

Khói bắt đầu tràn ngập căn phòng từ những vòi phun dọc trên tường. Một vài tên Mog trông khó hiểu; phần lớn thì vẫn chỉ tập trung bắn về phía Sarah. Một vài phát đạn bắt đầu bật lại ở phía trước Bục giảng nên tôi cúi xuống tại chỗ, cố gắng thu mình lại. Tôi hi vọng thứ này đủ khỏe để hứng chịu vài phát đạn năng lượng. To hơn tiếng đạn bắn, tôi có thể nghe thấy Giảng đường thức tỉnh.

Nửa tá các tấm trên bốn bức tường bật mở, những ụ súng tự động với những viên đạn là những quả bóng thò ra.

"Cúi thấp!", tôi hét với về phía Sarah. "Nó bắt đầu rồi đấy!"

Những loạt đạn chéo góc bắn ra quanh Giảng đường, với lũ Mog đứng giữa hứng chịu. Bài tập này là để giúp các Garde luyện tập khả năng Telekinesis của mình, chứ không phải là biến họ thành tàn tật, vậy nên những viên đạn cỡ quả bóng này bay tới với vận tốc không đủ nhanh để giết lũ Mog. Dù vậy, nó cũng phải khiến chúng đau muốn chết. Giữa các loạt đạn và đám bóng y tế bất ngờ rơi xuống từ trần nhà, tôi có thể nói là chúng đã đủ bận rộn rồi.

Tôi nhảy ra khỏi Bục giảng. Một quả bóng đập mạnh vào vai tôi trước khi tôi kịp chạm đất. Tay tôi đau nhức, nhưng tôi vẫn có thể ép mình chặt xuống sàn nhà, nhìn đám Mog bị bắn bầm dập từ mọi phía. Thấy tôi, Sarah ném một khẩu súng của mình trượt theo sàn nhà tới chỗ tôi. Tôi nhặt nó lên và ngồi xồm phía sau Bục giảng. Sarah và tôi là hai người duy nhất trong phòng có chỗ nấp.

Chúng tôi khai hỏa. Cũng chẳng quan trọng là chúng tôi không có tư thế ngắm bắn tốt nhất. Lũ Mogadorian về cơ bản là chẳng có gì để bảo vệ chúng cả. Với việc bị bắn từ mọi phía trên tường, chúng bắt đầu hoảng loạn. Một cơ sở tên bị đánh phải quỵ xuống bởi những ụ súng tự động hay những quả bóng y tế, và chúng là những đứa đầu tiên mà tôi và Sarah bắn trước. Một số tìm cách chạy ra cửa. Nếu chúng có thể chạy xa tới cỡ đó, những gì chúng nhận được sau bao cố gắng cũng chỉ là một viên đạn vào lưng.

Chỉ khoảng một phút trôi qua kể từ khi Giảng đường bắt đầu chế độ luyện tập kia căn phòng đã sạch bóng lũ Mog. Các Garde thường sẽ phải chịu đựng bảy phút trước khi được nghỉ. Tôi đoán là dù sao cũng chẳng có ai bắn đạn thật về phía họ lúc đó cả. Tôi với tay lên quờ quạng trên bảng điều khiển trên Bục giảng cho tới khi hệ thống tắt đi.

"Cái này hiệu quả đấy!", Sarah hét lên, nghe có vẻ khá bất ngờ. "Chúng ta hạ được chúng rồi, Sam!"

Khi Sarah đứng dậy, tôi nhận thấy một vết bóng trên chân cô ấy. Quần cô ấy đã bị xé nát, lớp da dưới đó ửng hồng nhưng không chảy máu. "Cậu đã trúng đạn", tôi nói.

Sarah nhìn xuống. "Sặc. Tôi còn chả biết nữa. Hẳn là nó chỉ sượt qua tôi thôi".

Khi cảm giác dồn dập hạ xuống, Sarah cà nhắc đi tới chỗ tôi. Tôi vòng một tay sang phía cô ấy để đỡ và chúng tôi di chuyển nhanh nhất có thể ra khỏi Giảng đường. Chúng tôi lấy thêm súng trên đường ra. Tôi nhét thêm một khẩu súng lục vào phía sau quần để phòng tôi hết đạn. Sarah bỏ khẩu súng lục đã hết đạn đi và lấy một khẩu súng máy hạng nhẹ nhìn khá dị, kiểu súng mà tôi từng tin là chỉ có trong các bộ phim hành động.

"Cậu biết dùng thứ đó chứ?" Tôi hỏi.

"Chúng gần như đều hoạt động như nhau cả mà", cô ấy đáp. "Cứ chìa ra và bóp cò thôi".

Tôi gần như có thể đã bật cười nếu như tôi không quá lo lắng về cha tôi trong lúc chúng tôi đi qua khu xưởng bừa bộn, bước đi cẩn thận qua đồng hồ mà chúng tôi là đồ khi này. Căn hộ yên tĩnh đến kì lạ. Tôi không chắc đó là một điềm tốt hay xấu nữa.

Tôi ló đầu ra hành lang. Chẳng có dấu hiệu nào của bất cứ ai. Sàn nhà phủ đầy tro của đám Mogadorian, nhưng ngoài thế ra thì tất cả đều yên tĩnh. Tiếng động to nhất là tiếng gió thổi vào nhà nhờ ơn đám Mog cứ phải phá tan mọi cửa sổ trên đường chúng vào.

"Cậu có nghĩ chúng ta đã hạ hết bọn chúng rồi không?" Sarah thì thầm.

Thay cho câu trả lời, chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân trên mái nhà nghe như là tiếng giày chạy trên đó. Hẳn là vẫn còn những tên Mogadorian

khác vẫn ở trên đó và chúng sẽ tổ chức đợt tấn công thứ hai bất cứ lúc nào, ngay khi chúng biết là nhóm đầu tiên đã thất bại.

"Chúng ta cần đi khỏi đây ngay bây giờ", tôi nói trong lúc giúp Sarah tập tễnh đi theo. Chúng tôi đi nhanh qua hành lang.

Bernis Kosar lão đảo xuất hiện, vẫn ở dạng gấu. Nó đã bị thương, cả phần bên phải bốc khói bởi những phát đạn năng lượng. Nó nhìn tôi như thể đang cố giao tiếp hay gì đó. Tôi ước mình có khả năng giao tiếp với động vật của John. Nó trông có vẻ buồn. Buồn, nhưng quả quyết.

"Mày ổn chứ, Bernie?" Sarah hỏi.

BK gầm gừ và biến thành một con diều hâu. Nó bay vút ra ngoài cửa sổ và bay lên. Hẳn nó sẽ cầm chân lũ Mog còn lại trên mái nhà khi chúng tôi sơ tán John và Ella. Giờ tôi nhận ra ánh nhìn mà BK nhìn tôi vừa rồi có nghĩa là gì; nó đang nói lời tạm biệt, phòng khi đó là lần cuối cùng chúng tôi thấy nó. Tôi hít một hơi sâu.

"Được rồi, đi thôi", tôi nói nhẹ nhàng.

Có một giá sách bị lật đổ chắn ngang cửa phòng Ella. Nó lỗ chỗ đầy vết đạn. Rõ ràng đây là thứ mà cha tôi dùng làm vật chắn.

"Cha ơi?" Tôi thì thầm. "Giờ đã ổn rồi, đi thôi nào".

Không có phản hồi gì.

"Cha ơi?!" Tôi nói, to hơn, có một sự run rẩy trong giọng của tôi.

Vẫn không có gì cả. Tôi lấy vai huých mạnh vào kệ sách, nhưng nó kẹt cứng. Tôi cảm thấy một cảm giác ghê sợ, tuyệt vọng. Tại sao ông không trả lời chứ?

"Trên đó!" Sarah nói, chỉ trỏ. Có một chỗ đủ rộng để bò qua giữa kệ sách và cạnh cửa phía trên. Tôi trèo lên và chui qua, bị cào xước chân ở chỗ gỗ nhô ra, và rơi xuống một cách vụng về phía bên kia. Chỉ mất vài giây, nhưng đó là đủ để tôi hình dung cha mình lỗ chỗ vết đạn, John và Ella đã bị sát hại trong giấc ngủ của họ.

"Cha --?" Tôi như ngừng thở. Có cảm giác như thời gian đang trôi chậm lại. Tôi loạng choạng đi về phía giường trên đôi chân run rẩy. "Cha ơi?"

John và Ella trông có vẻ không sao cả, và vẫn đang trong trạng thái hôn mê, hoàn toàn không hay biết gì về sự hỗn loạn diễn ra quanh họ. Và hoàn toàn chẳng biết là thân hình cha tôi đang vắt ngang qua họ.

Mắt ông nhắm nghiền. Ông bị chảy máu từ một vết thương hở trên bụng. Hai tay ông đều ấn chặt vào đó, như thể ông đang cố giữ tỉnh táo. Khẩu súng trường hết đạn của ông bị quăng trên sàn nhà, những dấu tay màu máu xuất hiện khắp trên báng súng. Tôi tự hỏi ông đã tiếp tục chiến đấu bao lâu sau khi bị bắn..

Sarah thở mạnh khi cô ấy trèo qua giá sách. "Ôi không. Sam ..."

Tôi chả biết làm gì khác ngoài việc cầm tay ông. Nó lạnh ngắt. Nước mắt bắt đầu ngập trong mắt tôi. Tôi nhận ra rằng trong cuộc trò chuyện cuối cùng tôi có với ông, tôi gần như là đã gọi ông là một kẻ phản bội. "Con xin lỗi", tôi thì thầm.

Tôi gần như hồn lìa khỏi xác khi cha nắm chặt tay tôi lại.

Ông mở mắt. Tôi có thể nói là ông gặp rắc rối trong việc tập trung vào tôi và rồi nhận ra rằng kính của ông đã mất, bị vỡ ở một thời điểm trong trận chiến.

"Cha đã bảo vệ họ lâu nhất có thể", cha tôi nói, giọng ông như lạc đi, những bong bóng khí trào ra khỏi khóe miệng ông.

"Thôi mà, chúng ta sẽ đi được khỏi đây", tôi đáp, quỳ xuống bên cạnh ông.

Một thoáng đau đớn hiện lên trên mặt ông. Ông lắc đầu. "Không phải là với cha, Sam. Con phải tự đi một mình thôi".

Một tiếng hú vang lên to hơn tiếng giao tranh trên mái nhà. Bernie Kosar, đang tuyệt vọng và đau đớn.

Sarah chạm nhẹ vào vai tôi. "Sam, tớ xin lỗi. Nhưng chúng ta không có nhiều thời gian đâu".

Tôi rút vai khỏi tay Sarah, lắc đầu. Tôi nhìn cha mình, nước mắt chảy dài trên má tôi. "Không", tôi rít lên tức giận, "cha không được bỏ con lại một lần nữa".

Sarah cố lách qua tôi và kéo Ella ra khỏi phía dưới ông. Tôi mặc kệ. Tôi biết mình đang hành động ngu ngốc và ích kỉ, nhưng tôi không thể để ông đi một cách dễ dàng như thế này. Tôi đã dành cả đời tìm kiếm ông và giờ mọi thứ lại đang trở nên vỡ vụn.

"Sam ... đi đi", ông thì thầm.

"Sam", Sarah nài nỉ, ôm lấy Ella trên tay mình. "Cậu phải giúp John và chúng ta phải đi".

Tôi nhìn ông chăm chăm. Ông gật đầu chậm rãi, nhiều máu hơn trào ra từ khoeo miệng ông. "Đi đi, Sam", ông nói.

"Con không đi", tôi nói, lắc đầu, dù biết rằng đó là một việc làm sai trái và vô tâm. "Không trừ khi cha cũng đi cùng".

Nhưng nó dù sao cũng đã quá muộn. Sợi dây treo ngoài cửa sổ căng ra khi một tên Mogadorian nhảy vào trong phòng. Chúng tôi đã mất quá nhiều

thời gian và Bernie Kosar không thể chặn đứng chúng. Đợt tấn công thứ hai đã đến.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 34

NHỮNG BONG BÓNG KHÍ NỔI LÊN KHỎI MẶT BÙN LẦY CHỖ
Chín vẫn đang bị giữ dưới nước. Cậu ấy đã bị giữ dưới đó gần một phút rồi. Tôi bước một bước lại gần méo nước, định nhảy xuống và cứu Chín, nhưng không chắc rằng Năm sẽ để tôi làm vậy. Cậu ta đang theo dõi tôi liên tục, nhướn một bên lông mày lên, như thể cậu ta đang tự hỏi liệu tôi và Tám sẽ phản ứng thế nào.

"Số Năm thực sự đâu?", Tám hỏi, giọng cậu ấy đều đều. "Lão đã làm gì cậu ấy rồi?"

Hai hàng lông mày màu nâu của Năm nhú lại khó hiểu, rồi cậu ta mỉm cười. "Ồ, cậu nghĩ tớ là Setrákus Ra", Năm nói, lắc đầu. "Không sao mà, Tám. Tớ là thật đây. Chẳng có mảnh khóc biến hình nào cả".

Và như để minh họa, Năm với tay rảnh còn lại xuống và mở khóa Hộp của mình. Cậu ta lại đóng nó lại và nhìn chúng tôi. "Thấy chưa?" Tám và tôi vẫn đứng bất động tại chỗ, không chắc là nên làm gì.

"Để Chín ra khỏi mặt nước, Năm", tôi nói, cố gắng giữ giọng mình đều đều, không tỏ vẻ gì là hoảng loạn cả.

"Ngay giờ thôi", cậu ta đáp. "Tớ muốn nói chuyện với hai cậu mà không có Sáu hay Chín ở cạnh cắt ngang".

"Tại - tại sao cậu tấn công bọn tớ?" Tám hỏi, nghe bực tức và bàng hoàng. "Bọn tớ là bạn cậu mà".

Năm trợn mắt bực mình. "Chúng ta cùng giống loài", cậu ta đáp. "Điều đó không biến chúng ta thành bạn".

"Cứ thả Chín ra khỏi mặt nước đã rồi chúng ta sẽ nói chuyện", tôi nài nỉ.

Năm thở dài và nâng Chín lên. Cậu ấy há mồm để thở, đôi mắt bùng bùng tức giận, vẫn bị trói chặt trong những vòng tay cuống chặt quanh người. Dù cố hết sức, Chín vẫn chả làm được gì để khiến chúng lỏng được bớt ra cả.

"Giờ thì cũng chả khỏe cho lắm nhỉ?" Năm châm chọc. "Được rồi, hít sâu vào, người anh em".

Cậu ta lại dìm Chín xuống dưới mặt nước.

Trong lúc đó, Sáu vẫn bất động. Đầu cô ấy đang nghiêng theo một góc khó chịu và một vết bầm lớn đang hiện lên dưới hàm cô ấy. Hơi thở cô ấy yếu. Tôi tiến về phía cô ấy, định chữa cho cô ấy, nhưng lại cảm thấy luồng Telekinesis của Năm nhẹ nhàng đẩy tôi lại.

"Sao cậu lại làm thế này!" Tôi hét về phía cậu ta, nước mắt tràn ra.

Cậu ta gần như sững người ra khi thấy tôi hét lên với mình. "Bởi vì hai cậu đã tốt với mình", cậu ta nói, như thể nó quá rõ ràng. "Bởi vì không như Sáu và Chín, tớ không nghĩ các cậu đã bị tẩy não bởi các Cêpan về ý nghĩ kháng cự là cách duy nhất. Tám, cậu đã chứng minh điều đó khi ở India, khi cậu để đám lính đó chết vì cậu".

"Đừng có nói với tớ về việc đó", Tám rít lên. "Tớ chưa bao giờ muốn có ai bị thương cả".

"Bị tẩy não á?" Tôi kêu lên. "Cậu vừa nói chúng tớ bị tẩy não á?"

"Không sao mà", Năm nói, xoa dịu chúng tôi. "Lãnh tụ Kính yêu là người rộng lượng. Ngài sẽ chào đón các cậu. Giờ vẫn kịp để theo phe đang giành ưu thế".

Phe đang giành ưu thế? Tôi không thể tin được những gì mình đang nghe. Tôi thấy tức điên lên; tôi thấy như mình sắp nôn đến nơi. Điều đó không thể là thật được -- "Cậu đang làm việc cho bọn chúng?"

"Tớ xin lỗi vì đã nói dối cậu về việc đó, nhưng việc đó là cần thiết. Tớ đã ở trên hành tinh này sáu tháng khi chúng tìm được tớ", Năm nói, nghe bộ tịch. "Cêpan của tớ đã chết vì một căn bệnh quái đản nào đó -- phần đó là thật, nó chỉ không xảy ra ở thời điểm như mình đã kể thôi. Những người Mogadorian nhận tớ vào. Họ giúp tớ. Một khi các cậu đã đọc Quyển sách Tốt, các cậu sẽ hiểu rằng chúng ta không nên chống lại họ. Cả hành tinh này - cả vũ trụ này có thể thuộc về chúng ta".

"Họ đã làm gì đó với cậu, Năm à", tôi nói, gần như chỉ còn là tiếng thì thầm, cảm thấy vừa buồn cho Năm vừa khiếp sợ cậu ta. "Không sao mà. Chúng tớ có thể giúp cậu".

"Cứ thả Chín ra đã", Tám thêm vào. "Bọn tớ không muốn làm cậu bị thương".

"Làm tớ bị thương?" Năm lặp lại, cười lớn. "Hay đó".

Cậu ta kéo Năm ra khỏi mặt nước và quăng cậu ấy vào một cái bấu trên cây. Tôi cố gắng dùng khả năng Telekinesis của mình để chặn đà bay của Chín, nhưng nó xảy ra quá nhanh và Năm quá mạnh. Lưng Chín đập thẳng vào cái bấu với lực đủ mạnh để làm rung rinh vài cành cây. Cậu ấy hét lên, cơ thể căng cứng, và tôi có thể nói là cậu ấy đã bị gãy vài cái xương sườn, cũng có thể là gãy nguyên cái lưng.

"Các cậu có biết nó ngớ ngẩn thế nào không khi cứ phải tỏ ra yếu đuối?" Năm hỏi, cánh tay cao su thu lại và trở lại bình thường. "Các cậu được

huấn luyện bởi mấy Cêpan thảm hại, đó là nếu các cậu may mắn. Không biết cách sử dụng hết tiềm năng các Biệt năng cũng như đồ dùng trong Hộp của mình. Tớ đã được huấn luyện bởi người có sức mạnh lớn nhất vũ trụ và các cậu đe dọa làm tớ bị thương?"

"Gần như thế, đúng đó", Tám đáp.

Tám biến thành hình dáng sư tử mười tay, phủ bóng lên Năm. Nhưng trước khi Tám kịp tấn công, Năm thối vào ống sáo của cậu ta. Con cá sấu biến dị, vẫn quỳ đợi kiên nhẫn, bất ngờ lao lên và tông vào Tám. Nó thì đập cánh và cắn loạn xạ, Tám thì cào điên cuồng trả đòn, hai con thú khổng lồ lao ra vũng bùn và lăn lộn lên nhau. Với một ánh nhìn thích thú trên mặt, Năm quay ra nhìn Tám vật lộn với con thú cứng quái vật của cậu ta.

"Đừng có làm nhau bị thương đấy", Năm nói với ra. "Chúng ta vẫn còn có thể là bạn".

Tôi không chắc là Năm đang đùa hàu cậu ta thực sự bị điên rồi. Nhưng điều quan trọng là cậu ta đã bị phân tâm. Chín rên rỉ ở dưới gốc cây. Cậu ấy đang cố gắng ngồi dậy, nhưng đôi chân cậu ấy có vẻ không cử động được. Trong lúc đó, Sáu vẫn bất động. Tôi không biết là ai cần sự chăm sóc của tôi hơn. Sáu ở gần tôi hơn, vậy nên tôi chạy tới và quỳ xuống cạnh cô ấy, ấn tay tôi vào cái đầu bị thương của cô ấy.

Bất chợt, tôi bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Chân tôi đung đưa trong không khí. Đó là Năm. Cậu ta đang nâng tôi lên bằng khả năng Telekinesis của cậu ta.

"Dừng lại!" Tôi hét lên với cậu ta. "Để tớ chữa cho cô ấy!"

Năm lắc đầu, trông có vẻ thất vọng. "Tớ không muốn cô ta được chữa lành. Cô ta cũng giống như Chín - cô ta sẽ không bao giờ hiểu được. Đừng chống lại tớ, Marina".

Một cành cây đánh vào phía sau đầu cậu ta. Cậu ta mất tập trung và tơi rơi lại xuống đất. Năm quay lại vừa kịp lúc để thấy Chín đang bẻ gãy một cành cây khác bằng khả năng Telekinesis của mình.

"Đáng yêu đấy", Năm nói, dễ dàng đánh bật đòn đánh tiếp theo của Chín.

"Đến đây", Chín gầm lên, cuối cùng cũng đã ngồi dậy được và dựa vào cái cây sau một hồi cố gắng. "Tao không cần chân để sút vào cái mông béo ị của mày".

"Vẫn nói nhảm cho tới những thời khắc cuối cùng", Năm thở dài. "Mày có biết chuyện gì đang xảy ra ở Chicago ngay lúc này không? Cái nhà ảo diệu của mày đang bị cướp phá bởi một nhóm Mogadorian. Tao muốn mày chết khi biết là cái cung điện nhảm nhí của mày đang bị đốt ra tro, Chín à".

"Cậu nói cho chúng về Chicago?" Tôi hét lên. Sự bàng hoàng của tôi là thật, nhưng khi Năm liếc lại nhìn tôi, tôi thấy một cơ hội. Cậu ta thích nghe giọng nói của chính mình - được thôi, tôi có thể dùng chính nó để khiến cậu ta phân tâm. Chín không đủ sức để chiến đấu bây giờ. Tôi cần câu giờ cho cậu ấy. "Sao cậu lại có thể làm thế? Còn Ella và những người khác thì sao?"

"Ella sẽ ổn thôi", Năm nói. "Lãnh tụ Kính yêu muốn cô bé còn sống".

"Hắn muốn cô bé còn sống? Để làm gì chứ? Tớ nghĩ hắn muốn chúng ta chết hết cơ mà?"

Năm chỉ mỉm cười. Cậu ta quay lại về phía Chín.

"Hắn muốn gì ở cô bé hả, Năm?!" Tôi hét lên, cảm thấy một sự sợ hãi lan tỏa trong người. Cậu ta mặc kệ tôi và đi về phía Chín. Tôi hi vọng Chín có thể chống cự với cậu ta đủ lâu để tôi có thể chữa cho Sáu. Tôi lồm cồm bò lại phía cô ấy và giữ đầu cô ấy trên đùi mình. Sọ của cô ấy đã bị nứt, mũi và hàm vỡ nát. Tôi cố gắng tập trung và luân chuyển năng lượng băng giá của Biệt năng của mình.

Tôi bị phân tâm bởi một tiếng hét hoang dại. Phía trên mặt bùn, Tám đã tìm được cách đè chặt con quái vật xuống. Hai cái đầu của nó đã gục xuống bất động. Nhưng cái đầu ở giữa thì vẫn còn hoạt động, và nó thì đang cắn một cách hung bạo vào Tám. Cậu ấy tìm được cách tóm được hai hàm của nó bằng sáu cánh tay của mình và bẻ ngược ra hai phía cho tới khi nó gãy rời ra. Cái đầu con thú về cơ bản là bị xé ra làm đôi; đôi cánh dị hợm của nó đập mạnh một lần nữa trước khi hoàn toàn bất động và bắt đầu từ từ phân hủy.

Năm đã quay sang xem cảnh đó. "Làm tốt lắm!", cậu ta nói vọng ra chỗ Tám. "Nhưng tin tớ đi, vẫn còn nhiều con tương tự thế nữa từ chỗ nó được sinh ra đấy".

Tám giờ đang quỳ trên vũng bùn. Cậu ấy đã trở lại hình dạng bình thường, không thể giữ ở hình dạng hiện thân kia thêm chút nào nữa. Tôi biết là cậu ấy đã bị thương, những vết răng rỉ máu xuất hiện đầy trên ngực và cánh tay và ngay cả trong lòng bàn tay của cậu ấy nữa. Cậu ấy đã cố hết sức để đánh bại con quái thú đó, và giờ thì cậu ấy đang gánh chịu hậu quả.

Năm đứng trước mặt Chín, làn da thép của cậu ta lấp lánh trong ánh mặt trời đang lặn. Chín nhếch mép khinh bỉ về phía cậu ta đầy thách thức. "Mày định đánh một người không có vũ khí à, thằng phản bội chết tiệt kia?"

Trước khi Năm kịp trả lời, Chín dùng khả năng Telekinesis của mình. Cây gậy của cậu ấy, thứ hẳn cậu ấy đã đánh rơi khi Năm bất ngờ tóm lấy cậu ấy khi này, bay lên khỏi mặt bùn và bay tới chỗ cậu ấy.

Năm tóm lấy cây gậy giữa không trung. Tôi nhận thấy cậu ta bắt lấy cây gậy bằng tay phải, vậy có nghĩa là thứ mà cậu ta dùng để sử dụng Biệt năng của mình hẳn phải được nắm chặt trong tay trái.

Năm nâng cây gậy lên và đập nó mạnh xuống cái đầu gỏi kim loại của mình, bẻ gãy nó như thể chỉ như một que củi. "Ừ. Đúng thế đấy".

Trước khi Năm kịp làm gì, Tám dịch chuyển vào giữa hai người họ. Cậu ấy cúi gập người, thở mạnh, và chảy máu từ hàng loạt vết thương trên người. Dù thế, cậu ấy vẫn không chịu lùi bước. "Dừng việc điên rồ này lại đi, Năm".

Tôi cố gắng để mắt tới những gì đang diễn ra cạnh cái cây trong khi vẫn tập trung vào Sáu. Tôi có thể cảm thấy hộp sọ của cô ấy bắt đầu lạnh lại, nhưng vết bầm trên mặt cô ấy bắt đầu mờ đi. Tôi hi vọng là mình đang làm đủ nhanh. Chúng tôi đang rất cần cô ấy.

"Cố lên nào, Sáu ...", tôi thì thầm. "Tình dậy đi".

Năm đã trở nên do dự với việc Tám đang ở trước mặt mình, một chút giận dữ về phía Chín đã biến mất khỏi cậu ta. "Tránh ra đi, Tám. Lời đề nghị của tớ cho cậu vẫn còn đó, nhưng đó là chỉ khi cậu để tớ kết liễu cái thằng đàn to mồm này đã".

"Để hẳn thử đi, anh bạn!" Chín vẫn to mồm nói.

"Im đi", Tám vặc lại qua vai. Cậu ấy giơ tay lên về phía Năm. "Cậu đang không suy nghĩ chín chắn, Năm à. Họ đã làm gì đó với cậu. Trong thâm tâm cậu, cậu biết thế này là không đúng mà".

Năm nhạo báng. "Cậu muốn nói về đúng đắn? Có gì đúng về việc gửi một đám trẻ con tới một hành tinh xa lạ để chúng có thể chiến đấu trong một cuộc chiến mà chúng còn chả hiểu? Có gì đúng về việc cho đám trẻ đó những con số thay vì những cái tên? Việc đó thật bệnh hoạn".

Cũng như việc xâm chiếm một hành tinh khác thôi", Tám vặc lại. "Xóa sổ toàn bộ một giống người".

"Không! Cậu hiểu biết thật nông cạn", Năm nói, cười lớn. "Cuộc Bành trướng Vĩ đại phải xảy đến".

"Diệt chúng phải xảy đến á? Việc đó thật điên rồ".

Sáu cựa quậy trên đùi tôi. Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại hoàn toàn, nhưng có vẻ như việc chữa trị đã có tác dụng. Tôi đặt cô ấy xuống nhẹ nhàng và đứng dậy, trườn dần về phía những người khác. Năm không để ý gì đến tôi; cậu ta giờ đang lảm nhảm, nghe gần như là đã phát điên.

"Các cậu chiến đấu bởi vì Cêpan các cậu bảo đó là thứ các Elder muốn! Đã bao giờ các cậu tự hỏi tại sao chưa? Hay là các Elder thực sự là ai? Không, dĩ nhiên là không rồi! Các cậu cứ thế mà nhận lệnh từ mấy thằng đã chết và chẳng bao giờ thắc mắc! Và tớ là kẻ bị điên ư?"

"Ừ", Chín gầm lên. "Mày có nghe chính mình nói gì không đó, anh bạn?"

"Cậu bị rối trí rồi. Cậu đã là tù nhân của bọn chúng hàng năm trời mà còn không nhận ra điều đó. Cứ bình tĩnh lại và chúng ta có thể nói về chuyện này", Tám nói. "Chúng ta không nên đánh lẫn nhau".

Nhưng Năm không còn nghe Tám nói gì nữa. Tôi đã nghĩ cậu ấy sẽ có thể có cơ hội khuyên bảo được Năm, nhưng cái câu cuối cùng Chín nói là đủ để khiến cậu ta lại nổi điên lên. Năm thông vai xuống và định lao thẳng qua Tám.

Tôi tóm lấy tay trái của Năm bằng Telekinesis, cố gắng cạy các ngón tay cậu ta và khiến các quả bóng của cậu ta rơi ra. Cậu ta quay ngoắt đi khỏi Tám, bất ngờ, vật lộn với tôi.

"Tay trái cậu ta!", tôi hét lên. "Giúp tớ mở nó ra!".

Với cái vẻ mặt của Tám và Chín tôi biết là họ đã hiểu. Năm hét lên đau đớn và bức tức. Tôi gần như thấy tệ vì hoàn cảnh này; chúng tôi lại đang kết bè phái bắt nạt cậu ta. Đây hẳn là những gì mà cậu ta cảm thấy kể từ khi gia nhập với chúng tôi - một kẻ ngoài cuộc. Cậu ta đang lạc lối và rối trí và tức giận. Nhưng chúng tôi có thể lo về việc hàn gắn mối quan hệ và sửa lại

cái thế giới quan bị loạn nhịp của cậu ta sau. Ngay bây giờ, cậu ta cần phải bị chặn lại.

"Làm ơn đừng chống cự bọn tớ nữa", tôi hét lên. "Cậu chỉ đang làm mọi thứ tệ hơn thôi".

Năm lại hét lên khi các đốt tay cậu ta kêu lên. Những đốt xương nhỏ trong tay cậu ta có lẽ đã bị vỡ vụn bởi sự kết hợp tấn công bằng Telekinesis của chúng tôi. Hai quả bóng cậu ta đang cầm rơi xuống đất và lọt vào các khe giữa các rễ cây. Năm ôm lấy tay mình và quỳ gục xuống đất. Cậu ta đang nhìn tôi, như thể cậu ấy biết tôi là người đầu tiên tấn công vào tay cậu ta và làm cho thất bại này càng trở nên cay đắng hơn.

"Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi", tôi nói với cậu ta, nhưng những từ tôi nói ra nghe thật giả dối. Tôi đang cố nói cho cậu ta nguôi giận, nhưng khi tôi nhìn cậu ta, tôi có cùng cái cảm giác đánh ghét mà tôi có với bọn Mog. Cậu ta đang định giết Chín - một người cùng giống loài mình, một người trong chúng tôi. Làm sao mà chúng tôi có thể đem cậu ta trở lại từ đó chứ?

Tám bước tới và đặt một tay lên vai Năm. Có vẻ như tinh thần chiến đấu đã biến mất khỏi cậu ta.

Năm bật khóc, lắc đầu. "Nó lẽ ra đã không xảy ra như thế này ...", cậu ta nói, khẽ khàng.

"Khóc hết như một đứa con gái", Chín nói.

Ngày lập tức, biểu cảm trên mặt Năm tối sầm lại. Trước khi chúng tôi kịp ngăn cậu ta lại, cậu ta xô Tám ra. Tám loạng choạng và ngã, và Năm bay tới.

"Đừng!" Tôi hét lên, nhưng Năm đang phóng tới chỗ Chín rồi. Lưỡi dao trên cái bao tay cậu ta lấy từ Hộp của mình bật ra với một tiếng rít kim loại

chối tai; đó là một lưỡi dao nhọn đầu dài độ ba mươi phân, đầy sự chết chóc và độ chuẩn xác.

Chín cố lộn sang một bên, nhưng cậu ấy đã bị thương quá nặng và không thể di chuyển. Đám cỏ quanh Chín bị ép chặt xuống và tôi nhận ra đó là Năm đang giữ chặt cậu ta tại chỗ bằng Telekinesis.

Tôi cố gắng dùng khả năng Telekinesis của mình để kéo Chín về phía mình, nhưng cậu ấy không nhúc nhích. Độ ghìm của Năm là quá mạnh.

Nó diễn ra quá nhanh.

Năm lao thẳng xuống với lưỡi dao đã bật ra. Chín, nghiêng chặt răng, không thể di chuyển, nhìn cú đánh chí mạng lao tới.

Bất chợt Tám xuất hiện ngay trước mặt Chín - cậu ấy đã dịch chuyển tức thời. "KHÔNG!" Chín hét lên.

Lưỡi dao của Năm cắm ngay vào tim Tám.

Năm loạng choạng lùi ra phía sau, choáng váng, khi nhận ra cậu ta đã làm gì. Mắt Tám mở to, một vết máu hiện lên trên ngực cậu ấy. Cậu ấy lao đảo bước đi khỏi Năm, về phía tôi, tay vờ ra. Cậu ấy cố nói gì đó, nhưng không có tiếng động nào phát ra. Rồi cậu ấy đổ gục xuống.

Tôi hét lên khi một vết sẹo mới rục cháy thành hình trên mắt cá chân tôi.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 35

TÔI BƯỚC QUA MỘT THÀNH PHỐ BỊ TÀN PHÁ. TÔI ĐỨNG ở ngay giữa một con đường, nhưng chả có chút phương tiện giao thông nào đi lại cả. Những chiếc xe ô tô chất đống trên vỉa hè, nhiều cái trong số chúng chỉ còn là những cái vỏ cháy đen. Những tòa nhà gần đó - ít nhất là những tòa nhà vẫn còn trụ vững - đổ nát và bị che phủ bởi những vết cháy xém. Giày tôi giẫm lên một cái khăn đầy kính vỡ bên trong.

Thành phố này không có chút quen thuộc nào với tôi. Nó không phải Chicago. Tôi đang ở một chỗ nào đó khác. Làm sao mà tôi đến đây được nhỉ?

Thứ cuối cùng mà tôi nhớ là Ella đang nắm lấy tay tôi và rồi ... nơi này. Một mùi cháy khét như thứ gì đó bị đốt bằng a-xít tràn ngập bầu không khí, không thể xua đi được. Mắt tôi khô khốc bởi đám mây tro thổi dọc theo các con đường. Tôi có thể nghe thấy tiếng răng rắc tanh tách đằng xa; đâu đó, lửa vẫn còn đang cháy.

Tôi tiếp tục đi qua khu vực chiến sự trống không. Đầu tiên, tôi không nghĩ là sẽ có bất cứ ai khác. Và rồi, tôi nhận thấy một nhóm đàn ông và phụ nữ bần thiêu tùm tùm bên trong phần còn lại của một khu căn hộ trống trơn. Họ đứng cạnh một cái thùng rác đang cháy, tự sưởi ấm chính mình. Tôi giơ tay lên chào và hét với vào.

"Xin chào! Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?"

Thấy tôi, những con người kia co rúm vào. Họ hoảng loạn, từng người một biến mất vào trong bóng tối của tòa nhà. Tôi đoán là tôi cũng thật

trọng trước người lạ nếu tôi sống sót qua bất cứ thứ gì đã xảy ra ở đây. Tôi tiếp tục đi.

Gió rít qua những cửa sổ bị vỡ và những cánh cửa võng xuống. Tai tôi căng ra; nếu tôi tập trung nghe ngóng, tôi gần như có thể nghe được một giọng nói đi theo những cơn gió.

Anh John ... Giúp em với, anh John ...

Giọng nói yếu ớt và xa cách, nhưng tôi vẫn nhận ra nó. Ella.

Tôi nhận ra tôi đang ở đâu - ờ thì, không hẳn là địa điểm địa lý thật sự, mà là nơi tâm trí tôi đang ở. Bằng cách nào đó, tôi đã bị kéo vào cơn ác mộng của Ella. Nó cảm giác vô cùng thật, nhưng chẳng phải đó cũng giống những viễn cảnh chế nhạo kinh khủng mà Setrákus Ra đã dùng với tôi hay sao. Tôi nhắm mắt vào, tập trung, và cố gắng buộc mình tỉnh dậy. Nó chẳng hiệu quả gì cả. Khi tôi mở mắt ra, tôi vẫn đứng trong thành phố đổ nát này.

"Ella?" Tôi nói, cảm thấy hơi ngu ngốc khi nói vào không khí như thế. "Em đang ở đâu? Làm thế nào để chúng ta rời khỏi đây?"

Chẳng có phản hồi nào cả.

Một mảnh báo thổi theo hướng tôi và tôi vội xuống bắt lấy nó. Đó là trang nhất tờ Washington Post, vậy đây hẳn là nơi tôi đang đứng. Tờ báo có ngày cách thời điểm hiện giờ vài năm nữa. Đây là một viễn cảnh tương lai và là thứ mà tôi hi vọng sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi tự nhủ với bản thân mình đây chính là cách mà Setrákus Ra đùa giỡn với chúng tôi. Mọi thứ ở đây đều chỉ là thứ hắn tạo ra.

Dù biết vậy, bức ảnh ở trang nhất làm tôi như ngừng thở. Một hạm đội tàu chiến Mogadorian hiện ra từ bầu trời đầy mây của Washington, lơ lửng ngay trên Nhà Trắng. Tiêu đề chỉ đúng một chữ, viết hoa in đậm.

CUỘC XÂM LĂNG*.

Tôi nghe thấy một tiếng ầm ầm ở phía trước, tôi vút tờ báo đi, và bắt đầu chạy bộ về phía đó. Một chiếc xe tải quân đội màu tối băng qua ngã tư, di chuyển chậm, bị bao quanh bởi lũ Mogadorian. Tôi nhanh chóng dừng lại và cân nhắc việc trốn vào một con hẻm gần đó cho an toàn, nhưng lũ Mog dường như không nhìn thấy tôi.

Một đám đông lê lét đi theo cái xe tải. Họ là con người; gầy gò và nhợt nhạt, quần áo họ rách rưới, toàn bộ trông đói khát, nhiều người trong số họ bị thương. Họ đi theo với cái đầu cúi gằm, khuôn mặt buồn bã. Binh lính Mogadorian trang bị súng lớn đi cạnh họ, những hình xăm màu tối phía trên đầu chúng được khoe ra đầy tự hào. Không như những người kia, lũ Mog đều đang mỉm cười. Một thứ gì đó đang diễn ra - một sự kiện nào đó, việc mà đám Mogadorian muốn con người phải chứng kiến.

Gió lại thổi lên. John ... lỗi này ...

Tôi len vào giữa đám đông và đi theo những người này, giữ cho đầu mình cúi thấp. Thi thoảng tôi lại lén nhìn xung quanh. Đài tưởng niệm Washington trông nham nhở ở phía đường chân trời, nửa trên của nó đã bị cắt đi. Một cảm giác sợ hãi dâng trào trong tôi. Đây chính là tương lai sẽ xảy ra nếu như chúng tôi thất bại.

Đám đông được dẫn tới Đài tưởng niệm Lincoln. Có những người khác đã ở sẵn đây rồi, chờ đợi cái màn trình diễn bệnh hoạn của lũ Mogadorian này bắt đầu. Lá cờ Mĩ thường treo phía trên Đài tưởng niệm đã bị kéo xuống, thay thế bằng lá cờ đen có biểu tượng Mogadorian màu đỏ. Tệ hơn nữa là những đồng đá chất đầy hai bên đường - ờm, đầu tiên thì tôi đã nghĩ chúng là đá. Khi nhìn gần hơn tôi nhìn thấy khuôn mặt của Lincoln, một vết nứt lớn chạy dọc xuống từ trán. Lũ Mogadorian đã phá hủy bức tượng và vứt nó ra khỏi Đài tưởng niệm.

Tôi chen lên trước đám đông. Chẳng có con người nào có vẻ thích thú khi ở phía trước cả, vậy nên họ cho tôi qua một cách dễ dàng. Một hàng lính Mog đứng ở mỗi bậc thềm, canh chừng những con người mất tinh thần này, những khẩu súng lớn của chúng chĩa về phía đám đông.

Setrákus Ra đi ngồi thoải mái trên cái ngai trên cùng Đài tưởng niệm Lincoln. Thân hình to lớn của hắn xuất hiện với bộ quân phục màu đen, trên đó gắn đầy ngù vai và huy chương. Một thanh kiếm Mogadorian to tở chẳng trong một cái vỏ chạm trổ nằm trên đùi hắn. Bảy cái Dây chuyền Loric treo lủng lẳng trên cổ hắn, mặt đá xanh của chúng phản chiếu ánh sáng mặt trời buổi trưa. Đôi mắt đen của hắn chậm rãi liếc nhìn đám đông. Chúng lướt qua ngay chỗ tôi đứng khiến tôi rùng mình, sẵn sàng bỏ chạy, nhưng hắn có vẻ không nhận ra tôi.

John ... anh có thấy em không ...?

Tôi phải nén lại một tiếng thở mạnh. Ella đang ngồi trong một cái ngai nhỏ hơn bên cạnh Setrákus Ra. Cô bé trông lớn hơn và nhợt nhạt hơn. Tóc cô bé nhuộm đen và được thắt bím rủ xuống vai. Cô bé đang mặc một cái váy sang trọng tới nỗi nó gần như là để chọc tức những con người rách rưới bên dưới đang nhìn cô bé choáng ngợp. Khuôn mặt cô bé vô cảm, như thể cô bé đã không còn cảm thấy gì trước những khung cảnh tăm tối thế này từ lâu rồi.

Setrákus Ra cầm tay cô bé.

Tôi cố nén lại ham muốn chạy lên những bậc thang kia và cố thử giết hắn, tự nhủ với bản thân mình rằng không có gì ở đây là thật cả. Mà dù sao đi nữa, ngay cả khi cái này là thật, tôi cũng chả có cơ hội nào làm được thế. Nguyên một đội quân Mogadorian đứng giữa tôi và Setrákus Ra lặn.

Đám đông giãn ra nhường đường cho chiếc xe quân sự tôi thấy lúc trước đang tiến vào Đài tưởng niệm Lincoln. Thùng xe được mở ra và tôi có thể

thấy hai tù nhân đang co cụm bên trong, đầu họ cúi xuống và tay bị còng. Có gì đó quen quen về họ.

Setrákus Ra đứng dậy khi chiếc xe dừng lại. Một sự im lặng bao trùm toàn bộ đám đông.

"Mang chúng tới đây", hắn nói to.

Một tên chiến binh Mogadorian to lớn bước ra khỏi hàng. Hắn trông không giống những tên khác; hắn không quá nhợt nhạt và những hình xăm màu đen trên đầu hắn trông gần như mới có. Hắn đeo một miếng bịt mắt và con mắt còn lại không phải là cái màu đen vô hồn của một tên Mogadorian. Tôi buộc phải lùi lại một bước khi tôi nhận ra cái gã tôi đang nhìn không phải là một gã Mogadorian.

Đó là Năm. Cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy? Sao cậu ta mặc đồng phục giống bọn chúng?

Năm dẫn tù nhân đầu tiên ra từ thùng xe tải. Cậu ấy đã thêm vài tuổi và có một vết sẹo dài chạy ngang qua mũi và má cậu ấy, nhưng tôi vẫn nhận ngay ra Sam. Cậu ấy cúi thấp đầu, không nhìn Năm, trông thiếu sức sống và chán nản. Tôi nhận thấy Sam bị tạt ở một chân và nó càng trở nên rõ ràng khi cậu ấy buộc phải trèo lên các bậc thang của Đài tưởng niệm Lincoln. Cậu ấy loạng choạng, suýt ngã, và một vài tên Mogadorian gần đó mỉm cười trước hành động đáng xấu hổ đó. Tôi thấy tức sôi máu và buộc phải hít một hơi sâu khi tôi thấy Lumen của mình bắt đầu hiện lên.

Tù nhân thứ hai thì không ngoan ngoãn như Sam. Ngay cả khi tay và chân đã bị còng, Sáu vẫn ngẩng cao đầu. Mái tóc vàng của cô ấy được cắt ngắn kiểu đầu đinh và khuôn mặt cô ấy cau lại thành một chiếc mặt nạ giận dữ, dù vậy trông cô ấy vẫn vô cùng xinh đẹp. Cô ấy lướt mắt một lượt qua đám đông con người bên dưới và rất nhiều người trong số họ nhìn xuống dưới đất, xấu hổ. Năm nói gì đó với cô ấy mà tôi không nghe được, nhưng

cái vẻ mặt đó có vẻ gần như là xin lỗi. Đáp lại, Sáu nhõ vào mặt hẳn. Trong khi Năm vượt chỗ nước bọt khỏi mặt mình, một toán lính Mogadorian túm lấy Sáu và kéo cô ấy lên. Cô ấy vẫn là một chiến binh cho tới những thời khắc cuối cùng.

Sáu và Sam bị bắt quỳ xuống trước mặt Setrákus Ra. Hẳn trông bức tức với họ trong một thoáng, rồi sau đó quay xuống nói với đám đông.

"Hãy xem đây", hẳn nói lớn, giọng hẳn vang vọng trong sự im lặng từ bên dưới. "Những kẻ cuối cùng của đám chống đối Loric! Hôm nay xã hội của chúng ta ăn mừng một chiến thắng lớn trước những kẻ dám cản đường lý tưởng sống của người Mogadorian".

Đám Mog đều hò reo. Những con người thì đều giữ im lặng.

Tôi suy nghĩ nhanh. Nếu Sáu và Sam là những người cuối cùng, vậy nó nghĩa là, trong tương lai này, tôi đã chết và những người khác cũng vậy. Nhưng cái dây chuyền đang treo lủng lẳng trên cổ Setrákus Ra - một trong số chúng là của tôi. Tôi lại tự nhủ với mình rằng chẳng có gì ở đây là thật cả, nhưng tôi vẫn cảm thấy kinh sợ như thường.

Năm bước lên và đứng cạnh Setrákus Ra. Hẳn giữ cáo bao kiếm khi Setrákus rút ra cây kiếm to bự của mình. Setrákus vung vẩy thanh kiếm cho ai cũng thấy, rồi vung thử một cái sượt ngay qua đầu Sam. Ai đó trong đám đông hét lên và rồi lại nhanh chóng im bật.

"Hôm nay, chúng ta đảm bảo một sự hòa bình trường tồn giữa con người và người Mogadorian", Setrákus tiếp tục nói. "Cuối cùng thì, chúng ta đã có thể dập tắt mối đe dọa cuối cùng đối với sự tồn tại vẻ vang của chúng ta".

Việc này rõ ràng chẳng có vẻ gì là vẻ vang cả. Con người rõ ràng là đã bị đánh bại trong vòng vài tháng và chịu hàng tháng trời dưới sự đô hộ của đám Mogadorian. Tôi tự hỏi bao nhiêu người sẽ theo tôi nếu tôi cố gắng tấn

công Setrákus Ra. Có lẽ là không ai cả. Tôi không cảm thấy tức giận với họ, mà là tức giận với chính mình. Tôi lẽ ra nên bảo vệ họ, lẽ ra nên chuẩn bị cho họ tốt hơn về những gì sắp xảy đến.

Setrákus vẫn chưa ngừng bài diễn thuyết của mình. "Vào ngày lịch sử hôm nay, ta đã chọn ban vinh dự nói lời kết án cho người sẽ kế vị ta làm Lãnh tụ Kính yêu vào một ngày nào đó". Với một cử chỉ ra hiệu kiểu cách, Setrákus Ra chỉ về phía Ella. "Người kế thừa? Con sẽ trị vì như thế nào?"

Người kế thừa? Cái đó chẳng có tí hợp lý nào cả. Ella không phải là một người Mogadorian, cô bé là một người trong chúng tôi.

Tôi không có thời gian để hiểu toàn bộ những thứ đó là gì. Tôi nhìn Ella run rẩy đứng dậy từ chỗ của mình, trông như bị đánh thuốc. Cô bé nhìn xuống Sáu và Sam, đôi mắt đen và vô cảm. Rồi, cô bé liếc xuống đám đông, đôi mắt cô bé dừng lại ở chỗ tôi.

"Xử tử chúng", Ella nói.

"Rất tốt", Setrákus đáp.

Hắn cúi đầu thấp chào và rời, với một động tác dễ dàng, chặt đầu Sáu với thanh kiếm của hắn. Đám đông chết lặng khi cơ thể cô ấy đổ xuống, im lặng tới nỗi tôi có thể nghe thấy Sam hét lên. Cậu ấy đổ gục xuống thân hình Sáu, vừa khóc vừa hét lên.

Tôi cảm thấy một cơn đau cháy da ở mắt cá chân mình. Một vết sẹo mới đang hình thành. Tôi nhắm mắt lại khi Năm nâng Sam lên, quay cậu ấy về phía lưỡi kiếm của Setrákus Ra. Tôi không muốn thấy những gì xảy ra tiếp theo, rằng tôi đã thất bại nặng nề như thế nào. Đây không phải là thật, tôi liên tục lặp lại với chính mình.

Đây không phải là thật, đây không phải là thật, đây không phải là thật ...

*Nguyên văn: INVASION

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 36

TÔI BIẾT CẬU ẤY ĐÃ RA ĐI. TÔI VẪN CÒN CẢM THẤY CƠN ĐAU còn sót lại từ vết sẹo mới trên chân tôi. Tôi có lẽ sẽ chẳng bao giờ ngừng cảm thấy nó; nó sẽ ở đó với tôi suốt quãng đời còn lại.

Tôi vẫn phải thử.

Tôi gục xuống trên đầu gối của mình trên lớp bùn bên cạnh thi hài Tám. Vết thương trông không quá tệ. Cũng chẳng có nhiều máu như lần ở New Mexico, và Tám đã sống qua lần đó. Tôi sẽ có thể chữa được vết thương này chứ, phải không nào? Nó sẽ thành công. Nó phải thành công. Nhưng lần này nó trúng ngay tim cậu ấy, xuyên qua nó. Tôi ấn tay mình lên vết đâm và cố gắng dùng Biệt năng của mình. Tôi đã làm được thế trước đây. Tôi có thể làm lại lần nữa. Tôi phải làm được.

Chẳng có gì xảy ra. Tôi thấy lạnh toàn thân, nhưng đó không phải là cái lạnh từ Biệt năng của tôi.

Tôi ước mình có thể nằm xuống cạnh Tám ở đây trên vũng bùn này và mặc kệ mọi thứ đang diễn ra quanh tôi. Tôi còn không khóc nữa - nó như thể những giọt nước mắt đã biến mất khỏi tôi và tôi chỉ còn cảm thấy trống rỗng.

Chỉ vài mét cách đó, Năm đang hét lên nhưng tâm trí tôi không thể hiểu hẳn đang nói gì. Lưỡi dao mà hẳn dùng để đâm Tám đã rút lại vào vỏ trên cổ tay hẳn. Tay hẳn đang ôm đầu, như thể hẳn không tin được hẳn vừa mới làm gì. Ở gốc cây, Chín đã trở nên câm lặng trong trạng thái bị sốc. Nếu cậu ta có thể im lặng như vậy một lúc trước thôi để không chọc giận Năm

lên. Sáu cuối cùng cũng có thể đứng lên được, trông có vẻ chếch choáng, đang cố gắng hiểu lí do vết sẹo mới ở mắt cá chân mình. Mọi thứ đã sụp đổ.

"Đó chỉ là một tai nạn thôi!", Năm làm nhảm. "Tớ không có ý làm vậy! Marina, tớ xin lỗi, tớ không có ý như thế!"

"Trật tự đi", tôi rít lên.

Đó là khi tôi nghe thấy tiếng động đáng sợ của động cơ tàu lữ Mogadorian. Đám cáo cao xung quanh chúng tôi bắt đầu bị thổi bạt đi khi con tàu màu bạc sáng lóa bắt đầu hạ xuống từ bầu trời. Tất cả chỉ là một sự sắp đặt từ Năm, nên dĩ nhiên là hẳn sẽ có viện binh đợi sẵn rồi.

Tôi ngả người xuống và nhẹ nhàng hôn lên má Tám. Tôi muốn nói gì đó, nói với cậu ấy rằng cậu ấy đã là một người tuyệt vời như thế nào, rằng cậu ấy đã khiến một cuộc sống đáng sợ của chúng tôi trở nên tốt đẹp hơn ra sao. "Tớ sẽ không bao giờ quên cậu", tôi thì thầm.

Tôi cảm thấy một bàn tay trên vai mình. Tôi quay ngoắt người lại và thấy Năm đứng cạnh tôi.

"Mọi thứ không nhất thiết phải như thế này", hẳn nói, cầu xin với tôi. "Đây là một sai lầm tệ hại, tớ biết thế! Nhưng mọi thứ tớ nói đều là thật".

Hắn điên rồi. Điên rồi khi dám chạm vào tôi như thế. Tôi còn không thể tin được hẳn mặt dày tới mức dám làm thế này. "Im đi", tôi cảnh cáo hẳn.

"Cậu không thể thẳng, Marina!", hẳn tiếp tục. "Tốt nhất là cậu nên đi với tớ. Cậu - cậu -" Năm lặp bặp khi hơi thở của hẳn biến thành khói ngay trước mũi hẳn, bầu không khí quanh chúng tôi bỗng dưng lạnh cóng. Răng hẳn va vào nhau. "Cậu đang làm gì vậy?"

Một thứ gì đó trong tôi trỗi dậy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy tức giận thế này trước đây và dường như nó lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Cảm giác lành lạnh của Biệt năng chữa thương của tôi lan tỏa khắp người tôi, nhưng nó khác lạ thế nào đó; lạnh như băng và chua xót và chết chóc. Tôi đang tỏa lạnh. Cảnh Năm và tôi, lớp bùn đầm lầy rạn nứt khi bề mặt chúng bị biến thành băng nhanh chóng. Thực vật quanh tôi bắt đầu héo úa, ngã gục trước làn sóng lạnh buốt.

"Ma- Marina? Dừng lại ..." Năm, đang ôm chặt lấy chính mình để giữ ấm, lùi lại một bước khỏi tôi. Hẳn gần như trượt ngã trên mặt băng trơn tuột.

Với Biệt năng mới chảy trong người tôi, tôi hành động thuần theo bản năng giận dữ. Tôi giật tay mình lên và lớp băng biến hình phía dưới Năm, một cọc băng hình thành từ mặt đất và đâm thẳng lên xuyên qua chân hắn, giữ chặt hắn tại vị trí đó. Năm hét lên, nhưng tôi không quan tâm.

Năm cúi xuống và ôm lấy cái chân bị đâm, ngay lúc một cọc băng khác bật lên từ mặt đất. Nó đâm thẳng vào mặt hắn. Nếu nó lớn hơn chút nữa, nó có thể đã giết chết hắn. Thay vào đó, nó chỉ lấy đi một con mắt của hắn.

Năm ngã xuống mặt đất đóng băng một cách gượng gạo, chân hắn vẫn bị đâm qua. Hắn ôm lấy mặt mình, hét lên. "Dừng lại! Làm ơn, dừng nó lại!"

Hắn là một con quái vật và hắn xứng đáng phải bị như thế này. Nhưng không. Tôi không thể làm vậy. Tôi không như hắn. Tôi sẽ không giết một người đồng tộc một cách lạnh lùng như vậy, ngay cả sau những gì hắn đã làm.

"Marina!", Sáu hét lên. "Đi nào!".

Tàu đắm Mogadorian đã hạ cánh và các cửa đã mở ra. Ở phía cái cây, những cành cây đã trĩu xuống vì sức nặng của đám băng, Sáu đã vắt Chín qua vai mình. Cô ấy giơ tay ra cho tôi.

Tôi nhìn Năm một lần cuối. Hấn đang lấy cả hai tay ôm mặt, giữ chặt con mắt đã hỏng. Hấn đang khóc, những giọt nước mắt đóng băng ngay trên má hấn.

"Nếu tao còn thấy mày lần nữa, thằng khốn phản tặc kia", tôi hét lên, "tao sẽ lấy nốt con mắt chết tiệt kia đấy!"

Năm tạo một âm thanh lầm bầm nhỏ. Thật thảm hại.

Tôi định chạy tới chỗ Sáu nhưng dừng lại. Dưới chân tôi, phủ trong một lớp băng là thi hài Tám. Khi tôi nhận ra mình đã làm gì, bầu không khí quanh tôi ảm trở lại. Tôi quỳ xuống và ấn tay vào lớp băng đang tan chảy ngăn cách tôi với Tám. Tôi muốn đưa cậu ấy đi với chúng tôi, đưa cậu ấy đi khỏi rơi vào tay lũ Mogadorian và an táng cậu ấy đàng hoàng, nhưng không có thời gian để đợi lớp băng tan đi. Sáu đang hét lên với tôi và lũ Mog đang kéo tới.

"Tớ xin lỗi", tôi thì thầm, cảm thấy tê dại toàn thân.

Tôi lao tới chỗ Sáu và nắm lấy bàn tay cô ấy đang chìa ra. Chúng tôi tàng hình đi mất.

SỰ SA NGÃ CỦA NĂM

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 37

TÔI CHOÀNG TỈNH DẬY VÀ BẬT THÀNH TƯ THỂ NGỒI TRÊN cái giường không phải là của mình. Tôi biết ngay lập tức là mình đã trở về với thực tại, sự đau nhói của một vết sẹo mới đang bùng cháy ở mắt cá chân tôi là đủ để khiến tôi tỉnh dậy. Nhưng đợi đã - cơn ác mộng đó không có thật, tôi lẽ ra không có thêm vết sẹo nào mới đúng. Vậy mà, tôi có thể cảm thấy làn da bùng cháy của mình, nhói lên từng cơn, cơn đau mà không chỉ đơn giản là cơn đau.

Một phần của cơn ác mộng đã thành sự thật - chúng tôi đã mất ai đó.

Tôi không có thời gian để suy nghĩ thấu đáo, hầu như chỉ đủ để đánh giá tình hình xung quanh. Sam đang hét lên với tôi.

"JOHN! CÚI XUỐNG!"

Có một tên Mogadorian đang đứng trước cửa sổ phòng ngủ - một cái cửa sổ vỡ nát, không khí lạnh giá từ ngoài thổi vào. Mọi thứ xảy ra khi nào vậy? Hắn ta đang chỉa một khẩu pháo về phía tôi. Tôi để bản năng làm chủ và lộn về phía tay trái, đúng lúc tên Mog bắn vào khoảng không mà vài giây trước tôi còn đang hôn mê. Trên sàn nhà cạnh giường, tôi đẩy tên Mog bằng Telekinesis. Hắn bay ngược lại, ra ngoài cửa sổ vào khoảng không, rớt xuống con đường phía dưới.

Thật là một khung cảnh hỗn loạn, sự hỗn loạn trong thế giới thực này còn kinh khủng hơn trong cơn ác mộng sinh động kia của Setrákus Ra. Phòng ngủ đã bị bắn tan bởi những phát súng năng lượng. Sarah đứng ở ngưỡng cửa, dùng một giá sách đã vỡ làm vật chắn. Với một tay giữ chặt thân hình

Ella vẫn đang bất tỉnh và tay còn lại cô ấy bắn bừa khẩu súng tiểu liên về phía hành lang. Dưới tiếng đạn bắn, với khả năng nghe được tăng cường của mình, tôi có thể nghe thấy đám Mogadorian tràn vào căn hộ. Có một cơ số bọn chúng, vậy mà vì một lí do nào đó Sarah chả có vẻ gì là đang bị bắn trả.

Tôi nhận ra đó là vì cô ấy đang giữ Ella. Setrákus Ra muốn - tôi không thể tin rằng mình lại nghĩ thế này, còn chả có thời gian mà xem nó có nghĩa là gì - người nối dõi của hắn bị bắt sống. Đó là tại sao lũ Mog không bắn về phía Sarah; chúng sợ sẽ bắn trúng Ella.

Sam cũng ở trên sàn nhà như tôi. Cậu ấy đang ôm chặt chú Malcolm, người đã dính một phát bắn vào giữa người. Hơi thở của chú yếu và chú gần như sắp bất tỉnh; có vẻ như chú chả còn nhiều thời gian.

"Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế Sam?", tôi hét lên với Sam.

"Chúng tìm thấy chúng ta", Sam đáp. "Ai đó đã phản bội chúng ta". Tôi nhớ đã nhìn thấy Năm trong bộ quân phục Mogadorian và tôi ngay lập tức biết sự thật.

"Những người khác đâu?"

"Họ tới Everglades làm nhiệm vụ" Sam chỉ vào chân tôi, mắt mở to sợ hãi. "Tớ thấy mắt cá chân cậu sáng lên. Cái - điều đó có nghĩa là gì?"

Trước khi tôi kịp trả lời, tôi nghe thấy Sarah hét lên. Khẩu súng của cô ấy tạo nên một tiếng cạch và, nhận thấy cô ấy đã hết đạn, lũ Mog đã lao tới chỗ cô ấy. Một trong số chúng với tay qua khung cửa và cắm một con dao găm sâu vào vai cô ấy. Cô ấy ngã xuống đất, nắm chặt lấy vai mình trong khi một tên Mog khác nhào vào và giật Ella một cách vũ phu khỏi tay Sarah.

Tôi bật Lumen của mình lên, nhưng nó quá nguy hiểm nếu bắn một quả cầu lửa khi lũ Mog đang giữ Ella. Chúng ra khỏi tầm bắn của tôi một cách nhanh chóng, biến mất sau hàng lang khi rút đi. Tôi dùng Telekinesis kéo Sarah lại gần chỗ chúng tôi.

"Em ổn chứ?" tôi hỏi, nhanh chóng nhìn vào vết thương trên vai cô ấy. Nó trông tệ đấy, nhưng không chết người. Sarah có vẻ choáng váng và nhẹ nhõm khi thấy tôi đã tỉnh.

"John!", cô ấy kêu lên, kéo tôi lại gần bằng tay không bị thương. Cái ôm đó còn chả tới nửa giây, Sarah đẩy tôi ra, nhận thấy mối nguy hiểm. "Đi đi! Anh phải chặn chúng lại!"

Tôi bật dậy, sẵn sàng lao đi truy đuổi đám Mogadorian đang chạy trốn kia. Tôi tự ngăn mình lại, nhìn xuống phía Sam và cha cậu ấy. Chú Malcolm vẫn còn sống, nhưng sự sống đang biến mất nhanh chóng. Cái cách Sam quỳ cạnh chú ấy, ôm lấy chú ấy trong tay mình, nó khiến tôi nhớ lại cái đêm đó tại Trường Trung học Paradise khi tôi bất lực trong việc ngăn cản chú Henri chết. Tôi nhận thấy mình có thể cứu chú ấy.

Những chữa cho chú Malcolm có nghĩa là để lũ Mog trốn thoát cùng với Ella. Nó sẽ khiến Setrákus Ra tiến thêm một bước tới thứ hắn muốn - một tương lai mà tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu được, nhưng nó là nơi mà Ella cai trị loài người bên cạnh hắn.

Sam ngược lên nhìn tôi, má ướm đầm nước mắt. "John! Cậu còn đợi cái gì nữa? Đi cứu Ella đi!"

Tôi nghĩ về Sam mà tôi thấy trong cơn ác mộng, sự mệt mỏi và kiệt quệ cậu ấy có, ý chí chiến đấu đã mất. Tôi nghĩ lại sự tổn thương mà tôi cảm thấy khi mất chú Henri. Tôi không thể để bạn mình trải qua toàn bộ chuyện đó, nhất là sau khi cậu ấy và chú Malcolm vừa mới tìm lại được nhau.

Để Ella đi, tương lai mà tôi có thể giáng xuống cô bé - không, sẽ có thời gian để ngăn chặn điều đó sau, tôi tự nhủ. Tôi phải giúp chú Malcolm ngay bây giờ.

Tôi quỳ xuống và ấn tay mình vào bụng chú Malcolm, vết thương của chú từ từ đóng lại phía dưới tay tôi. Cuối cùng thì, chút màu sắc đã trở lại trên khuôn mặt chú, và chú mở mắt.

Sam nhìn tôi chăm chăm. "Cậu để chúng đưa cô bé đi".

"Tớ đã lựa chọn", tôi đáp. "Chúng sẽ không làm tổn thương cô bé đâu".

"Làm - làm sao anh biết?" Sarah hỏi.

"Bởi vì Ella -" tôi lắc đầu. "Chúng ta sẽ cứu cô bé. Chúng ta sẽ ngăn chặn bọn chúng. Tất cả chúng ta, cùng nhau làm, anh thề đấy".

Sam nắm lấy vai tôi. "Cảm ơn cậu, John".

Ngay khi tôi chữa xong cho chú Malcolm, tôi chuyển sự chú ý sang chữa cho Sarah. Vết thương trên vai cô ấy khá gọn ghẽ. Cô ấy chạm vào má tôi khi Biệt năng của tôi đang làm việc của nó.

"Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?" cô ấy hỏi. "Anh đã thấy gì?"

Tôi lắc đầu, chưa muốn nói về viễn ảnh cho tới khi tôi thực sự có thời gian tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Không như Sam, tôi không nghĩ Sarah nhận thấy vết sẹo mới trên mắt cá chân tôi, và tôi cũng chẳng muốn nói về nó. Giờ khá tĩnh lặng - lũ Mog đã biến mất cùng Ella - nhưng chúng tôi vẫn cần phải rời khỏi đây. Chẳng có cách nào mà cảnh sát lại bỏ qua trận chiến vừa rồi. Tôi chỉ muốn chữa cho Sarah và tất cả chúng tôi tới đâu đó an toàn. "Có vẻ em dạy cho vài kẻ một bài học khi anh bất tỉnh nhỉ", tôi nói.

"Bọn em làm tốt nhất có thể rồi", cô ấy đáp.

Vết thương của Sarah đã lành, tôi nhìn quanh. "Chúng ta phải đi. BK đâu?"

Tôi thấy Sarah và Sam nhìn nhau một cách buồn bã. Tim tôi như ngừng đập.

"Cậu ấy lên mái nhà giữ chân chúng", Sam nói. "Cậu ấy vẫn chưa quay lại".

"Cậu ta mạnh mẽ mà. Cậu ta có thể vẫn còn sống", Sarah nói.

"Ừ, chắc chắn rồi", Sam đáp, nhưng giọng nói có vẻ không tự tin lắm.

Nghĩ về BK và bất cứ Garde nào đã chết ở Everglades gần như khiến tôi gục ngã. Tôi cắn chặt má trong của mình và tập trung vào cơn đau đó. Tôi đứng dậy - rồi sẽ có thời gian tưởng nhớ sau. Ngay bây giờ, chúng tôi cần biến khỏi đây trước khi lũ Mog quyết định trở lại và giết chúng tôi.

"Đến lúc đi rồi", tôi nói, giúp chú Malcolm đứng dậy.

"Cám ơn cháu đã cứu mạng chú, John", chú ấy nói. "Giờ thì hãy biến khỏi chỗ này thôi".

Bốn chúng tôi chạy ra khỏi phòng ngủ với Sam dìu chú Malcolm. Điện đã mất, có lẽ một mạch điện nào đó đã bị thổi tung trong trận chiến. Chả có tên Mogadorian nào đợi chúng tôi trong phòng khách, nhưng tôi có thể thấy sự phá hủy mà chúng đã gây ra. Trong một thoáng, tôi hình dung Chín sẽ phát điên lên như thế nào khi cậu ấy trở lại. Nếu cậu ấy vẫn còn sống. Và rồi tôi nhận ra chúng tôi sẽ chẳng bao giờ có thể trở lại nơi này. Nó đã trở thành ngôi nhà cho chúng tôi một thời gian, nhưng giờ nó đã mất, bị phá hủy như hầu hết những thứ khác bởi lũ Mogadorian.

Thông qua những cửa sổ vỡ tan, tôi có thể nghe thấy tiếng còi báo động vang lên từ phía dưới đường. Cuộc tấn công này của đám Mogadorian trở tráo hơn bình thường. Giờ có thể sẽ khó mà lên ra ngoài mà không bị phát hiện.

Ngạc nhiên làm sao, thang máy của tòa nhà vẫn hoạt động. Tôi thúc Sarah, Sam và chú Malcolm vào trong rồi ấn nút chọn tầng để xe, nhưng tôi không vào thang máy.

"Anh đang làm gì thế?" Sarah hét lên, bám lấy tay tôi.

"Chúng ta không thể quay lại đây được nữa. Nó sẽ có đầy cảnh sát và có lẽ cả đám đặc vụ làm việc cho lũ Mog nữa. Anh phải lấy Hộp của bọn anh và xem thử nếu anh có thể tìm thấy BK".

Sam tiến lên. "Tớ có thể giúp cậu.

"Không", tôi đáp. "Đi với Sarah và cha cậu đi. Với khả năng Telekinesis của mình, tớ có thể tự mang tất cả mọi thứ".

"Anh đã hứa chúng ta sẽ ở cùng nhau", Sarah nói, giọng run rẩy.

Tôi kéo cô ấy lại gần mình. "Em sẽ là người lái xe đưa mọi người chạy trốn", tôi nói với cô ấy. "Lấy cái xe nhanh nhất của Chín và gặp anh ở sở thú. Mọi người có thể chẳng gặp rắc rối gì khi đi ra cả, nhưng chúng có thể sẽ truy tìm anh. Anh có thể nhảy sang mái nhà bên cạnh và đi xuống từ đó". Tôi lùi lại một bước khỏi thang máy, rồi lại rướn lên hôn Sarah một cái. "Anh yêu em", tôi nói với cô ấy.

"Em cũng yêu anh", cô ấy đáp.

Cửa thang máy đóng lại. Tôi chạy xuyên qua căn hộ đã bị phá hủy để trở lại xưởng làm việc. Chỗ đó cũng đã bị phá nát - mọi công sức đã làm, Giảng đường sẽ không bao giờ sử dụng được nữa. Tôi cố gắng suy nghĩ

thực tế. Tôi nên lấy theo mình những gì? Thứ đầu tiên tôi lấy là cái máy tính bảng có thể hiển thị vị trí của chúng tôi. Bốn chấm vẫn đang hiển thị ở Florida - chết tiệt, thế là quá ít. Tôi chưa sẵn sàng tập trung tìm hiểu xem ai là người mà chúng tôi vừa mất hay phải làm gì về chuyện của Ella hay việc Setrákus Ra có thể cũng là một người Loric.

Tôi vớ lấy một cái túi vải từ dưới một cái bàn bị lật ngược và chui sang Giãng đường lấy súng hét vào nó. Tôi cũng nhét cái máy tính bảng vào đó luôn và đeo nó qua vai. Tôi muốn giữ tay mình thành thoi phòng trường hợp tên Mog nào đó vẫn nấp đâu đây, vậy nên tôi nâng toàn bộ Hộp của chúng tôi bằng Telekinesis. Với việc mọi cửa sổ đều bị bắn vỡ, tôi có thể dễ dàng nghe thấy tiếng còi báo động từ bên dưới. Đây là tất cả những gì mà tôi có thể đem theo. Giờ là lúc quay lại với thời kì chạy trốn.

Với đám đồ Inheritance bay lơ lửng phía sau tôi, tôi chạy ra khỏi khu xưởng và lại chạy xuyên qua căn nhà. Tôi cấn lên mái nhà và xem thử liệu BK còn sống không.

Trước khi tôi có thể tới được cầu thang, cửa thang máy bật mở. Chết tiệt - tôi quá chậm rồi.

Tôi nhìn qua vai mình, nghĩ rằng mình sẽ thấy vài viên cảnh sát Chicago với súng lăm lăm trên tay. Thay vào đó lại là một tên Mogadorian lẻ loi. Vẫn nhợt nhạt như thường lệ, mái tóc tối màu lò xo trước mặt, trẻ hơn bình thường, và hãnh nhìn có vẻ khác so với những tên Mog khác mà tôi từng thấy, có vẻ giống con người hơn. Một khẩu súng chĩa ra phía trước hãnh - về phía tôi.

Toàn bộ các Hộp rơi đánh rầm xuống sàn nhà trong khi tôi chuyển hướng khả năng Telekinesis của mình, giật lấy khẩu súng khỏi tay hãnh. "Này!" hãnh hét lên. và dù hãnh có nói thêm gì đi nữa thì tôi cũng chẳng thèm nghe. Tôi đang nghĩ về những người bạn mà tôi đã mất tối nay. Tương lai u ám mà tôi

sẽ phải trải qua. Giết tên Mogadorian đi lẻ này không thay đổi được gì, nhưng nó sẽ là khởi đầu của việc đó.

Tôi ném một quả cầu lửa về phía hắn, nhưng hắn lại nhảy tránh sang một bên, nấp đằng sau bộ ghế. Tôi nâng nó lên bằng Telekinesis và quăng nó sang một bên. Hắn giơ tay lên ra vẻ đầu hàng. Tôi có thể đã nghĩ thế khá là lạ nếu tôi thèm suy nghĩ vào lúc đó.

"Quá muộn cho việc đó rồi", tôi gầm lên.

Ngay khi tôi chuẩn bị ném một quả cầu lửa khác vào hắn, tên Mog giậm mạnh xuống sàn nhà. Cả căn phòng rung lắc, các đồ nội thất lật đổ, cái thảm gợn sóng như thể có một làn sóng đang đi qua dưới nó. Và rồi cơn sóng địa chấn đó đẩy tôi ra sau, khiến tôi loạng choạng, và tôi cảm nhận được cái không khí giá lạnh bên ngoài cửa sổ thổi vào lưng tôi. Thật ngu ngốc - tôi đang đứng ngay trước một cái cửa sổ bị vỡ. Tôi chơi với tay, cố gắng trong tuyệt vọng để lấy lại thăng bằng.

Nhưng tôi không ngã. Hắn tóm được tôi. Tên Mogadorian đã nắm lấy ngực áo tôi.

"Tôi không muốn đánh nhau với cậu!", hắn hét vào mặt tôi. "Ngừng việc tấn công tôi đi!"

Ngay khi hắn kéo tôi vào lại, tôi đẩy hắn ra. Hắn không lao tới tôi mà vẫn giữ tư thế ngồi xổm, sẵn sàng né bất cứ thứ gì tôi có thể ném vào hắn.

"Cậu là Bồn", hắn nói.

"Sao mà biết điều đó?"

"Chúng biết cậu trông như thế nào, John Smith. Tất cả các cậu trông như thế nào. Và tôi cũng thế -" Hắn ngập ngừng. "Ngoại trừ tôi nhớ việc thấy

cậu khi còn là một đứa bé. Chạy tới chỗ phi thuyền trong khi người dân tộc tôi tàn sát người dân tộc cậu".

"Mày là người chú Malcolm và Sam nói tới". Tôi nói qua hàm răng nghiền chặt. Tôi không thể rũ bỏ cảm giác tôi nên chạy hay chiến đấu khi đối mặt với người dân tộc hăn. Nó đã ăn sâu vào tôi nhưng tôi cố gắng kiểm soát nó.

"Adamus Sutekh", tên Mog tự giới thiệu về bản thân. "Tôi thích được gọi là Adam hơn".

"Người của mày giết một người bạn của tao tối nay, Adam", tôi gằn giọng, biết rằng sự giận giữ của tôi là vô cớ, nhưng tôi không thể ngừng được. "Và chúng bắt đi một người khác".

"Tôi rất tiếc", hăn nói. "Tôi đã đến nhanh nhất có thể. Malcolm và Sam có an toàn không?"

"Tao -" Trời, tôi chả biết nên phản ứng như thế nào. Một tên Mog thể hiện sự đồng cảm. Ngay cả nếu những gì Sam và chú Malcolm nói là thật, tôi vẫn không bao giờ có thể hình dung được nó. "Ờ, họ ổn".

"Tốt rồi", Adam đáp. Giọng hăn vẫn có vẻ hăn học của một tên Mogadorian. "Chúng ta cần phải biến khỏi đây".

"Chúng ta á?"

"Cậu đã bị thương và đang cấu giận", Adam nói, di chuyển một cách thận trọng lại gần tôi, như thể tôi sẽ ra một đòn bất ngờ. "Tôi hiểu chuyện đó. Nhưng nếu cậu muốn trả thù, tôi có thể giúp".

"Tao đang nghe đây".

Adam chìa tay ra cho tôi. "Tôi biết chúng sống ở đâu".

Một thứ gì đó khiến thâm tâm tôi rùng mình khi thấy cái bàn tay nhợt nhạt kia đợi tôi. Nhưng nếu những gì tôi thấy trong giấc mơ là đúng - nếu Năm đang làm việc cho lũ Mogadorian - vậy tại sao chúng tôi không thể có một trong số chúng làm việc cho chúng tôi? Tôi nắm lấy tay Adam, bóp chặt. Hắn không rúm người lại, chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Được rồi, Adam", tôi nói. "Mày sẽ giúp chúng tao thắng cuộc chiến này".